

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ALICIA THOMPSON

SERİ KATİLLER GÖLGESİNDE AŞK

"Asıl SUÇ bu kitabı
okumamaktır!"

—Ali Harewood,
Aşk Hipotesi'nin
çoksatır
yazarı

Gerçek aşk,
onun
cinayet
takıntısını
yenebilecek
mi?

CANAVAR KOMŞUM

CANAVAR
KOMŞUM

♥ SERİ KATİLLER GÖLGESİNDE AŞK,
EN KÖTÜ SENARYOLARLA KARŞILAŞMAYA
ALIŞMIŞ BİR KADININ, AŞKA BİR ŞANS
VERMESİNİ ANLATIYOR. ♥

Edebiyat alanında doktora yapan **PHOEBE WALSH**, gerçekten yaşanmış suçları araştırmaya takıntılıdır. Hatta tutkusu o kadar büyüktür ki doktora tezi için bu konuyu seçer. Ancak babasının ölüm haberini alınca, Florida'ya gitmesi ve yazı orada geçirmesi gerekir. Travmalarla dolu eski evlerini temizlerken, neredeyse hiç ilişki kuramadığı babası hakkındaki karmaşık duygularıyla başa çıkmak zorunda kalır.

Fakat yeni komşusu **SAM DENNINGS**'in bir seri katil olduğuna dair şüpheleri –gündüzleri sıradan iş kıyafetleri içinde masumca dolaşan adamın geceleri bir şeyler karıştırdığı gözünden kaçmamıştır– işini tahmin ettiğinden daha da zor hale getirir. Sam'i tanıdıkça fark eder ki asıl korkması gereken, adamın seri katil olması değildir. Zira Sam, genç kadının kalbinin etrafına sardığı kalın zırhı delip geçmek üzeredir.

"Bağımlılık yapan bir aşk romanı. Mükemmel ve alaycı mizahı, sevimli karakterleri ve pek çok kalp burkan anıyla bu kitap baştan sona tam bir kusursuzluk örneği.

Phoebe ve Sam'in favori kurgusal çiftler listemde kalıcı bir yeri var."

**-RACHEL LYNN SOLOMON,
NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI**

nemesiskitap.com

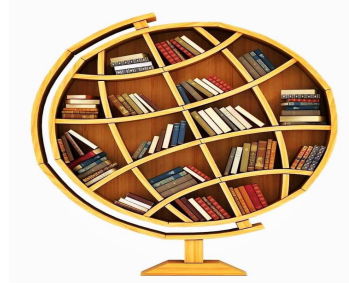

nemesiskitap | nora | masalperest

KDV den muaf

SERİ KATİLLER GÖLGESİNDE AŞK

BİR

GÖRÜNÜŞE BAKILIRSA, VİKTORYEN tarzdaki doksan kiloluk çalışma masaları bir insanın tek başına kaldırabilmesi amacıyla tasarlanmamıştı. Neyse ki en azından, tıknaz bir adam figürüyle mobilya kurulumunun anlatıldığı IKEA kullanma kılavuzlarındaki gibi anlaşılması imkânsız talimatları ya da denememenizi söyleyen bir uyarı yoktu.

Geriye doğru bir adım atıp arabamın tepesindeki masaya baktım. Kuzey Carolina'daki eski ev sahibimin arabaya bağlamama yardımcı olduğu bu devasa şey, yanımda getirdiğim tek mobilyaydı. Ve Florida'ya gelirken dinlenme tesislerinde kısaca soluklanmak ve Starke'ta Taco Bell'e uğramak dışında hiç mola vermememin sebebi de bu masaydı.

Eğer kayışları açarsam direkt aşağı kayması ihtimali büyüktü. Onu yakalamaya çalıştığımı ama beceremeyip tıpkı piyanonun altında tost olan bir çizgi film karakteri gibi göründüğümü hayal ettim. Gerçi bedenimle destek olarak yavaşça yere indirme

şansım da vardı. Sonra da paytak adımlarla eve sürüklemeye çalışırdım.

Arkamı dönüp ocak ayında vefat eden babamın eski evine baktım. Altı aydır boş olan ev, teknik olarak artık bana ve erkek kardeşime aitti ama on üç yaşımıdayken buradan ayrıldığımdan beri kendimi hiç buraya ait hissetmemiştim. Hatta belki de bu his çok daha önce baş göstermişti.

Telefonum, saatin sabahın ikisi olduğunu gösteriyordu ama kardeşim Conner hâlâ uyanık olabilirdi. Küçüklüğünden beri bilgisayar oyunu bağımlısıydı ve seviye atlamak ya da rekor kırmak için saatler boyu ekran başında oturduğunu bilirdim. Gerçi bu, Shani'yle aynı evde yaşamaya ve üniversiteden sonra çağrı merkezinde çalışmaya başlayana dek sürmüştü. Her neyse, zaten uyanık olduğundan emin olsam bile aptal bir masayı taşımak için onu yardıma çağırarak değildim.

Conner ile o kadar yakın değildik. Birlikte büyümemiştik; ebeveynlerimiz boşanmaya karar verdiğinde ben annemle giderken, o babamla kalmayı tercih etmişti. Ayrıca yaş farkımız da büyüktü. Ben otuzdum, o yirmi üç. Gerçi zıt kutuplar olmamızın tek açıklaması yaşlarımız sayılmazdı. O iyimser ve neşeliydi, bense soğuk ve şüpheli biriydim. Bayramlarda ya da bazı hafta sonlarında bir araya gelmiştik tabii ki ama şu anda bile onu düşündüğümde gözümün önünde, kâseye ketçap doldurup kaşık kaşık yiyen altı yaşındaki hali canlanıyordu.

Telefonumu çıkarıp arama kutucuğuna, “*Ağır mobilyalar tek başına nasıl taşınır?*” yazdım ve sonuçları gözden geçirdim. Nakliye şirketlerinin reklamlarıyla kayışlar, tekerlekli çekiciler ve bende olmayan diğer ekipmanlarla eşya taşımayı anlatan yazıları geçtim.

Böyle bir işe tek başına kalkışmamayı öğütleyen iki yazıyı bitirmiştim ki arkamdan, “Yardıma ihtiyacın var mı?” diye bir ses

geldi. Küçük bir çığlıkla yerimden sıçradım. Telefonum elimden uçup dehşet verici bir çatırtıyla kaldırıma çarptı.

Arkamı döndüğümde hiç tanımadığım biriyle karşı karşıya geldim. Birdenbire ortaya çıkmıştı ve kaldırımda, benimle arasına mesafe koymuş şekilde dikiliyordu. Koyu renk, dağınık saçları vardı ve yakasında kocaman bir delik olan bir tişörtle kot pantolon giymişti. Kafamı eğdiğimde ayaklarının çıplak olduğunu gördüm.

Hem benimle konuştuğu hem de sokağın ortasında yalınayak durduğu için, “Bu ne şimdi?” dedim kendi kendime.

Asıl korkan oymuş gibi bir adım gerileyip ellerini ceplerine soktu. “Yardım gerekiyormuş gibiydi ve...”

“Gerekmiyor,” diye tersledim. Telefonumu almak için eğildim ve ekranının tamamen çatladığını fark ettim. Harika. Ayrıca ağır mobilyaları kendi başınıza nasıl taşıyacağınızla ilgili aramamın sonuçları da örümcek ağı misali çatlakların arasından göz kırpiyordu. Aklımdan, yabancıyı buraya bu aramanın çektiği, hatta belki de banliyödeki yardıma muhtaç kadınlara yaklaşmak isteyen ürkütücü adamlara bu yolla bir sinyal gittiği gibi aşırı mantıksız bir düşünce geçti.

Ve bu adam artık nerede yaşadığını biliyordu. Arabama atlamak, yerel bir benzin istasyonuna gitmek ve otoparkta oturup bir bölüm *podcast* dinledikten sonra bloku birkaç kez turlayıp eve geri dönmek istedim. Gerçi beni en başında bu kadar paranoyak yapan şey bu *podcast*’lerdi zaten. Beynimin bir tarafı mantıklı düşünmeye çalışırken diğer tarafı çığlıklar atıyor, eski Evanescence fanı gotik *podcast* yayıncılarının bir gün konuşmaya giriş için tam olarak bu senaryoyu kullanabileceklerini söylüyordu.

Kendimi tutamadan, “Burası benim evim değil,” deyiverdim.

Adam gözlerini kırptırdı; kafasının karıştığı belliydi. Aptal çıplak ayaklarıyla karşımda öylece durmaya devam ediyordu ve

saniyeler geçtikçe daha zararsız görünüyordu. Benden sadece birkaç santim uzundu. Ve muhtemelen daha hafifti; ben kıvrımlı bir vücuda sahiptim, o ise sıırım gibiydi.

Ama bunun gibi adamlar, karşılarındaki kişinin savunma duvarlarını tam olarak bu şekilde, zararsız ve yardımsever görünerek yıkmıyor muydu? Mesela seri katil Zodiak'ın stili, insanlara araba tekerleklerinin yalpaladığını söyleyip "tamir etmeyi" teklif ederek yaklaşmak, sonra arabayı sabote edip onları rehin almaktı. Ted Bundy ise avlarına, sahte alçı takıp kendini çaresiz göstererek ve aracına bir şeyler taşımak için yardım isteyerek yaklaşmıştı.

Siktir et! Rehin alınma riskine girmektense kaba görünmeyi yeğlerdim.

Yabancı, masayı işaret ederek, "Ağır görünüyor," dedi.

On saat aralıksız araba kullanmak beynimin yanmasına neden olmuş olmalıydı; çünkü bu sözleri alaycı bir nefes vererek, sonra da kahkahalara boğularak karşıladım. Komik bir sahneydi. Kendimi sabahın ikisinde, pek de sevdiğimi söyleyemeyeceğim bir evin önünde, bir yabancıyla çok heceli sözcükler içermeyen bir konuşma yaparken bulmuştum ve Camry'min tepesine bağlanmış masam tepemizde kâbus gibi dikiliyordu. Üstüne üstlük kahve lekeli pijama altımlaydım. Eve gelir gelmez yatağa atlayabilmek için böyle giyinmeyi seçmiştim ama ne yazık ki karton bardağın doğru tarafından içme konusundaki şaşırtıcı beceriksizliğimi hesaba katmamıştım.

"Dostum," dedim. "Bu masa gözünü korkuttuysa bir de biber gazı tabancamla tanışmalısın. Eğer geri basmazsan beş saniye içinde bu tanışma gerçekleşecek."

Başka bir şey söyleyecekmiş gibi bir an bana baktı. Belki de *The Gift of Fear* kitabını tekrar okuma vaktim gelmişti; zira midemde kanat çırpın keleklerin sebebinin endişe değil beklenti olduğunun farkına varmışım. Adamın ifadesinde zırhımı delip geçen sessiz bir dikkat vardı ve bana baktığında ne gördüğünü merak ediyordum.

Ama bunun yerine tekrar arabama döndüm ve yapmaya çalıştığım şeyin tam tersi olmasına rağmen masayı bağlayan kayışlardan birini sıkıyormuş gibi yaptım. Bir dakika sonra omzumun üzerinden baktığımda adam geldiği gibi sinsice yok olmuştu.

Alnımı arabanın metaline yaslarırken masanın ayağını kavrayan parmaklarım gevşedi. Çok yorgundum. Birilerinin masamı çalmakla ilgileneceğini ya da bu gece yağmur yağacağını hiç sanmıyordum. İçeri girip yatmalı, bu sorunu sabaha bırakmalıydım. İyice dinlenmiş, yeterli kafein almış halim bir çözüm yolu bulurdu.

Sırt çantamı yolcu tarafından aldım, arka koltuktaki büyük silindir valizimi yükledim ve arabayı kilitledim. Babamın mahallesi eskimdi ve karanlığa bakılırsa, sokak lambalarının bakımına özen gösterilmesi gibi ev sahipleri birliği kurallarını çiğneyip geçiyordu. Etrafa son bir kez göz gezdirdim. Sol taraftaki komşunun garaj yolunda yatan bir kedi, kafasını hafifçe kaldırıp bana baktı. Sağ taraftaki evin pencerelerinden biri hâlâ aydınlıktı. Yalnız olduğumdan emin olduktan sonra babamın evinin ön kapısına ilerledim.

İçeri adım attığımda fark ettiğim ilk şey koku oldu. Sanki banyo zemininde çok uzun süre bırakılmış bir havlunun neden olduğu bir küf kokusu vardı. Altan altan da aynı havluya cam silme sıvısı sıkılmış gibi bir antiseptik kokusu geliyordu. Conner, haftada bir kez temizlik için buraya uğradığımı söylerken bunu kastetmiş olmalıydı.

* İçgüdülere güvenerek şiddetten korunmanın yollarını anlatan bir kitap. (ç.n.)

Fakat ev kesinlikle temiz görünmüyordu. Bu tamamen Conner'ın hatası değildi, biliyordum. Babam gereksiz eşya toplamaya bayılırdı. Bu alışkanlığı, onu bir televizyon programına konu edecek kadar abartılı değildi ama küçük çaplı istifçilerle ölesiye kapışabilirdi. İçeri girdiğimde ayak başparmağımı dergiler ve postalarla dolu plastik bir sepete çarptım, hemen ardından da bir çalı süpürgesini yere düşürdüm. Süpürge örümcek ağlarıyla kaplı olduğuna göre Conner biraz olsun temizlik yapmıştı.

Çantalarımı oturma odasında bulabildiğim ilk boşluğa bıraktım. Babamın odası solumdaydı ama orada uyumamın imkânı yoktu. Tamam, orada ölmemişti –markette kalp krizi geçirmişti ve doktorların dediğine göre ölümü hızlı olmuştu– ama sonuçta onun odasıydı. Yatağmda yatamazdım.

Yine de içeriyi görmek için kapıyı açtım. Yatağın yanına üst üste dizilmiş ve yere devrilip sayfaları açılmış bir dergi yığını da burada vardı. Niçin bu kadar çok dergi topladığını hiç bilmiyordum. Okumayı sevdiğini sanmıyordum ama kasa yanındaki *100 En İyi Film*, *D-Günü'nü Anma*, *Dünyayı Değiştiren Fotoğraflar* gibi sınırlı sayıda basılmış dergilere fazlasıyla düşkümdü.

Kapıyı kapattım ve karnımı doyuracak bir şey bulma umudum olmasa da mutfığa yöneldim. Kilerde, raftan düşüp altı ay boyunca bir karınca sürüsüne bayram ettirmiş bir şeker torbasıyla karşılaşacağımdan emindim. Ama buzdolabımı açtığımda şaşırtıcı derecede temiz olduğunu gördüm. Ve içinde büyük bir paket Kit Kat ile yirmi dörtlü Mountain Dew paketi duruyordu.

Gazozların üstüne özensiz harflerle yazılmış bir not yapıştırmıştı: **EVE HOŞ GELDİN, PHOEBE!** Altında imza yoktu ama evin anahtarının benden başka sadece bir kişide olduğunu biliyordum. Ayrıca Mountain Dew'ü, bir keresinde yurt odasına koymak için bir benzin istasyonundan gazozun karton maketini çalmaya çalışırken tutuklanacak kadar çok seven tek bir kişi tanıyordum.

Kendi kendime gülümseyip kafamı iki yana sallayarak buzdolabını kapattım. Conner'in bana bir şeyler bırakmayı düşünmesi çok tatlıydı. Burada özellikle *tatlı* kelimesini kullanıyordum; çünkü birkaç gün bu hediyelerle beslenirsem şeker komasına gireceğim kesindi. Sabah yapılacaklar listeme alışverişe gitmek de eklenmişti.

Ama şimdi aşırı bitkindim ve tek istediğim şu kahve lekeli pijama altından kurtulup kendimi yatağa atmaktı. Babamın, kardeşimin ya da benim yatağımı atmamış olmasını umdum. Conner buradan daha üç sene önce, yerel yüksekokuldan üniversiteye geçiş yaptığı zaman ayrılmıştı ama odasına baktığımda yatağının orada olmadığını gördüm. Muhtemelen ya kendi alıp götürmüştü ya da babam atmıştı. Tabii burada yaşadığına dair kanıtlar hâlâ duruyordu. Duvarındaki dev *Red Dead Redemption* posterini gibi. Bunun dışında odada sadece bir köşeye itilmiş eski bir masa, içi boş iki çamaşır sepeti ve kurulumun ortasında öylece bırakılmış gibi görünen birkaç bilgisayar donanımı vardı.

Bilgisayarı bu şekilde görmek içimde garip bir duygunun belirmesine yol açtı. Babamı burada çalışırken, Conner'a parçaların nasıl bir araya getirileceğini anlatırken ve ondan, henüz açıklayamayacağı bir konuda sorular aldığı anda tahammülünü kaybederken gözümde canlandırabiliyordum.

Bildiğim kadarıyla bunu hiç yapmamışlardı. Ama bir an için babam hayattaymış ve hemen karşımda duruyormuş gibi geldi. Mikro işlemci çipinin nasıl çalıştığını anlatırken gülümsüyordu. Sonra Conner'a onu dinlemesi, kahrolası sözlerine biraz kulak vermesi için haykırıp ana kartı duvara fırlatıyordu.

Eski odamın kapısını açmadan önce derin bir nefes aldım. On beş yaşında, bir daha hafta sonu ziyaretlerine gelmeyeceğimi söylediğimden beri buraya adım atmamıştım. Babam fiziksel aktiviteden kaçındığı için evde spor odası isteyecek bir tip değil-

di. Misafir çağırmaktan da sakınırdı. Bu yüzden kapının ardında beni neyin beklediğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Ama odam aynen bıraktığım gibiydi. Ferforje çerçeveli tek kişilik yatak, Walmart'tan alınmış mavi-sarı battaniye, siyah boyalı duvarlar ve dergilerden kesip kolaj yaparak her yere astığım gözler hâlâ duruyordu. Zamanımın çoğunu, arkadaşlarımla dizüstü bilgisayarında sohbet ederek geçirdiğim köşedeki çalışma masası, şifonyerde kuru çiçeklerle dolu vazo ve en sevdiğim DVD'lerimden oluşan koleksiyonum da yerli yerindeydi. Bir süredir aradığım *Heathers* DVD'si de burada olmalıydı.

Çamaşır dolabında bir nevresim buldum. Bakımsızlık ve güve topu kokuyordu ama yatağı kaplayan şeylerden daha iyi olacağını düşündüğüm için yine de alıp yaydım. Sonra çantalarımı odaya taşıdım, yere bıraktım ve hızlıca dişlerimi fırçalayarak yatmaya hazırlandım.

Işığı kapatmadan önce yaptığım son şey, duvarlardaki kolajları tek tek sökmek oldu. *America's Next Top Model* yarışmacılarının gözleri tepeden bana bakarken uyursam, Tyra'nın kaşlarının rengini açmaya çalıştığı kâbuslarla boğuşmak zorunda kalacığımdan emindim.

Birkaç dakika yattıktan sonra aklıma, yapılacak son bir şey kaldığı gelince tekrar doğruldum, komodinin lambasını yaktım ve tüm tez notlarımı yazdığım günlüğümü almak için sırt çantama uzandım.

3 Haziran, saat yaklaşık 02.00'da tuhaf bir adamla karşılaşma. Beyaz tenli, 1.75 boylarında, dağınık kahverengi saçlı ve hafif pejmürde. Yırtık tişört ve kot pantolon giymiş, ayakkabısı yok. Nereden geldiği ve nereye gittiği meçhul. Muhtemelen gece gezgini.

Kalemin arkasını çığnerken başka ayrıntılar eklemeli miyim diye düşündüm. Karanlık olduğu için gözlerinin ne renk olduğunu görememiştim ama sesi kalın, hafif pürüzlüydü. Hatta neredeyse... Yok hayır, bunu yazamazdım. Cesedim evin arkasındaki ormanda bulunursa ve müfettişler bu defterin adli tıp analizini yapacak kadar yetkin çıkarsa, anlatıyı karmaşık hale getiren yorumlarım nedeniyle zorlanabilirlerdi. *Etkileyici, ikna edici* ya da Tanrı korusun, *seksi* gibi kelimeler kafalarını karıştırırdı. Defteri komodinin üzerine koydum ve lambayı söndürüp yattım.

İKİ

ERTESİ SABAH TELEFONUMUN, robotik bir biiplemeyle başlayan ve çaldıkça nükleer saldırı uyarısına yakın bir şeye dönüşen sesiyle uyandım. Ekranımın neden çatlaklarla dolu olduğunu hatırlamam birkaç saniyemi aldı. Gece yaşananların hatırası bir bir dönerken, tek gözüm kapalı halde telefona öylece bakakaldığım için aramayı kaçırdım.

En büyük çatlağın yeri göz önüne alındığında, arayanın kim olduğunu anlamak bile güçtü. Ama sonra evin ön kapısı, klişe bir ritimle tıklatıldı. Hafifçe inledim. Conner. Bu onun kapı çalışıydı.

Her ihtimale karşı, dolaptan eski elektro gitarımı çıkardım. Kapıda bir davetsiz misafir varsa enstrümanı kafasına geçirebilir ya da kendiliğinden kaçmasını sağlamak için “*When I Come Around*” şarkısını akortsuz bir şekilde çalabilirdim.

Fakat kapıyı açtığımda karşılaştığım kişi kardeşim oldu. Yüzünde gülünç derecede büyük bir güneş gözlüğü ve şapşal bir sırtış vardı. “Selam!” dedi aşırı coşkulu bir şekilde. “Gitar ne alaka?”

Enstrümanı kanepenin arkasına dayadım. “Boş ver,” dedim, onu içeri almak için kapıyı daha da açarak. “Eve bayağı geç saatte vardım, bu yüzden etraf hâlâ darmadağınık.”

Conner, “Eh, ben de bir gecede mucizeler yaratmanı beklemiyordum zaten, Phoebe,” dedi. “Bu arada, şu masa ne, Tanrı aşkına?”

Conner’in omzunun üstünden arabama baktım. Ama her iki yanında dörder adet olmak üzere sekiz bacağı ve bir rafıyla bir sürü çekmecesini bulunan masam orada değildi. Evin yan tarafına taşınıp garajın üzerindeki saçağın altına yerleştirilmişti. Eğer ayaklanıp araçtan inerek kendi başına oraya gitmediyse, bunu yapan tek bir kişi olabilirdi. *Gece Gezgini*.

(Kaldırım Sapığı? Etkileyici Adam? Yalınayak Kasap? Eh, umarım sonuncusu gerçek değildi.)

“Bu mahalle çok tuhaf,” dedim. “İçeri gel.”

Kapıyı Conner’in arkasından kilitledim ve o oturma odasına bakarken ben de onu inceledim. Hatırladığımdan daha iriydi. Acaba egzersiz mi yapıyordu? Küçük kardeşimin spor salonuna yazılacak kadar büyümüş olması fikri çok tuhaftı. Ama sonra baldırındaki Crash Bandicoot dövmesini gördüm. Ardından, oyun konsolunun kumandası uzun süre boş bırakılınca yaptığı gibi kafasını geriye atıp klasik pozuyla bana baktı ve işte o zaman eski Conner gibi göründü.

Aslında sarılabılırdik. Ama bunun en başta, herhangi bir muhabbet açmadan önce doğal olarak gelişmesi gerekirdi. Conner dönüp bana gülümsedi, ben de kapının yanından babamın dergilerinden birini almak için uzandım.

“Bu kadar dergi nereden geldi?” diye sordum. “Babamı dolandırıp üye falan mı yaptılar?”

Conner omuz silkti. “Bir çoğunu kütüphaneden bedavaya aldı. İlginç bulduğu makaleleri kesmeyi severdi.”

Sayfaları çevirdiğimde gerçekten de birkaç dikdörtgen boşluk olduğunu gördüm. Makaleler özenle kesilip alınmıştı ama sırt kısmı bayağı yıpranmıştı. Dergiyi tekrar kutuya fırlattım.

“Emlakçı kadınla e-postalaştık,” dedim. “Evi temmuz ortasına hazırlamamızı tavsiye etti. Aileler, çocukların okul vakti gelmeden taşınmak isteyeceği için tapuyu o sıralarda devredebilsek harika olurmuş.” Bu, evi temizleyip düzenlemek için yaklaşık bir buçuk ayımız olduğu anlamına geliyordu.

Conner dağınıklığa göz gezdirdi. Bakışları yan sehpanın üzerine bırakılan eski tabaklardan, odanın ortasındaki çamaşır yığınlarına ve yassı hale getirilip kanepeyle duvar arasına sıkıştırılmış karton kutulara kaydı. Babamın bu kadar çok işe yaramaz eşyayı, ıvır zıvırı ve çöpü neden biriktirdiğini bilmiyordum ve evi daha önce düzenlemediği ve hatta babamızla ilgilenmediği için Conner’a biraz kızmaya başlamıştım. Sonuçta her zaman benden çok onun babası gibiydi.

Ama kardeşim nihayet bana dönüp komik ve abartılı bir tikslenme ifadesi takındığında neredeyse gülümseyecektim. Neredeyse. Halbuki henüz sabah kahvemi bile içmemiştim.

“Ne diyeceğim,” dedim. “Bana on beş dakika ver. Hızlı bir duş alıp giyineyim, ardından kahvaltıya gidip bir plan yapalım. Olur mu?”

EVİN YAKININDAKİ WAFFLE House’a gittik. Mekân belki de uzun zamandır burada olduğu için çok rahatlatıcıydı ve kabin masalardan birinde, kardeşimin karşısında otururken kendimi on kat daha huzurlu hissediyordum. İkimiz de her zamanki şeyleri yemeyecekmişiz gibi gözlerimizi yağ lekeli menülere dikmiştik.

“Ee,” dedim siparişleri verdikten sonra. “Shani nasıl?”

Conner'ın yüzü aydınlandı. Kız arkadaşını bu kadar çok sevmesi cidden mide bulandırıcıydı. Bununla gurur duymuyordum ama yıldönümlerinin olduğu ayda kardeşimden gelecek sosyal medya bildirimlerini engelliyordum. O ay boyunca her gün, sevgilisiyle ilgili sevdiği bir şeyi yazmayı alışkanlık haline getirmişti. Güldüğünde burnunun sevimli bir şekilde kırışması. Hintli annesinin *masala dosa* tarifini pişirmesi. Her zaman Conner'ın yanında olması. Liste sonsuza dek uzayıp gidiyordu.

Ama bununla kalmamış, bir de onun için *hashtag* oluşturmuştu: #ShaniLove. Ne yaratıcı ama! Beni en çok şoka uğratan paylaşımıysa, bir beysbol maçındaki beşinci randevularını yapmak için hazırladığı sosisli sandviçin üzerine hardalla bu *hashtag*'i yazdığı fotoğraftı. Kim beşinci randevusunda ne yaptığını hatırlardı ki?

“Çok iyi,” dedi. “Hemşirelik okulunda bir yılı kaldı. Sonra mezun olacak. Nöroloji bölümünde çalışmayı gerçekten sevdiğini ama o bölümde çok fazla iş olmadığını, bu yüzden boş bir pozisyonu kabul edip oradan devam edeceğini söylüyor.”

Bacağını masanın altında deli gibi sallıyordu. Çocukken de bir konuda heyecanlandığında bunu yapardı. Anlatmak istediği daha çok şey olduğunu hissedebiliyordum.

“Peki...” deyip devam etmesi için ona zaman tanıdım. Belki de Shani mezun olduktan sonra başka bir yere taşınmayı düşünüyorlardı. Ama bunu bana rahatça söylememesi için bir neden yoktu. Florida'ya sadece babamın evini temizleyip satmak için gelmiştim. Yani Conner'ın da başka bir şehre taşınması benim için hiç sorun değildi.

Kahretsin, yoksa Shani hamile miydi? Ama o zaman hayatı hiç etkilenmeyecekmiş gibi okulundan ve iş beklentilerinden bahsetmezdi, değil mi?

“Ona evlenme teklif edeceğim!” deyiverdi kardeşim, cebinden çıkardığı gece mavisi kadife kutuyu açıp bana göstererek. Göz ucuyla, restorandaki tek müşterinin gazetesinden başını kaldırdığını gördüm ve kutuyu kapatmak için hızla uzandım.

“Tanrım! İnsanlar bana evlenme teklif ettiğini düşünmeden önce kaldır şunu.”

“Üzgünüm,” derken yüzüğe son bir kez bakmak için kutuyu yine açtı. Sonra da kapatıp cebine geri koydu. “Bunu almak için sanal gerçeklik sistemimi sattım. Dört yüz dolardı ama ben üç yüz elliye aldım ve bu güzel kutuyu da bedavaya verdiler.”

“Harika,” dedim istediğimden daha zayıf çıkan sesimle. Kardeşim için mutlu olmadığımın değil ama bu haber beni sarsmıştı. Her şey çok hızlı geliyor gibiydi. “Beklemen gerektiğini düşünmüyor musun? Yani... yaşı biraz daha büyüyene kadar?”

Bunu söylerken yüzümü buruşturmuştum ama Conner gücenmişse benzemiyordu. “Yoo,” dedi. “O kız kalbimin tamamına sahip. Bunu ona itiraf etmek için neden bekleyeyim ki?”

Garson kız yiyeceklerimizi getirince Conner her zaman yaptığı gibi pastırmanın aşırı pişmiş olduğu ve neredeyse kendi başına dikilebileceği hakkında söylenmeye başladı. Garson bir an gerilip pastırmanın yenilenmesini isteyip istemediğini sordu, sonra onun eti alıp tabağında yürütmeye başladığını görünce gülmeye başladı. Kardeşim böyle biriydi işte.

Bense az önce söylediklerinde takılı kalmıştım. Sebebi fevri hareket ettiği için endişe duymam olamazdı. Tamam, henüz çok gençti ve üniversiteden yeni mezun olmuştu ama Shani’yle ilişkileri seneler öncesine dayanıyordu. Lise sondayken çıkmaya başlamışlardı. Ayrıca Shani’yle tanıştığımda onu çok sevmiştim ve kardeşimle çok mutlu olduğu açıkça belliydi.

O zaman sebep kıskançlık duymam olabilir miydi? Yaşadığım son ilişkiye ilişki demeye bile dilim varmıyordu. Lisansüstü bi-

rinci sınıftaki bibliyografi dersinden beri beğendiğim bir adamla birkaç kez yatmıştım sadece. Adam sarı saçları ve güzel yüzüyle Adonis'i andırıyor ve *Beowulf* üzerine çalışmalar yapıyordu (ki bu lanet olası ilk tehlike işaretiydi). Birkaç defa seks isteğiyle beni arayıp donuk donuk konuşmuş (sanırım bu da ikinci işaret sayılabilirdi), sonrasında da tek kelime etmeden iletişimi kesmişti.

Fakat bu olay sadece egomu zedelemişti, kalbimi değil. Sanırım canımı yakan şey kardeşimin “*kalbimin tamamına sahip*” ifadesiydi. Ben hayatım boyunca birilerine ya da bir şeylere hiç bu kadar büyük bir sevgi duymuş muydum? Bunu istediğimi söyleyebilir miydim?

“Yumurtanın beyazlarını yiyecek misin?” diye sordu Conner, çatalını tabağıma doğru uzatarak.

Huysuz tarafım *evet* demek istiyordu ama kardeşim, sahan-da yumurtayı sadece kızarmış ekmeğimi sarılara bandırmak için sipariş ettiğimi biliyordu. Bu yaptığıma isim bile takmıştı hatta: Göz Oyma Sanatı.

Tabağımı ona doğru ittim. “Ben yemeyi bitirene kadar bekleydin bari,” dedim beyazları kesip kendi tabağına kaydırmasını izlerken.

“Ama o zaman soğur, Pheeb,” dedi kaşlarını oynatarak.

“Eee,” dedim, “Ne zaman evlenme teklif edeceksin?”

“Önemli olan *ne zaman* değil, *nasıl* olacağı,” dedi Conner, yumurtayı çiğnerken.

Açıklamasını bekledim, yapmayınca da elimle devam etmesini işaret ettim. “Eee? *Nasıl* teklif etmeyi planlıyorsun?”

“Bilmiyorum! Ne zaman olacağına da bu yüzden karar veremedim. Şu viral videolardaki ya da ‘*daha sonra ne olduğuna inanamayacaksınız*’ başlıklarıyla insanları çeken yazılardaki gibi destansı bir şey olmalı.”

Bu tür bir şeyi garanti etmenin en hızlı yolunun, bir şeylerin destansı bir şekilde ters gitmesi olduğunu düşünüyordum ama bunu ona söylemedim.

“Evlilik teklifi edeceğin yere giden yola gül yaprakları döşeyebilirsin,” diye önerdim.

“Amatörce.”

“Akvaryumdaki dalgıçlardan biri, teklifin yazdığı bir tabela tutsun.”

Conner bana dertli bir şekilde gülümsedi. “Shani kaplumbağalardan nefret eder.”

“Gökyüzüne yazdır o zaman.”

“Araştırdım,” dedi. “Çok pahalı.”

Eh, açıkça görülüyordu ki bu benim alanım değildi. Hayatım boyunca ne evlilik teklifi etmiş ne de almıştım. Yanma bile yaklaşmamıştım. Ayrıca canım şöyle güzel bir korku seansı isteseydi, spot ışıkları altında olmaktansa 48 Saat’in en dehşet verici bölümünü açıp izlemeyi yeğlerdim. “Napa’da Kâbus” adlı bu bölümde katil, kurbanın eski ev arkadaşının kocası çıkıyordu ve gerçekler ortaya çıkmadan önce adam, 48 Saat’e verdiği röportajda kendini son derece cana yakın gösteriyordu.

“Bir dakika!” Sonunda Conner’in dediği şey kafama dank etmişti. “Shani kaplumbağalardan nefret mi ediyor? Köpek balıkları, denizanaları veya yılan balıklarından değil de kaplumbağalardan mı?”

“Kabuklarının içinde bedenleri yok ya,” dedi kardeşim, “Vücutlarının kabuktan ibaret olması onu korkutuyor.”

“Anladım.” Tartışmamız gereken asıl konuya geçmeden önce gözlerimi kırpıştırarak bu bilgiyi bir kenara attım. “Her neyse, az önce de bahsettiğim gibi emlakçıyla görüştüm. Evi zamanında mükemmel hale getirmemizin hiçbir yolu olmadığını, bu yüz-

den etrafı güzelce temizleyip elimizden geldiğince çeki düzen vermemizi ve piyasa değerinin altında satmaya hazır olmamızı söyledi. Ayrıca eve fazla para yatırmamaya dikkat etmeliyiz. Babamın tüm borçlarını ödedikten sonra elimizde pek bir şey kalmayacak zaten.”

Conner’ın kaşları çatıldı. “Hangi borçlar?”

“Çoğunlukla Evden Alışveriş Kanalı’ndan yapılan alışverişler için kullanılmış gibi görünen bir kredi kartının borçları.” Duraksadım. “Bir de senin öğrenci kredi ödemelerin.”

“Ah,” dedi Conner. “Doğru.”

Bu konuda bir nebze bile suçluluk ya da utanç duymaması canımı acıttı. Sonradan öğrenmiştik ki ebeveynlerimiz boşanırken tam zamanlı velayetini aldıkları çocuğun tüm masraflarını üstlenmek konusunda anlaşmışlardı. Ve annemiz benim eğitimim için bir kuruş bile ödemeyi reddedip on sekiz yaşında olduğumu, artık kendi kendime yetmeyi öğrenmem gerektiğini söylerken, babamız Conner’ın lisans eğitimi için kredi belgesinin altına müşterek imza atmıştı.

“Yeri gelmişken,” dedim, “Sonbaharda tezimin savunmasını yapabilmek için çalışmalarımı bu yaz bitirmem gerekiyor. Eğer ertelersem fon kazanmam imkânsız olacak. Senin yeni bir işe girdiğini biliyorum, bu yüzden her gün gelmeni beklemiyorum. Ama bana yardım etmek için hafta sonlarını ayırabilirsen çok mutlu olurum. Tamam mı?”

Conner, “Elbette Dr. Walsh,” dedi. “Tezin ne hakkında?”

Soğuyan kahvemden büyük bir yudum aldım. “Henüz doktor değilim. Tezim de gerçek suçlarla ilgili.” Konuyla alakalı fazla detaya girmek istemediğim zamanlarda yaptığım açıklama genelde bu oluyordu. “Yazar ve özne ilişkisi, bir kültür olarak seri katillerle olan hayranlığımız. Bu tarz şeyleri inceliyorum.”

“Neşeli konular,” dedi Conner. “*Waffle*’ı bitirecek misin?”

Ağzıma bir lokma daha attım. “Geri bas, dostum. *Waffle* benim.”

DEV YAZI MASAM hakkında ne yapacağım sorusu, eve vardığımızda yine çirkin yüzünü gösterdi. Hâlâ orada, ön kapının yanındaki yerinde duruyordu. Eh, neyse ki Gece Gezgini işi abartıp eve izinsiz girmeye falan kalkmamıştı.

Oturma odasında, düzgün bir aile olsaydık piyano yerleştirebileceğimiz mükemmel büyüklükte bir oyuk vardı. Ama babam oraya eski bir deri koltuk koyup üstünü de bir sürü eşyayla doldurmayı tercih etmişti. Conner’ı, koltuğu odanın ortasına çekip masayı da oyuğa yerleştirme işinde bana yardım etmesi için ikna ettim.

“Evi doldurmak yerine...” Conner oflayarak masayı kapıdan içeri itmeye çalıştı. “Boşaltmamız gerekmiyor muydu?”

“Şu dünyada sevdiğim tek şey bu tahta parçası,” diye açıklama yapıyordum ki parmağımı masayla duvar arasına sıkıştırıp tiz bir küfür savurdum. Kızarmış parmağıma bakarak *şimdi nasıl yazacağım* diye kara kara düşünmeye başlarken çok şükür ki acı hafıflemeye başladı. “Ayrıca çalışmak için ona ihtiyacım var.”

Ön kapıyı kapatmak için döndüğümde kaldırımda ilerleyen bir adam gördüm. Hayır, öylesine bir adam değildi bu. O adamdı. Gece Gezgini.

Göğüs kafesimden çıkacakmış gibi atan kalbimle eşikte öylece dururken, adam kafasını kaldırıp bana baktı. Gün ışığında biraz daha düzgün görünüyordu. Haki pantolonla beyaz gömlek giymiş ve kahverengi saçlarını taramıştı. Ayrıca ayakkabıları da vardı. Ben ona bakmaya devam ederken adam elini kaldırdı.

Kapıyı öyle hızlı kapattım ki eski gitarım alçak, tonsuz bir vızıltıyla titredi.

“N’oldu?” diye sordu Conner.

“Onu gördüm,” dedim, jaluziyi açıp dışarı bakmak için pencereye geçerken. “Dün masamı taşıyan adamı.”

“Nasıl yani? Masayı taşıyan biz değil miyiz? Yoksa sende bunlardan iki tane mi var?”

“Hayır,” dedim sabırsızca. Dün geceki karşılaşmaya girmek istemiyordum. “Masa arabamın üstüne bağlanmış durumdaydı. Onu indirip evin önüne getirmiş.”

Conner, “Ne güzel!” dedi. “İyi bir komşu gibi davranmış.”

“O bir...” diye başladım ama adamın yan taraftaki garaj yolunda bir kamyonete binip geri geri sokağa çıktığını görünce duraksadım. Ah, demek gerçekten de bir komşuydu.

Ama bir şeyden emindim. Adam büyük bir taşkınlık sonrası tutuklandığında ve yerel haber kanalları mahalleye röportaj için geldiğinde ben şoke olmuş masum komşulardan olmayacaktım. *Kim? O adam mı? O çok nazik ve iyi bir komşuydu! Bir keresinde benim için ağır bir mobilyayı taşımıştı. Kendi halinde yaşayan, kibar biriydi. Dışarıda karşılaştığımızda el sallardı.*

Peki gerçekten kibar mıydı, yoksa kibarmış gibi mi görünüyordu? Masamı taşıyarak kendimi ona borçlu hissetmemi sağlamaya mı çalışıyordu? Saklayacak bir şeyiniz varsa gizlilik en büyük gereklilikti. Nezaket ise sosyal uyuşturucu olarak kullanılabilirdi.

Araştırmalara göre tüm seri katiller bir düzeyde yakalanmak isterdi; planlarındaki dalgalanmayı açıklamanın tek yolu buydu.

“... *Eski komşular birbirlerini tuhaf ve yabancı olarak görüyorlardı*,” dedim kendi kendime usulca.

Arkamdaki Conner güldü. “Burada tuhaf davranan biri varsa o da sensin. Ned Flanders’ın cinayet işlediğine inanan Bart gibisin.”

Ben Truman Capote'un klasiki *Soğukkanlılıkla*'dan alıntı yapmışım. Kardeşimse çocukken en sevdiğimiz *Simpsons* bölümle-
rinden birine atıfta bulunmuştu.

"Bu odadan başlasak iyi olur," dedim, jaluziyi yeniden indire-
rek. "Ben gidip çöp torbalarını getireyim."

   

CONNER G TMEĞEN OTURMA odasında bayağı ilerleme kaydettik. Hâlâ ıvır zıvırla doluydu ama en azından eşyaları düzgün bir şekilde istiflemiş ve bağışlanabilecek kadar iyi durumdakilerle atılması gerekenleri ayırmıştık.

Daha sonra sıra yiyecek stoklama işine geldi. Babam yakındaki markette öldüğü için orası yerine arabama atlayıp birkaç kilometre ötedeki markete gitmeyi tercih ettim. Döndüğümde torbaları eve taşıyıp boşaltmak d   nd ğ mden çok daha uzun sürünce, tezim üzerinde çalışmaya başlama hayallerim suya d   t . Tek istediğim biraz kestirmektir.

Ancak tam uykuya dalmak üzereyken kapıdan gelen sert tıklama sesiyle sıçrayarak kalktım. Bu seferkinin Conner olmadığından emindim; bugün daha fazla iş yapmak için dönmüş olmasının imk n  yoktu. Ayrıca giderken Mountain Dew paketini de götürdüğü için neon yeşil sıvının cazibesine kapılarak geri gelmiş de olamazdı.

Kapıyı açtığımda bir teslimat kamyonu sokakta uzaklaşıyordu ve ayaklarımın dibinde bir kutu vardı. Babam hayattayken saçma sapan şeyler sipariş etmişti. Belki bu gelen de üye olduğu bir sistemden otomatik olarak gönderilen bir kargoydu.

Ama hayır. Kutunun üzerindeki etikette açıkça *Samuel Dennings* yazıyordu ve kapı numarası bizimkinden iki hane öteye aitti.

Gece Gezini'nin evine.

Lacivert kamyonetinin garaj yolunda olduğunu görünce fazla düşünmeden oraya doğru yürüdüm ve kapısını çaldım. Kutuyu bırakıp eve dönebilirdim ama bu o kadar tatmin edici olmazdı. Artık adamın ismini de öğrendiğim için onu şöyle dikkatlice incelemek istiyordum.

Kapıyı tekrar tıklatmak üzereydim ki sonunda açtı. Aramızdaki mesafenin bu kadar az olmasına hiç hazırlıklı değildim. Bu yüzden kutuyu bir bariyer gibi aramızda tutarak geri adım attım.

Haki pantolonunu hâlâ çıkarmamıştı. Kollarını dirseklerinin yukarısına kadar kıvrıldığı beyaz gömleğinin düğmeleri açıktı ve yakası biraz kaymıştı. Koyu renkli saçları gözüne düşmüştü ama bakışlarının üzerimde gezindiğini ve beni incelediğini görebiliyordum. En azından bu sefer kahve lekeli pijama altımı giymemişim. Üstümde günlük üniformam sayılabilecek siyah taytımla siyah tişörtüm vardı. Saçlarım dağınık topuzdu ve o sabah canım kuyruklu eyeliner çekmek istemişti.

O bana bakarken göbeğimin açılmadığından emin olmak için tişörtümü çekiştirme dürtüme karşı koydum. Hakkımdaki düşüncelerinin umurumda olduğundan değildi tabii.

“Sanıyorum bu senin, Samuel,” dedim kutuyu uzatarak.

Almadan önce bir an duraksadı. Kendime engel olamayıp arkasına baktığımda evinin babamınkiyle aynı düzende olduğunu, sadece odaların yerinin değiştiğini, ayrıca çok daha temiz oldu-

ğunu fark ettim. Söylenecek başka bir şey olmadığını düşünerek eve gitmek için döndüm ama bir saniye sonra arkamdan boğazını temizlediğini ve tek heceli bir kelime söylediğini duydum.

“Ne?” diye sordum ona dönerek.

“Sam,” dedi. “Adım sadece Sam.”

“Peki, sadece Sam,” dedim. “Posta kutuna kapı numaranı yazmış olsaydın, muhtemelen böyle bir karışıklık yaşanmazdı.”

Konuşmam kendi kulağıma bile şirretçe gelmişti ama niyetim bu değildi. Gerçi adamın posta kutusuyla ilgili bir eleştirinin kulağa nasıl gelmesini bekliyordum ki? Sorun şuydu ki babamın evine dönmek çok rahatsız ediciydi ve sürekli diken üstündeydim. Yine de gerginliğimi bu adamdan çıkarmam için hiçbir sebep yoktu. Hatta komşularla iyi geçinmek her zaman en iyi seçenektir. New Jersey’de yaşayan ve “Gözcü” kod adlı birinden aldıkları sayısız şifreli notlar yüzünden taşınmak zorunda kalan şu ailenin hikâyesi hâlâ aklımdaydı.

Derin bir nefes alıp tekrar denedim.

“Bu arada teşekkür ederim,” dedim ama bu bile gönülsüz ve huysuzca çıkmıştı. Belli belirsiz arabamı işaret ettiğimde kaşları çatıldı. “Masa konusunda yardım ettiğin için.”

Kapı çerçevesine yaslanmasında çok seksi bir hava vardı ama bunu görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. Kutuyu ellerinin arasında çevirip duruyordu ve bu hareket, kollarının alt kısımlarındaki kasların esnemesine yol açıyordu. Belki bir süredir bekâr olduğum içindi ama onu izlerken avuçlarımın soğuk soğuk terlediğini hissediyordum.

Sonunda, “Sen Phoebe’sin,” dedi.

Pekâlâ, adama taktığım isimler silsilesine yenilerini eklemenin vakti gelmişti. Kaldırım Hafiyesi. Psişik Sapık. Bu sonuncu-

sundaki ses tekrarının etkisini tam olarak hissetmek için daha sonra kendi kendime sesli olarak söyleyecektim.

Samuel şaşkın ifademi fark etmiş olmalıydı ki saçlarını gözlerinin önünden çekti ve alçakgönüllü bir tavırla başını salladı. Hmm, demek gözleri maviydi. “Cenazedeydim,” dedi. “Ocak ayında. Baban için üzgünüm.”

Ah. Babamın komşusu olduğuna göre bu gayet mantıklıydı. Ama cenazeye katıldığı ve ben onun varlığından bile haberdar değilken ailemle beni gözlemlediği düşüncesi... tüylerimi diken diken ediyordu. Yani tamam, özellikle bana dikkat ettiğini falan söylememişti ama yine de o günkü halimi bir yabancıнын gözünden görmeye çalışmaktan kendimi alamadım. Ve açıkçası gördüklerim hiç hoşuma gitmedi.

O gün bok gibi görünüyordum. Conner ve ben cenazeden önceki gece, bizim için nadir olan bir kardeş bağı anında birlikte sarhoş olmaya karar vermiş ve törene akşamdan kalma halde katılmıştık. Conner bir şekilde insan gibi görünmeyi başarmıştı ama ben gözlerimin altındaki mor halkalar ve solgun yüzümle Cadılar Bayramı makyajı yapmış gibiydim.

Ayrıca siyah elbiseme uygun ayakkabılarımı getirmeyi unuttuğum için tüm o kasvetli renklerin arasında, yanıp sönen neon bir tabela gibi parlayan altın rengi, simli babetlerimi giymek zorunda kalmıştım. Neredeyse her zaman siyah giyinen biri olarak bunu nasıl başardığımı gerçekten hiç bilmiyordum.

Elbisemse internet reklamındaki 2 beden modelin üzerinde fazlasıyla zarif duran, dökümlü, ince ve hafif bir parçaydı. Ama bende, koca bir dans ekibinin tüm kostümlerini üst üste geçirmişim gibi duruyordu. Oturduğumda insanların kirli çamaşırlarını üzerime atacağından korkmuştum.

En kötüsüyse... muhtemelen hiç kederli görünmememi. Cenaze töreni benim için bir bulanıklık halinde geçmişti. Hâlâ

ellili yaşlarında olduğu ve henüz uzun bir ömrü olduğunu düşündüğüm için babamın ölümü beni biraz sarsmıştı. Ve bütün gün bir rüyadaymışım ya da başka birinin hayatını yaşıyordum gibi gelmişti. Ne söyleyeceğimi ya da nasıl davranacağımı bilmiyordum ve bu yüzden bir nevi kendimi kapatmış, tıpkı çocukken biraz sessizliğe ihtiyacım olduğunda yaptığım gibi kendi kabuğuma çekilmiştim.

Ama insanlar olanları duyduklarında bana hep aynı şeyi söylüyorlardı. Toplantımızı neden ertelemem gerektiğini öğrendiğinde tez danışmanım, bir profesör ve eşi tarafından düzenlenen oyun gecesinde cenazeyi ağzımdan kaçırdığımda bölüm arkadaşlarım, bir süreliğine Florida'da yaşayacağımı açıkladığımda ev sahibim hep üzgün olduklarını dile getirmişlerdi.

Şimdi de Sam'den aynı sözleri duyuyordum. Ben hatırlamasam da büyük ihtimalle cenazede de yanıma gelip konuşmuş olmalıydı ama o zaman da şimdi de nasıl karşılık vereceğimi bilmiyordum. *Aslında babamla o kadar yakın değildik. Küçüklüğümden bu yana hayatıma pek dahil olmadı. Bana karşı o kadar iyi değildi.* Bunları mı söyleyecektim?

Hayır. Bu yüzden sadece, “Teşekkürler,” demekle yetindim. En güvenli yanıt buydu. Çoğu insan, yeni konuya geçiş yapmadan önce bunu duymayı beklerdi.

Fakat Sam bana öylece bakıyordu. Bir an için yüzümde her şeyi –kararsızlığımı, suçluluğumu, öfkemi– gördüğünden endişelendim. Ve bu hareketimin utancı, hayatım boyunca peşimi bırakmayacak olsa da parmaklarımı tabanca şekline sokup elindeki kutuyu işaret ettim.

“Eğer onun içinde kesik bir kafa varsa çok üzülürüm,” dedim ve şaşkın ifadesini görünce, “*Wayne’in Dünyası*’ndan bir alıntı,” diye ekledim. “Boş ver.”

Bir şey söylemek için ağzını açtı ama yanında daha fazla kalamayacaktım. Her şeyi daha da tuhaf hale getirmeden önce topuklarımın üzerinde dönüp eve yollandım.

HAFTANIN GERİ KALANINDA Sam'i daha fazla gözlemleme fırsatım olmadı. Geliş gidiş saatlerinin sürekli değiştiğini biliyordum ama. Evden aynı sıradan iş kıyafetiyle çıkıyor, bazen dışarıda sadece bir saat kalırken bazen de yarım gün dönmediği oluyordu. Çarşamba günü evinin önüne bir sedan park edilmişti ama aracın sahibini eve girerken ya da çıkarken görmemiştim.

Ayrıca çoğu gece geç saatlere kadar ayakta oluyordu. Pencereleindeki ışıklara bakılırsa, neredeyse benim kadar geç yatıyordu. Beni hiç ilgilendirmediğini biliyordum ama “*Ne iş yapıyor?*” ya da “*Hangi Myers-Briggs kişilik tipinde?*” gibi sorulara cevap aramaktan kendimi alamıyordum. Onu tekrar yakından görebilmek için neredeyse kapımda bir gizemli kargonun daha belirmesini diler hale gelmiştim. Tüm bunların dışında, bir de tavsiyemi dinleyip posta kutusuna kapı numarasını yapıştırmış ve beni çok şaşırtmakla birlikte merakıma merak katmıştı.

Ama artık komşumun psikolojik profilini takıntı yapmaktan ziyade, oturup tezime odaklanmam gerektiğini biliyordum. Zira önümüzdeki hafta sonuna kadar danışmanıma bir bölüm daha göndermekle yükümlüydüm.

İngilizce departmanını gerçek suç üzerine çalışmama izin vermeye ikna etmek cidden hiç kolay olmamıştı. Programa teknik olarak kabul edilmeden önce, mülakat ve bilgilendirme turu için kampüse ilk adım attığım zamanı hâlâ hatırlıyordum. Bana etraflı gezdiren yüksek lisans öğrencisi, ilk birkaç yılın müfredatıyla ve edebiyat, sözbilim ya da teknik iletişim gibi alanlardan hangisi-

ni seçtiğine göre değişen faaliyetlerle ilgili bilgiler vermiş ve asıl kâbusun kompozisyon sınavları olduğunu belirtmişti. Sonra da gözleri parlayarak, "Ama ne istersen çalışabilirsin," demişti.

Sonradan anlaşılmıştı ki asıl kastettiği, Hemingway'in yaralı karakterlerini, *Lolita*'daki Faust göndermelerini ya da kompozisyon ile yaratıcı yazarlık pedagojisinin kesişimini çalışabileceğinizdi.

Ancak gerçek suç da gelenekleri ve beklentileriyle diğer türler gibiydi. Kurgu dışı olsa da hiçbir zaman tam anlamıyla nesnel değildi ve daima trendleri, kültürel tepkileri ve halkın arzularını yansıttı. Ve on üç yaşında *Helter Skelter*'ı okuduğumdan beri beni büyüleyen bir alandı.

Ne tesadüftü ki şu anda üzerinde çalıştığım konunun merkezinde yer alan kitap da buydu. Gerçek suçta yazar ile özne arasındaki ilişkiyi mesleki, kişisel ve ailevi ilişkiler olmak üzere üçe ayırarak incelemeye karar vermiştim. *Manson Cinayetlerinin Gerçek Hikâyesi* alt başlıklı bir kitap olan *Helter Skelter*'ı ilk okuduğumda, içindeki herhangi bir bilgiden şüphe etmek ya da yazarın bu hikâyeyi yazma amacını düşünmek aklımın ucundan bile geçmemişti. Ne de olsa olaylar gerçekleştiğinde Bugliosi, başsavcı olarak *oradaydı*. Tamam, kitap gerçekten çok iyiydi ama kelimenin tam anlamıyla suçluları parmaklıklar ardına gönderme işini savunmak için kitap yazmış bir adamın tabiatında var olan önyargıya biraz kafa yormak gerekirdi.

Fakat ilerleme kaydetmemi engelleyen bir sorunum vardı. Üzerinde çalıştığım işaretli, altı çizili nüshayı asla bulamıyordum. Dairemden getirdiğim tüm kutuları deşmiş, bana daha yakın olsun diye sırt çantama mı koydum diye iki kez kontrol etmiştim.

Çocukluğumda okuduğum nüshayı hâlâ odamda bir yerlerde bulma şansım vardı aslında. Annemle buradan ayrılırken pek çok eşyayı yanımda götürmüştüm ama hafta sonları ziyarete

geldiğimde canımın sıkılmasını önlemek için bıraktığım şeyler de vardı. Kitaplığımı hızlıca taradığımda *Emily of New Moon* serisinden ve sahip olmaktan hoşnut olduğum ama hiç okumadığım kocaman, ciltli bir Rasputin kitabından başka bir şey olmadığını gördüm. Asıl ihtiyacım olan kitaptan eser yoktu.

Hızlı kargo vaat eden kapitalist bir internet sitesinden yeni bir tane sipariş edebileceğimi biliyordum ama hayatım boyunca zaten birden çok nüshasına sahip olduğum bir kitaba on beş dolar daha harcamayı hiç istemiyordum. İlçe kütüphanesinin çevrimiçi katalogunu kontrol edip, yerel şubemde bir tane olduğunu gördüm. Eh, bütün yaz burada tıklıp kalacaksam kütüphane kartı almak mantıklı olurdu zaten. Babamın adresini kendiminmiş gibi kullanarak başvuru formunu doldurdum.

Formu göndermek için butona tıklarken evin dışından gelen bir gümürtü duydum. Eğer dışarıda bir Golden State Katili özentisi varsa cama gitmek muhtemelen iyi bir fikir olmazdı. Gerçi bir seri katil, mahallede İngiliz anahtarıyla dolu bavulunu sallaya sallaya gezecek değildi.

Perdeyi hafifçe araladığımda Sam'in açık garaj kapısından çıktığını fark ettim. Yine yalınayaktı ve kollarını tuhaf bir şekilde vücudundan uzak tutuyordu. Uzaktan görebildiğim kadarıyla kolları bir şeyle kaplıydı. Sıvı bir şey. Ama karanlık yüzünden rengini seçmek imkânsızdı. Kırmızı olabilir miydi? *Kan* olabilir miydi?

Kamyonentinin kapısını açmak için uzandı ama ellerinin de sıvıyla kaplı olduğunu görünce duraksadı ve bir süre öylece dikildi. Omuzlarının gergince hareket etmesine bakılırsa, muhtemelen alçak sesle küfürler savuruyordu. Sonra dönüp tekrar garaja girdi.

Gecenin on birinde ne halt ediyordu böyle?

Birkaç dakika sonra daha temiz bir şekilde dışarı çıktı ve kamyonentinin kapısını bir bezle açtı. Parmak izi bırakmıyordu. Zekice.

(Ama kapı kolunun fazla temiz olması daha şüpheli görünmez miydi? Sonuçta bu her gün kullandığı araçtı.)

Kamyonetinden naylon bir zemin örtüsü çıkardığında jaluziyi bırakıp pencereden uzaklaştım. Bu çok garipti. Bir yıldır vahşi suçların tüm detayları ve açıklamalarıyla iç içe olmam sebebiyle biraz fazla gergin olduğumu kabul ediyordum ama tek düşünebildiğim az önce şahit olduğum sahnenin, bir *Forensic Files** canlandırmasında nasıl görüneceğiydi. En azından bu korkunç hikâyede beni oynaması için şişman bir aktris seçmelerini umuyordum. Sonuçta temsil önemliydi.

Daha fazla düşünmeden Conner'ın numarasını çevirdim ve her zamanki neşeli merhabasıyla cevap verdiğinde rahat bir nefes aldım.

Jaluziyi tekrar aralarken, “Şu komşu hakkında ne biliyorsun?” diye sordum. Sam görünürlerde yoktu ama garajından gelen ışık hâlâ garaj yolunu aydınlatıyordu. Bu iyiye işaret olmalıydı. Dexter'inkine benzeyen, naylon örtülerle kaplı odasında tüm komşularının gözü önünde çalışacağını sanmıyordum.

“Pheeb,” dedi Conner, “Yine mi? Dostum, sakın ol.”

Hayatım boyunca hiç sakın ve soğukkanlı olmamıştım. “Adı Sam Dennings,” dedim, sonra bu resmi bir sorgulamaymış da yasal adını kullanmam gerekiyormuş gibi kendimi düzelttim. “*Samuel*. Benim yaşlarımda. Belki benden birkaç yaş büyük ya da küçük olabilir. Mesleğini bilmiyorum ama Verizon'da çalışıyormuş gibi giyiniyor.”

Conner içini çekti. “Yaklaşık bir yıl önce taşındı,” dedi. “Ondan önce o evde yaşlı bir çift oturuyordu. Köpeklerini hep garaj yolunda tararlardı. İsimleri neydi hatırlayamıyorum. Ama bizi sevmediklerini unutmadım.”

---

* . Adli tıbbın, dava çözümlerinde nasıl kullanıldığını gösteren bir Amerikan programı. (ç.n.)

Randy ve Viv. Onları şimdi hatırlamıştım. Sürekli havlayan, Collie cinsi iki köpekleri vardı ve onları ne zaman tımarladıklarını hep bilirdiniz çünkü tüy tutamları haftalarca havada süzülürdü. Ve evet, bizden hiç hazzetmezlerdi. Sebebi muhtemelen annemle babamın evli olduğu zamanlarda kavga seslerinin onlara kadar gitmesi ve bahçemizin sunduğu manzaranın kötü olmasıydı.

“Sen söyleyene kadar adamın adını bile bilmiyordum,” dedi Conner. “Ama iyi birine benziyor. Ona karşı nazik olmalısın. Eşyaları taşımak için onun yardımına ihtiyacımız olabilir.”

Babam gitmiş olmasına rağmen, aileden olmayan ya da acil tamirat için gelmeyen birinin bu eve adım atacağı fikrine karşı hâlâ içgüdüsel bir tepkim olduğunu fark ettim. Küçüklüğümde evimize kimse gelmezdi. Şimdiye kadar burada ağırlamama izin verilen tek arkadaşım Alison’dı ve o zaman bile evin yarısını temizlemem ve odamdan çıkmayacağımıza dair söz vermem gerekmişti.

Arkadaşlığımızın sona erme şekli göz önüne alındığında, sanırım annemle babam boşandıktan sonra güvenilir çevrem ne kadar küçüldüğünü düşünmemek en iyisiydi.

Hattın diğer tarafında boğuk bir konuşma gerçekleşti, ardından Conner geri döndü. “Shani selam söylüyor.” Bunu dedikten sonra muhtemelen telefonu ona uzatmış olmalıydı çünkü kızın uzaktan, “Selam, Phoebe!” diyen tiz sesini duydum. Biraz hışırtıdan sonra Shani telefonu aldı.

“Geçen gün bir kitap gördüm ve senin için satın aldım,” dedi. “Okumak zorunda değilsin ama yardımcı olabileceğini düşündüm.”

“Eğer *Helter Skelter* olduğunu söylersen ilk çocuğuma senin adını vereceğim,” dedim.

Kız güldü ama muhtemelen söylediğimi komik bulduğundan değil, kafası karıştığıındandı. “Hayır. Adı...” Biraz daha hışırtı duyuldu, sonra kitabın ismini zafer kazanmış edasıyla okudu:

"Kayıptan Sonra Hayat: Gençler Yas Tutma Üzerine Konuşuyor. Senin yaşının küçük olmadığını biliyorum tabii ama babanla aranızda mesafe girdiğinde o yaşlarda olduğunu bildiğim için belki..."

Cümlesinin gerisini getirmedi. Sınırı aşmış olabileceğini fark etmiş olmalıydı. Shani'yi seviyordum. Şirin olarak tanımlayabileceğiniz insanlardandı. Ama evet, ölmüş babamdan ya da var olmayan ilişkimizden bahsetmek istemiyordum.

"Teşekkürler," dedim. Bu tek kelimeyi son zamanlarda dilimden düşürmez olmuştum.

"Pekâlâ," dedi. "Cumartesi gelirken getiririm. Faydalı bulacağını düşünüyorsan tabii."

Milyon yıl geçse dahi o kitabı okumazdım. Ki zaten şu anda MLA formatında yazabileceğim tez odaklı makaleler dışında bir şey okumaya vaktim yoktu. "Tabii," dedim. "Belki önce Conner okumak ister."

Shani şaka yollu laflarımı anlayacak kadar beni tanımıyordu ama kardeşim kesinlikle fark etmişti. "Conner zaten psikoloğunun tavsiye ettiği kitapları okuyor," diye lafa dalmasına bakılırsa hoparlör açık olmalıydı.

"Psikoloğa mı gidiyorsun?"

"Evet, dostum. Sen de gitsen iyi olur belki. Ebeveynlerimizi çekeştirmek için mükemmel bir yer. Ayrıca şu komşuya neden bu kadar takıntılı olduğunu da anlarsın."

Bu kızarmama neden oldu ama neyse ki Conner göremiyordu. "Takıntılı falan değilim," dedim. "Merak ediyorum. Şüpheleniyorum da diyebilirim."

"Ne farkı var?" dedi kardeşim. "Gerçekten endişeleniyor olsaydın, beni aramak yerine 911'i arardın."

Eh, haksız sayılmazdı. "Polise başvurmadan önce arayabileceğin başka yerler var," dedim gergince. "Ayrıca senden birkaç tane boş kutu almanı istemek için aramıştım."

“Tabii.”

“Yemin ederim bunun için aradım!”

“Sen öyle diyorsan öyledir. Birkaç kutu bulurum.”

“Üstünde Smirnoff yazanlardan olmasın lütfen,” dedim.
“Taşınırken kullanılan kutulardan birkaç boy al.”

Kardeşim uzunca bir süre sessiz kalınca gerçekten de içki dükkânı çöpünü karıştırmayı aklından geçirdiğini anladım.
“Tamam, gidip satın alırım. Bu arada Phoebe...”

“Efendim?”

“Sakinleş.”

Buna sivri bir cevap verirdim ama bir kahkaha atıp telefonu kapattı. Görünüşe bakılırsa erkek kardeşlerin uyuzluğu şarap gibi yllandıkça tazeleniyordu.

Pencereden dışarı bir kez daha baktığımda sokak karanlıktı. Esrarengiz komşum bile yatağa gitmişti.

DÖRT

ERTESİ GÜN KÜTÜPHANEYE gitmek karnıma bir tekme yemişim gibi hissettirdi. İçeriye girer girmez geçmişe gittim. Küçükken neredeyse her cumartesi buraya gelip Korku Sokağı kitaplarına göz atar ya da annem gelip beni çekiştire çekiştire götürene dek büyük harfli Harlequin'lerden okumaya çalışırdım. Cinsellik eğitimimi porno izlemek yerine kitaplardan aldığıma şükretmeliydi.

Kütüphane, birinci katta kurgu romanları, çocuk ve medya kitapları, ikinci kattaysa kurgu dışı kitaplar ve bilgisayarlarla büyük bir binaydı. Burayı o kadar iyi tanıyordum ki Dewey Decimal ya da Kongre Kütüphanesi sınıflandırma sistemlerinden biriyle düzenlenmiş gerçek suç kitaplarının yerini beş saniye içinde tespit edebilirdim. *Helter Skelter*'ı bulduktan sonra, ilginç bir şeyler var mı diye bölümün geri kalanını incelemeye başladım. Kapağı Waffle House'daki tabak altlıkları kadar yağlı görünen, adı kocaman kırmızı harflerle yazılmış bir kitap dikkatimi çekti. Görünüşe göre 1980 yılında Florida'da yaşamış olan bir seri katilin kızının anlattıkları kaleme alınmıştı. Araştırmam için bu

kitabı listeme aldığımı hatırlamıyordum ama yazar ve özne arasındaki ilişkiyi incelememde yardımcı olabilirdi.

Sonunda bunu, *Helter Skelter*'ı ve bir evi satışa hazır hale getirmekle ilgili bir kitabı alıp giriş bankosuna doğru ilerledim. Muhtemelen akşam yemeğimi yerken bu sonuncusuna göz atıyordum. Sonra telefonumu çıkarıp kütüphane üyeliği için gereken kodun bulunduğu e-postayı açtım.

"Aman Tanrım," diye bağırdı biri. "*Phoebe Walsh*?"

Kafamı kaldırdım. Kütüphaneci, Güney Koreli güzel bir kadındı. Siyah saçları çene hizasında şık bir tarzda kesilmişti ve kırmızı çerçeveli gözlüğüyle gayet modern görünüyordu. Belki on beş yaşında olduğundan çok daha sofistike göründüğünden, belki de beni gördüğüne bu kadar sevineceğini beklenmediğimdendi ama onu tanımam birkaç saniyemi aldı. "Alison," dedim sonunda. "Vay canına. Burada mı çalışıyorsun?"

Bankonun arka tarafında olduğuna göre sorunun cevabı evetti ama söyleyecek başka bir şey bulamamıştım.

"Geçen yıl kütüphane biliminde yüksek lisans yaptım," dedi. "Kitap tavsiyesi vermekte çok iyi olacağımızı düşündüğümüz için kütüphaneci olmak istediğimizi konuşurduk, hatırlıyor musun?" Bunların hepsi benim olabilirmiş gibi kollarını iki yana açtı. "Eh, ben artık bu işi yapıyorum ve çok seviyorum."

Alison her zaman tanıdığım en organize insanlardan biri olmuştu, bu yüzden kütüphaneci olması hiç şaşırtıcı değildi. Arkadaşlığımızı neden sonlandırdığımızı hatırlıyor muydu acaba? Hatırlamaması imkânsızdı. O zamanlar büyük bir mesele haline gelmişti; yani en azından benim için. Fakat şu anki davranışına bakılırsa, hiçbir sorun yokmuş gibiydi. Sanki uzun zaman sonra bir araya gelen eski dostlardık.

"Çok güzel," dedim.

Doğrusu ben kütüphanede değil, yerel Barnes & Noble'da çalışmak istiyordum çünkü o zamanlar tüm kütüphanecilerin ücretsiz gönüllüler olduğuna inanıyordum. İnsanlara kitap önereceksem en azından asgari ücret isterdim. Ama kitabevi görevlileri, iş başvurusu sürecinin bir parçası olarak beni yüz soruluk bir kişilik testinden geçirmiş, sonra da bir daha aramamışlardı. Ah, sadece gerçek suçlar reyonunda bile ne güzel iş çıkarırdım halbuki.

“Senden ne haber?” dedi. “Geri döndüğünü bilmiyordum. Yoksa babanı ziyarete mi geldin?”

Babamın öldüğünden *bahsetmemem* muhtemelen tuhaftı. Bu kız, Joseph Gordon-Levitt'e şiddetli karın ağrıları çekecek kadar âşık olduğum ergenlik yıllarımda yanımda olan kızdı. Babamı da tanıyordu. İmza yemeği olan Güney usulü gulaşından yemiş, ekmek torbasını açık bıraktığım için bana bağırmasına şahit olmuştu.

Bu konuyu açmak istemememin sebebi tam olarak buydu aslında. Onu basit bir “teşekkürler” ile geçiştiremezdim.

“Yazın burada olacağım sadece,” dedim. “Aslında internet üzerinden kütüphane kartı başvurusunda bulundum. Koda ihtiyacın var mı?”

Yüzünden geçen ifade incinmişlikti. “Soyadını girip bulabilirim,” dedi. “W-a-l-s-h değil mi?”

Pekâlâ, sanırım bunu hak etmiştim. “Evet, aynen öyle.”

Bilgisayara birkaç şey daha yazıp kartımın çıkmasını beklerken sessiz kaldı. Kartları böyle anında basabilmelerinin ne kadar harika olduğu hakkında yorum yapacaktım ama sonra ona soğuk cevap verdiğimden dolayı kendimi kötü hissettiğim için (ki bu doğrudu) muhabbet açmaya çalıştığımı ya da çok kolay etkilendiğimi (bu durumda belki bu da doğrudu) düşünürdü.

Kart hazır olduğunda önce onu, sonra da konularıyla ilgili herhangi bir yorumda bulunmadan kitapları taradı. Son dere-

ce profesyoneldi. “Al bakalım,” dedi. “Bugün halk kütüphanesini kullanarak kırk dokuz dolar seksen dokuz sent tasarruf ettin.”

Kitaplarla kartı aldım ve Alison’a dostane ama temkinli bir tebessüm attım. Fakat o dikkatini çoktan başka bir kitap yığına vermişti. İşimizin bittiğini, beni aynı ona yaptığım gibi soğuk bir tavırla göndereceğini düşündüm ama bir an sonra tekrar konuştu.

“Sadece senin için endişelenmişim, Phoebe,” dedi. Elleri şimdi kitapların tepesinde hareketsizce duruyordu. Yüzük parmağında alyans vardı. Hayatımın bir bölümünde bu kız benim en iyi arkadaşımdı ve evlendiğinden haberim bile yoktu. “Aslında niyetim... Şey... Beni korkutmuştun.”

Boğazımdaki ani yumru yutkunmamı zorlaştırdı. Bir şey söylemek istiyordum ama zihnim bomboştu; kelimeler fiziksel olarak ulaşamayacağım bir yere saklanmıştı.

“Artık daha iyi gibisin,” dedi, bana bakıp hafifçe gülümseyerek. Bunun bir soru olduğunun farkındaydım ve cevap olarak en azından bir evet diyebilirdim.

Ama yapamadım. Kafamı bir kez aşağı yukarı salladım ve kütüphaneden ayrıldım.

EVE GİTMEK İÇİN arabama atladım ama yolda birkaç kez neredeyse kütüphaneye geri dönecek oldum. Aklımdan Alison’a diyebileceğim milyonlarca farklı şey geçiyordu. Hiçbir şey söylememiş olmak çok garipti. Ona artık kızgın olmadığını, yaptığı şeyin nedenini anladığımı söyleyebilirdim. Aramızın açılmasına izin verdiğim için özür dileyebilirdim. Düğününü sorabilirdim.

Zihnim düşünceleri evirip çevirdikçe geri gitme düşüncesi saçma gelmeye başladı. Arabayı bizim evin garaj yoluna çektim

ve alnımı direksiyona yaslayıp kasabaya döndüğüm şu birkaç gündür her şeyin ne kadar boktan olduğunu düşündüm.

Dışarıdan gittikçe yükselen bir motor sesi gelince kafamı kaldırdım ve Sam'in, kulağında dev kulaklıklarla bir çim biçme makinesini sürdüğünü gördüm. Arka bahçenin kenarından ilerleyip tam arabadan inerken yanımdan geçti. Ellerimi kalçama dayayıp bizim çimlerin üzerinde bir tur daha atmasını izledim. Sonunda yüzümdeki bakışı görmüş olacaktı ki makineyi durdurup kulaklığın bir tarafını geriye kaydırды ama motoru susturmadı.

“Burası benim bahçem!” diye bağırdım motor sesini bastırmak için.

Kafasını yana eğerek güneş karşısında gözlerini kısıtı. “Biliyorum,” dedi.

“O zaman niye...” Çimleri işaret ettim. “Kadınların böyle işleri yapma kabiliyeti olmadığını düşünen adamlarsın herhalde, ha? Ne yani? Çim biçme makinesini itemez miyiz? Masamızı taşıyamaz mıyız? Senden yardım istemedim bile. Bu yaptığın biraz...”

Motoru susturduğunda etraf tamamen sessizleşti ve son kelimem mahallede yankılandı.

“... cinsiyetçi!” diye bitirdim. Sonra kısık sesle tekrarladım: “Senden yardım istemedim.”

Kulaklığı boynuna indirip makinenin direksiyonuna yaslandı. Böyle iyi görünmeye hiç hakkı yoktu. Onu son gördüğümde üstünün başının gizemli bir sıvıyla kaplanmış olduğunu ve garajına bir naylon örtü götürdüğünü kendime hatırlatmak zorunda kaldım.

“Üzgünüm,” dedi. “Eskiden kendi çimlerimi biçerken babaninkileri de hallederdim. O... gittikten sonra da devam ettim. Ama şimdi sana sormadan yapmamalıydım, özür dilerim.”

Hayatım son zamanlarda bir AITA' öyküsüne dönmüştü. Ve evet, her seferinde pislik bendim.

"Hayır, sorun de..." Alnımı ovuşturdum. "Eskiden babamın çimlerini mi biçerdin?"

"Kolay yoruluyordu," dedi Sam. "Kalp krizinden birkaç ay öncesinde başlamıştı; gerçi bağlantısı var mı bilmiyorum. Ama iş yapmakta güçlük çekiyordu."

Bunu bilmiyordum.

"Kendin yapmak istersen makineyi ödünç alabilirsin," dedi.

"Yok, istemiyorum," dedim. "Ben yaparsam bahçe kısa süre içinde Area X'e dönüşür. Çim biçmek seni mutlu ediyorsa devam edebilirsin. Ben yolundan çekilirim."

Oluşan kısa sessizlikte ona dün gece neyin peşinde olduğunu sorabilirdim aslında. Gayet sakin bir şekilde, *"Bu arada, dün gece garajından bir gürültü geldi. Her şey yolunda mı? Polis ihbar hattını aramalı mıyım?"* diyebilirdim. Ama Sam kulaklığı yeniden kulağına geçirmişti bile. Küçük bir asker selamı verip yanımdan ayrıldığında benim de eve girmekten başka çarem kalmadı.

SONUNDA İHTİYACIM OLAN kitabı bulduğuma göre, artık masanın başına geçip Manson davasında Bugliosi'nin hem savcı hem de doğruları anlatan adam olarak oynadığı role ilişkin üç bin kelimelik bir analiz yazmam gerekiyordu. Ama bunun yerine kitapları mutfak masasına atıp odama geçtim.

Dolabımın kapaklarını açtım ve parmak uçlarımda yükselerek en üst rafa baktım. Alison'la sekizinci sınıftaki yazışmalarımızı sakladığım Converse All Stars kutusu oradaydı. Notlarımızın

---

* Açılımı "Am I the Asshole? (Bu öyküde pislik ben miyim?)" olan bir Reddit kategorisi. (ç.n.)

hepsini, açmak için minik kulpları olan girift, küçük dikdörtgenler halinde katlardık. Bir tanesini açıp baktığımda neredeyse her zaman pembe, mor ya da turkuaz rengi jel kalemle yazdığı, baloncğu andıran harflerini hemen tanıdım.

Kâğıt parçasına o gün öğle yemeğinde servis edilen lazanyanın bir resmini çizmişti. O lazanyaya tuhaf bir şekilde takıntılı olduğumu şimdi hatırlıyordum. Eve götürüp akşam yemeğinde ısıtıp yemek için her zaman ikincisini satın alırdım. O yıl hem kendim hem de Conner için sayısız kez hazır peynirli makarna ve ton balıklı sandviç yapmıştım. Bu tür şeyleri tamamen unutup, parlak pembe kalemle çizilmiş dumanı tüten bir lazanya çizimini görünce anımsamak ne garipti. Tek bir kâğıt parçası her şeyi geri getirmişti.

Cuma akşamı sinemaya gitmek için annenden izin
ALMALISIN. Stephen da orada olacak. Artık ondan hoşlanmadığını söylediğini biliyorum ama...

Bir başka notu çıkarıp açtığımda tam altı satırı kaplayan kocaman, rengârenk harflerle yazılmış SIKILDIM!!!! kelimesiyle karşılaştım.

Bir tanesini daha okudum: Dünyadaki en hastalıklı "hangisini tercih edersin?" sorularını soruyorsun. Hehe. Sanırım ben de boğulmayı seçerdim. Yanmaktan daha hızlı olur sanırım, değil mi?

Bir tane daha: Kusura bakma, seni geri arayamadım. Annem yine birlikte Friends izlemek istedi. Joey'nin Chandler'ın kıyafetlerini giydiği bölümü izledin mi? Aşırı komik!

Notları katlamaya zahmet etmeden kutuya geri koydum. Alison'la fen bilimleri dersimiz ortaktı ve gizli yazışmalarımızın

çoğunu bu derste yapardık. Şimdi bu kâğıtlara dokunmak beni o sınıfa ışınlamıştı adeta. Dörtlü gruplar halinde oturduğumuz sıyah formika masaları, Bay Ford'un kel kafasını parlatan floresanı net bir şekilde görebiliyor, hiç kaybolmayan kimyasal kokusunu duyabiliyordum.

Annem ve ben taşındıktan sonraki ilk birkaç yıl fazla uzağa gitmemiş, ilçenin daha doğusundaki bir apartman dairesinde kalmıştık. Her hafta sonu babamın yanına gitmem yalnızca yirmi beş dakika sürüyordu.

Yine de yirmi beş dakika, yaşınızın henüz araba kullanmaya yetmediği zamanlarda en yakın arkadaşınızla bile aranızda mesafe girmesine neden olabilirdi. Alison'la mesajlaşarak veya telefonda konuşarak iletişimde kalmaya çalışmış, fırsat buldukça da görüşmüştük ama aynı olmamıştı.

Ayrıca ebeveynlerimin boşanmasının ardından ailesinin benimle görüşmesinden pek hoşnut olmadığını hissetmiştim. Onun üzerine titrerlerdi. Sebebi tek çocuk olması mı evlatlık olması mı ya da hiç sorun çıkarmayan bir evlat olmasına rağmen yine de evham yapmaktan vazgeçememeleri miydi bilmiyordum ama aşırı korumacıydılar. Ebeveyn figürleri yeterince sağlam olmadığı için Disney Channel dizilerini izlemesine bile izin vermezlerdi.

Sonra da aramızı daha da bozan olay yaşanmıştı.

Babamda kaldığım bir hafta sonuydu ve bu, iki koca gün boyunca odama kapanıp Alison'la mesajlaşacağım ve Murderpedia sekmeleri arasında dolaşacağım anlamına geliyordu. Konu nasıl oraya gelmişti bilmiyordum ama mesajlaşırken bir şişe hap yutacağım konusunda bir şaka yapmıştım.

Böyle bir şey hakkında şaka yapmanın gerçekten duyarsızca ve saçma olduğunu şimdi biliyordum elbette. Ama o zamanlar çok sıkıldığımı, huzursuz olduğumu veya bir şeylerden bıktığımı

söylemenin dramatik bir yolu olarak kullanmıştım. Kesinlikle gerçek bir plan değildi.

Fakat Alison bir şekilde gerçek olarak algılayıp hemen anneye ulaşmıştı, annem de babamı aramıştı. Ben de kısa süre sonra, ayda iki kez babamın evine gitmeme gerek olmadığına, hatta belki de hiç gitmesem daha iyi olacağıma annemi ikna etmiştim.

O şakayı yapmamalıydım, biliyordum. Alison'ın iyi bir arkadaş olmaya çalıştığının da farkındaydım. Ama tepki verme biçimine –bana göre aşırı tepki vermesine– ve bunun sebep olduğu olaylar dizisine kızmaktan kendimi alamıyordum. Belki bu adil değildi. Ama o zamanki hislerimi değiştirmiyordu maalesef.

Kutuyu kapatıp dolaba geri koydum. Sıra kendi odamı temizlemeye geldiğinde notlara tekrar bakabilirdim. Ama şimdilik geçmişi daha fazla kurcalayacak enerjim yoktu.

BEŞ

DANIŞMANIM, TEZİMDE BİR sonraki bölüme geçmeden önce telefonda görüşme yapmak istemişti. Bu yüzden yazıma birkaç alıntı ve örnek daha ekledikten sonra ona görüşme için zaman ayarlamak adına bir e-posta gönderdim. Şu anda müsaitim, diyen cevabı şaşırtıcı bir şekilde anında geldi.

Dr. Nilsson fazlasıyla göz korkutucu biriydi. Birinci yılda hepimizin almak zorunda olduğu bibliyografya dersine o giriyordu ve saçmalığa tahammülü olmamasıyla ünlüydü. Bir konuyu fazla uzattığınızda hemen kol saatine bakardı mesela. Tanıdığım en açık sözlü bilim insanlarının –lisansüstü eğitime gönderilmiş Billy Madison’ olduğumu düşünüyorlarmış gibi beni küçümseyen kişilerin– bile onunla tartışmayı kaybedeceklerini anladıklarında, sert bakışları altında kızarıp titrediğine şahit olmuştum. Uzmanlık alanı Virginia Woolf’tu ve final projesi olarak üniversite kütüphanesinde Woolf’un yazılarıyla ilgili ezoterik sorulara –şu kitabın kaç nüshası bulunuyor, bu dipnot hangi edisyonlar-

---

* Türkiye’de “Mirasyedi” adıyla yayımlanmış, Amerikan yapımı Adam Sandler filminde, boş şeylerle uğraşan işsiz güçsüz baş kahramanın adı. (ç.n.)

da var, Woolf'un şu kişinin yaşadığı eve gönderdiği mektupların orijinal kopyaları nerede- yanıt bulacağımız bir hazine avı düzenlemişti.

Bu projeden, ortalamamı yüksek tutmak için ihtiyacım olan B-eksiyi zar zor almıştım ama bir keresinde cevap kağıdına iltifat gibi görünen bir “*pervasızca*” notu bırakmıştı. Bu yüzden departmanda tezim için gerçek suç üzerine çalışmama izin verecek birini –herhangi birini– ararken aklıma o gelmişti.

“Dr. Nilsson, merhaba,” dedim, mikrofon kısmının ağzıma yeterince yakın olduğundan emin olmak için kulaklığımı ayarlayarak. Nilsson’ı tanıdıkça derste bazı zamanlarda “*neden bahsediyorsun?*” diye sormasının sebebinin işitme problemleri olduğunu düşünmeye başlamıştım. Sadece zor insanı oynamaya çalışmıyordu yani. “Ben Phoebe Walsh.”

“Phoebe,” dedi soğuk ve keskin sesiyle. “Anladığım kadarıyla tezinin yeni bölümünü göndermeye hazırsın. Hangi konuda tartışmak istiyorsun peki?”

Her seferinde aynı şeyi yapıyordu. Bir görüşme talep ediyor, sonra konuşmayı teklif eden benmişim gibi bunu soruyordu. Ben de her seferinde tuzığa düşüyor, önceden soru falan ayarlamadığım için kaçınılmaz olarak onu hayal kırıklığına uğratiyordum. *Hazırlıklı değilse neden görüşmek istiyor?* diye düşündüğünü neredeyse duyabiliyordum.

“Şey,” dedim, kulağa zekice gelmesini umduğum bir şey arayarak. “Bu bölümde Manson davasındaki başsavcı olan Bugliosi’nin kitabına odaklandım. Ancak yaklaşımlarını karşılaştırmak için Manson’ın savunma avukatı tarafından yazılan Gacy adlı kitaba ilişkin analizimi eklesem mi karar veremedim. Ya da Avery davasındaki savcının kitabından mı daha çok şey eklesem? Gerçi bu kitaba aşırı yorum katılmış. Önsözünü Nancy Grace’in yazdığı bir kitaptan da bu bekle...”

“Bir okumam lazım,” diye sözümü kesti Dr. Nilsson. “Ancak o zaman yaklaşımınla alakalı daha fazla geri bildirim verebilirim.”

Aklımdan, *ben de tam bu yüzden bu görüşmeye ihtiyaç duymamıştım*, diye geçirirken taslağı eklediğim e-postayı gönder butonuna tıkladım. “Pekâlâ,” dedim. “Öyle yapalım o halde. Taslak e-posta kutunuza düşmüş olmalı.”

“Mükemmel,” dedi ama şimdiden dikkati dağılmış gibiydi. “Şimdi iş başvuru materyallerinden bahsedelim. Elinde neler var? CV’ni, öğretim felsefeni, örnek ders programını ve ödevleri hazırladın mı?”

Ne hazırlamıştım? Hiçbir şey. Bilgisayarımda, verdiğim dersler için hazırladığım, matruşka bebekleri andıran bir dosya vardı. En iyi ders programımı ve verdiğim ödevleri bulmak için onları karıştırabilirdim. Çoğunu benden önce aynı dersi verenlerin hazırladıklarından kopyalamıştım ama en az benzeyenini seçerdim. Konferanslara başvururken kullandığım bir CV’m de vardı ama iş piyasasına hazırlamak için biraz düzenlenmesi gerekiyordu. Eğitim felsefesi yazmak ise korkulu rüyamdı.

Dışarıdan Sam’in kamyonetinin gümbürtüsü geldi. Henüz birkaç gündür buradaydım ama geliş gidişlerinin vakti tahmin edilemez olsa da sesine artık aşına olmuştum. Jaluzilerin arasından baktığımda gereğinden fazla miktarda buz torbasını evine taşıdığını gördüm. Bu çok ilginçti.

Çok uzun süre sessiz kalmış olmalıydım ki Dr. Nilsson sabırsızca devam etti: “Gelecek yıl iş aramaya başlamayı düşünüyor musun?”

“Aynen,” dedim jaluziyi indirirken. “Yani evet. Öyle umuyorum. İş sahibi olmak her zaman iyidir, değil mi?”

Bir an için mizah duygusunun Dr. Nilsson’ın parlak özelliklerinden biri olmadığını unutmuşum. “Coğrafi kısıtlamaların var mı?”

Bunlar, akademik kozadaki altı yıllık süremın sonuna yaklaştıkça geleceğini bildiğim sorulardı. Ben de devamlı bunları düşünüyordum aslında ama şu anda zihnim bomboştu. Tek kardeşim Florida'daydı, annemle yeni kocası Georgia'ya taşınmışlardı, ben de son beş yıldır lisansüstü eğitim için Kuzey Carolina'da yaşıyordum. Peki bu yerlerden herhangi birine karşı bir bağlılık duyuyor muydum?

“Sayılmaz,” dedim. “Yok aslında.”

Dr. Nilsson'ın sorgulaması beni huzursuz edince sırf bir şeylerle meşgul olmak için posta kutumu kontrol etmeye çıktım. Dışarı adım attığım anda boğucu nem üzerime hücum etti. Sam çoktan evine dönmüştü; muhtemelen aldığı buzları soğutuculara döküyordu. Jeffrey Dahmer'ı aklıma getirmemeye çalıştım ama bu benim için artık reflekse dönüşmüştü.

Diğer taraftaki komşunun kedisi –geldiğim gece garaj yolunda olduğu için onun kedisi olduğunu varsayıyordum– serinlemeye çalışıyormuş gibi bizim kapı eşiğindeki İspanyol karosunun üzerine uzanmıştı. Tam merhaba diyecekken hâlâ telefonda olduğumu ve profesörümün beni deli sanacağını düşünerek sustum. Yine de kediye hafifçe başımı salladım ve eve girmesin diye kapıyı kapatırken üzerinden atladım.

“Hatırlatsana,” diye devam etti Dr. Nilsson, “Hayatında biri var mıydı?”

Buraya geri döndüğümünden beri gerçek dostluk hususunda bana ilham veren tek canlının bir kedi olduğunu düşünürsek cevap “*hayır*”dı. Sonra Dr. Nilsson'ın romantik ilişkileri kastettiğini fark ettim. Ki buna cevabım “*kesinlikle hayır*”dı.

“Şu anda yok.”

“Güzel.” Görüşmeye başladığımızdan beri sesinde ilk defa memnuniyet duydum. “Seçeneklerini açık tut. Bu sayede herhangi bir yere rahatça yerleşebilirsin.”

“Kesinlikle,” dedim dalgınlıkla. Babamın posta kutusunda kiler çöpten ibaretti. Kuponlar, araç sigortasıyla ilgili bir reklam ve ön sayfasında, eyalet çapında bir şarkı yazma yarışmasını kazanan bir çocuk hakkında bir hikâyenin yer aldığı yerel bir broşür vardı.

“Pekâlâ. Şimdi bir sonraki bölüme mi geçiyorsun?” diye sordu Dr. Nilsson. “Tez önerini doğru hatırlıyorsam bu bölümde Capote’a odaklanacaksınız.”

Kedi hâlâ aynı yerde yatıyordu. Kapıya yaklaştığımda ilgi istiyormuş gibi başını geriye yatırıp gözlerini kısarak bana baktı.

Telefona, “Doğru,” derken kedinin çenesinin altını ihtiyatlı bir şekilde kaşımak için dizlerimin üstüne çöktüm. Hayvanın ne kadar vahşi olduğunu bilmiyordum. Sokak kedisi miydi, evcil ama sokağa çıkan bir kedi miydi yoksa mahallenin maskotu muydu? Küçüktü; tam olarak yavru sayılmazdı ama ergenlik çağında gibi görünüyordu ve siyah-beyaz patileri ve beyaz göbeğiyle minik bir smokine benziyordu. “Bir bölümün tamamında *Soğukkanlılıkla*’ya odaklanmayı düşünüyorum. Capote’un Perry ve Dick’le yakınlaşmasını, onlarla olan ilişkisinin, anlatısını ve gerçek suç türünü bir bütün olarak nasıl etkilediğini ele alacağım. Bir başka bölümü de Ann Rule’un Ted Bundy hakkındaki kitabı *The Stranger Beside Me*’ye ayıracağım. Yazar bu kitapta, Seattle’daki kriz kliniğinde Bundy’yle çalıştığı zamanı anlatıyor.”

Dr. Nilsson, “Bir planın olduğunu duyduğuma sevindim,” dedi. “Az önce attığın bölüm gelen kutuma düştü. Önümüzdeki hafta notlarımı gönderirim. Bunun dışında iş başvurusu için hazırladığın materyallerin taslaklarını gönderirsen onlara da göz atmadan memnuniyet duyarım.”

“Ah,” dedim. “Peki.”

Bu cömert bir teklifti. Birkaç arkadaşımın profesör danışmanları da iş konusunda onlara yardımcı oluyordu ancak bu-

nun sebebi yıllarca birlikte çalışmış olmalarıydı. Genelde birlikte makale yazmış ya da konferansta sunum yapmış oldukları için araştırmaları birbirine bağlı oluyordu. Veya profesörleri onları direkt profesyonel bağlantılarıyla tanıştıırıyordu.

Fakat Dr. Nilsson'la ben, bugüne kadarki tartışmasız en büyük projem üzerinde birlikte çalışmamıza rağmen birbirimizi o kadar iyi tanımıyorduk. Onun beni himayesinde gördüğünü düşünmüyordum.

“Sonra görüşürüz,” deyip telefonu kapattı.

Kedi hâlâ hafifçe mırılayarak onu okşamama izin veriyordu. Tasmaı yoktu ama vahşı olmadığı açıktı. “Ted Bundy konusu açılınca senin de ilgin çekildi, değil mi?” diye mırıldandım ona. “Ann onu hapishanede ilk kez ziyaret ettikten sonra bir rüya görmüş. Kurtarmak zorunda olduğu bir bebek varmış ama sonradan bebeğin bir iblis olduğu ortaya çıkmış ve rüyasında elini ısır-mış. *Rosemary'nin Bebeği*'ndeki gibi. Akıllara Roman Polanski ile Sharon Tate'i ve tabii tekrar Manson'ı getiriyor.”

Kedinin bıyıkları kuşkuyla seğıirdi.

“Aynen,” dedim. “Ben de bağlantıyı kuruyorum.”

CONNER İLE SHANI o akşam, ellerinde *burrito*'larla yemeğe gelerek beni şaşırttılar. Bunu asla itiraf etmezdim ama hem yemek getirdikleri hem de beni yalnız bırakmadıkları için minnettardım. Bu evde geçirdiğim birkaç günde tehlikeli bir şekilde REDRUM bölgesine' yaklaşmıştım çünkü.

İkisiyle takılma konusundaki tek sorunum (mide bulandırıcı düzeydeki sevgi gösterilerinin yanı sıra) ağızımdan evlilik tekli-

---

* İngilizcede “cinayet” anlamına gelen “murder” kelimesinin tersten yazılışı. “Cinnet” filmi ve kitabına atıfta bulunulmuştur. (ç.n.)

fiyle ilgili bir şey kaçıracığımdan ölesiye korkmamdı. Conner'ın bana hiç söylememiş olmasını diliyordum çünkü şimdi sohbet ederken sürekli aklıma gelip duruyordu. Bir başka beysbol maçına gideceklerini anlattıklarında neredeyse "*Lütfen dev ekranla evlenme teklif edeceğini söyleme*" gibi bir yorum yapacaktım. Shani bitirmesi gereken bir ödevi olduğundan ama teslim tarihinin gelmesini hiç istemediğinden bahsettiğinde, "*gelmesini isteyeceğin başka bir tarih var ama*" deyip göz kırpmamak için kendimi zor tuttum. Ve ben asla göz kırpmazdım. Bu sır yüzünden içim içimi yiyordu resmen.

"Pheeb?" Conner'ın ses tonuna bakılırsa bir süredir dikkatimi çekmeye çalışıyordu.

"Hu?"

"Bir çöp konteyneri alsak mı, diye sordum," dedi. "Çünkü buradaki bunca..." Dilimizdeki hiçbir kelimenin, anlatmak istediği şeyi tanımlayamayacağını düşünüyormuş gibi etrafına bakındı. Sonunda buradaki eşya yığını için yeterli bir tanım olmasa da "... şeyi ancak öyle toplayabiliriz," demekte karar kıldı.

"Konteynerlerin maliyeti ne kadar?" Bugün Dr. Nilsson'la konuşmak, sadece başvuru sürecinin bile ne kadara mal olacağını düşünmeye başlamama yol açmış ve beni ekonomik durumumla alakalı bir sarmalın içine sokmuştu. Başvuru materyallerini yükleyeceğim siteler, mülakat için gideceğim yerlere alınacak uçak biletleri, yeni ve şık bir ceket... Hepsi cüzdanımı aşındıracaktı.

"Bu cuma ilk maaşımı alacağım," dedi Conner. "Parasını ben ödeyebilirim."

"Bölüşürüz olmazsa," dedim. İçimdeki abla, küçük kardeşinin bunu tek başına üstlenmesine izin vermeyi hâlâ zor buluyordu. Halbuki izin versem üstümden bir yük kalkacaktı.

Conner omuz silkti.

Shani veli toplantısındaymışız gibi, "İşinde çok iyi gidiyor," dedi. "Telefon görüşmeleri sekiz dakika sürüyor. Sekizdi, değil mi?"

"Yedi buçuk," dedi kardeşim, *burrito*'sundan bir ısırık alırken, "O kadar da iyi değilim. Daha gidecek çok yolum var."

"Biraz daha havadan sudan konuşamaz mısın?" dedim, "Aralara rakamlar falan serpiştir mesela. Yabancılarla muhabbet etme konusunda her zaman iyiydin."

Conner lokmasını yutup ikimize bakarak gözlerini devirdi. "Görüşmelerin daha kısa sürmesi gerekiyor," dedi. "Başarı sıralaması yapılırken verimlilik dikkate alınıyor. Bir saat içinde, arama başı ortalama altı dakika on beş saniye sürecektir dokuz görüşme yapmamızı istiyorlar. Bu da bir saatte yalnızca dört dakika kadar mola verebileceğimiz anlamına geliyor. Eğer hepsini biriktirirsek dört saatte bir on beş dakikalık mola verebiliyoruz."

Conner'a cesaret verici bir şekilde gülümseyen Shani'ye baktım.

"Ne kadar çok... sayıdan bahsettin," dedim.

Conner omuz silkti. "İstasyonumda durması için lamine bir çıktı verdiler. Bu sayede matematiği kendim yapmak zorunda kalmıyorum."

"Orada çalışmayı seviyor musun?"

"Çok. Bana, üzerinde şirket logosu olan bir su şişesi verdiler. Bir yıl boyunca çalışırsan tişört alıyorsun."

"Eh," dedim. "İneklemeye devam o zaman."

Conner, "En iyi yaptığım şey bu," dedi. "Sonlardaki zorlu seviyelerin üstesinden gelmeye yetecek kadar can kazanmak için Heavy Machinery'yi nasıl defalarca oynuyorduk, hatırlıyor musun?"

Ne hakkında konuştuğunu anlamam bir saniyemi aldı. Yüzünde şapşal bir sırıtişla baldırındaki Crash Bandicoot dövmesini işaret ettiğinde gözlerimi kapattım. Tabii ya.

“En zoru Slippery Climb seviyesiydi,” dedim. “Karakterinin yeniden doğması için ne uğraşırdın.”

Conner, “Bir de High Road vardı,” dedi. “O seviye de acayip zordu.”

Shani bir ona bir bana bakıyordu. “Bir video oyunundan bahsediyorsunuz sanırım.”

“Bu, o video oyunu,” dedi Conner, “Her şeyi başlatan oyun.”

Shani’nin şaşkın ifadesine bakılırsa Conner’ın yaptığı açıklama, beklediği şey değildi.

“Ah,” dedi kız sonra, kanepedeki yerinden fırlayarak. “Sana bahsettiğim kitabı getirdim.”

Dev çantasını karıştırıp, adı kilise broşürlerindeki yazı tipiyle yazılmış, siyah-beyaz kapaklı, ince bir kitap çıkardı. Görünüşüne bakılırsa hedef kitlesi sandığımdan çok daha küçük yaştaki okuyuculardı. Birkaç nedenden ötürü benim durumuma hiç uygun değildi ve daha dikkatli incelediğimde gölge efektli yazı tipi gözüme çok battı. Ama Shani’nin beni düşünmesi çok hoştu ve yakında ailemin bir üyesi olacağı için onu kırmak istemiyordum. Kitabı gülümseyerek kabul ettim.

“Gelirken birkaç sayfa okudum. Bayağı güçlü sözler barındırıyor,” dedi Shani, destek beklercesine Conner’a bakarak. “Kendinle özdeşleştirecek çok şey bulacağını düşünüyorum.”

Bu bakış çok şey anlatıyordu. Bu konuyu ve beni tartışmış olmalıydılar. Ne gibi sonuçlar çıkardıklarını ancak hayal edebilirdim. Conner, anne babamız boşandığında sadece altı, ben babama hafta sonu ziyaretlerini kestiğimdeyse sekiz yaşındaydı. Yani zaten yıllardır hayatımda olmayan babamı kaybetmek konusunda nasıl hissedebileceğime dair ne gibi bir fikri olabilirdi ki? Gerçekten duymayı çok isterdim.

Fakat Shani bana hüznü bir şekilde gülümseyince tüm öfkem uçup gitti. Bana “yardım etmek” için Conner’la bir çeşit iş-

birliği yapıyor olmalarından hoşlanmasam da beni düşünmesi çok tatlıydı. Kitabı merak etmişim gibi sayfaları yavaş yavaş çevirdim.

“Okuma listeme ekleyeceğim,” dedim. “Şafak Katili’nin kızının yazdığı anı kitabından hemen sonra okurum. O olayı hatırlıyor musun, Conner? Seksenlerde Orta Florida civarında en az sekiz cinayetle bağlantısı vardı.”

Conner başını iki yana salladı. “Benim zamanımdan çok önceymiş. Ayrıca siyah-beyaz televizyon izlemiyorum.”

Gözlerimi devirdim. “Benim zamanımdan da önceydi herhalde, şapşal,” dedim. “Ama olay buraya yakın bir yerde olmuş. Bir saat kadar kuzeyimizde. Adam hakkında bir şeyler duymuş olabilirsin.”

“Ben normal insanlar gibi Pokémon kartları toplamakla meşguldüm,” dedi kardeşim. “Normal insanlardan bahsetmişken, şu komşu parti falan mı veriyor? Ön tarafta bir sürü araba vardı.”

Dışarıyı kontrol etmek için yerimden zıpladım. Gerçekten de garaj yolunda üç tane, sokakta da birkaç tane yabancı araç vardı. Tüm uyanıklığıma rağmen bu yeni gelişmeyi tamamen gözden kaçırmıştım.

“Ah, buzun sebebi anlaşıldı,” diye mırıldandım.

Arkamı döndüğümde Conner’ı Shani’ye imalı bir bakış atarken yakaladım. Önce kitap konusu, şimdi de bu. Daha fazla susamazdım. “Ne?”

“Bir şey yok,” dedi kardeşim, gözleri kocaman açılmış halde.

Shani ise aynı anda, “Conner, hayatındaki değişikliklerle başa çıkmanın bir yolu olarak komşuna odaklandığını düşünüyor,” dedi.

Conner ona, ağzına taco sosu bulaşmamış olsa daha etkili olabilecek bir “sağ ol ya” bakışı attı. “Öyle bir şey demedim. Terapistimin, Phoebe’nin odağının orada olmasının açıklamasının bu olabileceğini söylediğinden bahsettim.”

Onları susturmak için ellerimi kaldırdım. Terapistiyle de mi beni tartışıyordu? Yüce İsa!

“Sen de Dr. Freud da bunu çok büyütüyorsunuz,” dedim. “Birkaç tuhaf şeyle karşılaştım, tamam mı? Yalnız yaşayan, bekâr bir kadın olarak kendimi korumak istemem çok doğal.”

“Tamam ama...” Conner aşırı sinir bozucu bir küçük kardeş şüphesiyle burnunu kırıştırdı. “Sebebi onun tuhaf olması mı, yoksa senin tuhaf olman mı?”

“Hey, o...” Dediğimi kanıtlamama yardımcı olabilecek bir şey söyleyemeyeceğimi fark edince sustum. Adam benim için masamı evimin önüne kadar taşımış, yanlışlıkla kapıma gelen paketini teslim ettiğimde nazikçe kabul etmiş, çimlerimi biçmişti. Yani Macdonald üçlüsünü* sergilediği iddia edilemezdi.

Ama garajında bir şeyler karıştırdığını, elleriyle kollarını kaplayan gizemli sıvıyı, aracından aldığı naylon örtüyü aklımdan çıkaramıyordum. Bunların hiçbirisi sinsi bir katil olduğunu göstermezdi tabii ama Ford Bronco’sunun her santimini kaplayan kana rağmen O.J. bile paçayı kurtarmayı başarmıştı.

“Her neyse, sorun yok. Gidip ondan bir bardak şeker istemem falan gerekmeyecek sonuçta, değil mi? İhtiyacım olsa bile diğer taraftaki kedili kadın var.”

“Pat hâlâ orada mı?” dedi Conner. “O kadın bana her zaman *Napolyon Dynamite*’taki büyükanneyi hatırlatırdı. Bahçesinde kuşlara ekmek atarken, *bunu sizin iyiliğiniz için yapıyorum, yiyin bitirin sizi küçük boklar, der gibi görünürdü.*”

“Aslına bakılırsa,” dedim, “Tüm o kedilere bakarken hâlâ kuşları bahçeye yaklaşmaya teşvik etmesi tüyler ürpertici.”

Conner yüzünü buruşturarak, “Ben o şekilde düşünmemiştim,” dedi. “Neyse, dinle. Mesele şu ki burada çok yalnız oldu-

---

* Kişilerdeki şiddet eğilimini ve seri suçları öngörebilmek adına psikiyatrist John Macdonald tarafından ortaya atılmış davranış üçlüsü teorisi. (ç.n.)

gunu biliyoruz. Ve endişe içinde olman ya da kendini güvende hissetmemen hiç hoşumuza gitmiyor.”

Shani’nin elini tutmak için uzandığında terapistiyle kendinden değil, kız arkadaşıyla kendinden bahsettiğini anladım. Eh, sınırlar hakkındaki şu ciddi konuşmayı yapmaktan kurtulmuştum.

“İşte bu yüzden bir karar verdik,” dedi Shani, yine destek için kardeşime bakarak, “Biz de buraya taşınacağız. Böylece o kadar yalnız kalmazsın.”

Yüzümün ne şekle girdiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Zihnimde gözlerim fal taşı gibi açılmıştı ve ağzım bir balık gibi açılıp kapanırken burun deliklerim zar zor kontrol altına aldığım bir öfkeyle genişlemişti. Ama dışarı fazla bir şey yansıtmıyor olmalıydım ki kardeşim bana dünyadaki en güzel hediyeyi sunmuşlar gibi sırtarak bakıyordu.

Aslında bunu iyi niyetle yaptıklarını biliyordum. Nazik bir teklifti. Kasabada Alison dışında kimseyi tanımadığım doğrudu. Ama onunla bağımızın *Teen Beat*’in eski sayılarının altına gömülüp unutulması en iyisiydi.

Evde, Conner’ın daha sık gelip yardım etmesini istediğim çok fazla iş olduğu da doğrudu. Fakat Conner ve Shani ile yaşamak zorunda kalsaydım, aklımı kaçıracığım gerçeğini göz ardı edemezdim.

“Ah,” dedim, kelimelerimi dikkatle seçmek için düşünerek. “Bu teklif için minnettarım ama...”

“Evi satmaya hazır hale getirene kadar kalırız,” diye araya girdi Conner, beni rahatlatmak ister gibi. “Dairemizin kira kontratının bitmesine sadece bir ay kaldı. Yenisini imzalamadan önce bir süreliğine eşyalarımızı depoya koyabiliriz.”

“Yatak dışında elbette,” diye belirtti Shani.

Conner, "Aynen, yerde yatamayız," dedi. "Xbox ve PlayStation'a da ihtiyacımız var." Bana umutla baktı. "Tabii kendininkini getirmediysen?"

Şakaklarımı ovuşturup başımı hafifçe iki yana salladım.

"Sorun değil. Benimkinde bir sürü harika oyun yüklü. Ayrıca Shani için şahsi anlam taşıyan Buda heykelini de getirmemiz la..."

"Budist değilim," dedi Shani mahcubiyetle, "Ama lisedeki kır sporları koçumdan hatıra ve..."

"Çok büyük değil zaten," diye araya girdi Conner. "Aa, bir de Hank var. Ama o neredeyse hiç yer kaplamıyor, sadece beş kiloyu kaldırabilecek düz bir yüzey gerekli."

"Beş litre," diye düzeltti Shani, "Litre ve kilogram arasında fark vardır bebeğim. Hem Hank'in masasını da getirebiliriz."

İşler kontrolden çıkıyordu. "Hank kim?"

İkisi hızla kafalarını bana çevirirken oda sessizliğe büründü. Yüzlerindeki ifade neredeyse... ihanete yakındı. Sanki bu soruyu sorduğuma bile inanamıyor, daha öğrenecek çok şeyim olduğunu düşünüyorlardı.

"Hank bizim Japon balığımız," dedi Conner. "Onu geçen yıl ilçe panayırında kazandık."

"Bu türün uzun ömürlü olmadığını söylüyorlar," dedi Shani, "Ama Hank dayanıklı çıktı."

"Biz de iyi bakıyoruz ama," dedi kardeşim. "Çoğu kişi, balıklarını sadece klasik yemlerle besliyor ama biz internetten..."

"Pekâlâ, yeter," dedim. "Hank buraya taşınmıyor."

Sesim çok sert ve balığa karşı önyargılıymışım gibi çıkmıştı. Halbuki buraya taşınması için üçü arasında birini seçmem gerekse Hank'i seçerdim. Cümleme en baştan başladım. "Teklifinizi takdir etmediğimden değil. Gerçekten çok nazıksınız. Ev için de kesinlikle yardımınıza ihtiyacım olacak ve gerçekten..." Off, bir

sonraki kısım çok dokunaklıydı. Kelimelerin boğazıma takıldığını hissettim. "... sizinle daha fazla vakit geçirme şansına sahip olmak harika olurdu. Ama üzerinde çalışmam gereken bir tez nedeniyle olabildiğince sessiz sakin bir ortama ihtiyacım var."

Conner kaşlarını çattı. "Ben de tam olarak bundan bahsediyorum. Buraya tıkalıp kaldın. Korkunç cinayetleri okuyup okuyup komşun hakkında paranoyakça düşüncelere kapılıyorsun ve..."

"Ben paranoyak değilim! Ve mesele komşu değil. Bu arada kendisinin adı Sam."

"Hatırlıyorum," dedi Conner. "Geçen gün ondan bahsederken "onun bunun oğlu Sam" demiştin."

"O bir şakaydı," dedim. "Açıkçası komşumun gerçek bir seri katil olduğunu düşünmüyorum. Her şeyden önce, bu civarda birbiriyle bağlantılı görünen, çözülmemiş cinayetler bile yok. Ve ikincisi..."

Conner kaşlarını kaldırarak bekledi. İlk kanıtımdan beklediğim kadar etkilenmediğini görebiliyordum. Oysa ben öğrenmek için bayağı zaman harcamıştım. Pekâlâ. Belki de Conner ve Shani'yi burada yaşama fikrinden vazgeçirecek kadar ikna edici başka bir şey bulmalıydım. Bu yüzden, "Sizce bir seri katilin ev partisine gider miydiniz?" dedim.

ALTI

BEŞ DAKİKA SONRA üçümüz de Sam'in kapısının eşiğinde duruyorduk; ben öndeydim, Shani ile Conner da arkamdaydı. Zili zaten bir kez çalmıştık ama Sam içeride çalan Hawaii müziğinin sesi yüzünden duymamış olmalıydı.

"Temalı bir parti mi acaba?" dedi Conner arkamdan. "Kostüm giymeli miydik?"

"Bilmem," dedim, tuttuğum Kit Kat paketini diğer elime geçirip zile tekrar, uzun uzun basarken.

"Seni davet ederken bir şey demedi mi?"

İçeriden birinin bağırarak kapının çaldığını söylediğini duyabiliyordum. "Şşşt," diye tısladım kardeşime.

"Aman Tanrım, davetsiz misafir miyiz yani?" dedi Conner tam kapı açılırken.

Üçümüzü görünce Sam'in gözleri kocaman açıldı ama o bir şey söyleyemeden Kit Kat paketini kollarına bıraktım. "Selam," dedim aniden gergin hissederek. "Müziğin sesini duyduk ve..."

Cümlemi yarıda bıraktım. Gerçekten de temalı bir partiydi. Konuklar göze çarpan desenli gömlekler giymişti ve ellerinde plastik ananas bardaklar vardı. Sam'in gömleği, üzerinde beyaz çiçek desenleri olan parlak bir pembeydi. Kirli sakalı da eklenince tam *Miami Vice* karakteri gibi görünmüştü ama bu haliyle bile fena değildi.

"Müziği kısayım mı?" diye sordu.

"Ah," dedim. "Hayır, gerek yok. Biz aslında..."

Sam'in verandaya çıkıp kapıyı arkasından kapatması beni şaşırttı. Kişisel alanımı korumak için geri adım atmak zorunda kaldım. Bu da kardeşimin ayağına basmama ve Conner'in melodramatik bir şekilde ulumasına neden oldu. Sam bir şey demeden bizim garaj yoluna doğru yürüdü ve bir dakika boyunca etrafı dinliyormuş gibi orada durdu.

"Off," dedi Conner yüksek sesle, acısına verdiğim tepkiden memnun değilmiş gibi.

"Ah, hadi ama," diye tısladım, gözlerimi Sam'den ayırmadan. "O kadar sert basmadım."

"Ayağında asker botları var."

Onun ayaklarına baktım. "Sen de parmak arası terlik giymişsin. Bu sana ayak parmaklarını daha iyi korumayı öğretir işte. Onları kimsenin görmesine gerek yok."

"En azından ben temayı yakalamışım," diye homurdandı. "O ne yapıyor orada?"

Dürüst olmak gerekirse hiçbir fikrim yoktu. Sam bizim eve gidip kapının hemen önünde durmuştu. Biz ise onun kapısında dikilmeye devam ediyorduk. Sonunda dönüp bize doğru geldi.

"Gerçekten iyi kulakların olmalı," derken tuhaf bulmuş gibi kaşlarını çatmış halde Kit Kat paketine bakıyordu. Ardından kafasını kaldırıp Conner ile Shani'yi inceledikten sonra dikkatini

yeniden bana verdi. “Affedersin. Garaja ses yalıtımı yapmıştım. Müziğin sesini azaltmalıydı. Neyse, içeri gelip bir şeyler içmek ister miydiniz?”

İçeri girdi ve peşinden gitmemiz için kapıyı açık bıraktı ama Conner bir elini koluma koyarak beni durdurdu. “Phoebe,” dedi. “Dostum. Ses yalıtımı mı?”

“Sana demiştim,” dedim ve eve girdim.

İLK FARK ETTİĞİM şey, Sam’ın oturma odasındaki küçük oyukta bir piyano olduğuydu. Enstrümanı çalmadığına, sadece çalacak türden bir adam olduğu izlenimini vermeyi sevdiğine dair bahse bile girebilirdim. Ama sonra üstündeki duvarda asılı büyük pankartı –*SENİ ÖZLEYECEĞİZ, BARBARA!*– gördüm. Bunu çözümlemem biraz zaman alacaktı.

“Barbara nereye gidiyor olabilir?” diye sordu Shani.

“Bodrum katına?” dediğimde Conner da ben de kahkahalara boğulduk. Sam, elinde birkaç teneke LaCroix’la gelip içecekleri bize uzatırken hâlâ gülüyorduk.

“Kusura bakmayın, gazozum kalmadı,” dedi, “Ama...” Tropikal süslemeleri belli belirsiz işaret etti. Daha yakından incelediğimde palmiye ağaçlarının, mukavvaların kıvrılmasıyla yapıldığını fark ettim. “... mutfakta alkollü içecekler de var. Belki kendi içeceğinizi kendiniz hazırlamak istersiniz diye düşündüm.”

Bunu söylerken bakışları kısa bir an için bana kaydı. Odanın karşısından biri adını seslenince o duyma mesafesinden çıkana kadar bekledim, sonra Conner’a dönüp yüzümü buruşturdum. “Sanırım bizi duydu.”

“Duyarsa duysun, ne olacak ki?” Conner çilekli sodayı Shani’ye verip ondaki portakallıyı aldı ve açma halkasını gürültüyle çekti.

Ev sahibinin kalabalığın arasından geçip mutfağa gitmeden önce bir çiftle konuşmak için durmasını izlerken altdudağımı çiğnedim. Conner’in umursamaz tavrının aksine, ben yine kabalık ettiğim düşüncesiyle karnımda bir gerginlik hissediyordum. Hem partisine davetsiz gelmiş hem de hakkında ileri geri konuşmuştum. Benim parfümlü saç spreyi içmek isteyip istemediğime karar vermem için gereken sürede, kardeşimin iki sodayı birden bitirebileceğini bildiğim için açılmamış içeceğimi ona verdim ve mutfağa yöneldim.

Sam üst dolaptaki bir kâseyi almak için uzanıyordu ve bu hareketi tişörtünün yukarı sıyrılmasına ve karnının bir kısmının ortaya çıkmasına neden olmuştu. Kâseyi tezgâha bırakıp yüzüne düşen saçları geriye iterken beni görüp hafifçe irkildi. Yüzümün yandığını ve açık tenimin pembeye döndüğünü hissettim. Bakışlarımı kaçırıp omzunun arkasına baktığımda arka bahçesinde bir yüzme havuzu olduğunu gördüm. Birkaç kişi havuzun etrafında toplanmış, bazılarıysa kenarına oturup bacaklarını suya sarkıtmıştı.

“Havuzun var,” dedim aptal gibi. Asıl demek istediğim şuydu: *Kendimi suya atsam ve sen dahil herkes gittikten sonra çıksam?*

Bakışlarımı takip etti. “Evet.” Kit Kat paketini dişleriyle yırttı ve ayrı ayrı ambalajlanmış çikolataları kâseye boşaltıp hafifçe salladıktan sonra tezgâhtaki cips ve sos tabaklarının yanına yerleştirdi.

“Öyle yapmamalısın,” dedim kendime engel olamadan. Kaşlarını çatarken eli kâsenin üzerinde asılı kalmıştı. Kafamı iki yana sallayıp sekiz milyonuncu kez, sorunumun ne olduğunu düşündüm. “Dişlerinle bir şeyler açmanı kastediyorum. Diş sağ-

lıgın için iyi değil. Sana ikinci sınıftaki bir kızın pestil yemesiyle alakalı bir hikâye anlatırdım ama parti ortamı için uygun kaçmaz.”

Bana öylece baktığına göre devam etmemi bekliyordu.

“Gerçi kızın dişi zaten sallanıyormuş. Yani...” Sırf ellerim boş kalmasın diye kâsedden bir Kit Kat aldım. Paketi açma şekline onca laf ettikten sonra seçtiğim çikolatanın ambalajını açamamam da büyük ironiydi gerçekten. Ne kadar uğraşsam da aptal şeyi açmayı beceremeyince sonunda pes ettim. “Aslında hikâye bu kadar. Devamı yok.”

Dudakları bir şey söyleyecekmiş gibi hafifçe aralandı. Ama konuşmadan bir Kit Kat aldı ve ambalajı kolayca açıp çikolatayı ağzına attı. Uyuz.

Birinin bir şeyler çiğnemesini izlemek ne zaman bu kadar tahrik edici olmuştu? Bir türlü bakışlarımı kaçıramıyordum. Mutfakta birbirimize bakarken anın içinde kilitli kalmıştık adeta. Mavi gözleri geniş alnımdan sivri çeneme, oradan da dudaklarıma kaydı ve burada biraz oyalandı. Ama o kadar kısa bir andı ki hayal etmiş bile olabilirdim. Arka planda Beach Boys’un “Don’t Worry Baby” şarkısı çalıyordu. Bir süre sonra nefesimi tuttuğumu fark ettim.

Sam lokmasını yuttu. “Masa nasıl?”

Şimdi bir şey demeden bakma sırası bendeydi. Sorusu kafamın içinde dönüp duruyordu ama ne demek istediğini anlamıyordum.

Bir kaşını kaldırdı. “Hani şu ‘Gammaz Yürek’i anımsatan, ahşaptan yapılmış, ağır mobilyan?”

“Ah,” dedim. “O masa. Oldukça... hareketsiz.”

Biz konuşurken başka bir Kit Kat açtığını fark etmemiştim. Bir tarafı açık çikolatayı bana uzattığında aldım ama bahsi geçen mobilya kadar hareketsiz ve ağır hissediyordum.

Sam'in gözlerinin kenarları kırıktı. "Güzel. Öyle kalmasını umalım."

CONNER VE SHANI'YI bir köşede, insanın gözlerini acıtacak kadar parlak turuncu bir gömlek giyen, sakallı bir adamla konuşurken buldum. Kardeşim beni görünce el salladı.

"Pheeb! Bu adamla üç yıldır *League of Legends* oynuyor-muşuz, ne tesadüf ama? Beni sunucuya alan Dan'ın bir arkadaşımı. Dan ayrıldıktan sonra ben oynamaya devam etmişim çünkü sunucudaki adamlar cidden iyi oynuyorlardı." Shani imalı bir şekilde boğazını temizleyince Connor aceleyle, "Kızlar da tabii!" diye ekledi. "Yani, bizim takımda bildiğim kadarıyla hiç kız yoktu ama kızlar da bilgisayar oyunu oynayabilirler. Toksik cinsiyetçiliği savunmuyorum elbette." Shani onu dirseğiyle dürttü. "Hangi cinsiyette olursa olsun herkes oyun oynayabilir! İlla iki cinsiyetten biri olacak değil."

Turuncu gömlekli adam gülerken bana elini uzattı. "Josue," dedi. "Barbara'yı tanıyor musunuz?"

"Hayır, tanımıyorum," dedim. Sonra Sam'i bulmak için mutfaka gitmemdeki asıl sebebin, partisine davetsiz geldiğim için özür dilemek olduğunu hatırladım. Bunun yerine gidip havuzu ve dişleri hakkında saçmalamıştım.

"Ablam, Sam'in komşusu," dedi Conner.

"Tam olarak değil aslında," diye açıklama ihtiyacı hissettim. "Yan taraf babamızın eviydi. O ölünce satmak için temizlemeye geldim. Yani..." Sonra muhtemelen Josue'nin bunların hiçbirini umursamadığını fark ettim.

"Başınız sağ olsun," dedi adam. "Evi ne zaman satışa çıkar-mayı düşünüyorsunuz?" Hem baş sağlığı dilerken samimi gö-

r nmeyi hem de hemen duygusal olarak daha dengeleyici bir konuya geçmeyi ba armı tı. Bu konuda o kadar iyiydi ki onu alkı lamak istedim.

Ben, “Umuyoruz ki yakında,” derken Conner aynı anda, “Eğer Phoebe yardımımızı kabul ederse bir ay içinde,” dedi.

Gözlerimi devirdim. Hafta sonları gelip, basım tarihleri CSI dizilerinin başlangıcından bile çok öncesi olan yüzlerce dergiyi geri dönüşüme göndermekte yardım etmeyi kastediyorsa bununla hiçbir sorunum yoktu. Sadece sürekli olarak yanımda kalmalarını istemiyordum.

“Aslında eve bir göz atmak isterim,” dedi Josue. “Hazır olduğunda oyunun sohbet odasında bana ula ırsın.”

“Hadi canım?” dedi Conner, evi oracıkta tek başına satmış gibi muzaffer bir ifadeyle bana bakarak.

“Ciddi misin?” dedim ben de. “Ev bayağı tamir gerektirecektir ama.”

Josue omuz silkti. “Sam iyi bir adam ve onunla kom  u olmayı çok isterim. Ayrıca okula bu kadar yakın olmak çok avantajlı.”

“Okul mu?” diye sordu Shani merakla. Bunu yaptığına sevinmiştim çünkü ben sorsam kesinlikle daha suçlayıcı görünecek şekilde dillendirirdim.

“Evet,” dedi Josue birasından bir yudum alırken. “Sam yolun a ağısındaki ilkokulda müzik   retmenli i yapıyor. Ben de de-neyecek kadar cesur oldu umda dördüncü sınıf öğrencilerine matematik, fen bilimleri ve bazı temel hijyen konularında eğitim veriyorum. Bu partideki çoğu kişi orada   retmen; Barbara’nın emeklili i için toplandık.”

Pekâlâ. Sam’in bir ilkokul   retmeni olduğunu hiç tahmin etmiyordum. Bu gerçek yüzünden biraz sarsılmış hissetsem de pek çok şey böylece açıklığa kavu muştu. Sonra hoparlörlerden

“Wouldn’t It Be Nice” şarkısı yükselmeye başladı ve eve adım attığımızdan beri Beach Boys’dan başka kimsenin müziğinin çalmadığını fark ettim. Bununla birlikte bir parça daha yerine oturdu.

“Dur tahmin edeyim,” dedim. “Barbara Ann.”

“Aynen!” Josue bayağı keyiflenmişti. “Bu bağlantıyı kurmuş olman çok hoşuna gidecek. Dur hemen onu bulayım. Barb!”

Ben itiraz edemedim odanın diğer tarafına geçmiş ve bayağı hacimli olsa da rahat görünen, çiçekli bir *muumuu* giymiş yaşlı bir kadını dürtmüştü.

“Ayy,” dedi Conner. “Arkadaş ediniyorsun.”

“Eh, en azından altmışlı yaşlarında,” diye mırıldandım, “Bana daha çok hitap ediyor.”

“Demin Sam’le de konuşuyordun,” dedi. “Neden bahsediyordunuz?”

Mutfaktayken yeni bir içecek almadığıma pişman oldum. LaCroix bile gözüme hoş görünmeye başlamıştı. “Dişlerden.”

Shani’nin dudağı istemsizce, “*kızım, sen umutsuz vakasın*” der gibi kıvrıldı. Conner ise neredeyse gazlı tuvalet suyunu yüzüme püskürtecekti.

“Ted Bundy’nin diş izlerinin kanıt olarak kullanılmasını falan anlatmamışsındır umarım,” dedi. “Neo Cortex aşkına, lütfen telefonunu çıkarıp mahkeme fotoğraflarını gösterdiğini söyleme!”

“O kadar da yabani değilim,” dedim sinirli bir şekilde. “Bir partide nasıl davranılacağını biliyorum. Bir sonraki hayatımda bilirkşi olarak geri döneceğim, tek söyleyeceğim bu. Eminim daha çok para kazanırdım.”

Conner gözlerini devirdi. “Demek Sam bir öğretmenmiş, bak sen şu işe. Bu gerçeğin seri katil teorine nasıl bir etkisi oldu?”

“Hiçbir etkisi olmadı,” dedim. “Bir mesleğin öngörülen toplumsal ahlak anlayışını bir bireyin kişisel ahlakıyla bir tutmak,

bu ülkedeki polisin hiçbir bok becerememesinin en büyük sebebi gerçekten de.”

“Bir başka deyişle, komşu tehdidi etkisiz hale getirilmedi.”

Omuz silktim. Göz ucuyla, Sam’in başka bir grupla muhabbet ederken bize dönük durduğunu fark etmiştim ama başımı çevirmeye cesaret edemedim. Dikkatini bana verip vermediğini, bakışlarının nereye gidersem beni takip edip etmediğini neden bu kadar önemsedığımı hiç bilmiyordum. Benim tüm dikkatimin neden onda olduğunu da bilmiyordum.

“Bir şeyi kabul ediyorum gerçi,” dedim isteksizce. “Belki piyanoyu gerçekten çalışıyordu.”

JOSUE BİZİ BARBARA’YLA tanıştırdığında, *beşinci sınıftayken onun gibi bir dil sanatları öğretmenim olsaydı keşke*, diye düşünmeden edemedim. Yirmi dakika boyunca Harry Potter kitapları hakkında muhabbet edip yazarın TERF’ olması konusunda yakındık. Sonra Barbara’yı emekliliği için tebrik ettim, o da bana yakınlarında olmak için Indiana’ya taşındığı torunlarının fotoğraflarını gösterdi.

Üç paragraflı denemeler hakkındaki coşkulu bir sohbetin ortasında saatlerdir çalan Beach Boys birden sustu. Kafamı kaldırdığımda Sam’in odanın merkezinde durduğunu ve elindeki plastik çatalı boş yere bira tenekesine vurduğunu gördüm.

“Hmm,” diye başladığında kalabalıktan biri konuşmasını yapması için bir sandalyenin üzerine çıkmasını söyledi. Sam’in bunu gerçekten yaptığını gördüğümde çok şaşırdım. Ben olsam eski bir sandalyenin tüm ağırlığımı taşıyacağına güvenemezdim. Hele ki insanlarla dolu bir odanın ortasında asla.

---

* Trans ayrımcı radikal feminist. (ç.n.)

Kafamı hafifçe geriye yatırıp partinin ev sahibine baktım. Doğrusunu söylemek gerekirse bu çok hoşuma gitmişti çünkü odadaki herkesin dikkati onun üzerinde olduğu için ben de bulunduğum yerden hiç çekinmeden onu izleyebiliyordum. Objektif olarak konuşmak gerekirse, bir insan bu kadar çekici olmamalıydı. Burnu biraz eğriydi ve yüzüne göre çok büyüktü, saçları yataktan yeni çıkmış gibi dağınık ve bakımsızdı ve fuşya gömleği korneamı yakıyordu.

Yine de etrafa yaydığı bir şey onu daha fazla tanımak isteme neden oluyordu.

“Geldiğiniz için hepinize teşekkürler,” dedi. “Ve evinde tadilat yapmaya karar verip son dakikada mekân değişikliğine gitmemi-ze neden olduğun için sana da teşekkür ederim, Terry.”

Kalabalıktan kıkırtılar yükseldi ve Terry olduğunu düşündüğüm yaşlıca bir adam plastik ananasını havaya kaldırdı. Barbara bana doğru eğildi. “Böylesi daha iyi oldu,” dedi. “Terry’nin en başta partiye ev sahipliği yapmak istemesinin nedeni, evindeki yenilikler konusunda böbürlenmekti zaten. Son gelişmeler yüzünden ona gidemediğimiz için şanslıyız.”

“Her neyse,” diye devam etti Sam. “Bu akşam burada kırmızı kalem sevdalı, neredeyse BBC spikerliği yapabilecek kadar güzel İngiliz aksanıyla konuşan, seksen tane beşinci sınıf öğrencisini fotoğraf çekimi için aynı anda oturtmayı başarabilen, öğretmenler odasındaki diyet kolaların koruyucusu ve hepimizin favorisi olan kadını kutlamak için toplandık.” Seyircilerden birini işaret etti. “İşaretli kolaları kimin içtiğini biliyoruz. Evet millet, dünyadaki en tatlı insanlardan biri olan ve eksikliğini her zaman hissedeceğimiz Barbara için bir alkış alalım!”

Bunu hiç düşünmemiştim ama Barbara’nın hemen yanında durduğum için Sam’in parmağı şu anda bana doğrultulmuştu. Yani tamam, beni işaret etmiyordu ama yine de herkesin gözü

sanki benim üzerimdeydi. Diğerleriyle birlikte alkış tutarken yana kayarak, spot ışıkları altındaki Barbara'dan uzaklaşmaya çalıştım.

Tekrar Sam'e baktığımda sandalyeden inmişti ve göğsü hızla inip kalkıyordu. Birasından bir yudum almak istedi ama teneke-nin boşaldığını fark etti. O sırada Barbara insanların arasından ilerleyip onu sıkıca kucakladı.

"Bu muhteşem bir konuşmaydı," dedi. "Ben de sizlerle çalış-mayı çok özleyeceğim."

Durduğum noktadan, Sam'in de kollarını ona sardığını ve yaşlı kadının fısıldadığı diğer şeyler karşısında kulaklarının kı-zardığını görebiliyordum. Sonra çalışma arkadaşının omzunu sıktı ve gözlerini odada dolaştırıp beni buldu. Hafifçe irkilip to-puklarımın üzerinde dönerek Conner ile Shani'yi bulmaya git-tim. Bir an önce buradan ayrılmak istiyordum.

YEDİ

CONNER O HAFTA sonu, bahsettiği konteyner ve benim istediğim kutularla çıkagelince biraz üzüldüğümü itiraf etmiydim. Unutmasını ya da yanlış bir şey satın almasını bekliyordum. Böylece işleri ertelemek ve tüm zamanımı Edgar Allan Poe masamda, *Soğukkanlılıkla* analizlerimi yazarak geçirmek için bir bahanem olacaktı.

Hafta başında Sam'in partisine davetsiz daldığımızdan beri yaptığım tek şey buydu. Normalde böyle şeyler karşısında güçlü kalabilsem de evde tek başımayken gece geç saatlerde Capote'un gerçek suç klasiğini okumanın zor olduğunu itiraf etmeliydim. Bu nedenle çalışma programımı gün içinde daha fazlasını yapacak şekilde değiştirmiş, gecelerimi de odadan odaya dolaşıp düşünmeye ayırmıştım. Gerçi düşünmek de Dick ve Perry'yle Holcomb, Kansas'a, Clutterların evine yolculuk etmek kadar korkutucuydu.

Babam hiçbir zaman gösterişi seven bir adam olmamıştı ve küçüklüğümüzde bile evde, onun çocukları olduğumuzu göste-

ren şeyler bulunmazdı. Duvarlara okul fotoğraflarımızı asmaz, buzdolabına resimlerimizi yapıştırmazdı. Kiler kapısında yıllar içinde boyumuzun nasıl uzadığını gösteren işaretler yoktu. Annemse daha duygusal bir insandı ve görünüşe de değer verirdi. Bu yüzden babamla evliyken yapamadığı şeyleri boşandıktan sonra yapmış, yaşadığımız yerleri şık ve sofistike bir şekilde döşemiş, uyumsuz bibloları ya da evde yapılmış saçma sapan süs eşyalarına asla izin vermemişti. Şimdi her Noel'de üvey babam Bill'le birlikte gümüş rengi yapay ağaçlarını çıkarır ve yalnızca beyaz ve gümüş rengi süslerle süsleyip tepesine bir Waterford kristal yıldızı takarlardı. Conner'ın anasınıfında yaptığı kilden el gibi şeylerin nerede olduğunu artık hiç bilmiyordum.

Aslında ben de kendimi çok duygusal veya gösteriş seven biri olarak görmüyordum. The Office'te Jim'in herkese yoğurt kapaklarından madalya yaptığı bölümde Ryan'ın kendininkini çöpe atmasına hak veriyordum mesela. Çöpten yapılmış bir madalyayı ya şimdi atacağını ya da iki ay bekledikten sonra yine atacağını söylemesi biraz kaba olsa da onu izlediğimde kendimden bir şeyler bulmuştum.

Kuzey Carolina'da, İngilizce Bölümü'ndeki başka bir lisanüstü öğrenciyle paylaştığımız küçük ofis de Dr. Jekyll ve Mr. Hyde'in bir versiyonu gibiydi. Jekyll, *Stranger Things*, Funko Pops ve artistik bir şekilde satürasyonu azaltılmış düğün fotoğraflarını severken Hyde'in tarafı idam mahkûmlarının kaldığı hapisane hücrelerine benziyordu. Demem oydu ki kendi tarafımı süslemeye zahmet etmemiştim çünkü işin geçici olduğunu, mezun olduğumda nasıl olsa ayrılacağımı düşünüyordum. Buna rağmen dört yıldır orada öğretmenlik yapıyordum ve bu, en uzun süreli işimdi.

Bu yüzden babamın evinden bir şeyler atmak benim için hiç zor değildi. Conner ise bayağı zorlanıyormuş gibiydi.

“Dostum,” dedi, “Şuna bir bak. Sekizinci sınıftaki İspanyolca dersinde aldığım *sobresaliente* ödülüm. Acayip bir şey ya. Bunu saklamalıyım.”

Neye ait oldukları belli olmayan bir kutu eski cihaz parçasını daha çöpe attım. Henüz bir saattir uğraşıyorduk ama şimdiden terden sıırıslıklam olmuşum. Tanrım, Florida’dan nefret ediyordum.

“İspanyolca “*acayip bir şey*” de bakalım,” dedim.

“Şey.” Cevap altında bir yerde yazılıymış gibi elindeki kupayı çevirdi. “Pekâlâ, bu durumda acayip kelimesini *çok iyi* anlamında kullandığımıza göre İspanyolcası... *excelente*.”

“İstersen evine götürmek için arabana koy,” dedim. “Burada kalamaz.”

Ödülü havaya atıp bir kez dönmesine izin verdikten sonra yakaladı ama köşesi avucuna battı. “Offf,” dedi ve ödüle aşırı gücenmiş gibi görünerek çöpe fırlattı.

O esnada Sam her zamanki basit iş kıyafetiyle bitişikteki evin kapısından çıktı. Haki pantolonu, beyaz gömleği ve kafasının tepesindeki güneş gözlüğüyle bir kredi birliğinin internet sitesinde bulunan klasik fotoğraflardaki adamları andırıyordu. Güneş gözlüğünü gözüne indirip kamyonetine binmeden önce Conner ve bana bakıp başıyla kısaca selam verdi.

“Eh, bu garipti,” dedi Conner.

Hissettiğim kadar terli ve iğrenç görünüp görünmediğimi kontrol etmek için kendime baktım. Tanrıya şükür ki dar kot pantolonum siyahtı ve bu yüzden leke göstermiyordu. Aşırı terlememin bir nedeni muhtemelen buydu ama on yılı aşkın bir süredir şort giymemiştim. Üzerimize güneş vuracağını bildiğimden, en azından tişörtümü gri renkte seçmişim. Göğsümde yıkanmaktan çatlamış harflerle ÖLÜM + TEXAS yazıyordu. Favorilerimden olan bu tişörtü Austin’deki, her yıl katıldığım Popüler Kültür ve Edebiyat konferansında satın almışım.

Dağınık topuzum her zamankinden daha dağınıktı; saç tutamları enseme ve yüzüme yapışmıştı. Lastik tokamı çıkarıp saçlarıma tekrar sıkıca doladım ve düzgün kalmasını umdum.

“Sana diyorum işte,” dedim. “İnsan neyin peşinde olduğunu merak ediyor. Belki arada bir Dockers’ta boy gösterip indirim kazanıyordur.”

“Hayır,” dedi Conner, “Senin merhaba bile dememiş olman tuhaf diyorum. Daha birkaç gün önce adamın evindeydik.”

Ve oraya gitmişken kilitli olup olmadığını görmek için garaj kapısını kontrol etmeyi bile unutmuştum. Gerçekten kaçırılmış bir fırsattı. “Hı hı.”

Conner bana anlayamadığım bıkkın bir bakış attı. O akşam partiden ani bir şekilde ayrılmak istediğimde biraz şaşırmıştı ama sonra Shani sabah ikisinin de işe gitmek için erken kalkmaları gerektiğini hatırlatınca omuz silkip ayrılmayı kabul etmişti. Kimseyle vedalaşmamıştık bile. Bu kaba mıydı?

Öyle olduğunu hissediyordum.

“Josue bana komşun Sam hakkında çok ilginç şeyler anlattı,” dedi Conner, kaşlarını aşağı yukarı oynatarak.

“El yazısı örneğini de verdi mi?” diye sordum, eski postalarla dolu başka bir kutuyu biraz karıştırıp sonunda tamamını çöpe atarken. “Yazı yazarken kalemi fazla bastırıyor ve harfler arasında garip görünen boşluklar bırakıyor mu?”

“Kayıtsız görünmeye çalışıyorsun,” dedi kardeşim, “Ama el yazısı analizinden bahsederken aslında cevabı öğrenmek için içten içe ölüyorsun, biliyorum.”

Sinirli bir şekilde, “Sadece JonBenét fidye notu davasının kapanmaması yüzünden,” dedim. “Her ne öğrendiysen söyle gitsin, Conner. Belli ki bunu yapana kadar beni rahat bırakmayacaksın.”

“Pekâlâ,” dedi. “Öncelikle... kendisi bekâr.”

Midemin alt kısımlarında hain kanatların çırpındığını hissettim. “Yani?”

Conner, “Bir süre önce kız arkadaşı varmış,” dedi. “Uzun zamandır birliktelermiş. Josue bana ismini de söyledi, A ile başlayan bir şeydi sanırım. Her neyse, kız Noel’den hemen önce ayrılmak istemiş ve Sam tamamen yıkılmış.”

İçeri dönüp çöpe atılacak daha fazla şey belirlemeliydik. Dışarı taşıdığımız şeylerin çoğunu konteynere doldurmuştuk ve şu anda garaj yolunda boş boş dikilmiş muhabbet ediyorduk. Ama nedense henüz bu anı bozmak istemiyordum.

“Josue sana bunları ne diye anlattı ki?”

“Ah,” dedi Conner. “Ben sordum.”

Buna tepki vermemeye çalıştım. Conner’ı tanıdığım için, çıkıp ablasımm nasıl paranoyak olduğu ya da daha da kötüsü, uzun zamandır bekâr olduğu ve erkekler için giderek daha fazla susadığı gibi aşırı utanç verici bir şeyler söylemiş olabileceğini biliyordum.

“Amanda!” dedi Conner birden, Arşimet’in ‘*Evreka!*’ diye bağırması gibi. “Kız arkadaşının adı buydu. Yani eski kız arkadaşı.”

Bu konuşmayı dışarıda yapmak için hava çok sıcaktı. Sonunda kapıya doğru ilerledim. Dışarı taşımamız gereken çok fazla eşya olması canımı sıkıyordu.

“Dur tahmin edeyim,” dedim. “Kız zayıf, sofistike ve saçını ortadan ayıran biriymiş.”

“İşte, senin sorunun da bu.” Conner beni eve kadar takip etti ve boş olup olmadığını anlamak için kapının yanındaki bir kutuya tekme attı. Kutu tabii ki de boş değildi. “Tipik kız kıskançlığı mı yapıyorsun, yoksa yine seri katil göndermesi mi yapıyorsun, hiç anlamıyorum.”

“Kıskanmıyorum,” dedim kararlı bir şekilde. “Öncelikle, Sam üzerinde hiçbir iddiam yok, olmasını da istemiyorum. İkincisi,

ataerkinin şimdiye kadar yaptığı en büyük hilenin kadınları birbirine düşürmek olduğunu biliyor olmalısın.”

Bu konuda çok ciddiymdim. Fakat Sam hakkında daha fazla şey öğrenmek içimde sebebini bilmediğim, gülünç bir his oluşmasına neden oluyordu. Belki de günlerdir gözlemlediğim ve hakkında bazı sonuçlara varmışım gibi davrandığım adamın, geçmiş ve bugünü olan, gerçek bir insan olduğunu kabul etmek tuhaf geliyordu.

Partide Barbara’ya sarıldığını gördüğümde hissettiğim şey de buydu. Oradaki herkesin birbirleriyle ilişkileri, gerçek duyguları, ortak esprileri ve geçmişleri olduğu çok belliydi. Zaten böyle etkinliklerde hep sudan çıkmış balık gibi olurdum ama o partide, dipsiz bir okyanusun derinliklerinden çıkan ve birdenbire gün ışığına maruz kalmaktan büzülen bir su canlısı gibi hissetmiştim. Sam’in sarılmalarının keyif verici olduğu aşikârdı. O kadar ki benim de aynısını istememe neden olmuştu.

İğrenç.

“Evlilik teklifin hakkında düşündün mü?” diye sordum çünkü bu noktada konunun değişmesi için her şeyi yapardım. Sonra bir duvara itilmiş sandalyenin üzerine gelişigüzel yığılmış eşyaları incelemeye başladım. Giysiler, garanti belgelerinin bulunduğu bir dosya, kutularından çıkarılmamış kablosuz bir kulaklık... Kulaklığı bir kenara ayırıp geri kalanları bir çamaşır sepetine tıktım.

Kardeşimin yüzü aydınlandı. “Aklıma grafiti yapmak geldi. Evlenme teklifimi bir duvara dev harflerle yazıp yürüyüşe çıktığımızda birden karşımıza çıkmış gibi yapabilirim. Ama sanatsal becerilerim ilkokul birinci sınıf düzeyinde ve bunu yaptıracak biri nereden bulunur ya da yaptırmak yasal mıdır, bilmiyorum. Bu yüzden sıfıra sıfır elde var sıfır.”

“Tam anlamıyla.”

Bana göz kırptı.

“Bir şeyler bulursun.” Çamaşır sepetini kaldırıp kalçama dayadım ve içindekileri konteynere dökmek için dışarı çıkmaya hazırlandım. Conner boş ellerle peşimden gelirken bir elimde sepetle kapıyı açmamın ne kadar zor olduğunu farkında bile değil gibiydi.

“Belki hastanede bir şeyler yapabilirim diye düşündüm,” dedi. “Shani’nin vardiyalarından birinde, hoparlörlerden aşkımı ilan edebilirim. Ama bu da muhtemelen kurallara aykırıdır, değil mi? Biri sana iş yerinde evlenme teklif etse kızar mıydın?”

“Kızardım, evet,” dedim. Sonra kardeşimin üzgün ifadesini görünce onu terslemekten pişmanlık duyup içimi çektim. “Ama Shani benden çok farklı. Onu en iyi sen tanırsın. Sana şöyle bir tavsiye verebilirim; onu rahatsız etmeyecek ya da uygunsuz kaçmayacak bir anda teklif etmeyi düşün. Yani stresli ve berbat bir gün geçiriyorsa ya da üstü başı bir hastanın vücut sıvılarına falan bulandıysa o an pek uygun değildir. Çünkü öyle bir anda, evlilik teklifi hayatının en mutlu deneyimi olmaktan çıkıp sinir bozucu bir şeye dönüşebilir.”

Conner’ın yüzünde alışılmadık, düşünceli bir ifade vardı.

“Yani ben öyle olacağını düşünüyorum,” diye mırıldandım. “Ne demek istediğimi anlamışsındır.”

“Evet. Bu iyi bir tavsiye,” dedi. “Teşekkürler. Kendimi rezil etmek istemem.”

“Aynen.”

Komşunun kedisi yine bizim bahçeye gelmiş, bu sefer tepedeki meşe ağaçlarının arasından parlayan güneş ışığı altında garaj yoluna uzanmıştı. Bize göbeğini gösteriyordu ama yine de bunun bir okşama daveti olduğunu düşündürecek kadar güven vermiyordu. Belki de sadece karnının bronzlaşmasını istiyordu.

Ama Conner benim gibi düşünmüyor olmalıydı ki yere çömelip kedinin göbeğini hafifçe kaşıdı. Hayvan, gözlerini mem-

nuniyetle kısıp buna yarım dakika kadar katlandı, sonra patisini kaldırıp Conner'ın elini iterek yerden kalktı ve arabanın altındaki gölgelere sığınmak için uzaklaştı.

“Sen nasıl bir evlilik teklifi isterdin?” diye sordu kardeşim aniden.

“O yüzüğü tekrar çıkarmayı mı planlıyorsun, kaplan?”

Gözlerini devirerek doğruldu. “Ben ciddiylim. Shani'den çok farklı olduğunu biliyorum. Modern bir çağda yaşadığımızı ve evlenme teklifini senin yapabileceğini de biliyorum. Ama bakış açını anlamak bana yardımcı olabilir.”

Conner ve Shani gibi yıllardır süren bir ilişkiye sahip olduğumu hayal etmeye çalıştım. Investigation Discovery yayınını satın alıp almama konusunda ortak karar verdiğimizizi ya da bir iş arkadaşımızın bebek partisinden erken kaçmak için birlikte bahane uydurduğumuzu, o kişiyi sonsuza dek sevmek için resmi olarak söz verdiğimi gözümde canlandırımdım. Tabii bunları düşünürken “*sonsuza dek*” ifadesinin, özellikle de anne babamız gibi asla evlenmemesi gereken insanlar için hiçbir anlam ifade etmediğini unutmam gerekiyordu.

Conner'a baktığımda yüzü tamamen açık bir kitap gibiydi. Benimle aynı geçmişin ürünü olmasına rağmen, bu azmi ve iyimserliği nasıl sürdürebiliyordu?

Hiç bilmiyordum. Ama bu iyimserliğini paramparça edecek kişi ben olmayacaktım.

“Umurumda olmaz sanırım,” dedim. “O kişinin beni gerçekten sevdiğini görebildiğim sürece önemli değil.”

Gün sona ererken Conner ve ben, yazı masam ve bir köşeye istiflediğimiz birkaç kutu eşya dışında tüm oturma odasını boşaltmıştık. Sadece bir kez, dev ekranlı televizyonu yol kenarına koyup koymama konusunda tartıştık. Conner koymamız gerektiğini, hâlâ mükemmel şekilde çalışan bir cihazı çöpe atmanın

israf olacağını savundu. Bense gece dışarıda kalıp nemlendikten sonra, lanet şeyi tekrar konteynere kadar taşıyamayacağımı söyleyerek karşı çıktım. Ama Conner birilerinin mutlaka gelip alacağını iddia edince, kabul edip su içmek için beş dakikalığına içeri girdim. Neyse ki tekrar bahçeye çıktığımızda televizyon gitmişti.

“Merak etme,” dedi Conner. “Shani’yle birlikte buraya taşınırsak televizyon getiririz.”

“Öyle bir şey olmayacak,” dedim.

Conner masamın önünde durup Şafak Katili’nin kızı tarafından yazılan anı kitabını aldı. Bir süredir *Soğukkanlılıkla* yerine bunu okuyordum. Aslında bunu yapmam çok saçmaydı çünkü asıl çalışmam gereken ve yazımı daha akıcı olan kitap *Soğukkanlılıkla*’ydı. Ayrıca tezimde anı kitabından bahsetmek istesem dahi –ki istiyor muydum henüz onu da bilmiyordum– Dr. Nilsson’ın izin vereceğini hiç sanmıyordum. Kitap fazlasıyla “sansasyonel” ve “magazinsel”di ve danışmanım için bu iki kelime köpek bokuyla eşdeğerdi. Ucuz gerçek suç türünün bir bütün olarak değeri hakkında onunla tartışıp birkaç örnek de sunabilirdim ama bunun sonucunda cinayetimle alakalı hikâye, vasat bir yazarın, kitlesel pazara sunulacak kitabının ilk bölümünde yer alabilirdi.

Buna rağmen anı kitabında gerçekten dikkatimi çeken bir şey vardı. Belki de kadının, birlikte büyüdüğü sevgili babası ile seri katil olan babasını hâlâ ayrı tutuyor olması ilginçti. Gerçi adamın yaptığı şeyin akıl almaz karanlığıyla yaşamak zorunda kalan birinin zihninde bu türden bir kopukluk oluşması normaldi. Ama yine de bu soruya cevap bulmayı umarak kitabı okumaya devam ediyordunuz.

Conner doğrudan, ortadaki parlak sayfalara basılmış fotoğraflara yöneldi. Sonraki sözlerinden, tam olarak hangi fotoğrafa

baktığını anladım. Yazar ve babası, gülünç balıkçı şapkaları ve yorgun gülümsemeleriyle bir akarsuyun önünde dikilirken gerçek bir aile gibi görünüyorlardı.

“Gittiğimiz şu kampı hatırlıyor musun?”

Hangi kamptan bahsettiğini belirtmesine gerek yoktu. Çocukken birkaç kez kampa gitmiştik ama en unutulmazı sonuncusuydu. Ebeveynlerimizin boşanmasından önceki yazdı. Ben on iki yaşındaydım, Conner ise beş.

“Babam yine neye sinirlenmişti?” diye sordum.

“Marşmelovlara,” dedi Conner. “Birkaç tanesini yemiştik ve kamp ateşinde kızartacak fazla marşmelov kalmamıştı.”

Gözlerimi yumdum. O hafta sonu pek çok çatışma yaşamıştık. Kimse çadırı kurmasına yardım etmiyor diye, kimse nasıl çadır kurulacağını bilmiyor diye, kamp görevlileri daha önce bahsetmedikleri bir gider için fazladan beş dolarını almaya çalışıyor diye, yirmi dakika boyunca araba anahtarlarını bulamadı diye etrafa çatıp durmuştu. Ama en büyüğü marşmelov sorunuuydu.

Conner, “Hâlâ biraz kalmıştı aslında,” dedi. “Annem zaten akşam yemeğinden sonra tok olduğunu söylemişti. Ben de o zamana kadar muhtemelen kilom kadar şeker yemiştim. Babam bana o akşamlık daha fazla tatlı yiyemeyeceğimi söyleyip kendisi ve senin için birkaç tane kızartabilir ve meseleyi unutabilirdi.”

Ama tatlının yasak olduğu söylene Conner hemen ağlamaya başlardı, babam da çocuğunun bu kadar kontrolden çıkması onun suçuymuş gibi anneme çatardı. Yani sonuç yine değişmezdi. Babam o akşam marşmelovları yememize kızıp yeni bir paket almak için markete gitmiş ve... geri dönmemişti. Kamp alanındaki tüm eşyalarımızı kendi başımıza toplayıp bir kenara ittiğimizi ve ertesi gün bizim yerimize kamp kuracak yeni bir çift geldiğinde çaresizce kalakaldığımızı hâlâ hatırlıyordum. Çift

bize, *neden hâlâ gitmiyorsunuz*, der gibi bakışlar atarken annem onlara gülümseyip defalarca babama ulaşmaya çalışmıştı.

Tabii ki babam sonunda gelmişti. Birlikte eşyaları arabaya yükleyip bu konuda tek kelime etmeden eve dönmüştük.

Conner, “Babamı beklerken benimle taş, kâğıt, makas oynamıştın,” dedi. “Bunu hatırlıyorum çünkü kâğıdın taşı yendiğine inanmamıştım.”

“Taşın kâğıdı parçalayacağını söylemiştin.”

“Yanlış mı? Taş, kâğıttan güçlüdür. Makası ezebilir ama kâğıda bir bok yapamaz mı? Lütfen ama.”

Elindeki kitaba tekrar baktı. Garip bir şekilde, oradaki fotoğrafa göz atmanın çocukluğumuzu anımsamasına neden olduğu için rahatlamıştım. Bu yalnız olmadığım anlamına geliyordu.

Bu anıları okurken kendimi anlatıya çekilmiş bulmamın ana nedenlerinden birinin, bana kendi babamı düşündürmesi olduğunu fark etmiştim. Elbette ki babamın Şafak Katili’ne benzediğini düşünmüyordum ama yazarın çocukluğunda göz ardı edilemeyecek kadar tanıdık gelen kısımlar vardı. Babası ne zaman “kötü gününde” olsa ince buz üzerinde yürüyormuşçasına ihtiyatlı davranmaları, adamın eşyalarına dokunulmaması ve ona asla soru sorulmaması gerektiğini evdeki herkesin bilmesi, bazı günlerde gerçek şefkat ve mutluluk anları olsa da her zaman başka hatıraların ağırlığı nedeniyle bunların soğuk ve şüpheli gelmesi gibi.

Conner, “Böyle şeyleri okurken nasıl uyuyorsun anlamıyorum,” dedi.

“Melatoninden daha iyiler.”

“Hadi canım?”

Güldüm. “Hayır. Tam olarak değil. Şu sıralar pek uyumuyorum aslında. Ama beklenmeyecek bir şey değil. Tezimi yazarken ve...” Etrafı işaret ettim.

“Gece gözetleme faaliyetlerine zaman ayırırken zor, değil mi?”

Yüzümü buruşturup kitabı elinden kaptım. “O faaliyetler çoktan durdu, çok teşekkür ederim,” dedim. Ya da en azından, Sam son zamanlarda ilginç bir şey yapmamıştı. Artık dışarıdan şüpheli sesler gelmiyordu ve onu gece geç saatlerde garajına bir şeyler taşıırken görmüyordum. Hatta partiden beri yan ev bayağı sessizliğe bürünmüştü. Geçen gece on bir sularında duyduğum su sesi dışında tabii. Belki de Sam geceleri havuza giriyordu.

Conner kendi dairesine götürmek istediği eşyaları bir kutuya doldurdu ve çıkmadan önce bir kez daha kapıda durdu. “Eğer komşunun kötü bir şeyler çevirdiğini düşünüyorsan, belki de Crime Stoppers’i çağırmanın vakti gelmiştir.”

Kitabı Conner’a fırlatmak istedim ama kütüphanenin malı olduğunu hatırlayınca durdum. Onu tek parça halinde iade etmem gerekiyordu. “Öyle bir şey düşündüğüm yok,” dedim. “Hayatta kalmak için doğuştan hakkım olan paranoyaya bir an için teslim oldum, o kadar. Artık bu meselenin peşini bırakabilirsin. Ben bıraktım.”

“Hmm,” dedi Conner. “Yazık oldu.”

“Niyeymiş?”

Conner bana sinir bozucu bir gülümseme attı. “Çünkü,” dedi. “Josue, Sam’in de *seni* çok ilginç bulduğunu söylemişti.”

SEKİZ

KÜTÜPHANEYE İKİNCİ GİDİŞİMDE Alison yine orada, giriş bankosunun arkasındaki yerindeydi. Neyse ki başka bir müşteriyle ilgilendiği için o beni göremeden, seri katilin kızının anı kitabını iade kutusuna gizlice bırakıp üst kata yollandım.

Gerçek suç bölümüne gittim ama aradığım belli bir kitap yoktu. Sadece biraz ilham bulmayı umuyordum. Şu anda *Soğukkanlılıkla* hakkında yazıyor olmam gerekiyordu ve neden işimi ertelediğimi gerçekten hiç bilmiyordum. Bu kitap, gerçek suç türü hakkında tez yazma hususunda beni asıl heyecanlandıran şeydi aslında. Ama belki de asıl problem, bu yüzden üzerimde bir baskı oluşmaya başlamasıydı.

Rafta, Şafak Katili hakkında bir kitap daha olduğunu gördüm. Siyah kapağı, mat kırmızı harfleri ve isminin altındaki sekiz fotoğrafla standart suç kitaplarına daha çok benziyordu. Stephen King'in 1980'lerde basılmış romanlarıyla eski bir yıllığın bir araya gelmesi gibiydi. Kitabı alıp alt kata indim ve ortaya yerleştirilmiş self servis kiosklardan birine gittim.

SERVİS DIŞI

Lütfen çıkış işlemleri için giriş bankosuna gidiniz.

Bir dakika boyunca kioskların karşısında dikilip üstlerindeki Times New Roman stilinde yazılmış notlara baktım. Ön bankoya göz attığımda korktuğum şeyin orada beni beklediğini gördüm. Şu anda ana bilgisayarın karşısındaki tek görevli Alison'dı. Yani ona görünmeden kitabı alıp gitmemin imkânı yoktu.

Kitabı okumak istiyordum. Ama Alison'la konuşmak istemiyordum. İki ucu boklu değnekle öylece kalmıştım.

Bu yüzden üst kata geri dönüp masalardan birine yerleştim ve kitabı açıp okumaya başladım.

Gerçek suça olan ilgime rağmen, şimdiye dek bana kendi çocukluğumu çok fazla hatırlatan bu seri katille alakalı hiçbir şey okumamış olmam çok garipti. Adam takma adını, sabah koşusuna çıkan kadınlara saldırarak kazanmıştı. Tam da *bu yüzden* beni asla sabahın köründe, kulağımda son ses müzikle kaldırımlarda koşarken bulamazdınız. Hem zaten koşmaktan nefret ediyordum.

Kitaptaki en şaşırtıcı kısım, adamın yakalanma şekliydi. Polis aslında on yıldır ondan şüpheleniyordu çünkü kurbanların yakınlarında yaşıyordu ve bir keresinde bir evin içine gizlice baktığı için polisten uyarı almıştı. Fakat tüm parçaların birleştirilmesi için hayati önem taşıyan bilgiyi veren kişi kızı olmuştu.

Bir gün evine hırsız girince kadın çalman eşyaların listesini yazmıştı. Bunların arasında, ucunda kuş olan ince, altın bir zincir de vardı. Kuşu, kanatları açık bir kırlangıç olarak tarif etmişti ve eski davalarla alakalı dosyaları tekrar düzenleyen bir memur bu tarifi görünce bağlantıyı hemencecik kurmuştu. Zira on beş yıl kadar önce aynı görünüşteki bir kolyenin, Şafak Katili'nin kurbanlarından birinden alındığı biliniyordu.

Paragrafı okumayı bitirdiğimde arkama yaslanıp biraz ara vermem gerekti. Kadın, seri katil olan babası hakkındaki anı kitabında bundan hiç bahsetmemiştir. Halbuki ne kadar önemli bir detaydı. Seneler önce aldığı hediyenin, babasını parmaklıklar ardına gönderen en önemli kanıt olarak kullanılması gerçekten büyük tesadüftü.

Şafak Katili'nin Wikipedia sayfasını okuduğum için birkaç yıl önce, altmış yedi yaşındayken hapisyanede öldüğünü biliyordum. Acaba kızı hâlâ aynı bölgede mi yaşıyordu?

Okumam bittiğinde kitabı raftaki yerine koydum ve Alison'la etkileşime girmek zorunda kalmadığıma şükrederek gün ışığına çıktım. Yaz boyu ondan kaçmayı planlamıyordum tabii ama... Aslına bakılırsa bu plan kulağa pek de kötü gelmiyordu.

Camry'me atlayıp kontağı çevirdim. Motor çalışmadı. Direksiyonu mu kilitledim diye kontrol ettim; arabam yaşlı olduğu için bazen böyle tuhaflıkları oluyordu. Sonra bir kez daha kontağı çevirdim ama yine çalıştıramadım.

"Siktir."

Kütüphaneye gelirken hava yağmurluydu. Ama birkaç kilometre için sileceklerinizi çalıştırıp farlarınızı yakmanıza neden olan anlık Florida yağışlarından biriydi sadece. Tabii arabayı park ettikten sonra farları söndürmeyi unutmak böyle ortada kalmanıza yol açabiliyordu.

Günlerden pazartesi olduğu için Conner işte olmalıydı. Gerçi olmasa da onu rahatsız etmek istemezdim. Shani de muhtemelen online derste ya da hastanedeydi ama onun numarasını rehberime kaydetmeyi hiç akıl etmemiştim.

Diğer seçeneklerimi gözden geçirdim. Yol yardımı hizmetleri kaydımı yenilememiştim ama yayan gidebilecek kadar yakınımda bir oto tamirci bulmak için internete bakabilirdim. Ama oraya gitsem ne yapacaktım? Yeni bir akü alıp arabaya kendim mi

takacaktım? Bunu çözmek için YouTube Üniversitesi'nde en az yarım saat geçirmem gerekirdi. O zaman da telefonumun şarjı biterdi.

Bir anda aklıma Sam geldi. Conner, onun beni ilginç bulduğunu söylediğinden beri yeni komşum zihnimde belirip duruyordu zaten. Ama artık, “*başıma bir şey gelecek diye endişelenmeli miyim?*” tarzı düşüncelere kafa yormaktan ziyade “*ilginç bulmaktan kastı ne olabilir?*” diye düşünüyordum. Eğer numarasını almış olsaydım, parmağım şu anda arama tuşuna yaklaşıyor olurdu. Çok şükür ki haysiyetimi zedeleyecek bir şey yapamayacaktım.

Geriye tek bir seçenek kalıyordu ve istemesem de yapmak zorundaydım.

İçeri döndüğümde Alison bankoda değildi. Ben de ön kapının yakınlarında dikilip rengârenk kütüphane broşürlerini ve ayraçları inceliyormuş gibi yaptım. Sonra bıraktığım kitabın hâlâ iade kutusunda olduğunu gördüm. Artık Şafak Katili hakkında daha fazla şey öğrendiğim ve yakalanmasında öz kızının rolünün büyük olduğunu bildiğim için gramer açısından koca bir kâbus olsa da kitaba tekrar göz atmak istiyordum. Kutunun ağzı elimi bileğime kadar sokabileceğim genişlikteydi. Kitabı parmaklarımın ucuyla tutup alabilir miyim diye denedim.

“Bu kutu tek yönlüdür,” dedi Alison tepemden, durumu komik bulmuş gibi bir sesle.

Elimi öyle hızlı geri çektim ki bileğimin üst kısmının sıyrılmasına neden oldum. “Kitabımı kazara içine düşürdüm. Geri alabilir miyim diye bakıyordum.”

Alison, “Bunu yapmamalıyız aslında,” dedi ama yine de kütudan kitabı alıp bana verdi. “Okuma zevkinin değişmediğini görebiliyorum.”

Buraya son gelişimde ona karşı soğuk değilmişim gibi bana gülümsüyordu. Bugün içeri ilk girişimde beni görmüş müydü, bilmiyordum bile.

Parlak kırmızı ruju ve puantiyeli gömleğiyle Taylor Swift ile bir anasınıfı öğretmeninin bir araya gelmiş hali gibi görünüyordu. “Kusura bakma,” dedi yüzünü buruşturarak “Normalde müşterilere karşı yargılayıcı görünmemek için kitap seçimleri hakkında yorum yapmamaya çalışırım. Seni yargılamıyorum kesinlikle. Sadece lisede suçlarla alakalı çok fazla şey okuduğumu hatırlıyorum.”

“Babam öldü,” deyiverdim birden.

Niyetim bu şekilde söylemek değildi aslında. Ama gerçeği sonunda dillendirdiğim ve başka bir yerden duyup da ona neden söylemediğimi düşünmesi endişesinden kurtulduğum için rahatlamıştım. Yüzünün tam da beklediğim gibi anlayışla dolmaya başladığını görünce hızlıca cümlenin devamını getirdim.

“Kalp krizi yüzünden,” dedim. “Bu senenin başında öldü. Anı oldu. Ben de şu anda evi satışa hazırlamak ve birkaç işi halletmek için buradayım.”

“Aman Tanrım,” dedi Alison. “Çok üzgünüm. Hiç bilmiyordum.”

“Önemli değil.”

Tuhaf bir sessizlik oldu. “*Bilmemen sorun değil*” demek istemiştım ama “*babamın ölmesi sorun değil*” gibi çıkmıştı. Kastettiğim bu değildi tabii ki. Sadece “*ben iyiyim, acımaya ya da anlayışa ihtiyacım yok*” mesajı vermek niyetindeydim. Sözcüklere, asıl kastettiğim anlamı yüklemeye çalışmak cidden çok yorucuydu.

Alison, eldivenli elleri akrep ve yelkovan görevi gören Mickey Mouse olmasa çok zarif görünen, incecik saatine baktı. “On beş dakikalık ara verebilirim,” dedi. “İstersen biraz sohbet edip arayı kapatabiliriz.”

Ondan arabamla ilgili yardım istemeyeceğimi zaten biliyordum.

“Tamam,” dedim. Görünüşe göre bu kelimedenden vazgeçemiyordum.

KÜTÜPHANE, ÜSTÜNDE KÜÇÜK bir çardağa giden köprüsü bulunan, yapay bir göle bakıyordu. Alison’ın kısa molasında daha uzak bir yere gitme şansımız olmadığı için oraya doğru yürüdük.

“Biz çocukken de burası var mıydı?” Varsa bile hatırlamıyordum.

“Sanırım çardağı sen gittikten sonra yaptılar. Ben lisedeyken kafayı bulmak ya da öpüşmek için herkes buraya gelirdi.” Bana hüzünlü bir tebessümle baktı. “Ben ikisini de fazla deneyimlemedim.”

Ben de deneyimlememiştim. Lisenin ilk iki yılını ödevlerimi yapmayıp neden yapmadığım hakkında yalan söyleyerek, berbat bir uyku düzenim olduğundan dolayı, okuldan dönünce kestirmeme izin vermesi için annemi ikna edip sabaha karşı ikide vampir gibi ayaklanarak geçirmiştim. “*Seni hiç görmüyorum!*” demişti kötü bir kavganın ortasında bana. Ben de “*Amaç da bu zaten!*” diye bağırıyordum.

Lise üçte, Olay’dan hemen sonra durulmuştum. Çalışıyormuş gibi yapmanın, çalışmamanın ya da çalışmayı erteleyip durmanın aslında çalışmaktan çok daha yorucu olduğunu fark etmiş, notlarımı düzelterip burs başvuruları yapmış ve kendi kurallarına göre yaşayabilmek için birkaç eyalet ötedeki bir üniversiteye gitmiştim.

Ama şu anda kendi hayatımdan değil, Alison’ın hayatından bahsetmek istiyordum. “Evlenmişsin,” dedim ihtiyatla. “Tebrikler.”

Bakışlarını yüzüğüne eğdi, sonra ışıldayan yüzünü bana çevirdi. “Sağ ol,” dedi. “Eylülde üçüncü yıldönümümüzü kutlayacağız. Disney’de eğlenceli bir hafta sonu planladık.” Bileğini kaldırıp Mickey’nin ellerine bakarak mütevazı bir tavırla gözlerini

devirdi. “Biliyorum, biliyorum. Karım Maritza, büyük bir Disney fanıdır. Zamanla beni de dönüştürdü.”

Alison ve ben sekizinci sınıftayken, her hafta sonu lunaparka giden ve okula dönünce, Epcot'ta yedikleri şu yeni tatlıdan bahsedip en sevdikleri lunapark oyuncaklarını karşılaştırarak böbürlenilen sınıf arkadaşlarımızla çok dalga geçerdik. Hangi oyuncağın en iyisi olduğu her hafta değişiyordu ve bir keresinde öğle yemeğinde kızın biri masama çöküp hızlı bir konuşmayla, “Haunted Mansion mı, Space Mountain mı?” diye sormuştu.

“Ne?” diye karşılık vermiştim, üstüne aşırı mayonez sıkıduğım tavuklu sandviçle dolu ağızımla.

Sekizinci sınıf cidden tam bir kara delikti.

Kız, değerli vaktini boşa harcıyormuşum gibi bir tavırla ve öncekinden çok daha hızlı bir konuşmayla sorusunu tekrarlamıştı. Her iki oyuncağı da duymuştum tabii; sonuçta mağarada yaşamıyordum. Ve benim için yanıt kesindi. “Haunted Mansion.”

Kız gözlerini devirip, “İyy,” demiş ve bir sonraki masaya geçmişti.

Geriye dönüp baktığımda en azından birkaç öğrencinin, popüler görüşe uyum sağlamak ve kabul görmek için yalan söylediğinden emindim. Bazen Alison ve ben, evrende Disney'ye gitmemiş tek kişilermişiz gibi geliyordu. Daha da önemlisi, gitmişiz gibi davranıp uyum sağlamayı umursamıyorduk bile.

Alison'ın on beş yıl önce tanıdığım kişi olmayacağını biliyordum. Ben de o zamanlar olduğum kişi değildim zaten. Ama her nedense, hayatlarımızda ne kadar çok şeyin değişmiş olduğunu bu şekilde görmek beni hüznlendirmişti.

“Senden ne haber?” dedi Alison. “Görüştüğün biri var mı?”

“Yok...” Gözlerimin doğru gördüğünden emin olmak için çardağın korkuluğuna yaslanarak biraz öne eğildim. Çünkü eğer halüsinasyon görmüyorsam, Sam koltuk altına sıkıştırdığı bir

kitapla kütüphanenin otoparkında ilerliyor gibiydi. Sonra içeri girip gözden kayboldu.

“... diyemem,” diye bitirdim.

Alison devam etmemi bekliyormuş gibiydi ama bu yeni gelişme yüzünden nutkum tutulmuştu. Sam’i bir şekilde buraya çağırmış olabilir miydim?

Yoksa beni takip mi ediyordu?

Ama hayır, bu çılgıncaydı. Geçen gün kardeşimin de belirttiği gibi, karaoke gecesi yapsak “Creep” şarkısını söyleyecek kişi ben olurum, Sam değil.

“Pekâlâ,” dedi Alison, dikkatimin nereye kaydığını anlamaya çalışıyormuş gibi omzunun üzerinden bakarak. “Dinle. Yıllar önce işlerin kötüye gittiğini biliyorum. Ama seni gördüğüme gerçekten çok sevindim ve vaktin olursa birlikte takılmak isterim. Ne dersin?”

Birkaç gün önce bu fikir canımı sıkabilirdi. Ama nedense şu anda kulağa hoş geliyordu. En azından... yapılabilirdi.

Telefonlarımızı çıkarıp iletişim bilgilerimizi değiş tokuş ettik, son on yılda bölgede yapılan değişiklikler hakkında birkaç dakika daha konuştuk ve Alison’m işe dönme vakti gelince vedalaştık. Korkunç bir an için bana sarılacağını sandım ama ayrılırken elini hafifçe sallamakla yetindi. O gittikten birkaç dakika sonra telefonumun çatlak ekranında, “Ben Alison!” diyen bir mesaj belirdi.

Cevap olarak, Hadi canım, yazdım ama hemen sildim. Her zamanki alaycılığımın şu anda uygun kaçmayacağını hissetmiştim. İnternette gördüğüm sevimli kedi fotoğraflarıyla alay etmek gibi bir şey olurdu. Bunun yerine, “Ben Phoebe!” yazıp son dakikada gülen yüz ekledim.

Kafamı kaldırdığımda Sam’in kütüphaneden çıktığını gördüm, telefonumu cebime koydum ve battı balık yan gider diyerek ona doğru ilerlemeye başladım.

DOKUZ

SAM'E DOĞRU YAPTIĞIM yirmi metrelik yürüyüşte altı farklı açılış cümlesi buldum ama karşısına geçtiğimde aklıma gelen ilk şeyi söyleyiverdim.

“Selam.”

Korkuyla sıçrayıp elindeki iki kitabı yere düşürdü ve bir kâğıt parçası uçuşarak kaldırıma indi. Yalan söylemeyecektim, buraya geldiğim ilk gece ödümü bokuma karıştırdığı için bu şekilde intikam almış olmak aşırı keyif vericiydi. Ama ben en azından telefonunu sağlam bırakmıştım. Kızmış olsam da kinci değildim.

Ona yardım etmek için eğildim. Kitaplardan biri, bir erkek ve kız kardeşin, aile evine döndüğü ve aşkı, kaybı, acıyı tattığı elli yılı anlatan, birkaç yıl önce bayağı popüler olmuş bir romandı. Dürüst olmak gerekirse, “destansı” ya da “fazlasıyla sürükleyici” olarak tanımlanan kitaplar normalde beni fazla çekmezdi ama bu romanı okusam şu an hassas noktama dokunabilirdi.

İkincisiyse parlak çimen yeşili kapağa sahip, ağır bir kaynak kaptı. Üstüne koyu mavi harflerle *Lehimcilik* kelimesi basılmıştı.

Kapakta, ilk bakışta 1980'lerin geometrik desenlerine benzeyen, kaynak kitaplara koymayı sevdikleri türden bir resim vardı. Daha dikkatli incelendiğinde bir çift küpe fotoğrafı olduğu anlaşıyordu.

"Takı mı yapacaksın?" diye sordum kendimi tutamadan. Alison, yargılıymış gibi görünmemek için müşterilerin kitap seçimleri hakkında yorum yapmadığını söylemişti. İşte ben bu yüzden kütüphanede çalışmıyordum.

"Yok," dedi.

Eh, bu gerçekten hiç şüphe uyandırıcı değildi! Üstelik yine, ısrarla Normal Adam'ı oynuyormuş gibi beyaz gömleğini ve haki pantolonunu giymişti. Kısa bir an için ondan yardım istememeyi düşündüm. Belki de Alison'a geri dönmeli ya da Conner'in işten çıkmasını beklemeliydim. Ama kütüphanenin etrafında dolanıp durmaktan bıkmıştım ve açlıktan ölmek üzereydim.

"Şey," diye başladım. "Küçük bir sorunum var. Arabam..." Zavallı, aciz Camry'mi belli belirsiz işaret ettim, "...çalışmıyor. Büyük ihtimalle akü bitti ama bende takviye kablosu yok. Acaba sen..."

Cümleyi yarım bırakmak soruyu sormuş olmak anlamına gelecekmiş gibi sustum. Ama beni geri çevirirse ya da yardım edemeyeceğini söylerse bir çıkış yolum olsun istemiştim. *Sakin ol psikopat, sadece sen de akü konusunda aynı fikirde misin diye sormak istemiştim! Tabii ki kendi başımın çaresine bakabilirim!*

Ama o gözlerine düşen saçları geri attı ve bakışlarını üzerimden hiç ayırmadan, "Elbette," dedi.

TEK SORUN SAM'IN aracının kütüphane otoparkında olmasıydı. Önce yakınlardaki başka bir işini hallettiği için kamyonetini de o mekâna bırakmıştı. Ölü arabama bağlamak için gidip kamyonetini getirmeyi önerdi ama Florida sıcaklığında yürümek pek cazip gelmese de şu işin ne olduğunu merak ettiğimden dolayı ben de onunla gitmeyi teklif ettim.

Kaldırım o kadar dardı ki yürürken ara sıra birbirimize çarpmamamız imkânsızdı. Fakat nereye gittiğimizi bilmediğim için öne geçmek istemediğim gibi köpek yavrusu misali Sam'in peşinden koşmak da istemiyordum. Kendimi olabildiğince küçültmeye çalıştım ama kalçalarımı kesip atacak değildim. Sam avucunu pantolonuna sürttü ve ağır oldukları için fazladan desteği varmış gibi kitapları iki eliyle tuttu.

Aramızdaki sessizlik nem kadar yoğundu ama Sam bozmaya niyetliymiş gibi görünmüyordu. Conner'ın, oyun oynarken konuştuğu Josue'yi yanlış anlayıp anlamadığını merak ettim. Adam beni ilginç buluyor olsa muhabbet etmek için bir konu açardı, değil mi?

Daha önce hiç konuşmamış değildik ki. Çimleri biçmekle ilgili bütün bir cümle kurmuştu mesela. Araba arızalarıyla ilgili sohbetler de pekâlâ eğlenceli olabilirdi!

"Fazla konuşmuyorsun," dedim sonunda. Şüpheye düştüğümde bariz gerçekleri dillendirmeyi severdim.

"Sen ise kedilerle bile konuşuyorsun. Seri katiller hakkında," dedi. Bunu öyle duygusuz biçimde söylemişti ki dudaklarının köşesindeki tebessümü yakalamak için kafamı çevirmek zorunda kaldım.

"Tez danışmanımla telefonda konuşuyordum," dedim, kedinin Ann Rule hakkındaki fikrini sorarken telefonu çoktan kapatmış olmama rağmen. Ama Sam'in bunu bilmesine gerek yoktu. "Bu arada, o kimin kedisi?"

“Birinin kedisi olduğunu sanmıyorum,” dedi Sam. “Mahallede pek çok sokak kedimiz var, belki fark etmemişsindir. Köşedeki hanımın kedileri sürekli doğuruyor.”

“Ama bu kısırlaştırılmış,” dedim. “Kulağında kesik var.”

“Pat bütün hayvanları beslediği için o da yakınlarda takılıyor. Bahar olmadığı için şanslısın. O dönemde Pat’in kuş yemliğine gelen bir kardinal kuşu, kendi yansımasını bölgesine tehdit olarak görüp sizin evin pencerelerine saldırıyor.”

Bu, Sam’in benimle konuşurken kurduğu en uzun cümleydi. Ve bir kardinal kuşu hakkındaydı. Eh, Betty Draper gibi tüfeğini çıkarıp kuşu vurduğunu söylemediğine göre hayvan zulmünü uyarı listemden silebilirdim.

Dikkatim onda olmadığı için Sam’in bir otoparka doğru döndüğünü fark etmeyince omzu benimkine çarptı ve kaldırım kenarındaki çimenlere doğru yalpalamama neden oldu. Bunu görünce hemen elini uzatıp dengemi sağlamama yardımcı oldu. “Çok üzgünüm.”

“Senin suçun değil.” Ona gülümsemeye çalıştım, çünkü canımı yakmış olabileceği için gerçekten üzgün görünüyordu. Ama ifadem muhtemelen Wednesday Addams’ın Chippewa Kampı’ndaki eğitmenlere bakarken takındığı ifadeye benziyordu.

Sam içini çekti. “Normalde bu kadar sakar değilimdir.”

“Cidden hiç problem değil. Kimsenin telefonu kırılmadı, kimse kitaplarını düşürmedi.” Kafamı kaldırdığımda, tabelasında JOCELYN’İN MÜZİK OKULU yazan, büyük bir binanın önünde durduğumuzu fark ettim. Sam’in kamyoneti otoparkın öbür ucuna park edilmişti. “Halletmen gereken iş burada mıydı?”

Sam elini saçlarından geçirmek için kolumdan çekti ve bu anlık temasın kaybolmasının neden olduğu soğuklukla şaşkına döndüm.

“Burada yaz dersleri veriyorum,” dedi. “Tam zamanlı iş değil. Öğrenci sayısına bağlı olarak haftada dört veya beş saatimi alabiliyor. Biraz fazladan para kazanmak için iyi bir seçenek.”

Bununla birlikte *puzzle*’ın birkaç parçası yerine oturdu. Eve giriş çıkış saatlerinin belirsizliğinin ve şu lanet haki pantolonların nedeni belli olmuştu. Kıyafetini işaret ettim. “Bu rahat giysiler de üniforman oluyor o zaman?”

Kendine baktı. “Bu tarza teknik olarak *nötr profesyonel* diyorlar. Açık renkli, desensiz, logosuz bir gömlek ve haki pantolondan oluşuyor. Lacivert veya siyah çok sert renkler olarak görülüyor sanırım. Ben de bu kombinden birkaç set aldım çünkü böylesi daha kolaydı.”

“Yani gardırobunu açsam Doug Funnie’ninki gibi bir askı dolusu beyaz gömlek ve haki pantolonla mı karşılaşırım?” Başımı iki yana sallayarak gardırobuyla ilgili tüm görüntüleri hemen aklımdan çıkardım. Adamın yatak odasına ne demeye girecektim ki? “Birkaç dakikalığına içeri girelim hadi,” dedim, müzik mağazasına doğru yürüyerek. “Alacak bir şeyim yok ama biraz... klima esintisi iyi gelir.”

Aslında mağazayı gezmek de istiyordum. Artık Sam’in gizemlerinden en az biri çözüldüğüne göre, zamanının bir kısmını geçirdiği bu yeri merak ediyordum. Küçüklüğümde mağazanın burada olduğunu hatırlamıyordum ama müziğe fazla düşkün olmadığım için dikkat etmemiş de olabilirdim. Lisede havalı olacağını düşündüğümünden dolayı kendi kendime gitar öğrenmeye çalışmış ve müziği dördüncü sınıftaki zorunlu blok flüt derslerinden sonra bırakmam gerektiğini bir kez daha anlamıştım.

İçerisi apaydınlıktı ve her türden enstrümanla doluydu. Kapının hemen yanındaki cam vitrinde kemanlarla viyolalar asılıydı ve orglar, dükkânın içinde bir yürüyüş yolu oluşturacak şekilde iki yana dizilmişti. Ayrıca küçük çocukların çalma de-

nemeleri yüzünden, muhtemelen çalışanların kâbusu haline gelmiş iki bateri vardı. Şu anda da bir çocuk, baterilerden birinin önünde dikilmiş, annesi görevliyle konuşurken mutlulukla davula vuruyordu.

“Eee, ne dersi veriyorsun?” Ön tezgâhın yanındaki başka bir cam vitrinin içine bakmak için eğildim ve ismini bile bilmediğim enstrümanların yedek parçaları gibi görünen çeşitli küçük objelerle karşılaştım. O sırada tezgâhın arkasında başka bir görevli belirdi ve satış yapmak üzere olduğunu düşünerek beni ilgi ve neşeyle selamladı. Hızla doğruldum.

“Ah, merhaba Sam,” dedi sonra. Arkamda durduğunu sonradan fark etmiş olmalıydı. Adamın adını söylerken sesi biraz heyecanlı mı çıkmıştı, yoksa bana mı öyle gelmişti? *Onun üzerinde hiçbir hak iddia edemezsin*, diye hatırlattım kendime. *Onu kıskanmıyorsun*.

“Merhaba Jewel,” dedi Sam. “Sadece göz atıyoruz.”

Jewel mı? Şimdi kıskanmıştım işte. Çünkü bu isim muhteşem ötesiydi. Keşke benim ismim de Jewel olsaydı.

Kız bize bakarken kaşlarını kaldırdı. Kim olduğumu merak ettiğini görebiliyordum ama sormayacağından da emindim. Homurdanarak bir şeye ihtiyacımız olursa seslenmemizi söyledi ve bizden sonra gelmiş bir müşteriye yardım etmek için döndü.

Mağazada gezmeye devam ederken iki kişi daha Sam’e selam vermek için geldi. Sanırım haftada dört beş saatini geçirdiği bir yeri gezmek istemek benim hatamdı. Dersler hakkındaki soruma cevap vermediğini hatırlayınca tekrar sordum.

“Çoğunlukla gitar,” dedi. “Birkaç tane de piyano dersim var.”

“Kaç enstrüman çalışıyorsun?”

---

* (İng.) “Cevher, mücevher” (ç.n.)

Sayı bayağı fazla olduğu için açıklama konusunda utanıyor-muş gibi süklüm püklüm göründü. "Ustalıkla çaldıklarım çok değil. Üflemeli çalgılar uzmanlık alanım değil mesela; sadece saksofon çalabiliyorum, o da vasat bir lise öğrencisi seviyesinde."

"Ustalıkla çaldıkların kaç tane?"

Yanından geçtiğimiz bir orgun fildişi tuşlarında parmaklarını gezdirdi. Bir tanesine hafifçe bastığında prize takılı olmadığı için enstrümandan donuk bir ses çıktı. "Dokuz sanırım. Tefi de sayarsak. Cidden çok iyi tef çalarım."

Kendimizi arka tarafta küçük bir odada bulduk. Bir duvarda akustik, diğer duvarda elektrogitarlar ikişer sıra halinde asılıydı. Enstrümanları denemek için oturmak isteyen müşteri olursa diye koyulmuş taburelerin yanında da birkaç amfi vardı.

"Bir şeyler çalsana," dedim.

"Hadi ama," dedi. "Olmaz."

"Neden? İyi çaldığından eminim." Gözlerimi kocaman açtım. "Yoksa şey gibi mi oldu... bir dakika, önce en iyi gitaristin kim olduğunu söyle."

"Dönem ve tarz önemli. Ama bence... John Frusciante."

Suratımı ekşittim. "Red Hot Chili Peppers mı? Neyse tamam, buna sonra döneriz. Demek istediğim, John Frusciante'den bir şeyler çalmasını istemem ama onun, *on bin dolardan daha ucuz gitarların penasına bile elimi sürmem*, demesi gibi bir şey mi bu?"

Sam güldü ama yine utandığını görebiliyordum. "Hayır, öyle bir şey değil."

"O zaman çalışından etkilenip şuracıkta pantolonumu indireceğimden endişeleniyorsun," dedim. "Çalarken çok mu çekici oluyorsun yoksa? Konser sahnesindeki John Mayer gibi mi? Gerçi hiç John Mayer konserine gitmedim çünkü kalbimin kaldırabileceğini düşünmüyorum."

Odada, enstrümanları almak için bir görevliden yardım istenmesi gerektiğinin yazılı olduğu birkaç tabela vardı ama bunu önemsemeden elektrogitarlardan birine uzandım. Ne de olsa Sam, *nötr profesyonel* üniformasıyla yanımdaydı.

“Akla gelebilecek en salakça şeyi çal o zaman,” dedim. “Söz veriyorum pantolonumu indirmeyeceğim.”

Gitarı elimden alıp kafasını “*gerçekten mi?*” der gibi yana eğdi. Ben de “*evet, gerçekten*” dermişçesine, taburelerden birine oturması için abartılı bir hareket yaptım.

Eğilip amfiye bağlı kablolardan birini gitara taktı ve sesi kısıp enstrümanı akort etmeye başladı. Uyuz herif, tabii ki de bunu ses olmadan yapabilecek kadar iyi bir kulağa sahipti. Benim gitar öğrenmeyi bırakmamın ana nedenlerinden biri, annemin bir Noel’de hediye ettiği dijital akort cihazını kaybetmiş olmamdı.

Tabureyi kütüphaneden aldığı kitapları koymak için kullanıp kendisi ayakta kalmayı tercih etti ve ne çalacağını düşünüyor-muş gibi yüzünü tavana dikti. Sonra tellere vurup ağır, hüzünlü bir melodi çalmaya başladı. Notalar bir yerden tanıdık geliyordu ama çalması hızlanana kadar ne olduğunu çıkaramadım. Sonunda anladığımda sıırıtmaya başladım.

“*‘Farmer in the Dell’ mi?*” dedim. “Şaka yapayım derken şakalandın, ahbap. Bu şarkı hücrelerime kadar beni anlatıyor. Bu peynir her zaman tek başına ayakta durdu.”

“Anaokulundakiler bayılıyorlar.”

“Ne zamandır ilkokulda müzik dersi veriyorsun?”

“Beş yıldır.”

“Seviyor musun?”

“Evet,” dedi tereddüt etmeden. “Çocuklar müziğe bayılıyor. Havalı şarkıları ya da derin sözleri değil, sadece tokmakla ksilofona vurmayı ve çıkan sesi dinlemeyi seviyorlar.”

Konuşurken parmakları rasgele bir melodi çalmaya devam ediyordu. Onu şimdiye dek hiç bu kadar rahat görmemiştim ve buna, çıplak ayakla karşımda durduğu ya da plaj kıyafetleri giydiği zamanlar da dahildi. Daha önce fark etmemiştim ama Sam'de, gitarı eline aldığı anda uçup giden bir gerginlik, bir içine kapanıklık hali vardı.

“Beşinci sınıfta koro seçmelerine katılmışım,” dedim. “Arkadaşım Alison çok istiyordu, ben de neden olmasın diye düşünmüştüm. İlkokulda herkesin koroda olabileceğini, harika bir sesin yoksa bile arkaya atılıp ağzını açık tutmanın yeteceğini duymuştum. Ama ne olduğunu asla tahmin edemezsin.”

Gülümsediğinde gözlerinin kırışması çok hoştu. “Seçilmedin.”

“Sizin okulun korusu da bu kadar acımasız mı?”

“Pek sayılmaz,” dedi. “Koridor devriyesi seçmeleri daha çekişmeli geçiyor.”

Burnumdan alaycı bir nefes verdim. “Yedinci sınıfta bir müzik öğretmeni gelmişti,” dedim. “Aslında onunla hiç dersim olmadı çünkü... korodan ret yemiştım. Ama Alison...”

Tüm çocukluk hikâyelerimin Alison'ı içerdiğini ve anlatmak üzere olduğum hikâyenin çok da harika olmadığını fark edince sustum. Filmlerdeki okullar gibi dolapları olan ortaokuldaki ilk yılımdı ve on iki yaşındaki asi beynim, ders aralarının yedi dakikadan daha uzun olması gerektiği gibi bir fikre kapılmıştı. O hırs ve coşkuyla bir dilekçe yazıp sınıftan dolaba, dolaptan sınıfa ve diğer yerlere gitmenin ne kadar sürdüğüyle ilgili bir şema bile hazırlamış ve sınıf arkadaşlarım arasında dolaştırıp imzalamaları için ısrar etmişim. Ve görünüşe göre benim gibi ezik biri bile toplu bir mücadele başlatabiliyordu çünkü gören herkes dilekçeyi imzalamıştı. Bir gün Alison, orkestra dersindeki bir çocuğa kâğıdı uzatırken öğretmen onu yakalamış, el koymuş ve dilekçeyi geri istiyorsam gidip kendim almam gerektiğini söylemişti.

Öğretmenin bana kızmasını bekliyordum ama hiç kızgın değildi. Aksine biraz eğlenmiş görünüyordu. Müzik dersi almayı ya da koroya katılmayı düşünüp düşünmediğimi sormuştu. Müzik yeteneğimden etkilenmediğini biliyordum; her şeyden önce, bu konuda yeteneksiz olduğumu biliyordum. Ama zaten bir grup öğrencinin isminin yazılı olduğu bir kâğıda bakarak o da bunu anlayamazdı. Etkilendiği şeyin küstahlığım olduğunu söylediğinde beşinci sınıfta koroya kabul edilmediğimi anlatmıştım, o da gülüp, “Herkes eğitilebilir,” demişti.

Söz konusu müzik olunca buna inanmam çok zordu. Annemle babamın da kardeşimle benim de müzik kulağımız yoktu. O kadar kötüydük ki bunu kütüğümüze bile yazabilirlerdi. Hatta belki de yanına, üstüne çarpı atılmış nota resmi bile çizerlerdi.

Kadının dediğini yapma zahmetine girmemiştim. Ayrıca yazdığım dilekçe de sonuçsuz kalmıştı çünkü ders saatlerinin öğretmenler sendikası tarafından belirlendiği ve yeniyetme bir aktivistin bunu değiştirmek için pek bir şey yapamayacağı ortaya çıkmıştı.

Ama bir nedenden ötürü o öğretmenin sözleri hafızama kazınmıştı. Cehennemin yedi çemberinin birleştiği bir Venn şeması olan ortaokulda, onunla konuştuğum o an benim için gerçekten özeldi. Buna ne kadar aç olduğumu o güne dek fark etmemiş olsam da görüldüğümü hissetmiştim. Potansiyelim olduğuna inanmıştım.

Sam hikâyeyi anlatacakken geçmişe gittiğimi anlamış ve sabırla geri dönmemi bekliyormuş gibi beni izliyordu. Boğazımı temizledim.

“Her neyse,” dedim. “Kusura bakma. Artık gidelim mi? Arabamı çalıştırmama yardım etmeyi kabul ettin ama ben zamanını boşa harcıyorum.”

Bakışları ağzuma indi ve bir an için beni öpeceğini düşündüm. Sebebi, sonu gelmeyen beyaz gömleklerinde kullandığı, adı

muhtemelen *dağ esintisi* falan olan deterjanın kokusunu alabileceğim kadar yakın durmamız olabilirdi. Elimdeki dokunuşunu ve o kısacık on saniyede aramızda oluşan arzu elektriklenmesini hâlâ hissedebildiğime yemin edebilirdim. Aynı kıvılcım şimdi geri dönmüştü ve nefesimi kesiyordu.

Ve şaka bir yana, gitar çalmak cidden on kat daha seksi görünmesine neden olmuştu. Kendime engel olamadan ona biraz yaklaştım. Neyse ki Sam zamanında geri çekilip beni kendimden kurtardı. Kablosunu çıkardığı gitarı dikkatlice duvardaki yerine yerleştirdi. Amfiyi kapattığında çıkan *klik* sesi hayal kırıklığının bir yansımasıydı.

“Zamanımı boşa harcamadın,” dedi. “Ama tabii ki istersen gidebiliriz.”

SAM’İN KAMYONETİNİN YOLCU koltuğuna yerleşip kemerimi bağladım ve park yerinden geri geri çıkarken trafiği takip etmek için başını çevirdiğinde ona yandan bir bakış attım. Çenesindeki, yine içine kapandığını gösteren gerginlik geri dönmüştü.

Birkaç dakika öncesini düşündüm. Gerçekten müzik mağazasının ortasında beni öylece öpeceğini mi sanmıştım? Birlikte yalnızca yarım saat geçirdikten sonra mı? Neyim vardı benim? Kafayı mı üşütmüştüm?

Kendime onun Buffalo Bill olabileceğini hatırlatmam gerekiyordu. Benim için erotizm yüklü bir anda o, losyon sürdürme hayalleri kuruyor olabilirdi. Beni herhangi bir yere götürebilirdi. Hangi otoyol çıkışının ceset atmak için en iyi ormanlık alana sahip olduğunu bilen bir adama benziyordu. Belki de bu yüzden kamyonet kullanıyordu. Ve ben şu anda o kamyonetteydim.

Bu seçeneklerden hangisi beni daha çok korkutuyordu hiç bilmiyordum: Sam'in bazı karanlık işler peşinde olabileceği mi, yoksa ona abayı yakmaya başlamam mı? Belki de gerçek suç hakkında o kadar çok şey okumam beni ciddiye duymamasıydı. Çünkü seçeneklerden hangisinin kalbimi hızlandırdığının farkındaydım.

"Geldik," dedi Sam. Nasıl geldiğimizi, ne zaman geldiğimizi anlamamıştım. Belki de beş dakikadır kütüphane otoparkında oturuyorduk.

Neyse ki Sam arabamın hemen yanına park edebilmişti. Kamyonetten aşağı atladım ve kendi aracıma gidip sürücü kapısını açarak kaputun düğmesine bastım. Bu konuda daha fazla bilgim olmadığı için Sam'in yardımına ihtiyaç duymamasını umuyordum. Şükür ki çoktan kamyonetin arkasındaki bir alet kutusuna uzanmış, takviye kablolarını çıkarmış ve onları bağlamak için kendi kaputunu açmıştı.

"Geçen gece neden öyle aniden gittin?"

Bu soruyu sorduğunda Sam'in kafası hâlâ kaputun altındaydı, bu yüzden onu doğru duyduğumdan emin olamadım. Doğru duyduysam bile duymamış gibi davranmanın makul bir yolu olmasını diledim; çünkü beni bir pislik ya da yalancı gibi göstermeyecek bir cevap düşünemiyordum.

"Şey..." Birkaç saniye bocaladıktan sonra, gerçeğe yakın bir cevap vermenin işe yarayacağına karar verdim. "... partilerde pek iyi değilim."

Akü terminalindeki bağlantılardan birini kıpırdattıktan sonra, elini üstüne sürünce haki kumaş üzerinde, Jocelyn Müzik'teki Jocelyn'in hiç hoşlanmayacağı siyah lekeler oluşturdu. Sonra kamyonetin motorunu çalıştırdı ve park yerlerinin yanındaki çimenlikte bana katıldı.

"Partilerde pek iyi değilim, derken neyi kastediyorsun?"

Gözlerimi devirdim. “Dinle, partine davetsiz geldiğim için özür dilerim. Bir iş etkinliği olacağını bilmiyordum. Kardeşim Conner –onu hatırlıyorsundur, yanında sevgilisi Shani vardı– küçük bir paket Kit Kat olsa da hediye getirmemiz gerektiğini söylemişti. Bence yine de kabalık ettik. Ve daha fazla kalsaydım muhtemelen Charles Manson ile Beach Boys arasındaki bağlantı hakkında konuşmaya başlayacaktım ki bu hiç iyi olmayacaktı.”

“Ben öyle düşünmüyorum,” dedi Sam.

Ah, bir bilseydi. Konuyu açmamak için çok büyük çaba sarf etmişim ve bunun tek nedeni, Barbara Ann’in emeklilik partisinde arzu ettiği atmosferin bu olmadığını düşünmemdi.

“Kit Kat fikri güzeldi,” dedi. “Rolleri değişmemizle alakalı bir yorum yapmayı düşünmüştüm aslında. Ben kapıyı kostümlü halde açarken sen eşikte bir paket çikolatayla bekliyordun.”

Gülümsedim. “Kesinlikle yapmalıydın,” dedim. “Tersine Cadılar Bayramı gibiydi.”

Alnını kaşıdığı anda orada da siyah bir leke bıraktığını fark ettim. “Aklıma geldiğinde iş işten geçmişti.”

Bakışları bir an bana kaydı, sonra uzaklaştı. “Ben de partilerde de pek iyi değilimdir,” dedi.

Partide Barbara için yaptığı konuşmanın ne kadar sıcak ve esprilerle dolu olduğunu ve tüm o söylediklerinin, kadının nasıl hoşuna gittiğini hatırladım. Ama sandalyeden indikten sonra nasıl kıpkırmızı kesildiğini de hatırlıyordum. Kasabaya döndüğüm gece bana yaklaşan o olduğu düşünülünce, partideki hali şaşkınlık vericiydi. Şimdi o ilk adımı atmanın onun için ne kadar zor olduğunu biliyordum. Ve hakkındaki bir gizemi daha böylece çözmüştüm.

Sam utangaç biriydi.

Hâlâ nasıl cevap vereceğimi bulmaya çalışıyordum ki kafa-sıyla arabamı işaret etti. "Şimdi çalıştırmayı dene bakalım. Akü yeteri kadar dolmuş olmalı."

Neredeyse motorun çalışmamasını umarak sürücü koltu-ğuna geçtim. Çalışmasını istiyordum tabii ki ama şarj olma-sının beş on dakika daha sürmesinden bir zarar gelmezdi. Özellikle de şimdi Sam'le bir yere varıyormuşum gibi hisset-meye başlamışken.

Ama elbette dünyadaki en kötü şansa sahip olduğum için kontağı çevirdiğimde motor bir anlık teklemeyi sonra kükre-meye başladı. Ön camdan Sam'in bana başparmağını kaldırdığı-nı gördüm.

"Sorun çözüldü," dedi, takviye kablolarını sökerken. "Akünün yeterince şarj olduğundan emin olmak için motoru kapatmadan önce en az on beş dakika çalıştırsan iyi olur."

"Bugün kütüphane pek yoğun görünmüyor. Burada biraz daha takılmamız sorun olmaz sanırım."

"Ah, arabayı kullanabilirsin," dedi Sam. "Eve uzun yoldan git-meyi tercih edip mahallede birkaç tur atarsan tamamdır."

Acaba bizim aramızdaki bağlantı da araçlarımızı bağlayan kablolar aracılığıyla mı aktarılmıştı? Çünkü araçları ayırır ayır-maz bizim bağımız da kopmuş gibi görünüyordu. Onu öğle yemeğine davet etmeyi ve yardımı için teşekkür olarak hesabı ödemeyi düşünmüştüm ama arabamın aküsünün her an tekrar bitebileceği ve onun da benden kurtulmak için can atıyor gibi görünmesi göz önüne alındığında bunu yapmak aptalca olurdu.

İnsanlarla arama bu yüzden mesafe koyuyordum işte. Birinin size bir mesaj göndermesini, bir daveti kabul etmesini veya sizin-le takılmak isteyip istemediğini gerçekten umursadığınızda işler çok daha karmaşık hale geliyordu.

Koltuğuma iyice yerleşip kapıyı kapattım ve camı indirerek Sam'e kaygısızca el salladım. "Yardımnın için teşekkürler. Sanırım... sonra görüşürüz?"

"Mutlaka."

Park yerinden dikkatlice çıktım ve otoparkın çıkışına geldiğimde dikiz aynama baktım. Sam, elinde kablolarla aynı yerde duruyordu ve kamyonetinin kaputu hâlâ açıktı. Neredeyse kapıyı açıp ona seslenmeyi ve evin orada buluşup öğle yemeğine gitmeyi teklif edecektim ama sonra tezim üzerinde çalışmam gerektiğini hatırladım. Ayrıca mahallede buluşup yemeğe gitmeye kalksak nerede yiyeceğimizi ve kimin arabasıyla gideceğimizi tartışmamız gerekirdi ve Tanrı korusun Sam bunu bir randevu olarak görebilirdi. Tanrı korusun ben bir randevu olarak görebilirdim.

Bu yüzden dönüş sinyalimi yaktım ve otoyola çıktım.

ON

AKLIMA YAZACAK BİR şey gelmediğinde, işi ne kadar ertelesem de kelimeler sihirli bir şekilde bilgisayarda belirmiyordu. Aksine, açık tez belgemdeki yanıp sönen imleç her zamankinden daha suçlayıcı görünüyor, sanki "İşini ne demeye erteliyorsun, sürtük? Madem Soğukkanlılıkla'yı bu kadar seviyordun, neden hakkında yazacak bir şey bulamıyorsun?" diyordu.

Görünüşe göre bilgisayarımın iç sesi bayağı kabaydı.

Gerçekten işe koyulmaya karar verdiğimde, internette boş boş dolaşmamak için Wi-Fi bağlantımı kapatırdım. Ama bağlantıyı açabileceğim ikon bir tık kadar yakınımdaydı ve beni bundan alıkoyan tek şey kendi kırılğan irademdi. Sonunda kendime kısa bir mola vereceğimi söyledim ve arama motoruna Şafak Katili'nin kızının ismini yazdım.

Çıkan bilgilerin çoğu klasik şeylerdi. Kitabıyla alakalı eleştiriler, yerel bir CBS bağlantısına verdiği bir röportaj... Üçüncü sayfaya geçtiğimde bir yıl önce bir örgü sitesine yazdığı yorumu buldum. İhtiyacı olan, üretimi durdurulan kumaştan elinde

fazladan olan var mı diye soruyordu. Takip eden yorumlarından birinde yerel kumaş mağazasından bahsettiğini gördüğümde hemen orayı arattım.

Mağaza, babamın evinden yaklaşık bir saat uzaktaydı. Demek kadın hâlâ bu bölgede yaşıyordu. Ve koca bir tebriki hak ediyordu. Benim babam bir grup insanı öldürmemişti ama onu tanıyor olabilecek insanlarla karşılaşma olasılığımın daha yüksek olduğu bu yere geri döndüğüm için aşırı gergindim.

Masanın üzerinde duran telefonum çalınca gözümü arama sonuçlarından ayırmadan cevapladım. “Alo?”

“Phoebe. Nasılsın?”

Hattın öbür ucunda Dr. Nilsson’ın sesini duymayı hiç beklemiyordum. İlk önce e-posta ile zamanı kararlaştırmadan beni hiç aramazdı. Beyhude internet aramamı kapattım ve danışmanım bilgisayar ekranımı telefondan görebiliyor ve oyalandığımı anlayabiliyormuş gibi tez belgemi açtım.

“Çok iyiyim,” dedim, normalden biraz daha tiz çıkan sesimle. “Capote bölümüm üzerinde çalışıyorum.”

Acaba bu arama teslim ettiğim son bölümle mi alakalıydı? O kadar kötü müydü ki beni şahsen paylamak için aramak zorunda kalmıştı? Yoksa fazla hatalı virgül kullanımım yüzünden gözlerinin kanamasına neden olmuştum da ameliyata girmek için anestezi alırken son bir eylem olarak Siri’ye beni araması emrini mi vermişti?

Kahretsin, yoksa yine *dikkate almaksızın* ifadesini mi kullanmıştım? Bir keresinde beş sayfalık bir analiz ödevinde hiç düşünmeden bu kelimeyi kullanmıştım ve Dr. Nilsson, altını iki kez çizip kenar boşluğuna *HAYIR* yazmıştı. Şu dünyada beni korkutabilen tek şeyler, *Halka* filminde dolapta saklanan kız ve Dr. Nilsson’ın örümceksi harfleriyle yazdığı bu iki heceydi.

“Stiles Üniversitesi’nden bir meslektaşım ile konuştum,” dedi. “Sanırım orası senin yaşadığın yerin yakınlarındaydı.”

Okulu duymuştum. Kırk beş dakika güneydeki Sarasota’da, biraz eksantrik olmakla tanınan küçük bir sosyal bilimler fakültesi idi. Liseden tanıdığım ve tek tekerlekli bisiklet sürmede eyalet şampiyonu olan bir çocuk oraya kabul edilmişti. Okulun yetenek yarışmasında hünerlerini sergilemek istediğinde, müdür yardımcısı ekonomik sıkıntıları gerekçe göstererek bunu reddetmişti. Ama her nasılsa Britney Spears’ın “Toxic” şarkısında, iki kızın kendi koreografileri olan jimnastik rutinini sergilemesine izin verilmişti.

“Aynen,” dedim. “Yani, evet. Çok uzak değil.”

“Dr. Blake orada Afro-Amerikan edebiyatı dersi veriyor,” dedi Dr. Nilsson. “Okulun Octavia Butler bursu mükemmel bir fırsat. Ve müsaitlik durumunla alakalı iletişime geçebilirsen, dersler yeniden başlamadan önce seninle bir ön görüşme yapmayı kabul ettiler.”

Ah. Bu gelişmeyi hiç beklemiyordum. Öyle ki hakkında ne hissedeceğimi bile bilemiyordum. Beni düşündüğü ve kariyer beklentilerimde bana yardım etmeye kararlı olduğu için Dr. Nilsson’a minnettardım. Fakat her şey çok hızlı geliştirmiş gibiydi. Hâlâ eğitim felsefem hakkındaki yazıyı yazmamış, hatta tezin şu lanet bölümünü bile tamamlayamamıştım. Buna rağmen benden ön görüşmelere gitmemi mi istiyordu?

“Müsait misin?” diye sordu, kibar bir tonlamayla.

“Elbette,” dedim. “Teşekkürler.”

“İstihdam edilebilirliğin hususunda bölüm dışından birinin fikrini almanın sana iyi geleceğini düşünüyorum. Tanrı biliyor ki hepimiz en sevdiğimiz öğrencileri biraz kayırırız. Ama Dr. Blake lafını esirgeyen biri değildir, bu yüzden görüşmeyi en yakın bir ay sonrasına ayarlamayı tavsiye ederim. Hazırlanmak için kendine biraz zaman tanımalısın. Giderken de *blazer* giymelisin. Dolabında var, değil mi?”

Lafını esirgemez ifadesinden ne kadar hoşlandığımdan emin değildim. Mümkünse terslenmemeyi tercih ederdim. “Hayır,” dedim, sonra aceleyle ekledim, “Ama gidip alırım, sorun değil.”

“Güzel,” dedi profesörüm. “İnternette biraz araştırmayla Dr. Blake’in e-posta adresini bulabilirsin ama ne olur ne olmaz diye sana vereceğim.”

E-posta adresini hızlıca not aldım. Dr. Nilsson’ın bu yorumla, Dr. Blake’le görüşmeden önce onunla alakalı araştırma yapmam, EBSCO’da birkaç makale okumam, YouTube’den konferanslarını izlemem gerektiğini hatırlatmak istediğini biliyordum. Eh, bu sayede en azından Şafak Katili takıntımdan kurtulur, daha sağlıklı bir tavşan deliğine girmiş olurum.

“Son bölümün hakkındaki yorumlarımı yarın sana iletceğim,” diye devam etti. “Daha genel önerilerimden bazılarını şu anki bölümüne uygulamak isteyebilirsin. Bu nedenle önümüzdeki hafta başı için bir görüşme daha ayarlayalım, olur mu?”

Gerçekten soru olmayan bir soru daha. “Olur tabii,” dedim, aslında hissetmediğim bir özgüvenle.

“Harika. Sonra görüşürüz.”

Telefonu kapattığında öyle şaşkın haldeydim ki konuşma esnasında söylediği bir şeyi idrak etmem birkaç dakikamı aldı. En sevdiği öğrencilerinden biri olduğumu ima etmişti!

ESASINDA DR. NILSSON’LA konuşmanın beni tezimde yeni bir aşamaya başlamaya teşvik etmesi gerekiyordu. Ama sonraki bir saati paragrafları yazmakla ve kesip, NOTLAR diye isimlendirdiğim bir taslak e-postaya yapıştırmakla harcadım. Bu taslak, bir noktada teze dahil edeceğime dair kendime söz verdiğim yazılarla dolu bir mezarlık gibiydi.

Eskiden, işi erteleme tekniğim temizlik yapmaktı. Dairem hiçbir zaman sınavlarıma hazırlandığım yıl kadar temiz olmamıştı. Ama bugünlerde babamın evinde yaptığım tek şey sağı solu toplamak, bir şeyleri çöpe atmak ve yüzeyleri silmekti. Bu çok sıkıcıydı ve beni baskılıyordu.

Son zamanlarda tüm havalı insanlar, işlerini ertelemek için bir şeyler pişirmeye yöneliyordu ama ben genellikle mutfakta da umutsuz vakaydım. Nasıl yapıldığını tam olarak bildiğim tek şey pişirilmeyen Nutella turtasıydı. Ah, şimdi olsaydı nasıl da iyi giderdi.

Hemen arabaya atlayıp uzaktaki markete giderek –babamın öldüğü yere hâlâ gitmiyordum– bir Oreo pasta tabanı aldım. Ama eve döndüğüm sırada planım değişti. Sam’in kamyoneti garaj yolundaydı. Arabam bozulduğunda ona teşekkür etme fırsatı bulamadığıma göre şimdi bir turtayla teşekkürlerimi sunabilirdim, değil mi? Bu hiç tuhaf kaçmazdı.

Böyle zamanlarda, bu tür şeyler hakkında mesaj atabileceğim gerçek bir yakın dostum olmasını çok isterdim. Lisansüstü eğitim programımdaki birkaç kişiyle arkadaş olmuştum ama çoğubenden on beş yirmi yaş büyüktü. Bazıları evli ve çocukluydu, ev kredisi ödüyordu ve gerçek yetişkin hayatları yaşıyorlardı. Bense on yıldır oy verecek yaşta olmama rağmen onların düzeyinde değildim. İçlerinden birine durup dururken, Hey, uzun hikâyeye ama yan komşum olan genç adama biraz turta götürsem kuyruk sallıyormuş gibi olur muyum? diye mesaj atsam nasıl cevap verirlerdi hiç bilmiyordum.

Bu yönden bakınca yapmasam daha iyi olacağını düşündüm. Ama bu da doğru gelmiyordu; evren bir şekilde komşuma turta verme sözümünden döndüğümü bilecekmiş gibiydi.

Conner’a sorsam yap gitsin derdi. Hatta bir tane de ona yapmamı isterdi. Alison ise...

Eh, kim bilirdi. Uzun zamandır arkadaş değildik.

Turta hazır olduktan sonra ikiye bölerek yarısını bir tabağa ayırıp streçledim ve kendim için buzdolabına koydum. Diğer yarısını da en kayıtsız ve rahat halimle Sam'e götürecektim. Üstümde eski Batman Forever tişörtüm ve bir dizinde delik olan taytım vardı. Makyaj yapma zahmetine girmedim. Bu bir *kıyruk sallama* turtası değildi, sıradan ve arkadaşça bir şeydi.

Gerçi sıradan ilişkiler pek de iyi olduğum bir alan değildi.

Yine de kapısını çalıp, açmasını beklerken yüz hatlarımı tamamen nötr hale getirdim. Zili iki kez çalmayacaktım. Bu sınırı aşmak olurdu.

Sonunda açtığında uykudan yeni uyanmış gibi gözleri şişmişti ve her zamankinden daha darmadağınık görünüyordu. Ne olursa olsun turtayı gördüğüne sevineceğini düşünmüştüm ama öğle uykusuna yatmış olma ihtimalini hiç göz önünde bulundurmamıştım. Beni iyi şaşırtmıştı.

"*Jugment Ridge*'deki gibi ürkütücü şekilde kapıda belirdiğim için üzgünüm," dedim. "Bu turtayı yaparken düşündüm ki... Şey, arabamla ilgili yardımın için gerçekten minnettarım. Buyur."

Kabı uzattığımda aldı ama hâlâ biraz kuşkulu görünüyordu.

"Yarısı yok," dedi.

"Şey, evet. Ben de biraz yemek istedim. Ama ikiye kesmek için bıçak kullandım, ıstakoz pençelerimle ya da başka bir şeyle parçalamadım."

Kapı pervazına yaslandı, nihayet kendine geliyor ve konuşmaya alışıyordu. "Peki ben pastanın ikiye bölünmesini istemeseydim bütün olarak alabilir miydin? Ya öyle daha çok seviyorsam?"

"Senin için bu kadar önemliyse kalanını buzdolabımdan getirip kaba geri koyabilirim."

"Hayır, hayır," dedi, beni gücendirdiğinden gerçekten korkuyormuş gibi alnı kırışırken. "Bana turta yaptığın için teşekkür

ederim. Daha önce kimse benim için turtta pişirmedi; yarım turtta bile. Gerçekten çok hoş bir davranış.”

Ah. Ben de kimsenin bana daha önce *hoş* demediğini söyleyebilirdim. Daha çok duyduğum sıfatlar “*asabi*” ve “*soğuk*”tu. Bazen de “*korkutucu*” diyorlardı ama kafama takmıyor ya da kızmıyordum.

“Pişmiş değil, dostum. Bu turtta olsa olsa dama olabilir, satranç değil,” dedikten sonra eve gitmek için döndüm ama hemen adımı seslendi.

“Neden bir dilim yemek için içeri gelmiyorsun? Eğer sayıyı eşit tutmak senin için bu kadar önemliyse daha sonra sendeki bir dilimi paylaşabilirsin.”

Şimdi onunla oturup bir şeyler yemek, üstüne bir de daha sonrası için sözleşmek bir nevi bağlılık sayılabilirdi. Ama kendisinin de partilerde iyi olmadığını söylerken ne kadar samimi ve dürüst görüldüğünü hatırlayınca omuz silkip peşinden evine girdim.

“*Judgement Ridge* tam olarak nedir?” diye sordu dolaptan iki tabak, çekmecedan de iki çatal alırken.

Bazen ağızımdan çıkanların yarısının bile farkına varmıyordum. “Gençken okuduğum bir gerçek suç kitabı,” dedim. “Dartmouth cinayetleri hakkında. İki liseli çocuk, ders için çevre araştırması yapma numarasıyla yaşlı bir profesör çiftin kapısına gitmişler. Ne tesadüf ki adam jeoloji ve yerbilim profesörüymüş ve bunun, gençleri eğitmek için mükemmel fırsat olacağını düşünmüş. Sonra da... olanlar olmuş.”

Sam, Nutella’lı turtadan bir parça alırken duraksadı. “Tanrım,” dedi. “Bu gerçekten üzücü.”

“Aynen,” dedim. “Birisi kapıma habersiz geldiğinde ürkmemin en büyük sebebi bu. Böyle şeyler kitaplarda hiç iyi sonuçlanmaz.”

“Buna rağmen sen benim kapıma üç kez geldin. Birincisi kargo için, ikincisi parti için, üçüncüsü...”

“Tamam, tamam,” dedim, çocuk tekerlemesi gibi söylediği cümleyi bölerek. “Devam etmene gerek yok. Kes artık hadi.”

Tam elimi pasta tabağına doğru uzatırken bunun kulağına nasıl geldiğini fark ettim. “Ah Tanrım,” dedim. “*Turtayı kes* demek istemiştin. Yani konuşurken öyle gelişti ve...”

Çenemi kapamam gerekiyordu. Kendimi susturmak için turtadan hızlı, açgözlü bir lokma aldım. Ve off. Yine yapmıştım ya-pacağımı. Fazla beyin hücresi gerektirmeyen, beş malzemeli bu basit şey leziz ötesi olmuştu.

“Bunu söyleyeceğime inanamıyorum ama...” dedim. “Buraya ilk taşındığımda senin seri katil olduğunu sanmıştım.”

Bu sözlerim Sam’in ilk lokmasının boğazına takılmasına neden oldu. O kadar çok öksürüyordu ki sonunda elindeki tabağı bırakıp buzdolabının kapağındaki sebilden su almak için kalkmak zorunda kaldı. O uzun uzun su içerken ben de âdemelmasının hareket etmesini izledim.

“Ne...” dedi sonunda. Ya boğazı sorunun geri kalanını çıkaramayacak kadar acıyordu ya da sorusu bu kadardı. Çünkü bana öylece bakıyordu.

“Yani, tam olarak öyle değil,” dedim. “Aslında herkesin karanlık şeyler yapabilme kapasitesi olduğuna inanıyorum. Hem o gece birdenbire karşıma çıkıvermiştin, ya ne düşünecektim?”

“Tam buradan çıkıp geldim,” dedi. “Kendi evimden. Yaşadığım yerden.”

“Eh, o zaman bunu bilmiyordum. Ayrıca her zaman gizemli şeyler yapıyordun. Ses yalıtımlı garajında bir şeyler karıştırıyor –ki ses yalıtımının çok tuhaf olduğunu kabul etmelisin– ve olmadık saatlerde eve girip çıkıyordun.”

Gerçekten artık susmalıydım. Bunların hiçbirini Sam'e söylemeyi ve aklımı kaçırmış gibi görünmeyi düşünmemiştim.

"Peki, birden ona kadar bir ölçek olduğunu düşünelim," dedi, "Bir numarada büyükannen, on numarada da H. H. Holmes var. Bana kaç puan verirdin?"

Çatalımı ona doğrulttum. "Bu kötü bir örnek. Büyükannem gerçek bir kara dul olabilirdi. Ama ilk karşılaştığımız geceyi düşünürsek... sanırım altı numara diyebilirim."

"Oha." Cevabım karşısında böyle şoke olması pek sevimliydi.

"Senin ölçek yanlış ama," dedim. "Çünkü ya seri katilsindir ya da değılsindir."

"Partime geldiğin zaman?"

Sorusunu anlamamış gibi yapmaya zahmet etmedim. "O zaman dörde inmiş olabilir."

"Araban için benden yardım istediğinde?"

"Üç nokta altı."

Kaşlarını kaldırdı. "Seri katil olabileceğini düşündüğün birinin aracına binmek hayatı kıyılarda yaşamak gibi bir şey olmalı. Peki ya şimdi?"

Ona baktım. Gerçekten baktım. Bakışlarımı, bu sefer gerçekten uyku esnasında dağıldığını düşündüğüm karmakarışık saçlarının tepesinden, muzipliğin yanı sıra başka bir duyguyla daha parlayan mavi gözlerine çevirdim. Elinde, yarısını bitirdiği turtasının tabağıyla lavaboya yaslanmış dikilirken tişörtünün ince ve yumuşak kumaşı kollarıyla göğsüne yapışmıştı ve gayet hoş görünüyordu. Ve bugün, o her zamanki nötr profesyonel pantolonu yerine kot giymişti.

Onu böyle açık bir şekilde inceleyebilmenin sarhoş edici bir yanı vardı. Ayrıca... bu mutfak niye bu kadar sıcaktı?

"İki," dedim en sonunda, turtadan bir lokma alarak.

“Ne yapsam bire düşerim?” diye sordu. “Bu evde döşeme altı boşluğu olmadığını söylesem yeterli olur mu?”

“Ama garajın var.”

“Garajımda bir şey sakladığımı mı düşünüyorsun?”

Omuz silktim. Elleriyle kollarının şüpheli bir sıvıyla kaplı olduğu gece onu gözlemlediğimi ve paranoya yaparak kardeşimi aradığımı asla anlatmazdım. “Bu da bir başka gizem. Çözülmesi, bir puana düşmeni sağlayabilir belki.”

Dönüp tabağını sudan geçirdi, lavaboya bıraktı ve ellerini bir bulaşık havlusuna sildi. “O zaman gidelim.”

“Daha turtamı bitirmedim bile,” dedim dolu ağızla.

“Yanında getir.”

“Orada herhangi bir şey iştahımı kaybetmeme neden olursa gerçekten çok kızacağım,” desem de peşine düştüm. Oturma odasındaki piyanonun yanından geçerken *SENİ ÖZLEYECEĞİZ, BARBARA* yazısının kaldırıldığını ve altındaki fotoğrafların ortaya çıktığını fark ettim. Sam’in, akıllara duygunluk verecek sayıdaki insanla çekilmiş bir sürü aile fotoğrafı vardı. WhatsApp’ta grup sohbetleri olan ve aile toplantılarında bir örnek tişört giyen şu ailelerden birine mi sahipti acaba? Öyle olsa da ona olan güvenim artmazdı gerçi. Fotoğrafları daha fazla incelemeye fırsat bulamadan kendimi garaj kapısında buldum.

O kadar ani durmuştu ki neredeyse ona çarpacaktım. Eli kapı kolundayken arkasını döndü. “Normalde insanlara önce bir gizlik sözleşmesi imzalatırım.”

“Şirket Katili,” dedim. “‘Katil, onları evrakların altına gömüyordu.’ *Dateline* programında mıyız?”

Kapıyı ardına kadar açıp ışığı yaktı. Tabii ki ilk bakışta her şey normal görünüyordu. Hayal kırıklığına neden olacak kadar normal. Bir köşeye çamaşır makinesi ve kurutucu yerleştirilmiş-

ti. Üstündeki metal rafta çeşitli alet edevat kutuları, eski boya tenekeleri ve diğer garaj aletlerinin bulunduğu metal bir raf vardı. Duvarların önlerinde, üstleri örtülmüş birkaç büyük eşya duruyordu. Sanırım bahsettiği ses yalıtımının bunlarla bir alakası vardı.

Yerde, halı demeye bin şahit isteyecek şeyin üzerinde bir bateri vardı ve daha güzel günler yaşamış olduğu belli olan, boyası solmuş, üstü eski çıkartmalarla dolu bir gitar da duvara yaslanmıştı.

Garajın ön tarafında, bir masa üzerinde dengelenmiş iki ahşap tahtanın üstünde de parçalara ayrılmış bir başka gitar duruyordu. Tahtaları kaplayan naylon örtüyü fark edince gizemlerden biri açıklığa kavuşmuş oldu. Ama ellerindeki sıvının ne olabileceğini tahmin edemiyordum.

Şüpheli lekeler görmeye çalışarak beton zemine baktım. Ben adli tıp incelemesi yapıyormuş gibi odanın içinde dolaşırken Sam, ellerini ceplerine sokmuş halde kapıda dikiliyordu.

“Geçen gece bir çarpma sesi duyduğumu sandım?” dedim sonunda kendime hâkim olamayarak.

Not defterime yazdığım için tam tarih ve saati söyleyebilirdim. Ama sevimli bir nevrotikten, saplantılı sapığa geçiş yapmasam (çok mu geçti?) muhtemelen daha iyi olurdu.

“Hmm,” dedi. “Başka bir gizem.”

“Soruşturmada işbirliği yaptığını sanıyordum.”

Kaşlarını kaldırdı. “Ah, öyle mi? Ama benim tüm sırlarımdan vazgeçmem, seninse ser verip sır vermemen hiç adil değil.”

Boş tabağımı çamaşır makinesinin üstüne bırakırken deterjanına göz atmaktan kendimi alamadım. Koku konusunda haklı çıkmıştım: *dağ esintisi*.

“Pekâlâ,” dedim nabzım hızlanırken. “Ne bilmek istiyorsun?”

Soracağı soruyu enine boyuna düşünüyormuş gibi beni inceledi. “*Neden Batman Forever?*” gibi kolay bir şey sormasını

umuyordum. Böylece Penguen ve Two-Face gibi isimler takılmış kötülerin çok daha iyi olduğu gibi bir espri yapabilirdim.

En büyük umudum babamla ilgili bir şey sormamasıydı.

“Tezini ne üzerine yazıyorsun?” diye sordu sonunda.

Bir an için tez yazdığımı nereden bildiğini merak ettim, sonra geçen gün danışmanımla telefonda konuştuğumdan bahsettiğimi hatırladım. “Gerçek suç,” dedim, bahsettiğimiz konuyla alakasının tesadüf olmadığını belirtir gibi yüzümü buruşturarak.

“Ah, tahmin etmeliydim,” dedi kuru bir sesle. “Konusu spesifik olarak ne peki?”

Bu kaçınılmaz soru için hazır bekleyen cevaplarım vardı. Zira Netflix’teki *Bir Katilin İfadeleri: Ted Bundy* gibi konular yerine söz sanatı ya da tür teorisi gibi şeylerden bahsettiğimde insanların uykusunun geldiğini biliyordum. Ama nedense, hayatımın son beş senesini nasıl geçirdiğimi anlaması için Sam’e açıklama yapmak istiyordum. Beni anlamasının benim için neden önemli olduğunu irdelemeyecektim.

“Gerçek suç özellikle ilgi çekici bir türdür,” dedim, “Çünkü genel olarak suça karşı kültürel tutumumuzu yansıtır ve şekillendirme eğilimindedir. Detaylı bir şekilde incelendiğinde türün son altmış yılda nasıl dönüştüğü, Truman Capote’un *Soğukkanlılıkla* kitabı sayesinde nasıl daha edebi hale geldiği, seksenlerde ve doksanlarda daha sansasyonel ve gerçekçi şeyler yazıldığı, bazen de konunun Michelle McNamara’nın *I’ll Be Gone in the Dark*’ta yaptığı gibi şahsileştirildiği görülebiliyor. Benim analiz ettiğim şey bu kitapları kimin yazdığı. Özneye ne gibi bir ilişkileri var? Ya da karanlık bir tavşan deliği diyebileceğimiz yazım sürecinde özneye nasıl bir ilişki kuruyorlar? Bilgiyi ne şekilde sunmayı tercih ediyorlar ve bu, okuyucunun konu hakkında ne hissedeceğini nasıl etkiliyor? Yazım şekilleri, kitapların “gerçek” oluşunu değiştiriyor mu? Yoksa...”

Nefesimin kesildiğini fark ettiğimde sustum. “Kusura bakma,” dedim. “Bu konuda yüz seksen sayfa daha konuşmaya devam edebilirim. Burada duracağım.”

“Bana bir örnek ver,” dedi Sam. “Kitabın ne kadar “gerçek” olduğunu değiştirebilecek şeyler neler olabilir?”

“Tamam, peki,” dedim konuya ısınarak. Bu aslında şu anda evde yazıyor olmam gereken bölümdeki önemli bir analiz noktasıydı. Belki bu konuşmayı “beyin fırtınası” olarak sayarsam işimi yarım bıraktığım için kendimi suçlu hissetmezdim. “Soğukkanlılıkla’yı okudun mu?”

Başını iki yana salladı. “Bunun için benimle dalga geçeceksin, biliyorum,” dedi, “Ama o tür kitapları pek kaldıramıyorum.”

Göğsümde bir sıcaklığın yeşerdiğini hissettim. Onunla dalga geçebileceğim konular olduğu ve beni, bunu yapabileceğimi bilecek kadar iyi tanıdığına bakılırsa belirli bir düzeyde yakınlık kurmuştuk. Ama doğruyu söylemek gerekirse gerçek suçu kaldıramadığı konusunda onunla dalga geçeceğimi düşünmesi, gerçekten dalga geçme ihtimalimi azaltıyordu.

Kitabın ana fikrini, Capote’un iki katille nasıl yakınlaştığını ve hapishanede onlarla birçok görüşme yaparak cinayetin anlatısını nasıl oluşturduğunu kısaca anlattım. “Capote’un yazım tarzının yenilikçi yanı,” dedim, “bir roman okuyormuşsun gibi hissettirmesi. Kitap boyunca kurgusal nitelendirme teknikleri kullanmış, gerilim ve drama oluşturmak için tezat ifadeleri yan yana getirmiş... ve her şeyi oradaymış gibi anlatmış. Okuduğunda o anın içindeymiş, gerçekte ne olduğunu izleyen bir röntgenciymiş gibi hissediyorsun. Ve kendini bu anlatıma dahil etmediği, sadece objektif bir anlatıcıymış gibi görüldüğü için her şey çok daha inandırıcı geliyor. Ama biraz... hiç *America’s Next Top Model* yarışmasını izledin mi?”

“Şey,” dedi Sam, konuyu birden değiştirmem karşısında gözlerini kırpıştırarak, “Tam bir bölüm izledim diyemem sanırım.”

“Tamam, bu konuda seninle daha sonra *dalga geçeceğim*. Yarışmada, Yale’de okumuş bir yarışmacı vardı ve konuşmalarında devamlı *Yale şöyle, Yale böyle* deyip duruyordu. On beş saniyede bir Ivy League eğitiminden bahsetmeden duramadığı için de kendini beğenmiş bir mankafa gibi görünüyordu. Ama daha sonra bir röportajını izledim –bana öyle bakma, o zamanlar ya sürekli Murderpedia okuyor ya da Television Without Pity izliyordum; böyle çok yönlü oluşuma şükretmelisin– ve yapımcıların sürekli Yale’i anlatmasını istediğini öğrendim. Röportajlarda soruyu da sesli olarak okumaları gerektiği ve görüntüler yapımcıların isteğine göre kırpıldığı için kız ağzından okulunu düşürmüyormuş gibi görünüyordu.”

Sam bana gerçek olduğuma inanamıyormuş gibi bakıyordu. Hakkımda iyi mi düşünüyordu yoksa kötü mü bilmiyordum ama birdenbire utanmama neden olmuştu.

“Akademik bir makalede bir top model yarışmasından bahsedemem tabii ki,” dedim. “Ama Capote’un yaptığıнын özeti bu. Katillere sorduğu soruları, vurgulamayı seçtiği noktaları, anlatının hangi bölümlerinin olgusal, hangi bölümlerinin duygusal olarak gerçek olduğunu ve bunun önemli olup olmadığını incelemek oldukça enteresan.”

“Vay, bu çok kapsamlıydı,” dedi Sam. “Çözölmüş Gizemler’in bu bölümünün kazananı sensin.”

Gerçek suç söz konusu olduğunda, biraz... tutkulu olabiliyordum. Ama tekrar özür dileme dürtüsüne direndim. Zaten Sam de özür dilememi bekliyormuş gibi görünmüyordu.

“Eee, o duyduğum gümbürtü neydi?”

“Ah.” Ensesini ovuşturup metal rafı işaret etti. “O gece elimde bir şeyler vardı ve onları bırakmadan raftan tornavida almaya çalışmıştım. Rafı devirdim ve üzerindeki her şey etrafa saçıldı. Bir teneke boya da dahil. Üstüm başım battı. O kadar da ilgi çekici bir gizem değil yani.”

Boya. Elini kaplayan sıvı boyaydı demek.

Birbirimize öylece baktık. O turtayı yapıp kapısına gelmem, birlikte birer dilim yeme davetine evet demem, üstüne bir de bana gayet masum olan garajını göstermesi için neredeyse kabadayılık etmem en başından saçmaydı.

“Pekâlâ. Beni buraya getirip gece duyduğum gizemli seslerin kaynağını açıklayarak bir soru sorma hakkı daha kazandın. Ben sana sadece tezimle ilgili açıklama yaptım çünkü.”

“Bayağı katmanlı bir açıklamaydı ama.”

“Olsun. Yine de bir şey sorabilirsin.”

Son birkaç dakika içinde Sam bana yaklaşmıştı. Ya da ben ona yaklaşmışım çünkü artık ikimiz de demonte gitar parçalarının yanında duruyorduk. Ellerim bir şeye dokunmak için kaşınıyordu ve gitar tam oradaydı, ben de parmağımı henüz boyanmamış gövdenin pürüzsüz ahşabında gezdirdim.

“Bir gizem daha,” derken Sam benden çok kendiyle konuşuyormuş gibiydi. “Senin gizemlerle dolu olduğunu hissediyorum. Anlaşılması zor bir insansın, Phoebe Walsh.”

Ben de aynı şeyi onun için söyleyebilirdim. Ne zaman bir araya gelsek saçma sapan şeyler konuşan bendim. O ise her zaman ağzı sıkı taraftı.

Bakışları gözlerimi buldu, sonra başımın üstüne kaydı. “Saçların ne kadar uzun?”

Gözlerimi kırptırdım. Bilmek istediği bu muydu?

“Bayağı uzun,” dedim. “Uzun zamandır kestirmedim. Sanırım en son altı ay önce sadece kırıklarını aldırılmışım.”

“Görebilir miyim?”

Neden karşısında soyunmamı istemiş gibi hissediyordum? Ve *bu his* neden... korkutucu olmasının yanı sıra heyecan vericiydi?

“İki gündür yıkamadım,” diye uyardım çünkü tam bir aptaldım ve kendi kendimi sabote etmeye bayılıyordum. Altıncı sınıftayken bir arkadaşım, altın rengi ince bir zincir ucunda, yine altın rengi harflerle *Phoebe* yazan kolyeme iltifat etmişti. Ona kolyenin beş dolar bile etmediğini söylemiş ve ne kadar ucuz olduğunu kanıtlamak için ikiye bölmüştüm. Köşeye sıkışmış hissettiğimde hep böyle saçmalardım. Ve maalesef ki nazik sözler, iltifatlar ve ilgi böyle hissetmeme neden olan en büyük şeylerdi.

Lastik tokamı çıkarmak için uzanıp dağınık topuzumu açtım, saçlarımın koyu dalgalar halinde omuzlarıma düşmesine izin verdim ve parmaklarımla dolaşıkları açıp kabarttım. Topuzu açmış olsam da şakaklarımda hâlâ komik bir gerginlik vardı. Belki de saçlarımı daha sık *salık bırakmalıydım*. Baş ağrılarımın nedeni bu saç stili olabilirdi.

“Yani yaklaşık...” Saçlarımın nereye kadar geldiğini göstermek için elimi kaldırdım ama sonra göğüslerimin hemen altını işaret etmek üzere olduğumu fark ettim. “Her neyse.”

Sam hâlâ saçlarıma bakıyordu. Gözleri saç uçlarıma kaydığında aslında göğüslerime baktığını fark etti ve hemen kafamın tepesine odaklanıp boğazımı temizledi. “Güzel,” dedi. “Saçların çok güzel.”

Tişörtümün altında göğüs uçlarım sertleşti ve sutyenimin ince kumaşını gerdi. Jim Carrey’nin canlandığı Riddler’a bu kadar minnettar olacağımı hiç düşünmezdim. Tişörtümdeki fotoğrafı, vücudumun duyduklarına verdiği tepkiyi saklamakta iyi iş çıkarıyordu.

“Teşekkürler,” dedim. Başka ne diyebilirdim ki? Uzanıp saçlarımı tekrar toplamaya başlamıştım ki garajın dışında bir yerlerden gelen gümbürtüyle duraksadım. Sam’le şaşkınca baktık. Sonra aynı ses yine duyuldu. Kapı. Biri ön kapıyı çalıyordu.

Sam, “*Judgement Ridge*,” diye fısıldadı.

Koluna vurdum. "Sus ya."

"O olayı hayatıma sokan sensin," dedi Sam. "Kapım çaldığında bir daha asla eskisi gibi kolayca açamayacağım."

Şaka bir yana, birlikte kapıya giderken biraz endişeliydim. Sam'in arkasına saklanarak ilerledim ve kapıyı açtığında, göz ucuyla gelenin kim olduğunu görmeye çalıştım.

"Conner?"

ON BİR

ON DAKİKA SONRA Conner'in arabasındaydım ve bana henüz açıklamadığı bir yere doğru son sūrat giderken ayağımın altındaki fast food torbalarını itmekle uğraşıyordum. Bir konuyla ilgili “yardıma ihtiyacı olduğunu” söylemişti ama bu, gerçek bir acil durum da olabilirdi, yine benzin istasyonundan Mountain Dew maketi çalmak da.

“Sam'in evine gelmek zorunda değildin,” diye homurdandım. “Beş dakikaya eve dönmüş olacaktım zaten.”

“Benim açımdan bakmaya çalış,” dedi kardeşim. “Sana mesaj attım ama cevap vermedin. Aradığımda açmadın.”

“Çünkü...”

Telefonumu neden evde bıraktığımla ilgili açıklamamı dinlemek istemediğini belirtir gibi kafasını iki yana salladı.

“Eve geldiğimdeyse kapı kilitli değildi,” diye devam etti. “Dateline'in tüm bölümlerinin kilitsiz kapılarla başladığını sen söylememiş miydin?”

“Hayır,” dedim. “Teknik olarak tüm *Dateline* bölümlerinin Amerikan Rüyası’na ulaşmak üzere olan ailelerle başladığını söylemiştim. Her neyse. Sam’e birkaç dakikalığına uğradım sadece...”

Yani en azından birkaç dakika olacağını düşünüyordum. Ama orada yarım saat kalmıştım ve kardeşim gelmeseydi kim bilir daha ne kadar kalırdım.

“Kızmadım,” dedi Conner sırtarak. “Ev hapsinde falan değilsin sonuçta. Ayrıca saçlarını salık halde görmek de güzeldi.”

Offf. Kardeşimin, saçlarımın öyle dağınık olduğunu anında fark edeceğini ve daha sonra bunu ısıtıp ısıtıp önüme sunacağını kapıyı açar açmaz anlamıştım.

Küçük kardeşler bizleri sinir etmek için vardı zaten. Şahsi hayatıma karıştığı için ona kızdığımı söylesem, şahsi bir hayatım olduğunu bile bilmediğini söylerdi. Sam’le geçirdiğim vakti böldüğü için sinirlendiğimi söylesem, ilginç bir şeyi bölmüş gibi kaşlarını aşağı yukarı oynatarak dalga geçerdi.

Sam’le aramızdaki o anın ne anlama geldiğini ya da biraz daha devam etsek neye dönüşeceğini bilmiyordum. Ama kardeşime açık verirsem mutlaka tuhaflaşır, herhangi bir şey yaşandığını reddetmeye çalışır, bunu başaramayınca da daha çok şüphe çekerdim. O zaman daha çok alay ederdi. En iyisi bu konuda çenemi kapalı tutmak ve konuyu değiştirmekti.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum. “Bu akşam bitirmem gereken yazılar var.”

“Bütün gün komşunla takılacağına yazını bitirseydin,” dedi Conner. Tanıdık gelen eski bir yağ değişimi istasyonunu, hâlâ kapanmamış olmasına şaşırdığım bir sandviç dükkânını ve kayan yazı tabelalarına her zaman yerel spor takımları için cesaret verici şeyler yazan hukuk bürosunu geçtik. Bu yolu tanıyordum. Ve birdenbire nereye gittiğimizi anladım.

“Beni Skate Space’e götürdüğünü söyleme,” derken öyle hızlı doğruldum ki ayağımın altındaki boş kola şişelerinden birkaçı gürültüyle ezildi.

Ama parlak pembe binanın otoparkına çoktan girmiştik. “Geldik!” diye ilan etti Conner. “Evlilik teklifi etmeyi düşündüğüm yer burası!”

Aklımda bir sürü soru vardı ama ödemeyi yapıp kiralık patenlerimizi teslim almak için arka tarafa geçene dek hiçbirini dile dökemedim.

“Neden burayı seçtin?” dedim etrafıma bakarak. İçerisi, mor lambalar ve parlak boyalar kullanılarak uzay temasıyla dekore edilmişti. Duvar resimlerinden biri –uzayda uçan, astronot kıyafetli dev bir fare– özellikle rahatsız ediciydi çünkü ben küçükken burada gerçekten farelerin cirit attığını biliyordum. Muhtemelen kir saklaması için özellikle geometrik desenli olarak seçilen halılar, her zamanki gibi kirli görünüyordu ve salona ayak kokusu hâkimdi.

“Shani’yle ilk randevumuz için buraya gelmiştik,” dedi, beyin patlatıcı bir ses düzeyinde hoparlörlerden yükselen Halsey şarkısını bastırmak için bağırarak.

“Kaç yaşınızdaydınız? On iki mi?”

“On yedi. Ve hız pateni gecesiydi! Hız pateninde ne kadar iyi olduğumu bilirsin!”

Aslında bilmiyordum. Shani’yle bu kadar uzun zamandır birlikte olduklarını bilmediğim gibi.

Conner konuşurken benimle tezgâhta beklemek yerine yakındaki bir banka oturdu ve elinde taşıdığını bile fark etmediğim bir çantadan limon yeşili tekerlekleri olan bir çift paten çıkardı. Kendi patenlerini getirmişti demek. Patenlerin kayışları o kadar çoktu ki giydiğinde olimpiyat sporcularına benzedi.

Tezgâhın arkasındaki yağlı saçlı genç eleman bana dönüp, “Kaç numara?” diye sordu. Ayakkabılarımı gönülsüzce çıkardım ve bana uzattığı bej rengi patenleri aldım. Kahverengi bağcıkları ve turuncu tekerlekleriyle 1982’den gelmiş gibiydiler.

“Ben neden buradayım peki?” dedim, Conner’ın yanına oturup patenleri giyerken. Kaymayı unutmamış olmayı umuyordum, yoksa rezil olurdum. Bu tekerlekli zaman makinelerini giyerken kendimi tepetaklak yerde bulursam çok sinirlenecektim.

“Bana daha önce çok iyi tavsiyeler verdin,” dedi kardeşim. “Bu konu için de ablamın görüşlerini alayım dedim.”

Eh, bu doğruydı. Ayağa kalkmama yardım etmesine izin verdim çünkü pislik içindeki halıyla buluşursam hissedeceğim utancın ne kadar büyük olacağını biliyordum. Yavaş ve temkinli adımlarla cilalı ahşap zemine doğru ilerledik.

“Eee, plan ne?” diye sordum. Herkes aşırı hızlı kayıyordu.

“Saat yönünde kaymalısın,” dedi Conner, siyah-beyaz hakem tişörtü giymiş bir adama işaret ederek. “Yoksa yön değiştirmeni söylerler. Sen gerekirse duvara tutunabilirsin ama ben biraz hızlı kaymayı planlıyorum.”

“Evlilik teklifi planını soruyorum.”

Conner piste çıkınca peşinden gittim ama yerler beklediğimden daha kaygandı. Neredeyse daha başlamadan düşecektim ama tam zamanında duvarı yakaladım.

“Anlamlı bir şarkı seçmeyi düşünüyorum. Görevliler hoparlörden özel bir ilan yapacaklarını bildirirken ben de pistin ortasında bir dizimin üstüne çökebilirim.”

Bu kulağa oldukça sevimli geliyordu aslında. Klişe olsa da sevimliydi. “Hangi şarkı?” diye sordum. “Lütfen kızın ne kadar güzel olduğundan haberi bile olmadığıyla ilgili olan şu şarkılardan olmasın.”

Conner kaymaya başlamıştı ama ben hâlâ duvara yapışık olduğum için yanımda yavaş yavaş ilerliyordu. Dört yaşlarındaki bir çocuk yanımdan ikinci defa geçtiğinde gururumun son kıvrıntılarını da ayakkabılarımla birlikte geride bıraktığımı kabullendim. Bu patenler ayağımda kaldığı sürece de gururuma kavuşamayacaktım.

“Nasıl yani?”

“Bilirsin işte,” dedim. “Güzel olduğunu bilmediğin için çok daha güzelsin falan diyorlar ya. Kızların kendilerine güvenmesi çok çirkin bir şeymiş gibi. Bir tanesi de ne kadar güzel olduğunu sen bilmiyorsun ama ben biliyorum diyor. Kızın güzelliği ona kaldı sanki.”

“Shani o şarkıya bayılıyor!”

“Eh, insanların seveceği melodiler kullanmasını iyi biliyorlar da ondan! Kendi kendine ‘*Blurred Lines*’ şarkısını mırıldandığın için sinir olursun ama yine de devam edersin. Müziğin gücü işte.”

“Belki bu şarkıyı kullanırım,” dedi Conner, etrafımızı saran ezgiyi ima eder gibi tavanı işaret ederek. Şarkıyı tanımam biraz zaman aldı ama tanır tanımaz yüzümü ekşittim.

“Evlilik teklifi şarkın olarak ‘*Whoomp! (There It Is)*’i kullanmayacaksın,” dedim. “Paten pistlerinin vazgeçilmez şarkısı olsa da olmaz.”

“İlk randevumuzda da bu şarkının çaldığından eminim.”

“Doksanlardan beri çalışıyorlar zaten.”

Conner bana sırtıttı ve hızlanmaya başlayıp beni geçti. Ben de duvarı bırakacak kadar özgüven kazanmıştım ama hâlâ bebek adımlarıyla ilerliyordum. Dört yaşındaki çocuk yanımdan Apolo Ohno gibi uçtu ve estirdiği şiddetli rüzgâr yalpalamama neden oldu.

“Kahretsin,” diye mırıldanıp pistin diğer tarafında, oturabileceğim bankların olduğu halı kaplı alana adım attım. Bu, Conner’ın planıydı. Kendime eziyet etmeme gerek yoktu.

Saçlarım azıcık aktivitenin ardından gevşediği için topuzumun etrafındaki lastiği sıkamak için uzandım. Gerçek şuydu ki o salak şarkılarla dalga geçiyor olabilirdim ama Sam bana iltifat ettiğinde cidden etkilenmiştim.

Görünüşümü açık ve dolaysız şekilde değerlendirebildiğim için kendimle hep gurur duyardım. Mesela şişman olduğumu biliyordum ve kullanan kişi aşağılayıcı bir şekilde demediği sürece bu kelimeyle sorunum yoktu. Alnımın çok açık olduğunu ve kâküllerin ardına saklamaya çalışmanın işe yaramadığını da biliyordum. Alt dişlerim yamuktu ama sadece çok fazla gülersem belli oluyordular. Neyse ki çok gülmek, her zaman yaptığım bir şey değildi.

Ama ışıktaki bazen kızıl görünen koyu kahverengi saçlarımın çok sağlıklı ve güzel olduğunu farkındaydım. Ayrıca, uzun kirpiklerle çerçevelenmiş iri gözlerimi de her zaman sevmiştim. Eskiden kahverengi yerine menekşe rengi olmalarını dilerdim ama artık aştığımı söyleyebilirdim. En azından bunun, kadın kahramanların gözlerinin ışıldayan zümrütler ya da kadifemsi lacivertler olduğu aşk romanlarının yan etkisi olduğunu biliyordum.

Şarkıların verdiği, *güzel olduğunu bilmediğin için çok daha güzelsin*, mesajlarından hâlâ nefret ediyordum ama birilerinin beni fark etmesinin, hakkımdaki bir şeyi takdir etmesinin hoş bir şey olduğunu inkâr edemezdim. Sadece düşünmek bile ayak parmaklarımda başlayıp omurgama kadar yayılan sıcak bir karıncalanma hissetmeme neden oluyordu.

Gerçi bu hissin nedeni, ayağımı aşırı sıkınan şu patenler de olabilirdi.

O sırada Conner önümden, “Şunu izle!” diye bağırarak geçti.

Dönüp geri geri kaymasını ve köşeyi dönmeden önce bana sırtımda tekrar düz ilerlemesini izledim. Böyle caka satması çok sinir bozucuydu ama bana çocukluğunu hatırlattığı için gülümsemeden edemedim. O zaman da hep ilgiye muhtaçtı; onu en yük-

sek ağaca tırmanırken, oyunda seviye atlarken ya da kaçınılmaz olarak batıracağı bir kart numarası gösterirken izlememi isterdi.

“İzliyor musun?” diye seslendi yine, yanımdan geçerken.

“Evet!” dedim ama beni duyduğundan şüpheliydim. Çoktan metrelerce uzağa gitmiş, tekrar geri geri kaymak için dönmüştü.

Olacakları yarım saniye önce anladım ve onu durdurmak için bir şey yapabilirmişim gibi ayağa fırladım. Ne yazık ki pistin öbür ucundaydı ve aşırı hızlıydı. Bir başka patenciye çarptı ve kendini koruma amacıyla ellerini altına almaya çalışarak kış üstü yere düştü. Diğer kişi tökezlese de düşmekten kurtulmayı başarmıştı.

“Conner!”

Patenciler etrafına doluştu ama kardeşim hemen ayağa kalkmadı. Hakem tişörtü giymiş adam ona yaklaşırken yerde kaldı.

Halı kaplı alanda, pistin diğer tarafına koşar adımlarla yürümeye çalıştım ama ayağında patenlerle bu şekilde hızlıca gitmem imkânsızdı. Bu yüzden kaygan zemine geri döndüm ve kardeşime ulaşmak için çaprazlama kaymaya başladım. Saat yönüne kayma kuralını falan unutmuştum.

“Hey,” dedim yanına vardığımda. “İyi misin?”

Hakem çoktan ayağa kalkmasına yardım etmiş ve kayarak uzaklaşmıştı. Conner’ın bir yetişkin olduğunun ve bayılmadığının ya da bir yerinin kanamadığının, koca bir piste tek başına göz kulak olduğu için hakemin işinin çok olduğunun farkındaydım ama yine de bu formalite icabı muameleden rahatsız olmuştum.

“Ah,” dedi kardeşim, sol bileğini tutarak. “Kırdım galiba.”

Pistten çıkmasına yardım etmek için uzandım ama neredeyse dengemi kaybedecek gibi olunca durdum. Onu kendimle birlikte aşağı çekme şansımın daha fazla olduğunu biliyordum. Ayrıca artık ayaklanmıştı ve kendi başına halı kaplı zemine kadar yü-

rüyeabilecek gibi görünüyordu. Sonunda banklardan birine varıp çöktüğümüzde hâlâ bileğini tutuyordu.

“Parmaklarını oynatabiliyor musun?” diye sordum.

Parmaklarını kıvırmaya çalışınca yüzünü buruşturdu. “Acıyor.”

“Tamam,” dedim, patenlerimi çözüp ayaklarımdan çıkarırken. “Patenlerini kendin çıkarabilir misin yoksa yardım edeyim mi?”

“Sanırım çıkarabilirim.”

Çoraplarımla ayağa kalktım ve patenlere mümkün olduğunca az dokunmak için bağcıklarından tuttum. “Bu çirkin tuğlaları verip kendi ayakkabılarımı alacağım,” dedim. “Sonra hastaneye gidebiliriz. Shani çalışıyor mu? Onu aramak ister misin?”

Conner, “Bu akşam arkadaşlarıyla dışarıda,” dedi. “Onu rahatsız etmemeyi tercih ederim. Ayrıca hastaneye verecek kadar para kazandığımı mı düşünüyorsun? Ancak acil sağlık hizmetleri kliniğine gidebilirim.”

Gözlerimi devirdim. “İyi,” dedim. “O aptal şeyleri ayaklarımdan çıkarırken canın acırsa beni bekle. Hemen dönerim.”

“Ama daha pizza bile yiyemedik!” diye seslendi arkamdan, ben kasaya doğru ilerlerken.

Böyle yerlerde servis edilen ılık, yağlı yiyecekleri düşündüm. Şapşal kardeşimin bileğini kırmış olmasının tek iyi yanı onları yemekten kurtulmuş olmamızdı.

“EVVVET,” DEDİ DOKTOR, muayene odasında Conner’ın kemiklerinin röntgenine bakarken. “Şurada küçük bir kırık var.”

Kardeşim, röntgen filmlerini işaret ederek, “Bunlar bende kalabilir mi?” diye sordu.

Bakışlarımı *Candy Crush* oynayan birinin enerjisiyle tabletinin ekranına dokunup duran doktora çevirdim. Akşam altıdan sonra hâlâ röntgen çeken bir acil sağlık hizmetleri kliniği bulduğumuz için şanslıydık ama doktorun bu tavrı buraya geldiğime pişman olmaya başlamama neden oluyordu.

“Kırık bir bilek için tam olarak ne yapmamız gerek?” diye sordum. “Alçıya ihtiyacı olacak mı?”

“Hıı?” Doktor kafasını kaldırdı. “Bugünlük gerek yok. Atel takıp şişliğin inmesini bekleyeceğiz. Birkaç gün sonrası için tekrar randevu alırsanız bir kez daha muayene ederiz. Anlaştık mı, ahbap?”

Son soruyu bizden ziyade duvardaki bir noktaya yönlendirmiş gibiydi. Sonra tabletinde bir şeylere daha tıklayarak odadan çıkıp gitti.

Burası standart bir acil bakım odasıydı. Fazlasıyla sade ve zararsızdı ama aynı zamanda insanda klostrofobi oluşturacak kadar dardı. Duvarlar, üzerinde kirli beyaz minik çiçek desenleri olan kırık beyaz kâğıtla kaplanmıştı ve en geniş duvarda rengi solmuş bir deniz manzarası resmi asılıydı. Bunun dışında içeride sadece medikal eşyalar, ilaç reklâmları ve test sonuçlarınızı üç gün içinde almazsanız telefon etmeniz gerektiğini söyleyen bir uyarı tabelası vardı.

Bir an önce buradan ayrılmak istiyordum.

“Burada birinin atel takmak için gelmesini mi bekleyeceğiz şimdi?” dedim. “Yoksa resepsiyona geri mi döneceğiz?”

Conner bileğinin röntgen filmlerini almak için muayene masasına uzandı. “Bunlara para ödüyorum, değil mi? Tabii ki bende kalacak.”

“Doktorlardan nefret ediyorum,” dedim. “Sinüslerim tıkanı-
ğı için muayeneye gidiyorum, günde kaç kalori yiyorsun diye soruyorlar. İdrar yolu enfeksiyonum var dersem, iş yerinde asansör yerine merdivenleri kullanmalısın diyorlar.”

“İğrenç,” dedi Conner. “İdrar yolu enfeksiyonundan bahsetme.”

“Shani’yi aramak istemediğinden emin misin? Ne de olsa hemşirelik okuyor. Başka bir şey olmasa bile profesyonel merak nedeniyle gelmek isteyebilir.”

Kardeşim şişmiş bileğine bakarak içini çekti. Tanrıya şükür tüyler ürpertici falan değildi ama diğer eline kıyasla kesinlikle tombul ve yangılıydı.

“Ona mesaj attım,” dedi, “Ama muhtemelen şu anda sinemadadır. Shani, sinema salonunda hiçbir cihazın açık olmaması konusunda katıdır. *Lütfen film esnasında kimseyi rahatsız etmeyiniz*, diyen reklamları çok ciddiye alıyor.”

“Akıllı ve duyarlı bir kadın,” dedim. “Eee, paten pistinde evlilik teklifi planı suya mı düştü şimdi?”

“Öff,” dedi. “*Düşmek* deme. Dürüst olmak gerekirse sen haklıydın. Orası ayak kokuyordu.”

O kadar üzgün görünüyordu ki ona acıdım. “Yine de ilk randevunuzdaki sahneye geri dönmek güzel ve düşünceli bir şey olurdu.”

“Sanırım.” Bana öyle bir sırtıttı ki anında anlayışımın bir gramını geri almak istedim. “Sam’in evinde ne yaptığın hakkında konuşmak ister misin?”

Orada olduğum, turta yediğim ve *Soğukkanlılıkla* hakkında gevezelik ettiğim zamanın üzerinden bir ömür geçmiş gibi geliyordu. Bir ömür önce o mavi gözleri tüm dikkatiyle bana bakıyordu ve elleri, uzanıp saçlarıma dokunmaktan sadece bir saniye uzakta gibiydi.

Sam’in evinde ne yaptığın hakkında konuşmak istemiyordum. Daha da önemlisi, Sam’in evinde *yapmadığın* şey hakkında kesinlikle konuşmak istemiyordum. Aramızda hiçbir şey yaşanmamıştı.

Yaşanmasını istediğimden değildi tabii.

“Onunla arkadaşız,” dedim, Conner’a bir yanıt vermekten çok kendi üzerime soğuk su serpmek için. Ve söylerken bunun doğru olduğunu fark ettim. Arkadaşlığa adım atmıştık. Sam’in, konuşabileceğim biri olduğunu hissetmiştim. Yan evde olması bile kendimi daha az yalnız hissetmemi sağlıyordu. “Eğer sorduğun buysa, artık onu arananlar listesindekilerin robot resimleriyle karşılaştırmıyorum.”

“Her güzel dostluğun başlangıcı böyledir zaten.”

“Kapa çeneni. Kalbimin olması gereken yerde, güvensizlikle dolu kara bir çukur olduğunu biliyorsun.”

“İnsanların böyle düşünmesini istediğini biliyorum.”

Bununla beni gafil avlamıştı. Böyle açık ve net olmasını beklemiyordum. Ama ben tesirli bir karşılık bulamadan kapı hafifçe tıklatıldı ve hastane önlüklü bir adam içeri girdi. Elindeki, cırt cırtlara sarkan kalın atel, Conner’ın hız patenlerinin bir parçası gibi görünüyordu.

Hemşire, kendi kendine yapışmış cırt cırtlardan birini gevşetirken bir yandan da Conner’la konuşmaya, ateli nasıl takacağını anlatmaya başladı. Ama benim kulağım onda değildi.

Her zaman koruduğum kalbimi düşünüyordum. Çocukken bile, insanların gerçekten nasıl hissettiğini bilmemesi benim için önemliydi. Sekizinci sınıftayken, saçlarını Gerard Way’in “Helena” video klibinde yaptığı gibi şekillendiren bir çocuğa âşık olduğum hakkında (çok doğru) bir söylenti çıkmıştı. Çok utanmış ve bunu inkâr etmiştim. Ta ki Mini Gerard okul kafeteryasında yanıma gelip, “Ben de senden hoşlanıyorum,” diyene kadar.

Genç kalbim kısa devre yapmıştı. Bu itirafla başa çıkamamış, ne yapacağımı bilememiştim. Onunla el ele mi tutuşacaktım? İşi pişirecek miydim? Bu ifadeyi duymuştum ama ne anlama geldiğini biliyor sayılmazdım.

“Harika,” demiştim. “Ama ben senden arkadaşça hoşlanıyorum.”

Sonra ögle yemeğimi tepsisiyle beraber çöp kutusuna atmış ve yürüyüp gitmiştim.

Bu olay nedeniyle şimdi bile kendimi kötü hissediyordum. Çocuk, benimle alay edenler güruhuna katılmak yerine, yanıma gelip kalbini açacak kadar cesaret göstermişken reddedilmeyi hak etmiyordu. Ayrıca yemek tepsisi ağır plastikten yapılmıştı, çöpe atılmaması gerekiyordu.

“Phoebe!” dedi Conner, beni gündüz düşümden kopararak. Atel kolundaydı ve hemşire çoktan gitmişti. “O resimdeki gemiyi bulduysan artık buradan gidebilir miyiz?”

Conner araba kullanabilecek kadar iyi olduğu konusunda ısrar edince doktorun ya da hemşirenin bunu yapmasını açıkça yasaklayıp yasaklamadığını duyacak kadar dikkatimi vermediğim için kendime kızdım. Yine de benim gözetimim altındayken bu halde motorlu taşıt kullanmasına izin veremezdim.

Conner’ın dairesine vardığımızda Shani oradaydı; filmi, biz klinikten çıktıktan kısa bir süre sonra bitmişti. Hemen Conner’a sarılıp bileğinin nasıl kırıldığı ve doktorun ne söylediği hakkında sorular sormaya başladı. Kardeşim ilgi sayesinde gözle görülür bir şekilde canlansa da kızın tüm sorularına *bilmiyorum* ya da *sanırım* gibi belirsiz ifadelerle cevap vermeyi seçti. Sonra da röntgen filmlerini çıkarıp, banyoya asarlarsa duş perdelerine uyup uymayacaklarını sordu. Onları almaktaki amacının tıbbi merak olmadığını anlamalıydım.

“Paten pistinde ne yapıyordun ki?” dedi Shani. “Ne zamandır oraya gitmemiştik.”

“İlk randevumuzdan beri,” dedi Conner. Sonra bana, *sakın bir şey söyleme*, der gibi abartılı bir ifadeyle baktı ama bu benim ağızımdan dökülecek herhangi bir şeyden daha şüphe çekiciydi. “Bilmem. Canım paten kaymak istedi.”

“Eh, umarım bir daha canın istemez. Zaten orası çok fena ayak kokuyor,” dedi kız. Ardından bana döndü ve kendimi kurtaramadan hızlıca sarıldı. Bunu asla itiraf etmezdim ama bazen selamlaşırken otomatik olarak kucaklayan insanlara minnettar hissediyordum. Selamlaşmayı başlatma baskısını üzerimden alıyorlardı ve değer verdiğin biri tarafından birkaç saniyeliğine bile olsa kucaklanmak iyi hissettiriyordu. Sorun, sarılmak istediğim insanlar listemin oldukça kısa olmasıydı.

Ama içimdeki hoş hisse bakılırsa Shani listemdeydi. Geri çekilirken tek elimle sırtına hafifçe vurdum.

“Kliniğe gitmesini sağladığın için çok teşekkür ederim,” dedi. “Tek başına olsaydı muhtemelen eve gelir, biraz ağrı kesici alır ve günler sonra bileğinin neden hâlâ ağrıdığını merak ederdi.”

“Ah, hiç sorun değil.”

“Kalıp bizimle takılmak ister misin? *Selling Sunset*’i izlemeye başlamıştık ama istersen ilk bölüme geri dönebiliriz.”

Kasabaya döndükten sonra erkek kardeşimi ve nişanlısı olmak üzere olan genç kadını daha iyi tanımaya başlamış olabilirdim ama şu ana dek burada gerçek bir yaşamları olduğunu tam olarak anlamamıştım. Burası yaşadıkları, okula gittikleri, çalıştıkları yerdı. Birbirlerine sahiplerdi ve birlikte düzenli bir şekilde izledikleri programları vardı.

Bense yaklaşık bir ay sonra gidecektim ve burada gerçekten yerim yoktu. Beni dahil etmeye çalışmaları çok hoştu ama işgalci gibi araya girmek istemiyordum.

“Ah, belki başka zaman. Çünkü eve gitmek için çoktan bir araç ayarladım,” diye yalan söyledim.

Onlarla vedalaştım ve sitenin girişine yönelip yakınlarda müsait araç olup olmadığına bakmak için telefonumdaki ortak araç kullanımı uygulamasını açtım. Bu, seyahat etmek için pek tercih ettiğim bir yol değildi aslında ama şirketin son suç raporlarına

bakılacak olursa nispeten güvenli bir uygulamaydı. Her ihtimale karşı Conner'a araçla ilgili bilgilerin ekran görüntüsünü gönderdim.

Neyse ki şoförüm, ortak araç kullanımı için bir iş arkadaşısını gönülsüzce evinden almaya gelen birinin tavrına sahipti ve benimle neredeyse hiç konuşmaması otomatik olarak beş yıldız vermemi sağladı. Beni evden bir blok önce bırakmasını istedim ve yolun geri kalanını yayan tamamladım.

Sam'in evi yolumun üzerindeydi. Bu kasıtlı bir şey olmasa da önünden geçerken yavaşladım ve *bir dakikalığına uğrasam mı* diye düşünmeden edemedim. Yine aniden ayrıldığım için özür dileyebilir ya da garajda bıraktığım kirli tabağı temizlemeyi teklif edebilirdim. Gerçi muhtemelen tabak artık orada değildi; Sam'in mutfak lavabosunun benimkinden kat kat temiz olduğu gözüm-den kaçmamıştı.

Evime doğru yürümeye devam edip yine garaj yolunda yatan kedinin üstünden atladım. Ben geçince hayvancağz hemen ayaklanıp eve girmek istermiş gibi bacaklarıma dolanmaya başladı.

"Üzgünüm küçük dostum." İçeri adım attım ve girmesini ayağımla engelledim. "Burası senin evin değil."

Kedicik minik bir miyavlama sesi çıkarırken kapıyı kapattım.

ON İKİ

CONNER'IN BİLEĞİNİN KIRILMASININ bir avantajı da –en azından onun için– evde pek fazla iş yapmak zorunda kalmaması oldu. Ben de kendi kendime, mutfağı derinlemesine temizlemek için tezimi yazmayı bir kez daha ertelemem gerektiğini söyleyip işe koyuldum. Evin ana odalarındaki mobilyaların ve ıvır zıvırın çoğu artık gitmiş, geriye yalnızca panjurların tozunu alma, süpürgelikleri sürtme ve 2000'lerin başından beri aspiratöre yapışan yağı ve pisliği ovma gibi ince işler kalmıştı.

I'll Be Gone in the Dark'ın sesli kitabını kütüphane uygulamam aracılığıyla indirdiğim için temizlik yaparken bir yandan da tezim üzerinde çalışıyor sayılırdım. Yani tamam, buna çalışmak denmese de en azından ruhsal olarak gelişıyordum; Golden State Katili takıntısında Michelle McNamara'yı takip ederken hep hissettiğim buydu. Bazı insanları geliştiren *Ye, Dua Et, Sev*'di. Benim için aynı görevi *I'll Be Gone in the Dark* görüyordu.

Tam kitabın adının nereden geldiğinin açıklandığı kısımdayken –tüyler ürpertici bir andı gerçekten– iki büyük çöp torbasını

yüklenip evden çıktım. Ellerim dolu olduğu ve geri döneceğim için kapıyı açık bırakmışım ama kafamı eğip baktığımda lanet kedinin bacaklarımın arasından fırlayıp içeri koşturduğunu gördüm.

Kahretsin.

Bu sefer kapıyı bilerek açık bırakıp belki girdiği hızla çıkar diye umdum. Ama çoktan evin derinliklerinde bir yere gizlenmiş gibiydi; tüm odaları dolaşsam da onu hiçbir yerde göremedim.

“Gel pisi pisi,” dedim, kendimi aptal gibi hissederek. Cevap vermesini umarak, dilimi dişlerime vurup *cık-cık-cık* diye bir ses çıkardım. Bu iki tekniği televizyonda öğrenmişim ve eğer işe yaramazlarsa elimde başka çözüm kalmıyordu.

Daha önce iki hamster ve bir balık dışında hiç evcil hayvanım olmamıştı. Ailece bu evde yaşarken, babam alerjisi olduğunu söylediği için hayvan beslememize izin verilmiyordu. Ama köpeği olan başka birinin evinde veya kıyafetleri kedi tüyüyle kaplı birinin yanında olduğumuz nadir durumlarda bile hiçbir zaman bu alerjiye dair bir belirti görememiştim. Bu nedenle bazı şüphelerim vardı.

Annemle buradan ayrıldıktan sonra kedi evlat edinmek istemiştim. Kalbim, kedi bağışıklık yetmezliği virüsü taşıdığı için barınağa terk edilen güzel bir Mavi Rus kedisindeydi ve anneme, barınağın onu eve götürmemiz için ihtiyacımız olan her şeyi temin ettiği konusunda ikna etmeye çalışmışım.

“Tabii ederler. Çünkü bundan sonra veteriner faturalarına ve ilaçlara servet ödeyecek olan sen olacaksın,” demişti.

“Ama bu kedi onunla ilgilenecek birini hak etmiyor mu?”

“Phoebe,” demişti annem, daha fazla tartışmayacağı anlamına gelen o sesle. “Ölmekte olan bir kediye eve getirmeyeceksin.”

Teknik olarak hepimizin ölmekte olduğunu belirtebilirdim ama sustum. O kedi de sonunda iyi bir yuva buldu. Ama bilinen

bir hastalığı olmayan başka bir kedi fikrini ortaya attığımda annem onu da reddetti.

Ben üniversite için başka bir yere taşındığımda üvey babamla tanıştı ve adamın, iki Avustralya çoban köpeği vardı. Onlar geldikten sonra annem “köpek annesi” olduğunu iddia eden bir araba çıkartmasıyla gezmeye başlamış, benim de bir evcil hayvanım değil, iki köpek üvey kardeşim olmuştu.

“Güzel kedicik,” diye seslendim odalara doğru. Sonra nazik bir şey söylerken kendimi rahat hissetmediğim için, “Sinsi kedicik. Gel pisi pisi,” diye devam ettim.

Babamın yatak odasının kapısı kapalıydı, buraya geldiğim günden beri de hiç açmamıştım. Bu yüzden oradan uzak durdum ve sonunda ön kapıyı da kapatıp evi bir kez daha taradım. Kediye gizlilikle alt edemeyeceğimi çözdüğüm için mümkün olduğunca çok ses çıkarıyordum; böylece belki Godzilla geldi diye korkarak saklandığı yerden çıkabilirdi.

En nihayetinde odamda dizlerimin üzerine çöktüm ve yatağın altına bakmak için eğildim. Ve tabii ki karanlığın içinden bana bakan iki parlak sarı gözle karşılaştım.

Yere bağdaş kurarak oturdum. Oraya elimi hayatta uzatmazdım. *Bitmeyecek Öykü’de*, Gmork’un Atreyu ile savaşmak için karanlıktan çıktığı o sahneyi yaşıyordum sanki. Bu yüzden hiçbir şey yapmayıp kendiliğinden çıkmasını bekleyecektim.

“Eninde sonunda oradan çıkmak zorunda kalacaksın,” dedim. Sonra aklıma bir şey gelince yüzümü buruşturdum. “Lütfen tuvaletini yapma dostum. Ben bu odada kalıyorum.”

Acaba bir ismi var mıydı? Filmlerdeki bilgisayar korsanlarının, birinin bilgisayar şifresini bulmak için komodinine en sevdiği kitabı falan bırakmış mı diye kontrol etmesi gibi, ben de isim konusunda ilham almak için odama göz gezdirdim. Bakışlarım direkt olarak Rasputin’in kitabına kaydı; şu anki duruma çok uy-

gun görünüyordu. Ama sonra devasa Edgar Allan Poe koleksiyonumu gördüm ve mükemmel isim zihnimde beliriverdi.

“Lenore,” dedim usulca, dilimde test etmek için. “Hadi dışarı çık Lenore. Gününü bir yatağın altında geçirmek istemezsin.”

Ancak kedinin gününü tam olarak geçirmek istediği yer orası gibi görünüyordu. Böyle bir durum karşısında ne yapmak gerektiği konusunda Reddit’in fikrini almak için telefonumu çıkardım ve kırık ekrana bir kez daha küfrettim. Yazılar görünüyordu ama tekrarlayan cevapları, alakasız konuları ve faydalı yorumları ayırmaya çalışmak başımı ağrıttıyordu.

Bunun yerine son mesajlaşmalarına bakıp bu insanlardan herhangi birinin kedisi olup olmadığını hatırlamaya çalıştım. Conner ve Shani muhtemelen akvaryum balığı Hank’in ebeveynleri olarak deneyimlerine dayanarak bana tavsiyelerde bulunurlardı. Ama bunların işe yaramayacağını biliyordum. Lisansüstü programımdaki başka bir kadınla birkaç kez mesajlaşmıştım ama daha çok, aralık ayında mezun olmayı planlıyorsak teslim etmemiz gereken belgelerle ilgiliydi. Şimdi bir kedi hakkında rasgele bir soruyla sohbete girmek garip olurdu.

Son olarak Alison’la kütüphanede numaralarımızı birbirimize verdiğimiz mesajlaşmalarımız vardı. Mesaj kutusunu açmak için tıklamadan önce, başparmağım bir an isminin üzerinde oyalandı. Fazla düşünürsem yapmazdım, bu yüzden sorumu hızlıca yazdım ve kendime tereddüt etme fırsatı bırakmadan “gönder”e bastım.

Hey, kediler hakkında bilgin var mı?

Yanıtı neredeyse anında geri geldi.

Lezbiyen bir kütüphaneci olduğum için aynı zamanda kedici kadın olduğumu mu varsaydın? [kedi emoji]

Bunu bir mesaj daha takip etti:

Evet, iki kedim var. [iki kedi emoji] Neden?

Durumu elimden geldiğince kısaca anlattım.

Muhtemelen açtır! diye yanıtladı. Evinde ton balığı konserve var mı? Ama kutudan yemesine izin verme, bir tabağa birkaç kaşık koy ve onu cezbedip çıkarmak için odanın ortasına bırak.

Golden State Katili, insanların evlerine zorla girdiğinde böyle bir misafirperverlik görmemişti ama olsun. Bu durumun biraz farklı olduğunu kabul ediyordum. Kedinin yerinden ayrılp ayrılmadığını kontrol etmek için eğildim –evet, parlak sarı gözler bana bakıyordu–, sonra kilerde ton balığı konserve var mı diye bakmak için ayağa kalktım.

Maalesef yoktu.

Bir dakika durup seçeneklerimi düşündüm. She-Ra'ya bağlayıp yatağı kaldırmayı deneyebilirdim ama aynı zamanda hem yatağı tutup hem kediyi dışarı çıkmaya ikna etme yeteneğime güvenmiyordum. Bir süpürge alıp çıkması için dürtebilirdim ama bu gereksiz kabalık olurdu. Onunla uğraşmaktan vazgeçebilir, evi kilitleyip gidebilir ve evde oturma hakkını kediye verebilirdim.

Sonunda farklı bir seçenekte karar kılıp Sam'in kapısına gittim.

Beni şimdiye dek sadece en kötü halimde görmesi talihsiz bir durumdu. Kahve lekeli pijama altım ve *Batman Forever* tişörtümün ardından bugün de temizlik için eski yırtık kot pantolonumu ve üniversite zamanından kalan ve birazcık dar gelen Metrik tişörtümü giymiştim. Hatta saçuma bandana bile sarmıştım çünkü televizyonda temizlik yapanlar hep böyle yapıyordu.

“Selam,” dedim nefes nefese, kapıyı açtığımda. “Bir kutu ton balığı ödünç alabilir miyim?”

Başını yana eğdi. “Bir bardak şeker olmasın?”

Dehşetle, “Kediler şeker yememeli,” dedim. “Bu sindirim sistemleri için iyi olmaz.”

“Bir dakika,” dedi Sam. “Ne hakkında konuşuyoruz?”

“Ton balığını al da gel, hadi.”

Onu beklemedim ama içeri girmesinin sorun olmadığını anlaması için kapıyı aralık bıraktım. Lenore’un çoktan yer değiştirmiş olmasından korkuyordum ama yatağımın altına baktığımda hâlâ oradaydı.

Cebimdeki telefonum başka bir mesajla titredi. Eee??? yazmıştı Alison. Kediye çıkarabildin mi? Çıkardıysan ne zaman fotoğraf gönderiyorsun???

Cevap vermedim. Paylaşacak bir güncellemem olmasını beklemek daha iyiydi.

Sam odamın kapısında belirdi ve içeri davet edilmesi gereken bir vampirmiş gibi tereddüt ederek eşikte bekledi. “Ton balığı getirdim,” dedi, bir elindeki teneke kutuyla diğer elindeki küçük mutfak gerecini göstererek. “Ve bir konserve açacağı. Her ihtimale karşı.”

İçeri girmesi için işaret ettiğimde yerde bana katıldı. Mutfaktan çoktan bir çatalla tabak getirmiştim. Lenore’un dışarı çıkması için yeterince iştah açıcı görüldüğünü umarak, ton balığı konservesini açıp birazını tabağa aldım. Kesinlikle yeterince güçlü kokuyordu.

“Bu şeytani bir ayın mı?” diye sordu Sam. “Çünkü ayinlere katılmadan önce onayımın alınmasını tercih ederim.”

“Şşt,” dedim. “Belki de geri çekilip ona alan bırakmalıyız.”

Sırtım dolaba dayanana kadar halının üzerinde geri geri kaydım. Sam de bana katılıp yatağın altını görmek için başını eğdi. Uzanıp saçını karıştırabileceğim kadar yakınımdaydı. Ellerimi kalçamın altına sıkıştırmam ve kendimi kontrol etmek için muazzam bir çaba göstermem gerekti ama dürtüye direnmeyi başardım.

“Oraya nasıl girdi?”

“Son zamanlarda eve girmeye çalışıyordu zaten,” dedim. “Bugün kapıyı açık bıraktığımı görünce fırsatı değerlendirdi. Şimdi de yatağın altından çıkmıyor. Onu incitmek istemiyorum ama... ya tuvaletini falan yaparsa? Bununla uğraşmak zorunda kalmak istemiyorum.”

“Tuvaletini yapsa yine iyi,” dedi Sam. “Salabileceği diğer koku kuyu çıkarmak daha zor olur.”

“Tanrım, sağ ol ya,” dedim. “Çok moral verdin.”

Odayı inceliyormuş gibi etrafına bakındı. “Burası çocukluk odan mı?” diye sordu. “Çok fazla siyah var.”

“On dört yaşına basıp da odamın ruhumu yansıtmamasını istediğimde bu şekilde boyamıştım. Çocukluğumdaki hali gayet normaldi, teşekkürler. Gül desenli duvar kâğıdım ve şifonyerimin üzerinde bir American Girl bebeğim vardı.”

“Dur tahmin edeyim.” Bana bakarken gözlerini kıstı. “Samantha.”

“Esmer kızların hepsinde Samantha bebeği olacak diye bir şey yok,” dedim gücenerek. “Ama evet, benimki Samantha’ydı. Çok havalı, ekoseli bir kıyafeti ve küçük bir valizi vardı. Ve çocuk işçi çalıştırmaya karşıydı. Kendini beğenmiş bir zengin kızı olduğunu düşünme sakın.”

Sam teslim olmuş gibi ellerini kaldırdı. “Asla düşünmem.”

“Sende Pleasant Company kataloğu falan mı vardı? Erkek çocuklarının bebeklerle oynayamayacağını düşündüğümünden değil ama Molly, Felicity, Addy, Kirsten, Josefina ve Kit’i de biliyormuş gibi Samantha dedin.”

“O kadarını bilmiyorum,” dedi. “Ama kız kardeşlerim var. Sayelerinde birkaç konuda bilgi sahibiyim.”

Evinin duvarındaki fotoğraflarda gördüğüm kalabalığı düşündüm. Hepsi de birlikte zaman geçirmekten keyif alıyormuş gibi gülümsüyordu. “Kaç kardeşin var?”

“Beş,” dedi ama kendimi hazırlamış olsam da bu rakam beni bayağı şaşırttı.

“Altı çocuklu bir aileden mi geliyorsun?”

Parmaklarıyla saymaya başladı. “En büyüğümüz Tara. Sonra Jack, Megan, ben, Erin ve Dylan geliyoruz.”

“Birbirinize yakın mısınız?”

Omuz silkti. “Öyle denebilir sanırım. Bugünlerde hepimiz bir yerlere dağılmış durumdayız tabii. Tara ve Megan, Chicago’da büyüdüğümüz yere yakın oturuyorlar. Dylan hâlâ aile evinde. Jack yurt dışına yerleşti ve Erin de Seattle’da yüksek lisans yapıyor. Ama WhatsApp’ta grup sohbetimiz var.”

Biliyordum!

“Sen ve Conner yakın olmalısınız,” dedi. “Dün akşam seni nereye götürdü?”

Elimi salladım. “Uzun hikâye.” Evlilik teklifi planının nasıl ters gittiğini ve Conner’ın bileğinin kırıldığını anlatamayacaktım. “Conner ve ben birbirimizi pek tanımıyoruz aslında. Aramızda yedi yaş fark var ve ben annemle birlikte buradan ayrıldığımda o daha altı yaşındaydı. Babamla kaldığı için çocukluğumuzun büyük kısmını beraber geçirmedik.”

“Ah.” Sam göğsüne çektiği dizlerinin etrafına kollarını sararken anlattıklarımı düşünüyormuş gibiydi. Onunla, yaşayan bir Tolstoy sözü gibiydik; o mutlu bir ailenin üyesiydi, ben mutsuz bir ailedendim.

“Kulağa *Komik Tuzak* filminin çarpık hali gibi geliyor, biliyorum,” dedim. “Ama ebeveynlerimiz bizi ayırmadı, kiminle kalmak istediğimizi kendimiz seçtik. Babam her zaman Conner’ın istediği şeyleri yapmasına izin verirdi; sanırım erkek olduğu ve daha küçük olduğu içindi. Bana karşıysa... şöyle diyeyim, beni anladığını hiç hissetmedim. Denemeye bile zahmet etmedi. Yani kardeşim için de benim için de seçim yapmak zor değildi.”

Uzun zamandan beri ilk defa bir yabancıya ailemi böyle detaylı anlatıyordum. Ne tuhaftı ki Sam’e bunları anlatmanın verdiği his, onun bir zamanlar neredeyse hiçbir insanın girmesine izin verilmeyen bu evde olmasının neden olduğu hisle çok benzerdi. Gerçek dışıydı ama nahoş değildi.

“Bana zor bir karar gibi göründü,” dedi. “Sonuçta sadece çocuktunuz.”

Benimkine çok yakın duran yüzü ve masmavi gözleri anlayış doluydu. Neyse ki kedi sayesinde cevap vermekten kurtuldum çünkü sonunda karnının üstünde sürünerek yatağın altından çıkmış ve bize ihtiyatlı bakışlar atarak ton balığına yaklaşmaya başlamıştı.

Hiç düşünmeden elimi Sam’in kolunun alt kısmına koydum. Teni, buraya yaptığı kısa yürüyüşün ardından hâlâ sıcak, parmak uçlarımin altındaki kasları sertti. Elimi sonsuza dek orada tutmak istiyordum. Kolunu sıkmak istiyordum.

“Şşş,” dedim gereksiz yere. “İşe yaradı.”

Lenore’un, kendini yemeğe tamamen vermeden önce azıcık tadına bakmak istercesine tabağı yalamasını izledik. Onu çok iyi anlıyordum.

“Şimdi ne olacak?” diye fısıldadı Sam.

Alison o kadarını anlatmamıştı. Hızlıca kedinin fotoğrafını çekip ona gönderdim, altına da Sam’in sorusunu ekledim.

Biraz gevşediğini anlayınca onu tabakla birlikte kucağına alıp dışarı bırakabilirsin. Ardından bekle de yemeğini yesin.

Üç nokta göz kırptı, sonra ekranda bir mesaj daha belirdi: Tabii onu evde tutmak istemiyorsan?? [popo sallayan kedi gifi, omuzlarını kıvıran Shaq gifi]

“Kedi bakamam,” dedim yüksek sesle.

“Neden olmasın?” diye sordu Sam. “Bence çok tatlı.”

“Ama bana ait değil ki.”

“Yan evdeki hanım dışarıdaki bütün kedileri besliyor. Kuşları ve sincapları da. Yani bu kedi üzerinde bir hak iddia edeceğini zannetmiyorum. Ama istersen ona sorabilir ya da kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa mahalleye *kedi bulundu* diye ilan asabilirsin.”

Pat gerçekten de insanlardan çok hayvanları seviyormuş gibi görünüyordu. Yanında bir çocuk, karşısında bir timsah olsa çocuğu ayaklarından tutup timsahın ağzına doğru sallayacağından emindim. Ona bir şey sormak beni birazcık korkutuyordu ama *kedi bulundu* diye ilan asmak kötü fikir değildi.

Ama ben sadece bir aylığına buradaydım. Sonra Kuzey Carolina’da başka bir ev bakmam gerekecekti ve eğer kedim olursa evcil hayvan depozitosu vermek zorunda kalacaktım. Aralıktaki mezuniyetten sonra da zaten yeniden taşınacaktım. Yani hayır. Bir kediye yanıma almam imkânsızdı.

Kediye uzanmaya yeltendim ama sonra onu nasıl alacağıma dair hiçbir fikrim olmadığını fark ettim. Onu kucakladıktan sonra zorlanmamak için önce ayağa mı kalkmalıyım? Ani bir hareket yaparsam tekrar yatağın altına kaçır mıydı? Kediler hakkında bildiğim bir şey varsa tutuş şeklinin önemli olduğu ve yanlış tutarsanız tırmalama tahtasına dönebileceğinizdi.

“Kediyi sen al,” diye fısıldadım, hayvan konuşmamızı anlıyor-muş gibi. “Ben de tabağı alacağım. Üç kadar sayıyorum. Bir, iki, üç...”

Yemeğini önünden almadan önce Sam’in harekete geçip hay-vanı tutmasına izin verdim. Kediyi kolaylıkla kucaklayıp ayağa kalktı ve başının üstünü hafifçe kaşdı. Lenore kaçmak istermiş gibi bir kez gerindi ama hepimiz ön kapıya doğru ilerlerken Sam’in kucağına yerleşmiş gibiydi.

Hemen peşlerinden çıkıp tabağı garaj kapısının önüne bırak-tım. Lenore da Sam’in kollarından aşağı atlayıp tekrar yemeğine koştu. Ama balığa odaklanmadan önce ikimize de “*Bu gerekli miydi?*” şimdi diye sert bir bakış attığına yemin edebilirdim.

“Yardımanın için teşekkürler,” dedim. “Biraz beklersen Lenore’un dikkati yemeğindeyken konserve açacağını kapıp gelebilirim.”

Odama koşup açacağı aldım ve kedi tekrar içeri girmeyi de-neyecekmiş gibi hızlıca dışarı çıktım. “Al bakalım.”

Sam açacağı alırken yüzüme bakıyordu. “Lenore mu?”

Utanıp sıkılarak, kediyle uğraşırken kayan bandanamı dü-zeltmeye çalıştım. “Ona seslenmek için bir isim gerekiyordu,” dedim. “‘*Kuzgun*’ süper bir kitaptır.”

Kafamı eğdiğimde içeri girip geldiğim kısa süre içinde kedinin tüm balığı bitirdiğini gördüm. Çok fazla yoktu ama küçük küçük yalarken birden hepsini mideye indirmesi şaşkınlık vericiydi. İşi bitince tabağın yanında karın üstü uzandı ve kocaman esnedi.

Titreyen telefonumu cebimden çıkardım. Eee, kedi kalıyor mu?? [oyuncak ayıcığa sarılan kedi gif]

Görünüşe göre Alison büyük harfler ve bir sürü noktalama işareti kullanmaya bayılıyordu. Mesleği göz önünde bulunduru-

lunca bu şaşırtıcı değildi ama bu kadar çok emoji ve gif kullanmasını beklemezdim.

Sam'e "Pardon," deyip Alison'a cevap yazdım. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum ki. "Arkadaşım kediye eve almam için baskı yapıyor. Aslında bu çok komik çünkü ona mesaj atmamın tek nedeni kediye evden dışarı nasıl çıkaracağımı sormaktı."

Alison'ı tanımlarken *arkadaşım* sözcüğünün ağzımdan bu kadar kolay çıkmasına şaşırmıştım doğrusu. Teknik olarak sahip olduğum en eski arkadaştı ve şu birkaç mesaj bile birbirimizin hayatlarında yeniden yer edinebilecekmişiz gibi hissettirmişti.

Hmm, keşke bir şeyler öğrenmek için gidilebilecek bir yer olsaydı... Aklına gelebilecek her konuda bilgi veren, bedava kitapların olduğu bir yer mesela... [kitap yığını emoji]

Gülümseyerek, internet denen zimbirtı olabilir mi? diye dalga geçtim.

Sonra telefonumu arka cebime koydum ve yapmak üzere olduğum çılgınlığı her açıdan düşünmeye çalışırken derin bir nefes aldım. "Kütüphaneye gitmek ister misin?"

ON ÜÇ

SAM'LE YARIM SAAT içinde evimin önünde buluşup kütüphaneye gitmeyi kararlaştırdık. O, kitaplarını toplaması ve birkaç işini bitirmesi gerektiğini söylemişti. Ben de eğer diğer insanların dünyasma yeniden gireceksem acilen duş almalı ve giysilerimi değiştirmeliydim.

Kendi kendime bir kediye nasıl bakılacağına dair bir iki kitap almanın sorun olmayacağını söyledim. Lenore'a süveter falan örüyor değildim ya! Kedi bakımıyla ilgili bir şeyler okumak, bana bir evcil hayvanı evlat edinmeye karar verirsem ne bekleyeceğime dair bir fikir verirdi sadece.

Ayrıca bir süreliğine de olsa gerçekten evden çıkmam gerekiyordu.

Normalde olduğundan biraz daha hoş giyinmemem için bir sebep göremiyordum. Bu nedenle, üzerinde baskı olmayan, göğüs dekoltemi azıcık belli eden, siyah, V yakalı bir tişört seçtim ve eyeliner ile kırmızı ruj sürdükten sonra ikisinin birden fazla olduğuna karar verip ruju sildim.

Her zamanki dağınık topuzumdan bıkmıştım ama Sam'ın karşısına, onun ilgisini çekmek için uğraşıyormuşum ya da kasıtlı olarak garajdaki sohbetimize atıfta bulunuyormuşum gibi çıkmamak için saçlarımı salık bırakmaktansa tek omzumun üstüne düşecek şekilde gevşek bir örgü yapmaya karar verdim.

Dışarı çıktığımda Sam çoktan beni bekliyordu. Ve eğer yanlış görmüyorsam, o da görünüşü için biraz çaba sarf etmişti. En azından saçına bir şeyler yapmıştı; hâlâ dağınık olsa da her zamanki gibi karmakarışık değildi. Bunu ona asla söylemezdim ama esasında saçlarının dağınık hali hoşuma gidiyordu.

“Hazır mısın?”

Akümün bittiği gün aldığı kitapları gösterdi. “Ne kadar hazır olabilirsem o kadar hazırım.”

Arabamın kilidini açıp sürücü tarafına yerleştim ve o yolcu koltuğuna oturana kadar bekleyip, “Bu ne demek şimdi?” diye sordum. “Yola çıkmadan önce daha fazla zamana ihtiyacım varsa söylemen yeterliydi. Ya da istemiyorsan gelmeyebilirsin, kendim giderim.”

Hafifçe güldü. “Babamın hep söylediği bir şey bu. Hazır olup olmadığı sorulduğunda ne olursa olsun böyle cevap verir. Ağzımdan çıktığının farkında bile değildim.”

“Ah.”

Babam da aynıydı. Belirli durumlarda bu tür kısa ifadeler, deyimler veya soğuk espriler kullanırdı. Mesela, “Açım,” dersek, “Merhaba Aç, ben John,” diye karşılık verirdi. Ya da “Bilgisayara oturacağım,” dediğimizde, “Lütfen bilgisayarın üstüne oturma,” derdi. Babamı düşündüğümde gözümün önünde sessiz, ciddi, kolayca öfke patlamaları yaşayan ama mizah anlayışı olan bir adam belirliyordu. Bazen şapşallıkları da olabiliyordu. Örneğin evde bir kurbağa bulsa –ki Florida’da olduğumuz için evde kurbağalarla sık sık karşılaşırđık– onu bir bardağa alıp dışarı salar ve

aşırı bir hüznle, “Bir şeyi seviyorsan gitmesine izin vermelisin,” derdi. “Umarım bize geri dönmekte ısrarcı olmazsın, kurbağa dostum; çünkü burada bulabileceğin tek şey klozet suyu.”

Sam, “Seninle kütüphaneye gelmemi teklif etmene sevindim,” diyerek düşüncelerimi böldü. “Oradan aldığım bir şeyi ilk defa erken teslim edeceğim.”

“Benim de yeni kitaplar almam gerekiyor.” Kitapları çevrimiçi olarak kolayca bulabileceğimi belirtmeyeceğini umdum.

“Sakıncası var mı?” diye sordu, elini geniş çantama doğru uzatarak. Kafamı iki yana salladığımda Şafak Katili’nin kızının kitabını çıkardı ve arkasını okumak için çevirdi.

Kitabın konusunun ne kadar karanlık olduğu, babanın bir seri katil olduğunu öğrenmenin ne kadar berbat olacağı konusundaki kaçınılmaz yorum için kendimi hazırladım. Ama Sam gırtlığından belirsiz bir ses çıkardı ve kitabı kucığına koyup pencereden dışarı bakmaya başladı.

Bir süre sonra, “Tezin, gerçek suçta yazar ve özne arasındaki ilişki hakkındaydı,” dedi. “Değil mi?”

“Özetle, evet.”

“Peki neden bu konuyu seçtin? Konuyla ilişkin nedir?” Sesinde suçlama değil, merak vardı ama yine de sorulara karşı içgüdüsel bir direnç hissettim. Hayatı boyunca özelini kendine saklamış biri için bu gayet doğal bir tepkiydi aslında. Sam bunu yüzümde görmüş olmalıydı ki aceleyle, “Kusura bakma,” diye ekledi. “Konuşmak istemediğin bir şeyse cevaplamak zorunda değilsin.”

“Hayır.” Hâlâ düşünüyormuş gibi yavaşça konuşuyordum. “Sorun değil. Aslında yerinde bir soru. Tez savunmamda da soracaklardır.”

“Profesörlerinin karşısında çalışmanı sunduğun zaman mı?”

“Evet. Komite karşısında,” dedim. Tüm dünyam o kadar uzun zamandır bundan ibaretti ki bazen akademi dışındaki insanların hangi kısımları anlayıp, hangi kısımlara Fransız kalacağını unuttuyordum. “Komite, ana danışmanım ve üç diğer profesörden oluşuyor. Bu kişilerin ve katılmak isteyen seyircilerin karşısında sunum yapmam ve soruları olursa cevaplamam gerekiyor. Sonra seyirciler ayrılacak ve komitemle baş başa kalacağım. Onlar da yalnızca tezim hakkında değil, son beş buçuk yıldır çalıştığım tüm konularda istedikleri her şeyi sorabilecekler.”

“Vay canına. Son derece zor görünüyor.”

“Birkaç yıl önce adamın biri sunumun ortasında ağlamaya başladı; çünkü sırf ikinci senesinde Fransız edebiyatı dersi aldı diye Fransız İhtilali hakkında soru sormuşlardı. Bence bu, profesörün şerefsizliği idi. Normalde böyle kandırmacalar yapmaları gerekir. Yani, öyle umuyorum.”

Sam bir parmağını kitabın sayfaları üzerinde gezdiriyordu; hafif hışırtı sesi tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı. “Yani sunumun ardından doktor mu olacaksın?”

“Teknik olarak, mezun olana kadar olmayacağım,” dedim. “Ancak tez savunması kesinlikle hayati bir dönüm noktası. Bunu geçtikten sonra genel olarak sadece son düzenlemeler ve tüm park cezalarının ödendiğinden emin olmak gibi lojistik konularla ilgileniyorsun.”

Geçen yıl, tez savunmasının neye benzediğiyle ilgili fikir edinebilmek amacıyla mümkün olduğunca çok sunuma katılmışımdım. Birkaç yıl önce girdiğim kapsamlı sınavlar beni korkutmuştu ama kendi savunmamı dört gözle bekliyordum. Senelere yayılmış bir çabayı ve çalışmayı iki saate sığdırmak ve sonucunda batacak mısın çıkacak mısın bilememek can sıkıcıydı; ama gerçek suçtan ve tür geleneklerinin geçtiğimiz yüzyılda nasıl dönüştüğünden bahsetmeyi çok seviyordum. Ve kendimi hazır hissediyordum.

Hatta tezi bitirmek zorunda kalmadan direkt o kısıma atlaya-
bilsem atlardım.

Sam'in, konuya neden ilgi duyduğuma dair sorusuna cevap vermediğimi fark ettim ama tatmin edici bir cevabım yoktu. Radyonun düğmesine uzanıp yerel istasyonu açtım ve rahatça konuşmaya devam edebilmek için sesi kısıtım. "Sen neden müzik öğretmeni olmak istedin?"

"Büyükkannem piyano eğitmeniydi," dedi Sam. "Ailedeki tüm çocuklara da ders verdi ama müziğe bağlı kalan tek kişi ben oldum. Daha sonra ortaokulda orkestrada keman çaldım ve lisede davulcu olarak bandoya geçiş yaptım. Müzik, hayatımdaki tek değişmez şeydi. Notlarım iyi olmuş, kötü olmuş; arkadaşım olmuş, olmamış fark etmezdi. Çünkü müzik hep yanımdaydı."

Ona yandan bir bakış attım. Kitabın sayfalarını karıştırmayı bırakmıştı ama o kadar sıkı tutuyordu ki eklem yerleri bembeyaz olmuştu. Müzik hakkında konuşurken takındığı tavır, onu bu kadar önemsemesi hoşuma gitmişti.

"Arkadaşın olmadığına inanmak zor," dedim. Eğer çocukluğunda da şimdiki gibiyse, birilerinin onunla iyi geçinmeyeceğini hayal edemiyordum.

"Altıncı sınıftayken hâlâ aşırı kısa şortlar giyiyordum," dedi. "Annem her sabah kıyafetlerimi hazırlayıp yatağımın üzerine koyardı, ben de her şeyden habersiz onları giyerdim. En sevdiğim tişörtüm, *Titanik* müzesinden aldığımıdı."

Gülümsememi bastırdım. "Üçüncü sınıftayken, okuldakilere öldüğümü söylemiştim."

"Yani hayalet miydin? Yoksa *Weekend at Bernie's* filmindeki gibi bir şey miydi?"

"Hiç hatırlamıyorum, inan. Sadece çocukların beni rahat bırakmasını istemiştim."

Kütüphaneye son geldiğimde park ettiğim yer boştu ama birkaç sıra aşağı park ettim çünkü kötü şansa inanıyordum. Bir keresinde yeni bir eteğimi giydiğimde ufak çaplı bir trafik kazası yapmış ve bir daha o eteği giymemiştim.

“Farların kapalı mı?” dedi Sam. Görünüşe göre o da geçen gün yaşananları düşünüyordu.

“Ha ha,” dedim ama kontrol etmeden arabadan inmedim.

Bu kez, içeri girip Alison’ı medya bölümünde raflara DVD yerleştirirken gördüğümde selam vermek için direkt yanına gittim.

“Biliyordum,” dedi beni görür görmez. “Üst kat, bölüm altı yüz otuz altı, hayvan yetiştirme. Kedilerle ilgili kitaplarımızı orada bulabilirsin. Ama çocuk bölümünde de birkaç tane var. Dalga geçmiyorum, bazen çocuk kitapları daha iyi oluyor çünkü konuyu temele indirgeyerek anlatıyorlar. Ayrıca sayfalarda bir sürü çizim oluyor.”

Kuru bir sesle, “Sanırım yetişkin kitaplarıyla başa çıkabilirim,” derken Alison’ın merakla arkama baktığını gördüm ve Sam’i işaret ettim. “Bu benim komşum, Sam. Sam, bu da arkadaşım, Alison.”

Arkadaş kelimesini söylerken biraz tereddüt ettiğimi ikisinin de fark etmemesini umuyordum.

Sam el sallamaya yeltendi ama Alison tokalaşmak için elini uzatmıştı bile. “Merhaba, Sam,” dedi. “Seni buralarda görmüştüm. Son aldığın...” Dudaklarına fermuar çekiyormuş gibi bir hareket yaparak kendini durdurdu. “Affedersin. Müşterilerin yanında, diğer müşterilerin aldığı kitaplar hakkında konuşmamalıyız! Bu, Kütüphane Bilimi temellerinden biridir.”

Sam, “Sorun değil,” deyip bana döndü. “Arkadaşın, geçen günkü lehimleme kitabını bulmama yardım etmişti.”

“Vay canına,” dedim. “Bunca zamandır kafamda o kelimeyi yanlış telaffuz ediyormuşum. “*Smoldering*” kelimesiyle benzer telaffuz edilmediğinden emin misin?”

Dudağının kenarı bir gülümsemeyle seğirdi. “Evet, eminim.”

“Tüh, sana bir sone yazıyordum ama şimdi tüm kafiye düzeni bozulacak.”

Bu sadece bir şakaydı; tabii ki kimseye sone falan yazmıyordum. Lise ikinci sınıftan beri şiir bile yazmamıştım. O zaman, “*Kayıtsızlık*” adlı şiirim, başlığındaki yazım hatasına rağmen Poetry.com’da yayımlanmak için seçilmişti ve benimle sevdiklerim için antolojiye erişim, altmış dolarcık gibi minik bir ücrete tabiydi. Gerçi şimdi keşke satın alsaydım diye düşünüyordum. O şiirde pek çok kış imgesine yer vermiştim ve özellikle son dizeleriyle gurur duyuyordum: “*Ve çökerken dizlerimin üzerine / Kayıtsızlık hissediyorum sadece.*”

Sonra birden, yaptığım esprinin Sam için bir şiir yazdığım ve onu tarif etmek için “*için için yanmak*” ifadesini kullanmayı planladığım anlamına gelebileceğini fark ettim.

Yanaklarının hafifçe kızarmış olmasına şaşmamak gerekirdi.

Alison ise bana bilmiş bilmiş bakıyordu. Kendimi açıklamaya çalışmanın her şeyi daha da kötüleştireceğini biliyordum, bu yüzden konuyu değiştirmeye çalıştım.

“Eee, kedi kitapları üst katta mı şimdi?”

“Aynen,” dedi Alison, bana ve Sam’e geniş bir gülümsemeyle bakarak. “Veteriner olarak da Preston ve Crosby’nin köşesindeki Care Clinic’i tavsiye ederim. Kedinin sokakta yaşadığını ya da sokaktan kurtarıldığını söylersen indirim yapıyorlar.”

---

* Amerikan İngilizcesinde, yazılışları benzer olsa da “lehimcilik” anlamına gelen “soldering” kelimesinin telaffuzu, “için için yanmak” anlamına “smoldering” kelimesinin telaffuzundan biraz farklıdır. (ç.n.)

“Kediyi eve alacağımdan değil,” dedim. “Konu hakkında bir şeyler okumak istedim sadece.”

“Hı hı.”

“Bilgi edinmeyi severim.”

Alison arkamda duran Sam’e bakıp hafifçe göz devirdi.

Ona dönüp sırtıttığını görerek ihanete uğramış gibi baktığımda, Sam omuz silkmekle yetindi. “Kediye Lenore adını verdi,” dedi Alison’a.

“Aman Tanrım!” dedi Alison. “**Gammaz Yürek** için yaptığın dioramayı hatırlıyor musun? *Tik tak* seslerinin çıkması için bir yol bile bulmuştun.”

“Eski bir mutfak saati sayesindeydi,” diye mırıldandım.

“Siz ne zamandır arkadaşsınız?” diye sordu Sam, bir ona bir bana bakarak.

Bunun cevabı biraz karmaşıktı. Alison’la beşinci sınıfta tanışmış ve neredeyse hemen kanka olmuştuk. Sonrasında üç yıl boyunca aynı dersleri alabilmek için çabalamış, derslerde gizli notlarla konuşmuş, birbirimizin evinde yatıya kalmıştık. Annemle buradan ayrılıp başka bir okulda okumaya başladıktan sonra bile, Olay’a dek tam iki yıl boyunca iletişimi sürdürmüştük. Yani sanırım beş yıl artı birkaç haftadır arkadaştık ama bunu bu şekilde nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Her yanıtın yanlış olduğu bir matematik problemi gibiydi.

Fakat Alison rahatlıkla, “Neredeyse yirmi yıldır,” dedi. “İlkokulun sonunda tanıştık. Buraya yeni taşınmıştım ve tüm çocuklar benimle dalga geçiyordu. Irkçılık yapıyor ve gözlük zevkimi eleştiriyorlardı. Phoebe bir gün beni öğle yemeğinde yalnız otururken gördü ve yanıma oturdu.”

“Eski masamın tamamı Backstreet Boys fanıydı,” dedim. “NSYNC’nin daha iyi olduğunu tartışmaktan yorulmuştum. Her zaman haklı olmak çok yorucu.”

“Aynen. Ben iki grubu da dinlemiyordum.”

“Bilmemek ayıp değil, öğrenmemek ayıptır,” diye alıntı yaptım. “Sana *No Strings Attached* albümünü dinletmeme izin vermiştin.”

Alison, “Her neyse,” deyip dikkatini yeniden Sam’e yöneltti. “Mesele şu ki Phoebe, başka kimsenin iyi davranmadığı bir zamanda bana karşı nazikti.”

Tenim karıncalandı; Sam’in bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Alison’ı benim için bir karakter tanığı olsun diye onunla tanıştırmamıştım ama niyetim buymuş gibi görünüyordu.

“Tamam, peki,” dedim, “Siz isterseniz anılar koridorunda gezintiye devam edebilirsiniz. İhtiyacınız olursa ben üst katta, hayvan bakımı bölümünde olacağım.”

Cevap beklemeden ikinci kata çıkan dev rampaya yönelirken Alison’ın arkamdan “Care Clinic!” diye seslendiğini, sonra daha alçak bir sesle, *Kusura bakmayın*, dediğini duydum. Bunu tahminen, sesini yükselterek tüm dünyadaki kütüphanelerin bir numaralı kuralını çiğnediği için rahatsız olan yakındaki müşterilere söylemişti.

Sam hızlıca yanıma gelip benimle üst kata çıktı. “Arkadaşın Alison harika biri,” dedi. “Buraya her geldiğimde onu görüyordum ama kütüphaneyle alakalı genel konular dışında hiç konuşmamıştık.”

“Aslında biz çocukken arkadaştık,” dedim. “Liseden beri görüşmemiştik. Buraya döndüğümde yeniden karşılaştık ve ona kedi hakkında soru sorunca da mesajlaşmaya başladık.”

Bunları Sam’e açıklamanın benim için neden bu kadar önemli olduğunu bilmiyordum. Alison’ın anlattıkları nedeniyle, beşinci sınıftan beri onun yanında olan sadık, iyi kalpli bir arkadaş olduğum gibi yanlış bir izlenime kapılacağını düşünmüştüm ve bunu düzeltmezsem suçluluk hissedecektim. Çocukken, *Bebek Bakıcı Kulübü*’ne yakışır bir arkadaşlığımız olmuş olabilirdi ama sonra her şey değişmişti.

636 no'lu koridorda ilerleyip evcil hayvanlarla ilgili yayınları görünce durdum. *Kediler* adında en az on sekiz tane kitap mevcuttu; ben de daha kapsamlı olacağını düşündüğüm için en kalınını seçtim.

“Görünüşe göre burada köklerin var,” dedi Sam. “Alison ve kardeşinin bulunduğu yere... kalıcı olarak dönmeyi hiç düşündün mü?”

“Hayır.” Kitabın sayfalarını çevirmeye başladım ama çeşitli ırkları ayrıntılı olarak ele aldığı ve tarihteki ünlü kedileri anlattığı için kısa süre içinde kafam karıştı. Belki de ansiklopedi benzeri yayınlardan uzak durmalıydım. Kitabı geri koyup yanındakini aldım.

“Ya bir iş bulursan? Veya biriyle tanışırsan?”

“İnsanlarla ve iş fırsatlarıyla her yerde karşılaşabilirsin,” dedim ona pek dikkatimi vermeden. “Dünya üzerinde bir tek Florida kalmadı ya. Hey, kedilerin burunlarının insan parmak izleri kadar eşsiz olduğunu biliyor muydun? Bundan böyle Lenore eve izinsiz girmekten paçayı sıyıramayacak.”

“İlk ceza ton balığıysa ikinci ceza ne olacak? Kedi otu mu?”

Gülmeye başladım ama espri yapmasma rağmen Sam'in yüzünde soğuk bir ifade görünce sustum. Elleri ceplerinde, kaşlarını çatmış halde köpeklerle ilgili kitaplara bakıyordu. Ya *Marley & Ben* kitabında canını sıkın bir şey vardı ya da ben yanlış bir şey söylemişim.

“Üzgünüm,” dedim. “Kabalık ettim sanırım. Senin burada kendi isteğinle yaşadığını biliyorum. Ama benim bu kasabada... pek mutlu anılarım yok maalesef.”

Gözlerinde kaybolmak çok kolaydı. Çoğu zaman saçlarını yüzüne düşürmesi iyi bir şeydi. Yoksa güneş tutulmasına bakarken gözlük taktığımız gibi, onun gözlerine bakarken de koruyucu bir şeyler takmamız gerekirdi. Gerçi saçları yüzüne düştüğü için bir nevi korunmuş oluyorduk zaten, değil mi? Kendi benzetmemde

kaybolduğumu hissederken, elini cebinden çıkarıp uzatmasını izledim. Bir dakika, bana mı uzanıyordu? Anlayış falan beklediğimden değildi ama dokunmasını beklerken nefesimin boğazıma takıldığını inkâr edemezdim.

Ama hayır. Kapağında kehribar gözlü, turuncu-beyaz, kabarık tüylü bir kedinin fotoğrafı olan ince, yeşil sırtlı bir kitaba uzanmıştı. Evcil hayvan bakımı üzerine eksiksiz bir kullanma kılavuzu olduğunu iddia eden, Almancadan çevrilmiş bir kitaptı.

“Neredeyse on yıl önce yayımlanmış,” dedim ön sayfayı açarak. “Ya kedi yavrusu teknolojisindeki en son güncellemeler hakkında hiçbir şey içermiyorsa? Ya Lenore’un canı diğer tüm kedilerin sahip olduğu yüksek teknoloji ürünü lazerle oynamak isterse ve ben bunu anlamazsam?”

Sam, “Temel bilgiler her zaman aynıdır,” dedi. “Yemek, su, kum kabı, veteriner ziyaretleri. Sevgi. Bu kadar.”

Sevgi. Bu kelimeyi söyleyiş tarzı ve her şeyden önemlisi buymuş gibi söylemeden önce duraksaması midemin bir takla atmasına neden oldu. Ama bu aptalcaydı. Canlılar açlık ve susuzluktan ya da doktora görünmemekten ölebilirdi. Evdeki kedinin kum kabının olmaması da düşünmek istemediğim bazı mikropsal faaliyetlere neden olabilirdi. Fakat kimse sevgi eksikliğinden ölmezdi.

“Neyse,” dedim, “Onu bir daha göreceğimi sanmıyorum zaten. Girecek başka bir ev bulacaktır. O, sokaklarda dolaşan vahşi bir yaratık.”

“Geri dönecek.”

“Dönme de sorun değil,” dedim. “Kedi isteyip istemediğimi bile bilmiyorum.”

“Phoebe,” dedi Sam. “Sana söz veriyorum. Lenore geri dönecek.”

AMA LENORE GERİ dönmedi; yani en azından o akşam. Ona koca bir kutu ton balığı vermiştim –peki, tamam, Sam vermişti– ama nankör şey bir daha yemek verir miyiz diye yakınlarda kalmaya bile tenezzül etmemişti.

Kütüphaneden sonra Sam’le vedalaşıp ayrıldım. Eve dönmek istemiyordum aslında ama onunla zaman geçirmeye devam edersem işimi asla tamamlayamayacağımı biliyordum. *Seri katil olabilir mi?* şüphesinden kurtulduktan sonra Sam, zaman içinde birlikte takılmayı en sevdiğim kişi haline gelmişti. Conner kadar sinir bozucu değildi ve Alison gibi suçluluk uyandırmıyordu. Göze de gayet hoş geliyordu.

Burada geçireceğim zaman boyunca komşuyla kaçamak yapmanın nasıl bir şey olacağını merak etmeye başlamıştım doğrusu. Ancak bu birçok açıdan kötü bir fikirdi.

Birincisi, hayatım zaten yeterince meşguliyet içeriyordu. Dr. Nilsson soru işaretleri içeren e-postalar göndermeye başlamıştı ama ben şu lanet olası Capote bölümünü hâlâ bitirmemiştim. Babamın evinde tamamlanacak bir sürü iş vardı ve içeriye biraz canlılık katmak için hafta sonu tüm ortak alanı boyamak gibi çılgınca bir plan da yapmıştım. Tabii o zaman Conner’dan yardım alacağımı düşünüyordum. Ne yazık ki artık kardeşimin bileği kırık ve sağlam eliyle boyama rulosuyla uğraşmasını istemek zalimlik olurdu. Hem işi onun yapması, duvarların HGTV’ye yaraşır güzellikte olmasını büyük ölçüde engellerdi.

İkinci olarak, geçmişte “kaçamak yapmayı” denemiş ama hiç tatmin olmamıştım. Ciddi ilişkilerdeyse kendimi hapsolmuş hissediyordum. Duygularımı, karşımdaki kişinin istediği şekilde ifade edemiyordum. Hatta bazen hiç duygu göstermiyordum. “Bazı zamanlar bana ihtiyacın yokmuş gibi hissediyorum,” diye

yakınmıştı, üniversiteden sonra altı ay çıktığım bir çocuk. Çünkü iltiyacım yok, demek istemiştım ama bunu dillendirmemem gerektiğinin farkındaydım. Bu farkındalığa ve duygusal olgunluğa eriştiğim için de gurur duyuyordum. Ama yine de birkaç hafta sonra ayrılmıştık.

Olmadığım biriymişim gibi davranmak zorunda hissetmediğim için kaçamaklar her zaman daha iyiydi. Ama çoğu kaçamakta hiçbir şey hissetmiyordum; göğsümde sadece boşluk ve belki belli belirsiz bir hüznün oluyordu. Geceyi kötü realite şovlarını izleyerek geçirdiğiniz ve keyif aldığınızı sandığınız ama sabah kalktığınızda vaktinizi harcadığınızı için pişman olduğunuz zamanlardaki gibi bir histi.

Sam'le kaçamak yapsam böyle hissedeceğimi sanmıyordum esasında.

Ama neden riske atacaktım ki? Hem onun da aynı şeyi isteyip istemeyeceğini bilmiyordum. Bazen ondan bana doğru sıçrayan kıvılcımları hissedebildiğime yemin edebilirdim. İnsan çikolatayı kazara müstehcen bir tavırla yemez, bir yabancıнын saçına sebepsiz yere iltifat etmezdi, değil mi?

Ama Sam, iyi bir adam olmakla durumu karmaşıktırıyor-du. Babam için onca zaman çimleri biçmişti ve şimdi buna devam etmesinin arkasında komşu nezaketinden başka bir niyet olduğunu düşünmek tamamen saçma da olabilirdi. Hem bir hamle yapan varsa o da bendim. Kalkıp partisine davetsiz katılmıştım. Arabam için yardımını istemiştım. Kediye evden çıkarmak için destek kuvvet olarak çağırılmıştım.

Hepsini bir araya getirince... resmen kendimi onun kollarına atmış gibi görünüyordum. Bunu düşünmek bile iğrençti.

Hayır, komşumla kaçamak yapmak istemiyordum. Evime bir kedi almak istemiyordum. Alison'la tekrar arkadaş olmak istemiyordum. Ve burada gereğinden fazla kalmak istemiyordum.

Bir şeyleri istememek gerçekten çok yorucuydu.

ON DÖRT

EMLAKÇI, DUVARLARI KIRIK beyaza boyamamızı önermişti. Böylece kimsede içgüdüsel olarak negatif düşünceler oluşmayacaktı ve evi hangi renge boyayabilecekleri konusunu kafaları karışmadan düşünebileceklerdi.

“Sonuçta kendileri tekrar boyamayacaklar mı?” demiştim kadına. “Ne diye boyamaya zahmet edelim ki?”

“Evin satılabilmesi için gereken her şeyi yapmalısın,” demişti, hafif rahatsızlık gösteren bir sesle. Bazen evi satmamıza yardım etmeyi, sırf babamı tanıdığı için kabul ettiğini unutmayı çok zorlaştırıyordu gerçekten. Ama satıştan kazandığımızın yüzde altısını alacakken bunu bir “iyilik” olarak düşünmenin ne kadar doğru olduğu tartışılırdı.

“Duvarları silmeyi planlamıştım aslında...”

“Misafir banyosundaki fayansları ve mutfak dolaplarını değiştirmeyi düşünmüyorsan, en azından badana yapmayı kabul etmelisin.”

Kadınla tartışmanın lüzumu yoktu. Telefonu kapattıktan sonra banyoda dikilmiş, fayanslarda ne sorun olduğunu anlamaya çalışmıştım. Eski olduklarını biliyordum ama kirleri diş fırçasıyla temizlemiştim ve artık gayet iyi görünüyordlardı.

Mutfak dolaplarıysa başka hikâyeydi. Ahşap görünümlü lamine, 1978 yılında orijinal ve mükemmel bir seçim olmuş olabilirdi ama şu anda kimse o çirkinlik abidesini Instagram gönderilerinde millete göstermek istemezdi.

Boyayı satın almaya gittiğimde Parlak İnci, Uçuk Palomino, Pürüzsüz İpek gibi çok fazla seçenekle karşı karşıya geldim. Sırf pasif-agresif olmak için Ayakkabı Bağcığı adındakini seçmeyi düşündüm ama en sonunda Keten Beyazı'nda karar kıldım. En azından kulağa şık geliyordu.

Hırdavat mağazasından aldıklarımı eve taşımak için ikinci turu yapıyordum ki Sam'in kamyoneti evinin garaj yoluna girdi. Nötr profesyonel üniforması üstünde olduğuna göre dersten dönüyor olmalıydı. Dikkatli olmazsam bu gidişle haki pantolon fetişi geliştirmeye başlayacaktım.

"Badana mı yapacaksın?" diye seslendi.

Kolumun altındaki rulodan anlamış olmalıydı. "Evet."

"Conner ve Shani yardıma gelecek mi?"

"Shani'nin hastanede mesaisi var," dedim, "Conner da yardım teklif etti ama bileği kırık olduğu için hâlâ dinleniyor. Badanaya karışmasının ne onun için ne de duvarlar için iyi olacağını sanmıyorum."

Bir an öylece durup elindeki anahtarları atıp tuttu. "Pekâlâ," dedi sonunda. "Birazdan geliyorum."

"Hayır," dedim, "Hiç gereği..."

Ama çoktan evine girip gözden kaybolmuştu. Siktir. Bu, yapmaya karar verdiğim şeyin tam tersiydi. Neyse ki bu sefer yardı-

mını ben istememiştim. Yani kendimi kucağına atıyor sayılmazdım, değil mi?

Kapının tıklatıldığını duyup Sam'e içeri girmesi için seslendiğimde daha tek bir duvarın süpürgeliğini mavi koruyucu bantla kaplamıştım.

"Neden..." dedim başımı kaldırma zahmetine girmeden, "... kimse badanaya hazırlık aşamasının ne kadar uzun sürdüğü konusunda uyarı yapmıyor? Cehennemden gelen bir matematik problemini çözmeye çalışıyorum sanki. *Odanın çevre uzunluğu nedir ve ölmek için dua etmeye başlamadan önce tüm odayı bantla kaç kez çerçeveleyebilirsin? Cevap, 0.2 kez.*"

"Bir fikrim var." Sam eğilip yapıştırdığım bandı sökünce istemsiz bir şekilde sinirle haykırdım. "Bantlama ve ince boyama işlerini bana bırak. Sen de ruloyla çalışmaya başla. Olur mu?"

Kafamı kaldırdım ve yaptığım azıcık çalışmayı mahvettiği ve işi bu şekilde devraldığı için onu paylamaya yeltendim ama şoke olarak sessizliğe büründüm. Onu gecenin bir yarısı çıplak ayakla ve çocuklara "*Come As You Are*" şarkısını ya da bu yüzyılda karşılığı neyse onu çalmayı öğretirken giydiği kıyafetle görmüştüm.

Ama bunu hiç beklemiyordum.

"Tulum mu giydin?"

Kendine baktı. "Evet."

"Üstünde isminin yazdığı bir tulum?"

Göğsüne kırmızı, kıvrımlı harflerle işlenmiş ismine hafifçe vurdu. "Boya badana işleri için kişiselleştirilmiş kıyafetin olduğundan dolayı kıskandın, değil mi?"

Birazcık kıskanmış olabilirdim. Benim üstümde kot şort ve *Hayvan Mezarlığı* baskılı kolsuz bir tişört vardı ve kol oyukları, sutyenimi gösterecek kadar genişti. Birilerinin, özellikle Sam'in uğrayacağını hiç düşünmediğim için görünüşüme özen göster-

memiştim ama şimdi fazla şey sergiliyormuş gibi hissediyordum. Elimle alnımı siliyormuş gibi yaparak sutyenimi kontrol ettim. Eh, en azından neon mor renkli, dantelli bir tane seçmişim.

Sam boyayı benim için bir tepsiye, kendi için de plastik bir bardağa döktü ve hemen işe koyuldu. Onu izlerken yapıştırdığım bandı neden söktüğünü anlamam uzun sürmedi. Bu işte bayağı iyiydi. Mükemmel şekilde dümdüz bir çizgi halinde boyuyor, yere tek bir damla bile damlatmıyordu. Her hareketi metodikti.

Ben de boyamaya başlamalıydim ama gözlerimi ondan alamıyordum. Çalışmasını izlemek büyüleyiciydi. Duvarın dibine Keten Beyazı'ndan bir şerit çizmek için bedenine aç verirken bir dizini yukarı kaldırmış, boya bardağını tutan elini bacağına dayamıştı.

“Hilecisin,” dedim.

“Pardon?”

Bana değil de duvara bakıyor olmasına rağmen yaptığı işe işaret ettim. “Boyama işinde bu kadar iyi olduğunu söylememiştin. Yan meslek olarak falan mı yapıyorsun yoksa?”

Sonunda bir hata yaptı. Tek bir boya damlası süpürgeliğe düşmüştü. Başparmağıyla lekeyi sildi, sonra elini tulumuna sürttü. “Yapıyordum,” dedi. “Liseden sonraki yaz A-Plus boya şirketi için çalışmaya başladım. Ardından hafta sonları ve üniversitenin ilk iki yılında tatillerde devam ettim.”

“İşten ayrılırken tulumunu almana izin mi verdiler?” Lacivert kumaşın üzerinde birkaç leke olduğunu fark ettim. Ama profesyonel bir boya ustasından beklenecek kadar çok değildi. Ya da belki de Lisa Frank kırtasiye ürünlerindeki, her yere boya sıçratan pandalar bana yanlış bir fikir vermişti.

“Aslında bunu kendim satın aldım,” dedi. “Şey için...”

Sustu ve boya fırçasını sürmekte olduğu köşeye bakıp kaşlarını çattı. Benim durduğum yerden bakınca çıkardığı iş gayet iyi

görünüyordu; neden durduğunu anlayamadım. Belki benim de artık işe başlamamı bekliyordu. Ne de olsa burası benim evimdi. Ruloyu alıp duvarı Keten Beyazı'na boyamaya başladım.

“Eğer o cümleyi bitirmezsen...” dedim, “Kafamın içinde, ‘*bir insan vücudunu asit dolu küvete atarken giymek için*’ diye tamamlayacağımı biliyorsun.”

Yumuşak bir kahkaha attı. “Bu kumaşın asit banyolarına dayanacak şekilde üretildiğini sanmıyorum,” dedi. “Geçen sene kendi gitarlarımı üretmeye başlamak gibi bir fikrim vardı. Tulumu da o proje için aldım. Sırf o işe özel bir üniformam olsa hem havalı olur hem de boya, vernik veya yapıştırıcı sürme konusunda endişelenmem diye düşündüm.”

“Gitar mı üretiyorsun?”

“Hayır,” dedi. “Proje hayata geçmedi.”

Garajında gördüğüm, yeniden birleştirilmek üzereymiş gibi bırakılan gitar parçalarını düşündüm.

“Sen dev bir ineksin,” dedim, bunu birden fark etmişim gibi. Gerçi öyleydi. Kendi enstrümanını üretmeyi düşünen ve bunun için özel bir üniforma yaptıran kişi benim kitabımda kesinlikle bir inekti.

“Evet,” dedi, “Daha önce de duydum.”

Bunu söyleyiş tarzına ve omuzlarının teslimiyetle çöküşüne bakılırsa yorumumu niyetlendiğim gibi espri olarak algılamamıştı. “Ama bu kötü bir şey değil,” diye devam ettim. “Benim *Disappeared* belgeseli için bir çizelgem var. Her ay vakaları Google’da aratıp çözülüp çözülmediklerini kontrol ediyorum. Aslına bakılırsa müzik daha sağlıklı bir takıntı gibi görünüyor.”

“Bahsi geçmişken,” dedi, “Çalışırken biraz müzik açabiliriz. Eğer istersen tabii.”

Susmam için ipucu verildiğinde anlardım. Ama evde müzik çalmak için sadece telefonum vardı. Ses daha yüksek çıksın diye

telefonu boş bir plastik bardağın içine yerleştirdim ama çalma listemdeki iki şarkının ardından Sam buna daha fazla dayanamayacağını söyleyip Bluetooth hoparlörünü almak için evine koştu. O yokken telefonuma baktım ve Conner'dan birkaç mesaj geldiğini gördüm.

Bana ihtiyacın olursa yardıma gelebilirim, diyordu ilk mesajda. Sonra, En azından manevi destek için merdiveni tutarım, yazmıştı.

Birkaç dakika sonraki mesajındaysa, Ama bu kulağa pek güvenli gelmiyor, değil mi? demişti.

Yarım saat önce olsaydı, ben iş yapmak zorundayken onun boş boş durması bir abla olarak sinirlerimi bozacak olsa da tek-lifini kesinlikle kabul ederdim. Ama artık Sam vardı ve tam ben mesaj yazacakken geri dönmüştü. Saçları terden hafifçe alnına yapışmıştı ve hoparlörü çalışma masamın üzerine koyarken bana samimi bir gülümsemeyle bakıyordu. Conner'a, Sorun değil, ben hallediyorum. O kadar suçlu hissediyorsan yarın öğle yemeği getirebilirsin. Odamı boyamama da yardım edersin, yazdım ve birkaç kurukafa emojisi ekledim. O siyah boyayı kapatmak için çok fazla emek gerekecekti.

Sam'le bir ritim yakalayıp boya işine devam ettik. Çarpışmamak için zıt duvarlarda çalışıyorduk. Aslında onun için üzülüyordum; ben düzgün olacağından emin olmasam da kolayca ruloyla çalışırken o iki büklüm halde yerde oturmak ve ellerinin titrememesi için çabalamak zorundaydı.

Fakat o aksini düşünüyor olmalıydı çünkü başını kaldırıp bana baktığında sempatik bir şekilde yüzünü buruşturarak, "Birazını ben yapayım mı? Kas gerektiren tüm iş sana kaldı," dedi.

Bu da bakışlarımın doğal olarak kollarına kaymasına neden oldu. Bazı kısımlarında Keten Beyazı noktalar olsa bile yine de

leziz görünüyorlardı. Dişlerimi, kan akıtacak kadar olmasa da sert bir şekilde bileğinin belirgin damarlarına geçirmek istedim.

Yüce İsa. Kendimi bile korkutmaya başlamıştım. “Bana neden bu kadar iyi davranıyorsun?” diye sorarken bu yüzden sesim istediğimden daha kaba çıktı.

Sam boya yapmayı bıraktı. Fırçası havada asılı kalmıştı. “Ne?”

“Burada olmak zorunda değilsin,” dedim. “Boya yapmak sıkıcı bir iştir. Zorunda olmasaydım asla girişmezdim.”

“Ben boya yapmayı seviyorum aslında.”

“Biliyorum. Böylece A-Plus’taki günlerini yad etmiş oluyorsun, değil mi?” dedim. “Ama cidden, ben sana o kadar nazik davranmıyorum. Senin bana neden nazik davrandığını anlamıyorum.”

Sam bana bakarken elindeki fırçayı unutmuş gibiydi.

“Damlıyor!” diye bağırdığımda hemen fırçayı boya kabına geri koydu ve bakışlarını bardağa dikti; ölümden kıl payı kurtulmuş ve hayatın anlamını sorguluyormuş gibiydi.

“Sanırım bir molaya ihtiyacım var,” dedi. “Geçen günkü turtadan kaldı mı?”

Kalmamıştı ama son paket esmer şekerli tarçınlı Pop-Tart’ları paylaşıp kızartmadan direkt olarak folyodan yedik. Ortak alanda çalışma masam dışında mobilya olmadığı için oturacak yer yoktu. Sam ayakta durup bacaklarını germek istediğini söyleyince, ben masamın önündeki sandalyeye yerleşip birkaç dakika sonra kalkacak enerji bulmayı diledim.

“Bana karşı nazik olmadığını düşündüren ne?” diye sordu sonunda. Sesi o kadar rahattı ki az önceki konuşmamızla arasındaki bağlantıyı neredeyse kuramayacaktım.

Omuz silktim. Ona çoktan unutmuş olabileceği birkaç huy-suzluğumu hatırlatmak istemiyordum.

“Nazik zaten saçma bir kelime,” dedi. “Nezaket bence yüzeyseldir. Nazik olmayı salla gitsin.”

Bu konudaki ciddiyeti karşısında gözlerimi kırptırdım. Ona katılıyordum aslında ama onca insan arasından Sam'in bu duyguyu ifade ettiğini duymak şaşırtıcıydı. "Peki," dedim, "Ama buraya badana yapmama yardım etmeye gelmişken kalkıp sana inek dedim. Yüzeysel nezaket ile birini yüzüne karşı aşağılama arasında bir orta yol olmalı ama ben bulamıyor gibiyim."

"Ben gerçekten ineğim ama," dedi. "Hiç aşağılanmış hissetmedim. Bu konuda hassas göründüysem... sebebi son ilişkimin temelde bu yüzden bitmesi olabilir. Ama bunu bilemezdin. Yani senin bir hatan yok."

"Eski sevgilin seni inek olduğun için mi terk etti?" Sorumu daha diplomatik bir şekilde ifade edebilirdim ama herhangi bir filtre uygulayamayacak kadar şoke olmuştum. Bahsettiği kişi, Conner'ın anlattığı, Noel'den hemen önce Sam'den ayrılan şu eski kız arkadaş olmalıydı. "Ciddi bir soru: Artık Disney, *Star Wars*'un sahibi olduğuna göre gerçek bir inek olmak mümkün mü?"

Buna gülümsedi. "Dürüst olmak gerekirse," dedi. "Ayrılırken '*hiç havalı değilsin*' ifadesini kullandı."

"Seni o tulumun içinde gördü mü hiç?" diye sordum. Bunu havayı yumuşatmak için espri olarak söylemiştim ama samimiymişim gibi çıktı. Sözleri yüreğimi burkmuştu. Birinin, özellikle de güvenip değer verdiği... ve hatta muhtemelen sevdiği birinin ona böyle bir şey söylemesi hiç hoşuma gitmemişti.

Ani paniğimin yüzümden belli olmamasını umarak kalkıp ruloyu aldım ve tekrar boyamaya giriştim. Kendi kalbimi her zaman korumuştum, evet. Ama Sam'in kalbine karşı bu kadar korumacı olacağımı hiç tahmin etmezdim.

"Bana havalılık konusunda söz sahibi olan bu kişiden bahsetsene biraz," dedim, sesimin kararlı çıkmasından memnun olarak. "Dilinde *piercing* var mıydı?"

"Burnunda vardı aslında," dedi Sam. "Nereden bildin?"

Liseye geri dönmüş ve birinin nasıl korkutucu derecede baş belası gibi görüneceğini düşünmeye çalışmıştım. Bana göre, dudak veya dil piercing'leri her zaman *sikimde değil* ve *kulak kanatan müzikler dinliyorum* mesajı verirdi. Belki de değerlendirme listemi güncellemeliydim.

“Ne kadar zamandır birlikteydiniz?”

“İki yıl,” dedi Sam. “Bir barda tanışmıştık. Ben arkadaşımın grubunda gitar çalıyordum, Amanda da en ön sıradan bizi izliyordu. Bence bu sorunun bir parçası buydu. Beni rock yıldızı olmak isteyen biri olarak görmüştü ama ben sadece, grubun gitaristi yeni doğmuş bebeğine vakit ayırırken yerini doldurmak için oradaydım.”

Sam'in son birkaç haftaya ait görüntüleri zihnimde belirdi. Sabahın ikisinde karşımda çıplak ayakla ve pejmürde halde durması, gülünç tropikal gömleği ve elinde bir paket Kit Kat'la kapısında dikilmesi, müzik mağazasında “*Farmer in the Dell*”i çalması, o aptal haki pantolonlarla dolaşması...

Müziğe olan sevgisine rağmen, gerçekte rock yıldızı klişesine pek uymadığını görebiliyordum. Onun gerçeği bundan çok daha iyiydi.

“O zaman da tef çaldın mı?” diye sordum. “Bunun kızlara yanlış fikir verebileceğini unutmamalısın.”

Sam de işe geri döndüğü için rahatça konuşuyordum. El merdivenine tırmanmış, tavanın duvarla birleştiği yeri boyamaya hazırlanıyordu. Kıcını izlemem için mükemmel bir bahane bulmuştum. Tabii kısa süreliğine. Yine de keyifliydi.

Çünkü çok hoş bir kıcı vardı.

“Devam etseydi onunla evlenir miydin sence?” Soru daha düşünmeden ağızımdan çıkmıştı. *Kahretsin!* Bu kesinlikle beni ilgilendirmezdi. Hem ne zamandır birinin medeni durumuyla ilgilenir olmuştum?

Sam hemen cevap vermedi. Fırçasını tekrar daldırdığı bardağa bakıyordu. Ben de ensesine bakıp söylemediği şeyleri okumaya çalıştım. *Evet, ona deliller gibi âşıktım.* Böyle mi düşünüyordu acaba?

“Bilmiyorum,” dedi sonunda. “Bunu hiç düşünmemiştim aslında. Ve artık ayrıldığımız için de sanırım asla kesin olarak bilemeyeceğim. Zaten birbirimiz için yaratılmadığımız açık.”

“Birbiri için yaratılan insanlar var mıdır ki gerçekten?”

Fırçaya boya alması gereğinden uzun sürdü. “Olmadığına mı inanıyorsun?”

“Ted Bundy’yi anlatan *The Phantom Prince* adında bir kitap var,” dedim. “Güncellenmiş versiyonun önsözünde yazar, Ted Bundy’yle ilişkisini kesinlikle tanımadığını belirtiyor. Eğer bu seni romantizmin öldüğüne ikna etmezse hiçbir şey etmeyecektir.”

Sam bu konuşmayı sağlam zeminde yapmak istermiş gibi merdivenden indi. “Bunu çok sık yapıyorsun,” dedi. “Sohbet cidiye dönünce seri katillerle ilgili konuşmaya başlıyorsun.”

“Toplu cinayetten daha ciddi ne olabilir ki?”

Bana içimi karıncalandıran bir bakış attı. *Beni tanıımıyorsun,* demek istiyordum ama bir yandan da *siktir, beni gerçekten tanıyor,* diye düşünmeden edemiyordum. Gözlerime düşen saçlarımı üfleyerek ittim. Bandana tek görevini yerine getirmiyordu.

“Annemle babam ben on üç yaşındayken boşandı,” dedim. “Biliyorum, bu çok normal bir şey. Ebeveynleri artık birlikte olmayan ya da hiçbir araya gelmemiş bir sürü insan var. Annemler boşanmadan bir yıl önce sınıfımdaki bir çocukla konuştuğumu hatırlıyorum. Saçları hep yağlıydı ama ondan hoşlanıyordum. Bana ebeveynlerinin boşandığından bahsetmişti ve ben de ‘*Keşke benimkiler de boşansa,*’ demiştim. Çocuğu etkilemek, herkes gibi olmadığımı göstermek istemiştim ama bir yandan da bunu gerçekten istiyordum. Annemle babam sürekli kavga ediyorlardı.

Kavga etmedikleri zaman da sürekli temkinli olmak zorundaydık; çünkü tartışma başlatacak bir şey yapmak istemiyorduk.”

Sam de ben de artık boyayla uğraşıyormuş gibi bile yapmıyorduk. Ben ellerimi hareket ettirirken yere boya damlatmamak için ruloyu tepsiye geri bırakmıştım. O da beni dinlemek için merdivene oturup dirseklerini dizlerine dayamıştı.

“Bir keresinde Conner’ın canı jöle istemişti. Nedenini bilmiyorum ama ağırlığınca jöle yemeyi kafasına takmıştı ve eğlence-
li bir cumartesi etkinliği olacağına inanıyordu. Annemiz onun için yapacağına söz vermişti ama işten hep yorgun geliyordu. Sanırım o zamanlar hâlâ bir hukuk firmasında ofis müdürü olarak çalışıyordu ve firmanın ortaklarından biri şerefsizin tekiydi. Bir Anma Günü’nde planladığımız bir seyahatimiz olduğu için, üç günlük hafta sonu tatili yapmak istediğini söyledi diye onu kovmakla tehdit etmişti.”

Konudan sapıyor ve niyet ettiğimden daha fazlasını anlatıyordum ama ağzım açılmıştı bir kere. Susamıyordum. “Her neyse. Annem yorgun diye Conner için jöleyi ben yapayım demiştim. O kadar da zor olamazdı, değil mi? Bir kaba renkli şeker doldurup suyla karıştırmak ve buzdolabına atmaktan ibaret, beş dakikalık bir işti. Ama babam, buzdolabının arka tarafındaki bir şeye ulaşamadığı için tam olarak donmadan jöleyi çıkardı ve dev kâseyi oraya koyduğu için anneme öfkelen-di. Annem de savunmaya geçti ve kendi yapacağını söylemişken benim karışıp jöleyi yapmama kızdı. Sonra da Conner ağlamaya başladı çünkü jöleyi yemek istiyordu ama tatlı hâlâ donmamıştı...”

Babamın kâseyi mutfağın karşı tarafına fırlatıp, her yeri olay yeri gibi kırmızıya boyadığı kısmı anlatmadım. Evi satmadan önce buzdolabını yerinden çıkardığımızda, kırmızı boyanın bir kısmının hâlâ zemin fayansında olduğunu göreceğimizden emindim.

“Kusura bakma,” dedim. “Bunları sana neden anlattığımı bilmiyorum.”

“İlişkilerden, aileden ve aşktan neden şüphe duyduğunu anlayabiliyorum,” dedi Sam. “Zorlu bir çocukluk geçirmişsin ve bunun için çok üzgünüm. Ama Phoebe, annenle baban dünyadaki tek çift değil ki. Ted Bundy ve o yazar kız arkadaşı da öyle. Kahretsin, Bonnie ve Clyde, acı sonlarına dek birlikte kaldılar ama onlar da şu koca dünyadaki iki insandı sadece. Dünya görüşünü bu küçük veri kümesine göre belirleyemezsin.”

“Gayet de belirleyebilirim.”

Ensesini ovuşturdu. Ya saatlerdir boya yapmaktan dolayı bir rahatsızlığı vardı ya da bu konuşma onu yıpratıyordu. Belki her ikisi de.

“Ya Conner ve Shani?” dedi. “Onlar bir süredir birlikteler, değil mi? Ve Conner evlenme teklif etmeyi planlıyor.”

“Tekliften nasıl haberdar oldun?”

“Conner partide beni köşeye sıkıştırdı ve yüzüğü gösterdi. Bir an benim karşımda dizinin üstüne çökecek sandım.”

Bir kahkaha attım. Tam da Conner’ın yapacağı bir şeydi bu.

“Sence onlar da mı ayrılmaya mahkûm?”

Bu hiç adil değildi. Tüm insani bağlantıların hayal kırıklığı ile sonuçlanacağına inansam ve iki kişinin uzun süre birlikte kalabileceğini düşünmesem de kardeşinin ilişkisinin bitmeye mahkûm olduğunu söyleyen bir pislik olmayacaktım.

Ama kardeşimin ne kadar azimli, ne kadar iyi huylu, ne kadar açık kalpli olduğunu düşündüğümde, Shani’ye ihanet ettiğini veya ona kötü davrandığını gözümde canlandırmakta zorlandığımı fark ettim. Shani’nin ne kadar özverili ve düşünceli olduğunu, kardeşimi ne kadar çok sevdiğini düşününce, onun da ilişkiyi bozacak bir şey yaptığını hayal edemiyordum.

“Bu soruya cevap vermeme hakkımı kullanıyorum,” dedim ama nihai kararımı yüzüme yansıtmış olmalıydım çünkü Sam’ın dudakları yarım bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

“Belki de müziği yeniden açmalıyız,” diye önerdim.

“Bana uyar.”

Chvrches’in *Love Is Dead* albümünü seçtim ve kendi esprime sırtarak ilk şarkıyı başlattım.

---

* (İng.) Aşk öldü. (ç.n.)

ON BEŞ

SAAT SABAHA KARŞI biri gösterirken ilk katı atmayı bitirdik. Daha iyi kapatması için astar boyaya fazladan para ödediğim için seviniyordum. Gerçi Sam renk dengesizlikleri gördüğünü iddia edip birkaç yere son dokunuş yapmak istemişti ama bence sebebi loş ışıktı, duvarlarda o kadar da sorun yoktu.

“Kendimize C-Artı Boyacılar diyebiliriz,” dedim. “Çok dikkatli bakmazsan B-Eksi bile olabilir.”

Sam işe devam ederken bir ara tulumunun fermuarını açmış ve üst kısmını çıkarıp beline düşmesine izin vermişti. Bu yüzden şimdi üstünde sadece beyaz atlet vardı ve köprücük kemiklerini yalamak ya da tulumun geri kalan kısmını da üstünden söküp atmak gibi çılgınca şeyler yapmak istememe neden oluyordu.

Beni kendisine bakarken yakaladığında yüzümün alev aldığını hissettim. Hem boya işi hem de utanç yüzünden yanaklarımın al al olduğundan emindim.

“Tanrım, ne sıcak!” dedim, tişörtümün eteğiyle karnımı yelleyip kızarmamı sığağa bağlamasını umarak. “Bu nemli havada merkezi klima bile işe yaramıyor.”

“Benim havuzum var,” dedi Sam. “Yüzmek ister misin?”

Hayır demeliydim. Saat geç olmuştu ve Dr. Nilsson’a göndereceğim bölümü akşamüstü beşten önce bitirebilmek için sabah erken kalkmam gerekiyordu. Soğuk bir duş alıp yatağa girmem akıllıca olurdu.

Ama şu anda yüzmek kulağa harika geliyordu. Ve Sam’le yüzmek...

“İsterim.”

En son ne zaman yüzdüğümü hatırlamıyordum. Bir mayom bile yoktu çünkü mayo alışverişi tam bir kâbustu ve kendimi pazar sabahı çizgi filmlerindeki Cathy gibi hissetmeme neden oluyordu; ki bu istediğim en son şeydi. İç çamaşırlarım birbirine uyumsuz olsa da –altım siyah, üstüm mordu– yeterli geleceğine karar verdim. Hem kimin umurundaydı ki?

Sam umurunda olmadığını söyledi ve ben soyunurken bakmayacağına söz verdi. Ben böyle bir söz vermediğim için *boxer* şortuna, atletini çıkarırken gerilen sırt kaslarına ve tulumunu çıkarmak için eğildiğinde omurgasının çıkıntısına şöyle bir göz atmayı ihmal etmedim. Sonra suya balıklama atlayarak beni şaşırttı.

Bir süre dipte ilerledikten sonra yüzeye çıktı. “Su ılık,” dedi. “Ama yine de harika hissettiriyor. Hadi gel.”

Havuzun diğer tarafına yüzüp kollarını beton kenara dayadı. Bunu bana mahremiyet tanımak için yaptığını biliyordum. Bir yanım, *mahremiyeti boş ver, izle beni*, diye seslenmek istiyordu. Sonuçta bir yetişkindim ve böyle şeylerden utanmak aptalca geliyordu. Ayrıca bana bakarken, gözlerinin hayal ettiğim gibi koyu maviye dönüp dönmeyeceğini merak ediyordum. Ama bir şey demeden şortumla tişörtümü çıkardım ve suya atladım.

Gerçekten dediği kadar harikaydı. Suyun üzerinde tamamen ağırlıksız halde süzüldüm. Havuz lambalarının parıltısı tenimi

soluk mavimsi bir renge dönüştürüyordu. Kendimi bir uzaylı gibi hissettim. Mutlu hissettim.

“Buna alışabilirim,” dedim havuzdan daha fazlasını kastederek.

Sam beni izleyerek yüzmeye başladı ama tam bir şey söyleyeceğini düşünürken ya da *belki de ben söylemeliyim*, derken suya daldı. Yüzeydeki kabarcıklar bana doğru geldiğini gösteriyordu. Birkaç saniye sonra sığ tarafta bana katılmıştı. Su beline geliyordu. Saçlarını geriye yatırıp ellerini yüzüne sürterken damlacıkların göğsünden aşağı, dümdüz karnına doğru kaymasını izledim.

“Saçında boya var,” dedim.

“Senin de...” Bakışları göğüslerime kayd, sonra tekrar yüzüme döndü. Sebebi havuzun ışıkları ya da kirpiklerinin su nedeniyle koyu renge dönmesi olabilirdi ama gözleri elektrik mavisi görünüyordu.

Kafamı eğip göğüs dekolteme baktığımda sol göğsümün tam üstünde bir boya lekesi olduğunu gördüm. “Aa,” dedim. “Buraya nasıl damlamış?”

Bir şeyi daha fark etmiştim. Meme uçlarım sutyenin dante-linden gayet açık bir şekilde görülebiliyordu. Hay aksi.

Sam’in kulaklarının uçları artık o kadar pembeydi ki gündüz olsaydı güneş yanığı olduğunu düşünürdüm.

“Ne kadar da kolay...” dedim suda ona yaklaşarak.

“Kolay olan ne?”

“Seni utandırmak.”

Parmak uçlarımda yükselip elimi boynuna kaydırdım. Teni su nedeniyle kaygan ve sıcaktı. Ensesindeki saçları kavrayarak onu kendime çektim ve öpmeye başladım. Aslında bir saniye öncesine kadar bunu yapacağımı bilmiyordum ama sanırım o aptal masayı kapımın önüne taşıdığı günden beri düşünüyordum.

İlk başta kontrollü hissediyorsam bile uzun sürmedi. Yanaklarımı kavrayıp dudaklarıma iyice yapışarak öpücüğü derin-

leştirdi. Altdudağımı dişlerinin arasına alıp hafifçe ısırđında, gırtladımdan bana hiç benzemeyen bir inleme yükseldi. İnce sut-yenimin altından göğüs kafesine sürtünen meme uçlarım sertleşmişti ve ağrıyordu. Bir elini dantelin altına kaydırıp göğsümü avuçladı. Parmakları meme ucumu sıkarken öyle müthiş bir his veriyordu ki neredeyse canım yanıyordu.

“Mükemmel göğüslerin var,” diye mırıldandı boynuma doğru. “Bunu söylememe izin var mı?”

Sutyenim artık yarı eğri duruyordu; bir askısı omzumdan düşmüştü. “Göğüslerim dışarıdaysa bunu söylemekle yükümlüsün demektir zaten.” Kıçını kavramak için uzandım ve sertliğini uyluğumda hissedene dek onu kendime çektim. “Mükemmel bir kıçın var. Tulumun içinde bile iyi görünüyor.”

“Tulumun seni çıldırtacağını ummuştum.”

“Asıl çıldırtıcı şey göğsündeki isim baskısıydı. Bir daha arabam konusunda yardım etmeye gelersen yine tulumunu giy. Böylece sahip olduğumu bile bilmediğim seksi tamirci fantezimi yaşayabilirim.”

Gülümsemesini dudaklarımda hissedebiliyordum. “Phoebe?”

“Hıı?”

“Şu anda benim aklımdan başka şeyler geçiyor,” dedi. “Eğer senin için de sorun değilse...”

“Üstüme atlamak gibi şeyler mi?”

Beni tekrar öptü ve cevabını yutup midemde bir yerlerde bir titreşime dönüşmesini hissettim. Sonra elleri kıçımı kavrayıp bacaklarımı beline dolayarak beni kucakladığında ve onu, omurgamda ani bir ürperti uyandıran bir şekilde ta merkezimde hissettiğimde tüm mantıklı düşünceler kafamdan uçup gitti.

“Üşüdün mü?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım. “Öpmeye devam et.”

Alt dudağımı ve boynumu emdi, dilini kulak mememde gezdirdi ve tekrar dudaklarıma kaydıldı. Ona doyamıyor, çıplak tenini kendi tenim üzerinde hissetmek istiyordum. Havuzda öpmek de çok seksiydi ama aramızda su olmasa daha iyi olurdu.

“Evinde...” derken biraz nefes aldım, sonra onu tekrar öptüm. “... prezervatif var mı?”

Bunu sorduğum için ya da belki de her şey bu kadar hızlı geliştiği için şaşırılmış gibi kaşlarını kaldırdı.

“Evet,” dedi. “Sen...”

Yavaşça aşağı kayıp dilimle köprücük kemiğine hafifçe dokundum çünkü kendime bunu yapacağıma dair söz vermiştim. Tadı klor, tuz ve Sam gibiydi. “Eminim,” dedim çünkü içimden bir ses bunu soracağını söylüyordu. “Odana gidelim mi? Lütfen?”

Arka verandada duran havlulara sarınıp sürgülü cam kapıdan içeri girdik ve Sam elimi tutarak beni evde yönlendirdi. Daha önce hiç böyle hissettiğimi hatırlamıyordum. Bir insanla bağlantı kurmaya hiç bu kadar ihtiyaç duymamıştım. Belki de bunu çok uzun zamandır seks yapmamama ve son birkaç haftada Sam’i izleyerek, onu düşünerek, onunla vakit geçirerek beklentiyle dolmama bağlamalıydım. Bir kere seks yaptıktan sonra onu sistemimden atacağıma inanıyordum. Tam istediğim gibi bir kaçamak olacaktı.

Fakat odasına adım attığımızda birden bunun sadece bir yaz kaçamağı olmadığını hissetmeye başladım. Odası ona benziyordu. Bir şekilde tam olarak hayal ettiğim gibiydi. Kitapların gelişigüzel bırakılmış olduğu bir raf, duvarlardan birine yaslanmış gitar kutusu, aceleyle kalkmış gibi yatağın ayak ucunda tortop olmuş lacivert yatak örtüsü... Ama onu pek tanımıyor olmama rağmen, nasıl odası onun gibi hissettirebilirdi ki?

Kapıyı arkasından kapattı ve bana biraz mesafe tanımak ister gibi ahşaba yaslandı. Bakışlarımı boynunun yukarısında tutmaya çalıştım çünkü geri kalanı çok dikkatimi dağıtıyordu.

“Saat geç oldu,” dedi. “İstersen uyuyabiliriz. Ya da kıyafetlerini alırsın ve ben seni kapına kadar götürürüm.”

“İstedigin bu mu?”

Aptal stratejimdeki sorun, yüzümde beliren çeşitli duyguları izlerken içime işleyen o gözleri hafife almış olmamdı.

“Burada benim isteklerimin söz konusu olduğunu düşünmüyorum.”

“Hey, önce ben seni öptüm,” dedim. “Niyetimi açıkça belli ettiğimi düşünüyorum.”

Belinden düşmediğinden emin olmak istercesine bir eliyile havlusunu tutup bana yaklaştı. Bense onu izlerken havlunun düşmesini umuyordum.

“Ya şimdi?” dedi.

Hissettiklerimi kelimelere nasıl dkeceğimi bilmiyordum. Söylemek istiyor muydum onu da bilmiyordum. Esasında bir süredir bu anı, öylesine biriyle değil de *Sam*’le birlikte olmayı bekliyordum. şimdi beklentim gerçekleşiyordu ve aynı anda hem korkutucu hem heyecan vericiydi. Ve son birkaç haftada hayatımda önemli bir yere sahip olan bu adamın, şimdi farklı bir açıdan önemli hale geleceğini bilmek biraz tuhaftı.

Ellerimi göğsünde yukarı kaydırıp başparmaklarımı omuzlarına bastırdım. “Bunu istiyorum,” dedim. İlk düşüncem, “*seni istiyorum*”du ama diğer şekilde dillendirmek daha güvenli gelmişti.

Havlumun yere düşmesine izin verdim ve karşısında stsz halde dikildim. Havuzun yeşilimsi ışığı pencereden içeri doluyordu. Lambaları kapatmayı unutmuştuk ama şu anda umursayacak durumda değildim. Parmaklarımı lastiğine geçirip klotumu aşağı indirdim.

Beni izlerken Sam’in keskin bir nefes aldığını ve güçlükle yutkunduğunu duydum. Saımdaki tokayı nazikçe çekmek için

uzandı ve omuzlarıma yayılan dalgaları parmaklarıyla taradı. Bu yaptığı kafa derime masaj gibi gelince gözlerimi kapatıp ona doğru sallandım.

“Çok güzelsin,” diye mırıldandı ağızıma doğru. Beni öperken elleri hâlâ saçlarımdaydı. Bu seferki bir şekilde havuzdakilerden farklıydı; beni keşfetmek ister gibi yavaşça öpüyordu. Dünyadaki tüm vakte sahipmiş ve her dakikasını benimle geçirmek istiyor-muş gibi.

Bense onu bir an önce içimde hissetmezsem patlayacakmış gibi sabırsızdım.

Havlusunun üzerinde dolaşan ısrarcı ellerim ona bir ipucu vermiş olmalıydı çünkü beş saniye içinde ikimiz de çıplaktık ve yatakta birbirimize dolanmıştık. Dokunabildiğimiz her yere dokunuyor, öpebildiğimiz her noktayı öpüyorduk. Sertleşmiş aletini avucuma alıp, başparmağımı ipeksi ucuna değdirdiğimde tüm vücudu ürperdi.

“Ah,” dedi boğuluyormuş gibi. “Bunu yapmaya devam edersen fazla dayanamam.”

“Neyi? Bunu mu?” dedim ve tekrar yaptım. Onu bu şekilde kontrolden çıkmış, loş ışıktaki gözleri vahşice parlarken görmek çok hoşuma gitmişti. Ama sonra beni yatağa sırt üstü mihlayıp dizginleri eline aldı ve boynumda öpücüklerden bir yol çizmeye başladı. Göğsümde durup meme ucumu emmekle biraz oyalandıktan sonra dilini karnıma, oradan da klitorisime kaydırdı. Belim istemsizce yay çizdi ve bedenim daha fazlasına ihtiyacı olduğunu zihnimden önce biliyormuşçasına kalçam ona sür-tünmeye başladı. Dilini içime daldırıp beni yaladı, emdi, ağza alınmayacak şeyler yaptı. Bir noktadan sonra istesem bile kendimi tutamayacağımı anladım. Çarşafı yumruklarımın içinde sıktım ve orgazmın şok dalgalarını üzerimde hissederken kesik nefesler aldım.

Sonunda soluğum düzene girdiğinde uyluğumu bacağına doladım ve kontrolü elime almak için üstüne çıktım. “Prezervatif?” dedim dudaklarına doğru.

“Komodinin çekmecesinde.”

Paketi dişlerimle yırtıp açarken ağzının bir köşesinin seğirdiğini gördüğümde anlık bir bocalama yaşadım. Aramızda seksten daha fazlası vardı sanki. Partisinde mutfakta yaşadığımız an gibiydi. Kaçamak konusunda beni korkutan şey bir boşluk hissi vermesiydi. Ama belki de asıl korkmam gereken, boşluğun tam tersiydi.

Fakat buna kafa yoracak vaktim olmadı çünkü prezervatifi takar takmaz tek bir sert hareketle kendimi ona bastırdım ve aniden o kadar *dolu* hissettim ki istemsizce iç geçirdim.

“Siktir,” dedi Sam. Bu kelimeyi onun ağzından ilk kez duyuyordum. Elleri arkama kayıp kıcımı sıktı ve ikimiz de terden sırlıklam olup bitkin düşene kadar üzerinde hareket etmeye devam ettim. Sonunda da kendimi göğsüne bırakıverdim.

Bir dakika boyunca öylece yattık. Odadaki tek ses, yüksek nefes alışverişlerimizdi. Birden utanmaya başladım ve ne diyeceğimi bilemedim. Sam şakağıma yumuşacık bir öpücük kondurup, yüzüme düşen saç tutamlarını geriye itti ve bana doğru yuvarlandı.

“Bu harikaydı,” dedi. “Sen harikasın. Nasıl hissediyorsun?”

O kadar soru varken neden bunu sormak zorundaydı? Vücudum yorgun, ağrılı ama tatmin olmuş hissediyordu ve bir yanım hâlâ, Sam’in güzel olduğumu söylediği ve pürüzlü sesiyle küfrettiği bulutun üzerinde süzülüyordu. Ama zihnim yavaştan dünyaya dönüş yapmış ve bazı şeyleri sorgulamaya başlamıştı. Kafamın içi “*Bundan böyle aramız tuhaf mı olacak?*”, “*Sutyenimi havuzda mı bıraktım?*” gibi sorularla doluydu.

“Yorgunum,” dedim, çünkü bu verebileceğim en dürüst yanıttı. Hissettiğim çelişkiyi fark ettirmemeyi umarak ona gülüm-

sedim ve ağzının kenarına bir öpücük kondurdum. Ne de olsa bunu ben istemiştim. Onu öpen, buna teşvik eden bendim.

“O zaman kal,” dedi. “Burada uyuyabilirsin.”

Buna karşı gelmek istedim. Geceyi bir erkeğin evinde geçirmeyeli çok uzun seneler olmuştu. En son ne zaman yaptığımı bile hatırlamıyordum. Belki de lisansüstü eğitime başlamadan önceydi. O zamandan beri de sadece kaçamaklar ve seks amaçlı ilişkiler yaşamıştım. Ayrıca yarın tamamlamam gereken çok fazla yazı vardı. Bunun yanı sıra boyanın kapağını açık bıraktığımız ve sutyenimi kesinlikle havuzda unuttuğumuz gibi endişeler beynimi kemirmeye başlamıştı.

Ama yatak çok rahattı, Sam’in kolu beni sıcacık tutuyordu ve saat sabahın üçü falan olmalıydı. Gözlerimi yumdum ve kendimi uykuya bıraktım.

RÜYAMDA BAŞKA BİR sese dönüştürdüğüm bir tıklama sesiyle uyandım. Yana dönüp kendi yatağında olmadığımı fark ettiğimde ve yanımda hâlâ uyuyan Sam’i gördüğümde kafam bir anlığına karıştı.

Tek kaşının üzerinde küçük bir yara izi vardı. Ciddi bir şeye benzemiyordu –muhtemelen düzgün bir şekilde iyileşmemiş bir çocukluk sıyrığıydı– ama sadece bu kadar yakın durduğumuz için özümseyebildiğim bir detaydı.

Parmak uçlarımı üzerinde dolaştırmak istedim ama tıklama sesi yine duyulunca onu omuzlarından sarsıp uyandırmak zorunda kaldım.

“Sam. Kapıda biri var.”

“Hmm,” dedi gözlerini açmadan, bana daha da sokularak. Ereksiyonunu bacağымda hissettiğimde, karnımın derinlikle-

rinde bir kıvılcım çaktı. Bunu bir aleve dönüştürmeyi çaresizce istiyordum ama dışarıdakinin kim olabileceği kafama dank ettiğinde kıvılcım sönüverdi. Sam'i tekrar sarstım.

"Sam," dedim. "Sanırım kardeşim geldi."

Bu gözünü açmasına neden oldu. "Conner neden benim kapımda olsun ki? Saat kaç?"

Dün boyaya yardım edemediğinden dolayı, Conner'a bugün bana öğle yemeği getirmesini söylediğimi hatırladım. Yani saatin kaç olduğunu düşünmek bile istemiyordum. Bir süredir uyumadığım kadar uyumuş olmalıydım.

"Muhtemelen aramıştır," dedim inleyerek. Şu anda uğraşmak istediğim son şey buydu. "Ama ben yine telefonumu evde unuttum. Şimdi kapıya bakmazsam endişelenir."

"Tamam," dedi Sam, kalkıp temiz iç çamaşırı ve kot pantolon almak için şifonyerine doğru eğilerek bana çıplak poposunun nefis manzarasını sunarken. "Giyecek bir şey ödünç almak ister misin? Tişörtle *boxer* şort verebilirim."

"Çok iyi olur," dedim. "Eğer dikkatini dağıtabilirsen ben de arka kapıdan gizlice çıkıp çitin üzerinden atlayarak bizim eve geçebilirim. En fazla beş dakikamı alır. En sezgisel video oyununun hangisi olduğunu sor. Bu onu bir süre oyalayacaktır. Sonra beni görmediğini söyleyip bizim evin kapısını bir kez daha çalmasını önerebilirsin."

Sam kaşlarını çatı. "Neden onu içeri davet etmiyorum ki? Sen de hazır olduğunda yanımıza gelirsin. Ya da onunla yüzleşmek istemiyorsan ona hâlâ uyuduğunu söyleyebilirim. Biliyorum biraz garip ama hepimiz yetişkiniz sonuçta. Eninde sonunda birlikte olduğumuzu öğrenecek."

Bunu söylemesinin ardından aramızda gergin bir sessizlik oluştu. Cevap vermeyişimin ne anlama geldiğini anladığı an yüzünde beliren ifadeyi ve gözlerindeki ışığın bir miktarının tit-

reşerek sönmesini görmezden gelmek çok zordu. Bunun kişisel olmadığını, sadece Conner'ın sinir bozucu laflarıyla uğraşmak istemediğimi açıklayamamak beni öldürüyordu. Ayrıca aramızdaki bu şeye birilerini karıştırmayı ve her şey bittiğinde onlara açıklama yapmayı da istemiyordum. Fakat açıklama yapacak zaman yoktu. Beni anlaması ve bana yardım etmesi için ona bakışlarımı yalvardım.

“Sezgisel video oyunu,” diye mırıldandı. “Tamamdır. *Boxer*’lar en üst çekmecedeydi, tişörtler de ikincide. Sen inmeden ön kapıyı kapatırım, yoksa arkamdan geçtiğini görür.”

“Sağ ol,” dedim ama çoktan gitmişti. Kapıyı açıp Conner’la konuşmaya başlamasını dinledim. Sonra gelen *klik* sesi, dışarı çıkıp kapıyı kapattığını gösteriyordu.

Çekmeceleri açıp kırmızı bir *boxer* şortla elime gelen ilk tişörtü aldım. Parlak sarı renkli tişörtün önünde bir roket çizimi, ÖĞRENMEYE UÇUYORUZ! kelimeleri ve bir okul adı vardı. Muhtemelen çocukluğumdan beri bu kadar renkli giyinmemiştim ama fazla düşünecek vaktim yoktu. Bu yüzden ikisini de aceleyle üstüme geçirip kayan kapılardan gizlice arka bahçeye çıktım.

Tam da tahmin ettiğim gibi neon mor sutyenim, dün gece yaşananların hatırasıyla havuzun ortasında yüzüyordu. Uzanıp almak istedim ama verandadaki giysilerimi toplamakla yetindim. Conner’ı evine gönderdikten sonra diğer her şeyi çözebilirdim.

Ama sonra Sam’in yüzündeki bakış gözlerimin önünde belirdi. Hayal kırıklığı ve düşünmek istemediğim, çok daha derin bir başka duygunun birleşimiydi. Sanırım bir şeylerin çözüleceğinden o kadar da emin olmamalıydım.

ON ALTI

SOĞUK TACO BELL yemeyi pek tercih etmezdim ama yemeğin soğumasının kendi hatam olduğunu da kabul ediyordum. Sam'in iç çamaşırının üstüne bir pantolon geçirip, *bir ilkokul müzik öğretmeniyle yattım!* diye bağırarak parlak sarı tişörtün yerine de temiz bir sutyenle kendi siyah tişörtlerimden giymek için tam zamanında eve varmıştım.

Conner, *burrito*'suna bir paket acı sos sıkarken, "Kapıyı yüz kere tıklattım," dedi. "Ayrıca telefon da ettim. Cidden Pheeb, kafamı cinayetler ve suçlarla alakalı şeylerle doldurup sonra da böyle yapamazsın. Komşun sürekli seni kontrol etmek için oraya gidiyorum diye deli olduğumu düşünmeye başlayacak."

"Üzgünüm, duştaydım." Saçımın ıslak bile olmadığını ve çoktan duş aldığımı söylemenin öğle yemeğinden sonra duş alma şansımı yok edeceğini fark ettim. Ve yıkanmaya fena halde ihtiyacım vardı. "Duş almak üzereydim," diye düzelttim. "Sam ne dedi?"

"Orada olmadığını söyledi, ne diyecek," dedi Conner. "Sonra bana video oyunları hakkında garip şeyler sordu. Şimdiye kadar

doğru düzgün bir oyun oynamamış, biliyor musun? *Mass Effect*'ten bahsettiğimde bana uzaylı görmüş gibi baktı. *Mass Effect*!”

“Ah,” derken bir yandan da “*Nasıl görünüyordu?*”, “*Bana kızgın gibi miydi?*” gibi soruları kardeşime bir şey hissettirmeden nasıl sorabilirim diye düşünüyordum. Ama tabii ki bu imkânsızdı.

“Bahsi geçmişken...” *Burrito*'sunu dengesiz bir şekilde dizinin üstüne koydu ve yanındaki çantaya uzanıp etrafına güç kablolu sarılmış siyah, dikdörtgen bir şey çıkardı. “Sana bir hediye getirdim. Eski olduğunu biliyorum ama hiç yoktan iyidir diye düşündüm. İçinde *Crash Bandicoot* ve diğer bazı oyunlar yüklü. Babamın odasındaki küçük televizyonu buraya bağlayabilirsin. Ben şu anda bileğim yüzünden oynayamıyorum, bu yüzden canın sıkıldığında yapacak bir şey olsun diye sana getirmek istedim.”

Buraya geldiğimden beri hiç boş kalmamış, tüm zamanımı ev işleri, eşya toplama, boya yapma, okuma ve yazmayla geçirmiştim. Bir de Sam vardı tabii. Zihnim diğer her şeyden çok ona odaklanıyordu. İmalı bir şey söylediğimde boynunun kızarması, dün gece üstüne çıktığımda gözlerinde beliren bakış...

Pek çok şey hissediyordum ama can sıkıntısı bunlardan biri değildi.

Yine de Conner'ın beni düşünmesi çok hoştu. Sağlam eliyle tutmaya devam etmek zorunda kalmasın diye uzanıp PlayStation'ı ondan aldım. Bu esnada dirseği *burrito*'suna çarptı ve bir şapırtı sesiyle yere düşürdü.

“Bunun olacağını biliyordum,” dedi neredeyse neşeyle, yemeğinin zarar görmemiş olmasındansa haklı çıktığı için daha mutluymuş gibi. Yere dökülenleri kahverengi peçetelerden biriyle silmek için uzandı ama yapmaması için elimi sallayıp temizlik spreyi ve kâğıt havlu almaya mutfağa gittim.

“Beklediğimden çok daha fazlasını yapmışsın,” dedi Conner, Ketten Beyazı duvarlara göz atarak. “HGTV eve el atmış gibi görünüyor.”

“Aynen. Sam de yardıma geldi. Chicago’da üç yaz mevsimini ev boyayarak geçirdiğini biliyor muydun? Bütün ince boya işlerini kendi başına yaptı.”

“Ha?”

Conner’ın ses tonu kafamı yerden kaldırmama neden oldu. “Ne?”

“Garip geldi,” dedi. “Az önce Sam’le konuştuğumda seni görmediğini söyledi. Dün gece buraya boya yapmaya geldiğinden hiç bahsetmedi.”

“Dostum, *İtiraf Kasetleri* programında değiliz,” dedim. “O kadar önemli bir şey değil. Beni bugün görmediğini söylemek istemiştir. Ki bu doğru.”

Eğer yanlış hatırlamıyorsam kardeşime söylediğim ilk direkt yalandı bu. Ve hiç iyi hissettirmemişti. Sam’den yalan söylemesini istemek de iyi değildi. Ama Conner zaten komşuya takıntılı olmam konusunda bana laf edip duruyordu, şimdi bir de yaşananları öğrense daha da sinir bozucu olurdu. Devamlı Sam’le hâlâ görüşüp görüşmediğimi, onu düğüne davet edip etmeyeceğimi, kendim ne zaman düğün yapacağımı sorup dururdu. Video oyunları konusundaki ısrarcılığını, hayatın her kısmına uygulamakta üstüne yoktu.

“Tamam ya. Niye saldırıya geçtin ki? Sadece garip olduğunu düşündüm. Aa bu arada, sana soracağım şeyi hatırladım. 4 Temmuz için planın var mı?”

Kardeşimin kısa dikkat süresi için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. “Evet. Kırmızı-beyaz-mavi renklerde üç katlı bir pasta yapıp ülkemiz için doğum günü partisi vereceğim.”

“Hadi canım?”

“Hayır tabii ki de!” dedim. “Hak etmiyor zaten. Neyse, neden sordun? Ne planlıyorsun?”

“Shani’ye evlenme teklif edeceğim,” dedi. “Senin de orada olmanı istiyorum.”

Bu beni neden duygusallaştırmıştı ki şimdi? Korkunç bir an için gerçekten ağlayacağımı sandım. Regl dönemim yaklaşıyor olmalıydı. Milletin ortasında yapılan evlilik tekliflerinden nefret ederdim ama Conner’ın dahil olmamı istemesi beni onurlandırmıştı. Hatta duygulandırmıştı.

Boğazımı temizledim. “Tabii,” dedim. “Olur. Nasıl yapacaksın?”

Planını anlatırken yorum yapmadan dinledim. Çocukken bazen nehre izlemeye gittiğimiz havai fişekleri patlatan adamla konuşmuştu. Adam belirli bir ücret karşılığında, evlilik teklifini açıklayan özel bir gösteri yapabileceğini, zamanlamayı önceden ayarlarlarsa Shani’nin önünde tam vaktinde diz çökebileceğini söylemişti. Plan, kulağa çok tatlı ve çok pahalı geliyordu.

Kardeşimi dinlerken bir yandan da Sam’i düşünüp durdum. Ne yaptığını, dün gece konusunda pişman olup olmadığını merak ediyordum. Çünkü ben yalanlarıma rağmen hiç pişman hissetmiyordum.

Conner gittikten sonra evde bir süre huzursuzca volta attım. Tezim üzerinde çalışmak için masama oturdum ama tek yazabildiğim Dr. Nilsson’a özür e-postası oldu. Kendimi iyi hissetmediğimi ve Capote bölümünü yakın zamanda göndereceğimi söyledim. Sonra *Helter Skelter* bölümü hakkında bana gönderdiği notları açtım ama değişikliklerin sayısı yüzünden boğulacakmış gibi olunca hemen kapattım. Bununla daha sonra ilgilenbilirdim.

Bunu yapmak gözümü korkutsa da Sam’le konuşana kadar kendimi iyi hissetmeyecektim. Aramızın iyi mi kötü mü olduğunu bilmem gerekiyordu.

Tabii ki çıkmak için ön kapıyı açar açmaz o lanet kedi tekrar içeri daldı ve direkt olarak odama yöneldi. Günlerdir ortaya çıkmasını ummuş ve gelmeyince hayal kırıklığına uğramıştım

ama şimdi buradaydı ve şüphesiz ki leziz yiyecekleri kapana dek yatağımın altına kamp kuracaktı. Ama bu sefer buna izin veremeyecektim.

Geri dönüp sığ bir kaseyi suyla doldurdum ve içmesi için yatak odamın ortasına koydum. Sonuçta bir canavar değildim.

“Şimdilik alacağın tek şey bu, Lenore,” diye seslendim odaya doğru. “Yiyecek istiyorsan sosyalleşmelisin.” Sonra biraz düşündüm. “Aslında, beslenmemin diğer insanlarla ilişki kurma yeteneğime bağlı olmasını istemezdim. Her neyse, paşa gönlünün istediğini yap. Ama tuvaletini yapma. Anlaştık mı?”

İçimden bir ses anlaşılmadığımı söylüyordu ama yine de odamdan çıktım ve görünürdeki her şeyi pençeleyip koku püskürtmemesi ya da on dakika yalnız kaldıklarında kediler ne yapıyorsa onları yapmaması için kedi tanrılarına dua ettim.

Sam’in kapısını çalıp beklerken yüreğim ağzımdaydı. Açıp açmayacağını bilmiyordum ama açmasa da onu suçlayamazdım. Adamı öylece bırakıp kaçmıştım resmen.

Ama onun duygusal açıdan benden daha uyumlu olduğuna güveniyordum ve haklı da çıktım. Çünkü sonunda kapıya geldi. Hâlâ tişört giyme zahmetine girmemişti ki bunda hiçbir sorun yoktu –sonuçta kendi eviydi– ama onunla konuşurken dikkatimi toplamamı zorlaştıracakı kesindi. Sol göğüs ucunun hemen üstünde küçük, yuvarlak bir morluk olduğunu fark ettim. Dün gece ısırığım için oluşmuş olmalıydı. Sonunda gözlerimi yüzüne çevirdim ama ifadesi okunmuyordu.

“Selam,” dedim. “Girebilir miyim?”

Kenara çekilip içeri girmeme izin verdi. Peşinden oturma odasına gittim ve o dikilirken ben piyanoya doğru gidip üstündeki fotoğrafları işaret ettim. “Tahmin edeyim,” dedim ve Sam’den on yaş kadar büyük görünen kadını gösterdim. “Bu Tara. Cubs şapkası takmış olan Jack. Onların ortasındaki Megan. Pembe

tişört giymiş olan Erin ve sana kolunu sarmış olan da Dylan.” Gözlerimi kısarak fotoğrafı inceledim. “O boynundaki deniz kabuğundan kolye mi? Bu fotoğraf hangi yılda çekildi?”

Ucuz bir numaraydı ama belki hafızamdan etkilenir diye düşünmüştüm. Okulun ilk gününde oynanan, sınıfta dolaşp tüm öğrencilerin ismini ve kendileri hakkında söyledikleri bir şeyi bilme oyunlarına hep bayılırdım. Ayrıca Sam’e, onu dinlediğimi ve umursadığımı göstermek istemiştım.

“Megan ve Erin yanlış oldu,” derken umduğum kadar etkilenmiş görünmüyordu. Daha doğrusu pek bir duygu göstermiyordu. Kargosunu vermek için geldiğimde, beni kapıda karşılayan yabancıdan bir farkı yoktu. “Ama diğerleri doğru. Conner gitti mi?”

“Birkaç dakika önce gitti,” dedim. “Bu arada kedi geri geldi. Tıpkı tahmin ettiğın gibi.”

“Harika.”

Sorun şuydu ki ilk içgüdüm onu öpmek ve dün gece olduğu gibi bende erimesini sağlayıp sağlayamayacağımı görmektı. Ama bunun hata olacağını biliyordum. Aramızdaki mesele fiziksel şeylerle alakalı değildi.

“Sam...” Yutkundum. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Keşke ona istediğini verebilmemi sağlayacak ama aynı zamanda savunmasız kalmamı engelleyecek sihirli bir formülüm olsaydı. Ama içimden bir ses bunun çözölmez bir denklem olduğunu söylüyordu.

Masaya doğru baktığında ben de bakıp bir tabakta yarısı yenmiş bir sandviç olduğunu gördüm. Öğle yemeğini de bölmüşüm. Tanrım, ne kadar kötü bir insandım.

“Benim hatamdı,” dedi sonunda. “Dün geceden sonra düşünmüştüm ki...” Önemli olduğu açıkça belli olmasına rağmen *önemi yok* dermiş gibi omuz silkti. “Kardeşine henüz söylemek istemiyorsan anlarım. Ona ne kadarını anlatacağını da bilmiyorum gerçi.”

“Detayları anlatmayacağım kesin,” dedim. “Annem bir keresinde bana üvey babam ve seks salıncağı içeren bir olaydan bahsetmişti. O görüntüyü asla beynimden silemeyeceğim. Noel’i onlarla geçirmeyi dayanılmaz hale getirdi.”

Sam biraz gülümsedi ama içinden gelmediğini görebiliyordum. “Yani... biz neyiz şimdi? Artık erkek arkadaşın mıyım? Ya da cinselliğe dayalı çıkarları olan arkadaşlar mıyız? Yoksa... tek gecelik ilişki miydi?”

Erkek arkadaş deyişi tüylerimi ürpertti. Ama bu çok saçmaydı çünkü bir erkek arkadaşım olması şu anda isteyeceğim veya ihtiyacım olan son şeydi. Özellikle de burada o kadar uzun süre kalmayı planlamıyorken. Ama Sam bu ifadeyi kullanınca kendimi birden onuncu sınıfta, hayran olduğum çocuğun adını matematik defterime karalarken bulmuştum.

“Kesinlikle bir geceden fazlasını istiyorum,” dedim.

Göz teması beni tüketiyordu. “Ben de.”

“Sonrasında...” Çaresizce omuz silktim. “Sadece iki kişi olmaz mıyız? Ara sıra –tercihen sık sık– seks yapan ama şimdilik bunun ötesinde bir beklentisi olmayan komşular olsak mesela?”

“Yani... cinsel çıkarları olan komşular.”

“Aynen,” dedim. “Seks arkadaşısı gibi.”

Bu planı tam o anda uygulamaya koymaya hazırdım ama Sam’in hâlâ kafasında bir şeyleri evirip çevirdiğini görebiliyordum. Zavallı unutulmuş sandviçi hâlâ masanın üzerindeydi ve dün geceki mükemmel anlardan sonra bugün her şeyin mahvolması yüzünden kendimi berbat hissediyordum.

“Dinle,” dedim, “Ne olursa olsun yine de arkadaş kalabiliriz, değil mi? Conner beni 4 Temmuz havai fişek gösterisine davet etti; aslında o gece Shani’ye evlenme teklif edecek ama bunu ben-den duymadm. İşin yoksa sen de gelmek ister misin?”

Sam elini saçlarından geçirdi. “Şu an programımı tam hatırlamıyorum,” dedi, aslında bunun tam tersi olduğunu düşündüren bir sesle. “Daha sonra bilgi versem olur mu?”

“Tabii,” dedim incinmemeye çalışarak. Zaten 4 Temmuz en kötü bayramdı. Havai fişeklerden ve sorgusuz sualsiz vatan sevgisinden nefret ediyordum. Hem Sam’e de hak vermeliydim; bu sabah onu terk edip giden kadınla vakit geçirmek istemiyor olabilirdi. “Hiçbir şey olmamış gibi davranabiliriz.”

Küçük bir kahkaha attı ama daha çok sesli nefes vermiş gibiydi. “Tam olarak bu noktada bağlantı kopukluğu yaşıyoruz işte,” dedi. “Neyse, haber vereceğim.”

EVE DÖNDÜĞÜMDE HEM hâlâ yorgun olduğum hem de diğer odalarda oturup dinlenecek başka bir yer kalmadığı için kendimi yatağa attım. Yatağımın altından çıkıp da yerden bana miyavlayana kadar Lenore’u tamamen unutmuştum. Bana temkinli bir şekilde baktı, sonra üstüme zıplayıp tişörtümün üzerinden karnımı yoğurmaya başladı.

“Ne oluyor?” diye sordum. “Ne yapıyorsun?”

Kütüphaneden aldığım kedi kitabına ulaşip bu davranışın ne anlama geldiğine bakabilmeyi diledim. Bir çeşit saldırganlık eylemi olmadığını varsayıyordum çünkü gergin görünmüyordu. Hatta mırlamaya ve yoğurduğu yeri yalamaya başlamıştı. Nemli kumaştan pürüzlü dilini hissedebiliyordum.

Benden *süt emmeye* mi çalışıyordu?

“Yalan söylemeyeceğim,” dedim. “Bu biraz tuhaf.”

Ama yapmaya devam etmesine izin verdim çünkü bu onu mutlu ediyormuş gibi görünüyordu. Elimi ihtiyatla uzatıp sırtını baştan aşağı tek bir kez sıvazladım. Bundan hoşlandığından

emin değilmiş gibi azıcık irkildi ama sonra tişörtümü emmeye geri döndü. Sonunda elimi kafasına götürüp okşamayı başardım. Bunu da sorun etmiyor gibiydi.

“Eminim bu tüylerin arası pire doludur,” dedim. “Ayrıca bahse girerim insanların çöplerini karıştırıyordursundur, değil mi, seni pis çöp kedisi? Bundan sonra sana Lenore yerine kısaca PÇK diyeceğim.”

İsim değişikliğinden hiç rahatsız olmamış gibi tişörtümü biraz iğrenç, biraz da sevimli bir şekilde yalamaya devam etti. Ama ben kendimi kötü hissedip takma ismi geri aldım. “Aslında bunu yapmayacağım,” dedim. “Sokaklarda geçirdiğin zamana büyük saygı duyuyorum ama seni bir an önce veterinere götürüp temizlememiz gerektiğini düşünüyorum.”

Telefonumu çıkarmak için cebime uzandım, Lenore’un bir fotoğrafını çektim ve Alison’a gönderdim. Kedi, üstümde siyah bir leke gibi görünmüştü ama Alison’ın anlayacağını umuyordum. Cevabı dakikalar içinde geldi.

Ay çok tatlı!!!! Onu eve almaya karar vermene sevindim.

Parmağımı ekrandaki çatlaklardan birinin pürüzlü kenarında gezdirdim ve fazla düşünmeden cevabımı gönderdim:

Ne yaptığımı hakkında hiçbir fikrim yok. Kedi eşyaları almama yardım etmek için işten sonra bir ara benimle buluşabilir misin?

Hayır deseydi gücenmezdim aslında. Muhtemelen işiyle ve yeni Epcot festivalleriyle ya da Disney seven insanlar ne yapıyorsa onlarla çok meşgul olmalıydı. Hem zaten kedi için gerekenleri

kendim de bulabilirdim; kütüphaneden aldığım kitapta bir liste olması ihtimali büyüktü. Lenore'un, tişörtümü sırlıslam eden şu tuhaf yalama ve yoğurma işlemi biter bitmez kalkıp kitabı kontrol edecektim.

Fakat Alison'ın yanıtı kısa sürede geldi. Bay Burns'ün parmaklarını birbirine vurduğu gifi gördüğümde bir kahkaha attım. Ortaokulda ne kadar çok *Simpsons* izlediğimizi unutmuştum. Sonraki mesajında, bugün izin günü olduğunu söylüyor ve önünde pembe fil ve kırmızı deve heykelleri olan Dunkin' Donuts'ın yanındaki evcil hayvan dükkânında buluşmayı teklif ediyordu.

Tam olarak nereden bahsettiğini bildiğimi fark ederek kendimi bile şaşırttım.

ON YEDİ

KEDİ İÇİN GEREKEN temel malzemeleri –kum kabı, mama, kedi taşıma çantası– alırken, Alison bana kedi bakımının püf noktalarını anlatmaya çalıştı ama Sam’le aramızın nasıl bozulduğunu düşünürken ona odaklanamıyordum. Randevu için veterineri aradığımızda kedinin kaç yaşında olduğu ya da bana ulaşabilecekleri iletişim numarası gibi basit bilgileri bile vermekte güçlük çekince, Alison sonunda telefonumu elimden alıp görüşmeyi benim için tamamlamak zorunda kaldı.

“Hey,” dedi telefonu kapatıp bana uzatırken. “Bunu yapabilirsin. Gerçekten hiç zor değil. Kediler, tüy yumakları kustukları ya da içeceğini sehpadan devirdikleri durumlar dışında çok az bakım gerektirir. Seninle veterinerine gelmemi ister misin?”

“Zaten çok zahmete girdin,” dedim ama içten içe, *evet, çok şükür, lütfen bana yardım et, çünkü burada boğuluyorum*, diye bağıırıyordum. “Ama o kedi tüm evi mahvetmeden önce biraz vaktimiz olduğunu düşünüyorsan sana bir kahve ısmarlamak isterim.”

“Ah, kedilerin bir evi mahvetmesi için sıfır nokta iki saniye yeter,” dedi Alison ve kocaman açılmış gözlerini görünce güldü. “Ama Lenore’un şu anda çok fazla yaramazlık yaptığını sanmıyorum. Yeni çevre hâlâ gözünü korkutuyor olmalı.”

Tüm malzemeleri arabama yükleyip kahve içmek için yan tarafa geçerken Alison devamlı kediler hakkında gevezelik ediyordu. Masamıza vardığımızda bana kendi evindeki kedilerin en az otuz fotoğrafını göstermişti.

“Bu Maritza olmalı,” dedim gri çizgili kediye öpücükler konduran bir kadının fotoğrafını göstererek. Koyu kıvrık saçları ve yanağında beni vardı. “Neyse ki galerinde karının da bir fotoğrafı var. Çok güzelmiş.”

Alison gülümsedi ve telefonunun ana ekranına geri dönerek bana ikisinin birlikte olduğu bir fotoğrafı gösterdi. Gerçekten çok sevimliydiler. Bu ikisini de aniden uzamaya başlayan sağlıklı çiftler listeme mi eklemeliydim şimdi? Kaçınılmaz kitap anlaşmasına kadar, hangi mahkûmiyet sonrası ilişkilerin sürdüğü konusunda Wikipedia’da sık sık araştırmalar yaptığım zamanlar çok daha eğlenceliydi doğrusu. Örneğin Sondra London, bir değil tam *iki* mahkûm katille çıkmış ve onlarla ya da onlar hakkında kitaplar yazmıştı. İşte buna bağlılık denirdi.

“Eskiden kedi fotoğrafları yüzünden sürekli benimle dalga geçerdi,” diye anlattı, “Ama sonra yanıma taşındı ve kendi de onlara bağlanmaya başladı. İddiaya girerim birkaç ay içinde senin telefonun da aynı böyle olacak. Lenore’un bugün seni öyle yığurması yüreklendirici bir şey. Sana güvendiğini gösteriyor.”

“En azından biri güveniyor,” dedim.

Alison’ın kaşları çatıldı. Bugün yine hippie gözlüklerinden birini takmıştı ve tel çerçeveleri nedeniyle tam bir kütüphaneci gibi görünüyordu. “Neden bahsediyorsun?”

Bu konuyu açmak istemiyordum. Conner'ın bile bilmesini istememişken, Alison'la özel hayatımı tartışmak için bir nedenden görmüyordum. Ama o, hayatımın geri kalanıyla çok daha az bağlantılıydı ve olanlar sabahtan beri içimde köpürüyordu. Birine anlatıp rahatlamak için ölüyordum.

“Sam’le yattım.”

“Şu ateşli komşun olan Sam mi?” dedi. “Tahmin etmiştim.”

“Evet, sadece...” Sustum. Sözlerini yeni idrak ediyordum. “Bir dakika, ne?”

“Sam’in, kediye verdiği isimden bahsetme şeklinde bir şeyler vardı,” dedi bir omzunu kaldırarak. “Bana birlikte olduğunuzu düşündürdü.”

“O zaman değildik aslında. Şimdi de birlikte değiliz diyebilirim. Sanırım her şeyi mahvettim.”

Tezgâhta donut almakta olan bir anneyle küçük oğlunun, konuşmamızın her kelimesini duydukları hususunda birden paranooya hissettim ve sandalyeme gömüldüm. Ama anne, çocuğuna yapışkan jöleli bir donut ve bir peçete uzatıp kendi tükürüğüyle oğlanın yüzünü silmekle çok meşguldü.

Alison bana kuru bir bakış attı. “Heteroseksüel ilişkiler konusunda uzman olduğumu iddia edemem fakat yıllardır filmlerde ve kitaplarda gördüğüm için güvenle söyleyebilirim ki bir şeyleri mahvetmiş olma olasılığın çok düşük.”

“Sam bir ilişki istiyor,” dedim.

Alison'ın gözleri kafede şöyle bir dolaştı. Sanki sorunun ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. “Bu kötü bir şey mi?”

Sebepleri parmaklarımla saymaya başladım. “Birincisi, Kuzey Carolina’ya dönmeme bir ay kaldı. Ve aralık ayında mezun olduktan sonra nereye gideceğim hiç belli değil. Danışmanım seçeneklerimi açık tutmanın en iyisi olduğunu söyledi. San

Diego Üniversitesi'ne post doktora yapabilir ya da Pawhuska, Oklahoma'da misafir profesör olabilirim."

"Eh, o şehirlerde de... Sam ne işle meşguldü?"

"Bir ilkokulda müzik öğretmenliği yapıyor."

Abartılı bir yüz ifadesi yaptı. "Ay ne harika. Buna bayıldım," dedi ama bana pek yardımcı olmadığını fark edince başını iki yana salladı. "Pardon. Demek istediğim, Pawhuska, Oklahoma'da da müzik öğretmenleri vardır herhalde. Ya da uzun mesafe yapabilirsiniz. Ayrılabilirsiniz bile. Eğer ondan gerçekten hoşlanıyorsan denememek için bir neden yok bence. Ve gerçekten hoşlanıyormuş gibi görünüyorsun."

Bu doğrudu, bu yüzden cevap vermeye zahmet etmedim. "İkincisi," dedim, ilişkiye başlamamam için birçok neden olduğunu anlaması önemliymiş gibi parmaklarımı kaldırarak. "Onun düzenli, müthiş bir hayatı var. Noel'de annelerine sürpriz yapmak için farklı farklı şehirlerden uçağa atlayıp gelen, hep birlikte oldukları için yeterince mutlu olduğundan dolayı hediye ihtiyacı olmasa da aralarında para toplayıp doğum taşlarından oluşan bir kolye yaptırarak ona hediye eden çocukların olduğu şu büyük ailelerden birine sahip."

"Bunları bir reklamda falan mı gördün?" dedi Alison. "Aslında o kolyelerin o kadar da pahalı olduğunu düşünmüyorum."

Gerçekten de reklamda görmüştüm. "Anlatmak istediğim şu ki; benimle ilişkiye başlıyor olabilir ama neye adım atacağını farkında bile değil. İnsanların, boşanmış ebeveynlerin çocuklarının parçalanmış ailelerden geldiğini söylemesinden nefret ediyorum ama bu laf benim durumuma cidden uyuyor."

"Öyleyse n'olmuş? Kimin umurunda? Ona bakılırsa ben de evlat edinildim. Bazı insanlar bunun çözülmemiş bağlanma sorunlarım falan olduğu anlamına geldiğini düşünebilir. Eminim bazı evlatlık çocuklar için durum böyledir ama benim için değil."

Öte yandan, ırklar arası bir evlat edinme olduğu için insanların aklına bile gelmeyen başka sorunlar yaşadım. Başka bir örnek vermek gerekirse, Maritza'nın ailesinin bir kısmı da aynı cinsiyetten ilişkileri kabul etmiyor ve kız bu yüklerle yaşamak zorunda. Yani hepimizin problemleri var.”

Alison'ın söylediklerinin mantıklı olduğunu ve benim ne kadar berbat durumda olduğumu herkesten çok onun bildiğini biliyordum. Ne de olsa on beş yaşımıdayken kendimi öldürmekle alakalı mesajları gönderdiğim kişi oydu. Her zaman bunun bir şaka olduğunu söylemiştim ve bir bakıma öyleydi. Ama küçüklüğümde beri şakaları kendimi ifade etmenin en güvenli yollarından biri olarak görüyor, asıl söylemek istediklerimin üstünü onlarla örtüyordum. Bazen de içimdekileri doğrudan söylüyor, daha sonra şaka olduklarını iddia ediyordum.

“Yaptığım bir gözlemden bahsedebilir miyim?” dedi Alison. Zaten çok şey söylemişti, bu yüzden devam etmesi için el salladım. Susmasını söylemek için bir neden yoktu.

“Sen her zaman biraz...” Karton kahve bardağını elinde çevirirken sözlerini tam olarak hangi sıraya koyacağını bulmaya çalışıyormuş gibiydi. “... ya hep ya hiç taraftarı oldun.”

O tel gözlüklerin ardından bana bir bakış attı. Anlatmak istediği o kadar açıktı ki gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. Arkadaşlığımızı bitiren şey de buydu çünkü. Annemi aramasını büyük bir ihanet olarak görmüş ve bu tek olay yüzünden birlikte geçirdiğimiz tüm o yılları çöpe atmıştım. Haklı olduğunu biliyordum. Ama bu, duymanın kolay olduğu anlamına gelmiyordu.

“Yani Sam'le arandakiler konusunda belki sadece açık fikirli olmalısın. Hazır değilsen bir ilişki içinde olmak zorunda değilsin. Ama ilişkiye başlamamak konusunda da inatçılık etmemelisin. Anlıyor musun?”

Keşke anlamadığımı söyleyebilseydim. Bu cümlede çok fazla çifte olumsuzluk vardı. Ama Alison'ın ne dediğini tam olarak

biliyordum çünkü yine haklıydı. Sam'in yanında uyandığım an bunun sadece seks olduğunu, duygusal olarak dahil olmadığımı netleştirmenin yollarını düşünmeye başlamıştım. Bu beni hücu-
ma iten bir savunmaydı ve bunu daha önce de yapmıştım.

“Tamam,” dedim. “Artık bu sorunu çözdüğüne göre başka bir konuya geçebiliriz. Söyle bakalım, Lenore’un kum kabını nereye koyacağım?”

Alison bana pis pis sırttı. “Şimdiye kadar muhtemelen evin bir köşesine kakasını yapmıştır,” dedi. “Tam olarak oraya koyma-
nı öneririm.”

GERÇEKTEN DE LENORE’UN yaptığı tam olarak buydu. Birkaç kaba söz savurup yeri temizledikten sonra kum kabım, işini görmeyi tercih ettiği noktaya yerleştirdim.

“Burası artık senin belirlenmiş alanın,” dedim. “Birbirimizi daha iyi tanıyınca sana bu ifadenin geçtiği *Dateline* bölümünü izletirim. Bölümdeki kız, hep birlikte tuz arazilerini gezmeye gittikleri gün, erkek arkadaşının eski sevgilisini öldürmeyi asla planlamadıklarını iddia ettikten sonra, ağzından *belirlenmiş alan* ifadesini kaçırıyor ve Keith Morrison bu hatayı anında yakalıyor. Sadece bu bölümle Emmy kazansa yeriye.”

Kütüphaneden aldığım kitap, yeni çevresini anlamaya çalışır-
ken Lenore’u görmezden gelmemi ve ona alan tanımamı tavsiye ediyordu. Bu kısım gayet kolaydı. Kediye oynamaya teşvik etmek
içinse dostça konuşup bir oltayı ya da başka bir oyuncak yavaş
yavaş sallamamız gerektiği söyleniyordu. En sevdiğiniz gerçek
suç programından bahsetmenizi öneren bir bölüm yoktu ama
özellikle bahsetmemeniz de söylenmiyordu.

Kediyle ilgilenirken bir yandan da Sam'in kamyonetinin sesi yaklaşıyor mu diye kulağım dışarıdaydı. Kafeden eve döndüğümde garaj yolunda olmadığını görmüştüm ve onunla konuşabilmek için bir an önce eve gelmesini istiyordum.

Ne söyleyeceğimi henüz planlamış değildim aslında. Bir özürle başlamak iyi olabilirdi. O bana *güzelsin* demiş, seksin harika hissettirdiğini söylemiş –ki bu yüzde yüz doğrudu– ve geceyi yanında geçirmemi istemişti. Bense ona çok yorulduğumu söylemiş, sabah kalkar kalkmaz da iki parça kıyafetini üstüme geçirerek oradan tüymüştüm.

Bunu öğrenmek için internette araştırma yapmama gerek yoktu; ben koca bir pisliktim.

Sonunda Lenore, yerde hafifçe sağa sola salladığım oyuncağa yaklaştı. Alison, bu tüylü sopayı görünce delireceğine dair söz vermiş olsa da kedi bana, *bu saçmalıklara kanacağımı mı sandın?* der gibi gözlerini kısmış halde bakıyordu. Ama oyuncağa atlamayı reddetse de ilemeye devam ettiği için ben de hareket ettirmeye devam ettim.

“Anladım,” dedim. “Fazla onurlusun. Bu oyun senin seviyenin altında. Sen *New York Times*’ın stil bölümüne layıksın çünkü, değil mi?”

Kuyruğunu salladı. Belki de daha çok güncel olaylarla ilgilenen türden bir kedi idi.

“Sen de benim gibisin. Onurlu bir şekilde yalnızsın.”

Dışarıdan bir uğultu gelince sırtımı dikleştirdim ve kulaklarım tıpkı kedininki gibi dikleştirdi. Ama sonra ses yükselip uzaklaştı ve mahalle tekrar sessizliğe gömüldü. Başka bir araç geçip gitmiş olmalıydı. Tekrar kamburumu çıkardım. Elimdeki oyuncağı tamamen unutmuştum.

Lenore mutfığa kaçtı ve onun için hazırladığım yemek kâsesini karıştırmaya başladı.

“Pekâlâ, burada onurlu olan yalnızca sensin,” dedim. “Benim artık onurum falan kalmamış.”

SAM’İ ERTESİ GÜN de görmedim. Ama bir ara eve gelmiş olmalıydı çünkü çöpe ve geri dönüşüme gidecek şeyleri dışarı çıkarmıştı. Bunları görünce benim de aynısını yapmam gerektiğini hatırladım.

Evin yan tarafındaki teneke çöp kutularına doğru yürürken yan komşum Pat, beni izlemek için kafasını açık garajından dışarı uzattı. Garaj kapısını her zaman açık bırakır ve çoğunlukla orada, katlanır bir sandalyede oturup arka arkaya sigara tütürdü. Hep dışarılarda olması göz önünde bulundurulunca, eğer bir seri katil olsaydı Sam’in gizli aktivitelerini ben gelmeden çok önce o görmüş olurdu. Garajının gölgeli saçağının altından merakla mahalleyi izleyen o gözlerden hiçbir şeyin kaçacağını düşünmüyordum.

Ona el salladım çünkü çoktan net bir şekilde göz teması kurmuştuk ve bunu yapmamak garip kaçabilirdi. Ama Pat’e saygı duymalıyım; böyle sosyal incelikleri kıcına takmadığı için selamıma karşılık falan vermeyip dik dik bakmaya devam etti.

“Aileen Wuornos’tan aşağı kalır yanı yok,” diye mırıldandım, çöp tenekelerini sokağa doğru sürüklerken.

Bu düşünce, durup Pat’in arazisinin arkasındaki kulübeyi incelememe neden oldu. Belki de dikkatli olmasının asıl nedeni başkalarına güvenmemesi değil, kendine ait sırları korumak istemesiydi. İşlediği suçlara dair kanıtları ya da koca bir aileyi o kulübede saklıyor olabilirdi. Jaycee Dugard’ın tutulduğu evin hemen yan tarafında her şeyden bihaber yaşayan insanlar gibi olmak istemiyordum.

Yanımdan boğuk bir ses, “Başın sağ olsun,” deyince yerimden sıçradım.

Pat’le aramda koca bir çit vardı ama bana yaklaştığı için yine de rahatsız olmuş ve tehdit altında hissetmişim. “Efendim?”

“Baban için,” dedi. “Başın sağ olsun.”

“Ah.” İkisinin on yıllardır komşu olduğu birden kafama dank etti. Gerçi babamın antisosyal kişiliği ve kendini tecrit etmesi nedeniyle büyük ihtimalle pek muhabbet etmemişlerdi. İkisi de hayaletli olduğu iddia edilen bir evin dibinde yaşayıp, bunu hiç takmadan kendi işlerine bakabilecek tiplerdi.

Boğazımı temizledim. “Son zamanlarda evime gelen bir kedi var,” dedim temkinli bir şekilde. “Siyah-beyaz renkli, bayağı küçük bir şey. Senin kedin mi?”

Bunu sormanın doğru olacağını düşünmüştüm ama bir yanım, cevabım istediğimden emin olmadığım bir soru sorduğum için öfkeyle tepiniyordu. Ya *evet* derse ve Lenore’u geri vermek zorunda kalırsam ne olacaktı? Bu seçeneği düşünmek bile istemediğimi fark edince kendime çok şaşırdım. Ama mahallede bir kedi hırsızının dolaştığıyla ilgili bir Nextdoor gönderisine konu olmak da istemiyordum.

Pat bana başka bir gezegenden gelmişim gibi baktı. “O kediler bana *ait* değil,” dedi. “Kimseye ait değiller. Onlar hayvan.”

“Doğru,” dedim.

Köşeden dönen bir arabanın sesi geldi ve onun kamyonetinin sesi olmadığını bilmeme rağmen Sam’i görecekmışim gibi otomatik olarak o yöne baktım. Tekrar Pat’e döndüğümde, sigarasını kot şortunun kalın kumaşına bastırarak dikkatlice söndürdüğünü ve izmariti cebine soktuğunu gördüm.

“İnsanlar da kimseye ait değildir,” dedi esrarengiz bir tavırla. Sonra garajına geri döndü.

Samı ve benden mi bahsediyordu? Dikkatli bakışlarıyla neler gördüğü veya hangi sonuçlara vardığını bilmem mümkün değildi.

Öyle ya da böyle, bunun kaçırdığı bir aileyi kulübesinde gizlice tutan bir kadından beklenecek bir duyarlılık olmadığını düşündüm ve çöplerimi kaldırıma doğru sürüklerken Pat'in canı olma ihtimalini listemden sildim.

EN AZINDAN ARTIK Lenore'u beslediğim ya da veterinere götürdüğüm için Pat'in benden bir tür intikam alması konusunda endişelenmem gerekmiyordu.

İlk veteriner randevumuzda Lenore'un en az üç yaşında olduğunu ve bazen kedilerin aşı vurulurken minik şeytanlara dönüşebileceğini öğrendim. O kadar ki veteriner hekimler özel koruyucu eldiven takmalarına rağmen, muayene odasından haşatları çıkmış halde çıkabiliyorlardı.

"Her şey tamam!" dedi kadın. Ama Lenore'un ne kadar iyi bir kedicik olduğuna dair ek bir övgüde falan bulunmadı. Kedi sahibi olmak böyle bir şey miydi? Diğer insanların, kedilerini Instagram'da *#enuslukedi* etiketiyle paylaştığını gördüğümde bir öfke patlaması hissetmeye mahkûm muydum?

Alison'a mesajla sorduğumda, Evet, diye yanıt verdi.

"Sen gerçekten arızasın," dedim Lenore'a, taşıyıcısını arabaya geri koyarken ona doğru eğilerek. "Bu unvanı senden kimse alamaz."

Burnumun direği amonyak kokusuyla sızladı.

"Süper," dedim. "Sağ ol."

Telefonum bir süredir Conner'ın yarınki havai fişekler hakkındaki mesajlarıyla cınlıyordu. Ne giyeceği, evden çıkmadan

önce birazlık alkol zısa sorun olup olmayacağı gibi soruları var-
dı (Üstünde kocak bir öyüm olan güzel bir tişört ve gömlek giy-
di. Ayrıca kafanın yerinde olması bence en iyisi olur.)

Bu gerginliği çok seviniyordu. Aslında ben de hem Conner
için hem de Sam'm gelip gelmeyeceğini hâlâ öğrenemediğim için
gergin idim. Onu tekrar görmeyi, her şeyi yoluna sokmayı istiyor-
dum. Uzun süreden beri ilk kez görüşmeden bu kadar zaman
geçirmiştik. Gününe dahil olmasına alışmıştım.

Sonunda çocukluğumdan beri sahip olduğum, üstünde
Phoebe'nin Çalışma Seti yazan ve sakız makinesi çizimi olan kor-
tasıye setinden eski bir kâğıt kopardım ve hızlı bir not karaladım:

Sam... Tam bir pislik gibi davrandığım için üzgünüm. Yarın
saat yedide nehir kenarındaki parkta havai fişek gösterisi-
ni izliyoruz olacağız. Bizimle orada buluşur musun? -P

Aslında onunla gidebilmeyi çok isterdim çünkü bu, bize ko-
nuşmak için biraz zaman verirdi. Ama Conner, planladığı ye-
mek için bir şeyler almaya gitmemi istemişti. Görünüşe bakılırsa
Shani, Pinterest'teki şık şarküteri sunum panolarına takıntılıydı
ve kardeşim onun için bunlardan birini hazırlamak istiyordu. Bu
özel anlarına dahil olmak beni ne kadar duygulandırmış olsa da
Conner'a, sevgilisinin sevdiği peynir tepsilerinin ve diğer şeyle-
rin bulunacağı türden bir pikniğin tadının baş başa çıkarılması
gerektiğini açıklamaya çalıştım. Fakat öyle bir anda normal bir
konuşma yapamayacak kadar heyecanlı olacağı için her şeyi ba-
tıracağını söyleyen ve tamamı büyük harflerden oluşan bir mesaj
yazıp bir zahmet Brie peynirini unutmamamı tembihledi.

Ben de ona bildiğim tek şekilde cevap verdim. Roller tersine döndü o küçük bokun bana cevap vereceği şekilde.

Dostum. Biraz gevşe.

Ama sonra bir gülen surat ekledim çünkü stresli olduğunu biliydi. Ve benim küçük kardeşimdi.

ON SEKİZ

---

4 TEMMUZ İÇİN fırtına uyarısı yapılmıştı ve biz piknik örtümüzü geniş, çimenlik bir alana sererken gökyüzü gerçekten de gri ve öfkeli görünüyordu. Kardeşim, yeterince endişelenirse bulutlar uzaklaşacakmış gibi sürekli göğe bakıp duruyordu. Shani ise kahverengi teninde mükemmel görünen sarı, askılı elbisesiyle yerde oturuyor; her şeyden bihaber halde, Conner'a şirketten verilen şişeye doldurduğumuz şarabı mutlulukla yudumluyordu.

"Yağmur yağacak," dedi Conner.

"Florida'nın nasıl olduğunu bilirsin," dedim. "Neredeyse her gün fırtına uyarıları yapılıyor zaten. Yağmur yağsa bile sadece yarım saat sürer. Yağış esnasında bir yere sığınır, sonra geri döneriz. Hem etkinliği de iptal etmediler, baksana herkes burada."

Kardeşim çimlerde toplanmaya başlayan kalabalığa bakarken biraz olsun rahatlamış görünüyordu.

"İptal ederlerse eve gideriz," dedi Shani. "Zaten şu Versace evi bölümünü izleyecektik."

“Gördün mü?” dedim Conner’a. “Her kötü şeyin bir iyi yanı vardır.”

“Bana öyle gelmiyor ama,” dedi. “Sen niye bu kadar gerginsin bu arada?”

“Ne? Gergin falan değilim.”

“Otoparka yirmi kez baktın. Arabaları çekeceklerinden falan mı endişeleniyorsun?”

“Hayır, sadece...” Sam’i davet ettiğimi kardeşime söyleyip söylememe konusunda kararsızdım. Buna aldırmayacağını biliyordum; yaklaşan evlilik teklifi için ne kadar kalabalık o kadar iyi tutumu sergiliyor gibi görünüyordu. Ayrıca *Mass Effect* konusundaki cahilliği bir kenara bırakılırsa, Sam’i de gerçekten seviyor gibiydi. Ama ona söylersem ve Sam gelmezse, üzülüğümü fark ederdi ve bu, yattığımızı bilmesinden çok daha kötü olurdu.

Ama sonra Sam’i, elleri ceplerinde çimlerin üzerinden bize doğru gelirken gördüm. Açık mavi tişörtle kot pantolon giymişti ve saçları eliyle düzeltmeye çalışmış gibi yana yatıktı. Gözleri kalabalığı tarıyordu. Sanki... beni arıyor gibiydi. Bakışlarımız buluştuğunda yüzü rahatladı. Ve göğüs kafesimin içinde havai fişekler patlamaya başladı.

“Sam’i de davet etmiştim,” dedim Conner’a alçak sesle. “Düşündüm ki...”

“Selam,” dedi Sam yanımıza gelerek. Bana bir tebessüm atıp kardeşime döndü. “Phoebe buraya havai fişekleri izlemeye geleceğinizi söylemişti. Umarım size katılmamanın bir sakıncası yoktur.”

“Hiç sakıncası yok, dostum,” dedi Conner, sunum tahtalarına yerleştirilmiş etleri ve peynirleri işaret ederek. “Yeterince yiyeceğimiz var.”

“Merhaba, Sam!” dedi Shani, Brie peynirinin hemen yanındaki yerinden el sallayarak. Conner bu şeyleri ne kadar sevdiği

konusunda haklıydı. Daire şeklindeki peynirin yarısı şimdiden bitmişti ve ben daha oturmamıştım bile.

“Selam, Shani,” derken Sam’in gözlerinde, *bu akşam neler olacağını bir bilsen*, dercesine bir parıltı vardı. Bu haliyle aşırı derecede sevimli görünüyordu.

Kardeşıme, onu buraya neyim olarak çağırdığımı söylesem bilemiyordum. Randevulaştığımızı söylemek doğru olur muydu? Yoksa bir şey söylemek yerine uzanıp Sam’in elini tutarak kendi gözleriyle görmelerine izin mi vermeliydim?

Ama Sam’in elleri hâlâ ceplerindeydi ve vücut diliyle ses tonu *sadece arkadaşız* mesajı veriyordu. Bunun bir randevu olduğunu bilmiyor muydu? Yoksa birkaç gün önce yaptıklarım yüzünden randevu olmasını istemiyor muydu?

“Havaya bakın,” dedi Conner, gökyüzüne bir kez daha endişeli bir bakış atarak, “Hiç iyi görünmüyor. İptal edecekler, bunu hissedebiliyorum.”

Shani omuz silkti. “Havai fişekler o kadar da abartılacak bir şey değil zaten,” dedi. “Çok gürültülü.”

Evlenme teklif etmeyi planlayan benmişim gibi midem bulandı. “Ben havai fişekleri severim,” derken sesim aşırı tiz çıktı. Conner bana *sakin ol* der gibi bir bakış atınca boğazımı temizledim. “Yani çok... görkem olduklarını düşünüyorum.”

Yanımdaki Sam boğulur gibi bir kahkaha attı. “Görkem mi?”

“Görkemli,” dedim. “Görkemli demek istedim. Sizce de öyle değil mi?”

“Muhteşemler,” dedi Sam, bakışlarını benimkilere dikerek.

Pekâlâ, buraya kadardı. Kardeşimle müstakbel nişanlısını ya da sadece birkaç metre ötemizde oturan aileyi falan umursamadan kendimi kollarına atacaktım.

Ama sonra Sam örtünün üzerine bağdaş kurarak oturup rahatça bir dilim *prosciutto*'ya uzanınca, o kısa anı hayal edip etmediğimi merak etmeye başladım. Ben oturduğumda çoktan Shani'yle muhabbete dalmıştı ve hastalarından biriyle ilgili komik hikâyesine gülüyordu.

Conner ise saatine bakmakla meşguldü. "Erken başlamaları gerekmez mi?" dedi. "Ya daha sonra hava iyice kapanırsa?"

Havai fişekler sekiz buçukta, hava karardıktan sonra başlayacaktı. Kardeşime her şeyin yoluna gireceği konusunda güvence vermeye çalıştım ama hem onu rahatlatmak hem de Shani'nin bir şeyler döndüğünü anlamaması için çabalamak tüm enerjimi alıyordu. Conner evlenmeyi planladığı kadınla kaygısızca sohbet edebilsin diye onun yerine gökyüzünü izlemeye söz verdiğim için avuçlarımı çimlere dayayıp gözlerimi havaya dikmiştim ki sırtımda hafif bir dokunuş hissettim.

"Hey," dedi Sam yanımdan, alçak sesle. Bilek kemiğimde kayan başparmağı içime ürpertiler gönderiyordu. "Aramızın iyi olduğunu söylemek istedim. Kardeşine ya da başka birine açıklamak zorunda da değiliz."

İlk hissettiğim şeyin rahatlama olması korkunç muydu? Ama hemen ardından kafa karışıklığı geldi, zira daha önce bayağı üzgün görünen adamın şimdi hiçbir sorun olmadığını söylemesinin nedenini anlayamıyordum. "Ama sana pislik gibi davrandım," dedim. "Seksin ne kadar iyi olduğunu bile söylemedim. Aslında söylemek istemiştım çünkü o gece gerçekten..."

Conner ile Shani'nin bize bakıp bakmadığını kontrol ettim ama kardeşim sevgilisine daha fazla Brie yedirmekle meşgul görünüyordu. Burada olmak istemememin seksen beşinci nedeni tam olarak buydu.

"A-artıydı," diye bitirdim. "Kesinlikle."

Sam, "A-artı-artı," derken bakışları bir şey ararcasına yüzümdeydi. Sonunda yan dönüp bana profilinin manzarasını sundu.

Tanrım, burnunun kusurlu çıkıntısına, altdudağının yumuşak kıvrımına bayılıyordum. Burada baş başa olup muhabbet edebilmeyi, öpüşebilmeyi ya da içimizden geleni yapabilmeyi diledim.

“Hâlâ arkadaş olabildiğimiz için mutluyum,” dedi sonunda. “Bu yaz seninle vakit geçirmekten cidden keyif aldım, Phoebe. Bir gecenin bunu mahvetmesine izin vermek çok yazık olurdu.”

Sözlerini kafamın içinde bir plağın sıyrılırken çıkardığı ses gibi duydum. Alison’la konuşup tavsiye aldığım, her gün umutla kamyonetini beklediğim, bu akşam gelir diye saçlarımı salık bıraktığım için aptal gibi hissediyordum.

“Doğru,” dedim. “Kesinlikle.”

Aniden havai fişeklerin patlaması için Conner kadar sabırsız hissettim. Gecenin sona ermesini istiyordum. Hava çok ağır ve nemliydi ve sivrisinekler uçuşmaya başlamıştı. Ya da zaten uçuyorlardı ama benim sinirime tam şu anda dokunmaya başlamışlardı.

Yanımızdaki aile gökyüzüne bir kez daha bakıp toplanmaya başlayınca, Conner’ın iyice endişelendiğini fark ettim. Gözlerimi Sam’den Shani’ye çevirerek, sohbet açıp dikkatini dağıtması için ona telepatik bir mesaj göndermeye çalıştım. Neyse ki mesajı almış gibiydi çünkü ona döndü ve hemşirelikten mezun olduktan sonraki planlarının ne olduğu hakkında kibarca sorular sormaya başladı.

Ben de hemen gömleğinin kolundan tutup Conner’ı kendime çektim. “Dinle, planın bu akşam gerçekleşmeyeceğini kabullen sen iyi olur bence.”

“Ne?”

“Ciddiyim,” dedim. “Kendine şunu söyle; ‘Eh, ne yapalım, başka zaman olur. Evlenme teklif edeceğim ama havai fişekler sırasında olmayacak.’”

“Ama her şey ayarlandı,” dedi. “Parasını ödedim.”

“Paranı geri alacağız,” dedim, “Bunu yapmak için güçlü bir mektup yazmam gerekse bile yaparım. Benden sonra tekrar et. *Bu gece o gece değil.*”

“Bu gece o gece değil,” dedi çaresizce.

“Harika,” dedim gömleğini bırakarak. “Yağmur yağarsa yağsın. Biz de Brie’mizi –yani kalanını– alıp koşabildiğimiz kadar hızlı koşarız. Olur da hava açılırsa ve havai fişekler patlamaya başlarsa Shani’nin önünde diz çöküp hayalindeki romantik anı yaşayabilirsin. Ama şimdilik buna uzak bir ihtimal olarak bakacak ve akşamımızın geri kalanının tadını çıkaracağız, tamam mı? Şimdi, boş boş beklemek yerine onu nehir kenarında yürüyüşe çıkar hadi.”

Konuşmamdaki kararlılık karşısında biraz şaşırmış olan Conner gözlerini kırıştırdı, sonra Shani’ye doğru eğilip kulağına bir şeyler fısıldadı. Kız mutlulukla gülümseyip onun yardımıyla ayağa kalktı ve birlikte uzaklaştılar.

Sam bana biraz daha yaklaştı. “Aşkın zorlukları, ha?”

“Beklentileri yönetmek diye buna denir,” dedim, kalabalığın arasında kaybolana kadar kardeşimle Shani’yi izleyerek. “Akli varsa hemen oracıkta, su kenarında evlilik teklifini edip kurtulur.”

“Gerçek bir romantik gibi konuştun.”

Ona baktım. Sözlerinde kin yoktu ama romantizmle alakalı güncel çatışmalarımız göz önünde bulundurulduğunda, bana garezi olsa bile onu suçlayamazdım.

“Geçen gün sana karşı dürüst davrandım,” dedim. “Seninle arkadaştan ötesi olmak istiyorum. Henüz ilişkiyi tanımlamamıza gerek yok ama açık fikirli olabilirim.”

Sam yerden birkaç ot koparıp parmaklarının arasında çevirdi. “Sanırım benim de beklentilerimi yönetmeyi öğrenmem gerekiyor. Sen sıradan bir şey arıyorsun; ki bunun mantıksız olduğunu

söylemiyorum. Ama konu sen olunca sıradan ilişkiyle yetinebilir miyim, bilmiyorum.”

“Yani... öpüşme yok mu?”

Hüzünlü bir şekilde gülümsedi. “Sen gerçekten istemediğin sürece yok”

Her seferinde gerçekten istiyordum, demek istedim ama demedim. “Her zaman bir ilişki adamı oldun, ha?”

“Sanırım öyle,” dedi. “Üniversiteye kadar hiç gerçek kız arkadaşım olmadı. Zavalıca, değil mi? Ama lisede çok utangaçtım ve neredeyse kimseyle konuşmazdım. Birkaç kişiyle öylesine çıktım ama biriyle birlikteysem çoğunlukla bir gelecek beklentim olur.”

Gelecek... Bu güzel bir fikirdi ama ben henüz geleceğimi Sam’le ya da başka biriyle hayal edemiyordum.

“Amanda gibi,” dedim.

Bu konuyu neden tekrar açtığımın pek emin değilmiş gibi kaşlarını çattı. Bir yanımda, hâlâ canı yanıyor mu diye onu test etmek istemişti. Bu yaptığının korkunç olduğunu biliyordum aslında. Hatta nasıl bir sonuç beklediğimden bile emin değildim. Amanda’yı hâlâ unutamadıysa bir şekilde kurtuluş yolum olacaktı sanırım. Aramızdaki şeyin bu yüzden yürümeyeceğini, benden kaynaklanan bir sorun olmadığını düşünecektim. Ama eski sevgilisini unutmadığı için aynı zamanda çok fena kiskanacak ve üzülecektim.

“Amanda biraz...” Birkaç çimen daha koparıp bakmadan örmeye başladı. Bunu yaptığının farkında olup olmadığını bile bilmiyordum. Buradan gittiğimizde oturduğumuz yerin yanında kel bir nokta olacaktı. “Sana geçen anlatmıştım. Onunlayken her zaman çok çaba sarf etmem gerekiyordu. Belli bir kalıpta olmamı istediğini ve onu sürekli hayal kırıklığına uğrattığımı hissedebiliyordum. Ama ona ayak uydurmak beni meşgul ediyordu ve benden ayrıldığında bir afallama yaşadım. Aslında şaşırmamam

gerekirdi çünkü doğru olmadığını başından beri biliyordum. Koşu bandından inip sert zemine bastığında tuhaf hissetmek ve *bir dakika, ben zaten en başından koşu bandına binmek istemiyordum, çoktan inmeme gerekirdi, demek gibiydi.*

“Bu çok uygun bir örnek oldu,” dedim. “Koşu bantlarının canı cehenneme. Şafak Katili peşime düşmediyse hayatta koşmam.”

“Onun hapishanede öldüğünü söylediğini sanıyordum.”

“Sen de aslında bir koşu bandıyla çıkmadın,” dedim. “Burada mecazi konuştuğumuzu sanıyordum.”

Sam gülümsedi. “Peki ya sen?”

“Ben ne?”

“Sana son ilişkimle ilgili eksiksiz rapor verdim,” dedi. “Şimdi seninkini duymak istiyorum.”

“Eski sevgililerimizle ilgili hikâyelerimizi anlatmak kötü bir fikir değil mi sence de?”

Omuz silkti. “İki arkadaş olarak sohbet ediyoruz sadece.”

“Peki, peki.” Birlikte olduğum son birkaç erkeği zihnimde sıraladım ama hiçbirisi gerçekten ilişki sayılmazdı. Sam’e *ilişki* kelimesinin tam tanımını sorsam kendimi başka sorulara açık hale getirmiş olurdum, bu yüzden üniversiteden sonraki tek erkek arkadaşımı anlatmaya karar verdim. Gerçi bu hikâye... altı sene öncesindendi. Tanrım.

“Adı Brandon’dı,” dedim. “Yakınlarımdaki bir alışveriş merkezinde bulunan vitamin takviye mağazasında yarı zamanlı çalışıyordu. Yani fitness meraklısıydı. Eğer bu mümkün olsaydı kesinlikle bir koşu bandıyla çıkardı. Birbirimize uyacağımızı düşünen ortak arkadaşlarımız aracılığıyla tanışmıştık ama sonradan çok az ortak noktamız olduğunu görmüştük. Arkadaşlarımız neden öyle düşünmüşlerdi hiç bilmiyorum. Genel olarak hoş bir çocuktu ama bence aradığı sevgili daha çok...”

Cümleyi nasıl bitireceğimi bilemeyerek omuz silktim. Ama tabii ki Sam'in öğrenmeden rahat etmeyeceğini bilmeliydim.

"Daha çok ne?"

"Duygularını gizlemeyen, sevecen birini arıyordu diyebilirim sanırım. Ben esprilerine pek gülmüyordum çünkü espri yaptığını bile anlamıyordum. Zor bir gün geçirmiş gibi görüldüğünde omuzlarına masaj yapmayı falan teklif etmiyordum. O ise sürekli bana masaj yapmaya çalışıyordu ve çok acıtıyordu. Etimi oyuyordu resmen. Ayrıca protein tozunu direkt kabından yiyordu. Bu hiç doğru değil."

Sam hafifçe gülererek geriye kaydı ve avuçlarını çimlere dayadı. Serçe parmaklarımız neredeyse birbirine değiyordu.

"Birbirimize tamamen zıttık," dedim. "Ayrıldığımızda bunu o da söyledi. Onun sert bir vücudu ve yumuşak bir kalbi vardı. Benimse... şey... biliyorsun."

Sam'in bakışlarını yüzümde hissedebiliyordum ama gözlerimi kısıp kafamı nehre çevirerek yapmam gereken en önemli şeymiş gibi Conner ve Shani'ye bakındım. O sırada el ele kalabalığın arasından çıktılar ve çimlere yöneldiler. Hava artık hiç açılmayacakmış gibi görünse de kardeşim sevgilisiyle konuşurken daha rahattı ve gülümsüyordu. Belki de düşündüğüm gibi nehir kenarında evlenme teklif etmişti. Bunun pek olası olduğunu sanmıyordum gerçi. Mutlu görünüyorlardı ama yüzükle onlarca *selfie* çekip gelmiş olmanın mutluluğuna benzemiyordu.

"Saçmalıyorsun," dedi Sam.

"Bu vücut bingil bingil," dedim pek de düz olmayan karnımı dürterek.

"O vücut mükemmel ötesi. Ve eğer Benchpress Brandon o cümleyle sana herhangi bir şekilde hakaret etmeyi amaçladıysa umarım protein tozunda boğulur. Ayrıca senin sert bir kalbin yok."

Omuz silktim. “Beni o kadar iyi tanımıyorsun.”

“Burada, karşımda oturuyorsun ya,” dedi. “Havai fişeklerden nefret etsen de kardeşin istedi diye burada ona moral desteği veriyorsun. Sinirlerini bozsa da sana *Pheeb*s demesine ses çıkarmıyorsun. O kediyi, evsiz olmasına dayanamadığın için yanına aldığını biliyorum. Ve üzücü hatıralarla dolu o eve, sırf kardeşin işlerle tek başına uğraşmak zorunda kalmasın diye geldiğini de biliyorum.”

Bir yağmur damlası koluma düştü. Sonra bunu bir tanesi daha takip etti. Ama ben ne havaya ne de etrafımızdaki insanların toplanıp gitmeye başlamasına dikkatimi veremiyordum. Sam’in sözleri nutkumun tutulmasına neden olmuştu. Kardeşimin kullandığı zamanlar dışında, *Pheeb*s takma adından nefret ettiğimi nereden biliyordu?

“Kusura bakma,” dedi, avuçlarını kotuna silerek. “Biz de kalksak iyi...”

Kendini iterek kalkmaya yeltendi ama tişörtünü sıkıca tutup onu aşağı çektim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. Zarif bir öpücük değildi –burnumu yanağına acı verici bir şekilde batırdığımı hissedebiliyordum– ama duygular bunu telafi ediyordu. *Gerçekten istiyorum, gerçekten istiyorum, gerçekten istiyorum.*

Ellerini saçlarımın arasına daldırıp kafamın arkasını kavrayarak öpücüğü derinleştirdi. Ama sonra geri çekildi ve gergin bakışlarını arkamdaki bir şeye dikti. “Kahretsin,” dedi. “Conner ve Shani saat altı yönündeler. Sana göre on iki yönünde oluyor sanırım. Bunlara hiç kafam basmıyor.”

“Umurumda değil,” dedim ve onu tekrar öpmeye başladım. Yağmur üzerimize boşanıyordu ama bu da hiç umurumda değildi.

Yine de geri çekilip tişörtümü düzeltmeyi başardım –her nasılsa, yan tarafımda tam Sam’in elinin şeklinde cayır cayır yanan bir iz kalmış gibi hissediyordum– ve kardeşimle sevgilisi gelme-

den sırtımı dikleştirdim. Seneler boyunca tüm sosyal medya takipçilerini maruz bıraktığı aşk tablosundan sonra bunu en çok hak eden kişi Conner olsa da ben kalabalığın ortasında öpüşüp koklaşmayı pek tercih etmiyordum.

Bize yaklaşırken, “Kendinize bir oda bulun,” dedi ama sırtıyordu. Elini kargo pantolonunun cebine sokarak Shani’ye döndüğünde bir an *hemen burada* evlenme teklif edeceğinden endişelendim. Bu çok garip olurdu. Ama bunun yerine cüzdanını çıkarıp yirmi dolarlık bir banknot aldı ve Shani’nin uzattığı eline sertçe bıraktı. “Sen kazandın.”

“Neyi kazandı?” diye sordum, neler döndüğünü, kızın bana bakıp neşeyle başparmaklarını kaldırmamasından anlamış olsam da. İşte tam da bu yüzden onlara bir şey söylemek istememiştim. Kendi ilişkiimi ve evliliğimi hayal ettiğim zamanlar yok denecek kadar azdı ama hep kimseye bahsetmeyip ayrı evlerde yaşamaya devam ettiğimiz, sağlık sigortası amaçlı bir müessese olacağını düşünmüştüm.

Eh, en azından Conner bunu büyük bir mesele haline getirecekmiş gibi durmuyordu. Tüm yiyecekleri toplayıp tekrar soğutucuya koyarken her zamanki rahat haline geri dönmüştü. Yağmur şimdi daha da şiddetlenmişti ve tişörtümü sıırsıklam edip saçlarımı yanaklarıma yapıştırıyordu ama Conner’ın acelesi yok gibiydi. Bense sayısız nedenden ötürü –ki yağmur listede en sondaydı– bir an önce buradan ayrılmak istiyordum.

“Şey,” dedim, “Ben Sam’in arabasıyla gitmeyi düşünüyorum.”

“İyi, hadi gidin,” dedi kardeşim, elini sallayarak. “Yarın sana mesaj atıp babamın odasını toplamak için uğrarım.”

Kesinlikle dört gözle beklemediğim bir görev olsa da “Çok iyi olur,” dedim.

Sam çoktan ayağa kalkmış, beni de kaldırmak için elini uzatmıştı. Kalktıktan sonra elini bırakabilirdim –bir çocuk gibi yön-

lendirilmeme gerek yoktu– ama sıcak avucunun benimkine değmesi, parmaklarımızın birbirine kenetlenmesi iyi hissettirmişti. Otoparka doğru koşar adımlarla ilerlerken beni kendine çekip vücuduyla yapabildiği kadar yağmurdan korudu. Ama arabaya bindiğimizde sıırıslık olmuştuk ve gülmekten ölüyorduk.

“Eee,” dedi Sam.

“Eee?” İslanınca ağırlaşmış saçlarımı ellerimle toplayıp ensemdede birleştirdim, sonra tekrar serbest bıraktım. Adrenalin vücudumda o kadar yoğun bir şekilde dolaşıyordu ki fişi nereye bağlayacağımı bilsem, arabayı kendi enerjimle bile çalıştırabilirdim. “Senin eve gidiyor muyuz, yoksa bir devlet okulu öğretmeniyle kamyonetinde mi yiyeceğim?”

“En azından birimiz örnek bir topluluk üyesi olarak rolümü düşünüyor. Çünkü şu anda ben böyle şeyleri düşünebilecek durumda değilim.” Anahtarı kontakta çevirip geri geri giderek bir tümseği geçti ve eve doğru yola çıktık.

EVİNE VARDIĞIMIZDA BİRBİRİMİZİN üzerine atlamak için neredeyse kapıdan girmeyi bekleyemeyecektik. Yatak odasına giderken yolda kıyafetlerimizi çıkarıp savurduk ve yatağa değilse de en azından bir duvara ulaştık.

“Bunun sana da sıradan gelmediğini söyle.” Sam boynuma öpücükler kondururken bileklerimi kavrayıp nazıkçe gövdeme bastırdı. “Tanrım, Phoebe. Senden çok hoşlanıyorum.”

Beynimin mantıklı düşünceler oluşturmayı başarabilen küçük bir kısmıyla, *en azından nötr profesyonel seviyesini atladık* gibi bir espri yapmayı düşündüm. Ama aramızdakiler ne nötr ne de profesyoneldi. Ve Sam’ın sözleri göğsümde bir yerlerin kıpır-

danmasına neden olmuştu. Aşk kelimesini kullanmış olsa belki bu kadar büyük bir etki oluşturmazdı.

“Ben de senden hoşlanıyorum,” diye fısıldadığım anda dilini ağzımın içinde hissettim ve uzunca bir süre başka hiçbir şey düşünemedim.

SAM BENİ GECE kalmam için ikna etmeye çalıştı ama Lenore’u o kadar uzun süre yalnız bırakma konusunda endişeliydim.

“Bana ilgi gösterdiğinden değil,” dedim. “Ama artık kum kabını kullanıyor ve eğer başında olmazsam sırf yaramazlık olsun diye başka yerleri pisleteceğinden eminim.”

“Mantıklı.”

Yatağında uzanırken kolu boynumun altındaydı ve parmakları hafifçe saçlarımla oynuyordu. Burada uyumak cazip geliyordu aslında ama bir şekilde bu ayrımı yapmam gerektiğini hissediyordum. Bir erkek arkadaşım –tabii Sam artık erkek arkadaşım– sa– olmasıyla ilgili korkularımdan biri kişiliğimi kaybetmek ve tüm dikkatimi ilişkiye verip kendime has, önemli özelliklerimin yok olmasına izin vermektir. Daha sonra ilişki sona ererse –*ki kaçınılmaz olarak sona erecek*, dedi kafamın içindeki sinsi ses– bu özelliklerimi geri kazanabilir miydim, bilmiyordum.

“Beyninin çalıştığını duyabiliyorum,” dedi Sam.

Yatakta yuvarlandım ve yüzüne bakabilmek için dirseklerimden güç alarak doğruldum. Bana gülümsedi ama sonra düşüncelerimin ciddi bir yöne saptığını hissetti. Eli saçımdan düştüğünde bu kısa teması kaybetmenin midemde oluşturduğu boşluk beni çok korkuttu.

“Tezimi bitirmem gerekiyor,” dedim.

“Tamam.”

“Üzerinde çalıştığım bölümü danışmanıma bir hafta önce teslim etmem gerekiyordu,” diye devam ettim. “Bunu yaptıktan sonra bir bölüm daha tamamlamam ve ayrıca sonuç ve bibliyografya bölümlerini yazmam gerekiyor. Üstüne bir de biçimlendirme kısmı var ki akıllara zarar. Ve ben uzun zamandır kopyala yapıştır yapmaktan başka bir şey yapamıyorum. Ayrıca Conner yarın evi toplamaya yardıma gelecek ve evlilik teklifi fiyaskosu hakkında yakınıp yeni planı konusunda beyin fırtınası yapmak isteyecek. Ona söyleyebileceğim tek şey, at biniciliği ya da *flash mob** içeren bir şeyler planlıyorsa tek başına yapması gerektiği. Çünkü ben asla ata binmem ve dans etmem.”

“Hepsi hallolacak,” dedi Sam. “Ben de seve seve yardım ederim. Tabii tezle alakalı olmazsa. Çünkü sadece “tümünü seç” ve “yazı tipini değiştir” özelliklerini biliyorum; ki senin zaten bunları yapabileceğini varsayıyorum.”

“Aynen.” dedim. “İkinci yılımda sadece bunun üzerine bir dersim vardı.”

“Tahmin ettiğim gibi. Ama boya konusundaki yeteneğimi kanıtladığıma göre tekrar gösteriş yapma fırsatını memnuniyetle karşılarım. Aletimi gözüne fazla sokarsam uyarman yeterli.”

Şaşkınlıkla bir kahkaha attım. Sam’in üzerinde ne kadar kötü bir etki bıraktığımı şimdiden görebiliyordum. İlk tanıştığımızda sırf onu şoke etmek için böyle açık seçik yorumlar yapan bendim. Şimdiyse o böyle şeyler söylüyordu ve karanlıkta bile yanaklarının hafifçe kızardığını gördüğüme yemin edebilirdim. Umarım bu özelliğini hiç kaybetmezdi.

“Anlatmak istediğim, biraz alana ihtiyacım olabileceği,” dedim birden ciddileşerek. “Taylor Swift tarzında değil tabii.

---

* Bir grup insanın, önceden belirlenen bir yerde ve zamanda toplanıp çoğunlukla eğlence amaçlı bir eylemi gerçekleştirmeleri. (ç.n.)

Seninle birlikte olmayı istiyorum... Sadece çok işim var. Bir taslağı bitirmek için birkaç günlüğüne evde saklanmam gerektiğinde beni anlamamı istiyorum."

"Phoebe," dedi. "Seni anlıyorum. Benimle olabilmek için her şeyi geride bırakmanı beklemiyorum. Yavaştan alabiliriz, tamam mı?"

Kafa sallayıp boğazımdaki yumruyu yuttum.

"Ama eve dönmek istiyorsan hemen yapmalısın çünkü şu anki pozisyonunda durmaya devam edersen gitmene izin verebileceğimi sanmıyorum."

Kafamı eğip baktığımda kollarımın göğüslerimi sıkıştırdığını ve dekoltemi her zamankinden daha dolgun gösterdiğini gördüm. "Aman Tanrım," dedim. "Memelerim acayip iyi görünüyor."

"Aynen," dedi Sam. "Ben de onu diyorum."

"Bir daha asla bu kadar iyi görünmeyebilirler. Fotoğraflarını çek"

"Beni kışkırtma."

Yavaşça ona doğru kayınca sertliğini bacağımın içinde hissettim. "Alan tanıma şeyine yirmi dakika kadar sonra başlasak da olur."

"Kırk beş olsa?"

"En fazla bir saat."

"Bunu kabul edebilirim," dedi ve iki eliyle kıcımlı kavrayarak beni üstüne çekti.

ON DOKUZ

BABAMIN EVİNE ANCAK sabaha karşı ikide dönebildim. Bu yüzden Conner, gelmeden önce mesaj atma zahmetine girmeden tüm neşesiyle erkenden kapıda belirdiğinde umduğu karşılanmayı göremedi.

“Buna özveri denir,” dedi, artık basit bir bandaj sarılı olan bileğini göstererek. Ya tam alçıya gerek olmamıştı ya da Conner buna para harcamak istememişti, hiç bilmiyordum. “Üniversitede bu denli sorumluluk sahibi olabilseydim, sabah sekiz derslerinin çoğundan kalmazdım.”

“Sabah sekizin çok erken olduğunu fark etmeden kaç derse kaydolmuştun?”

Yüzünü ekşiterek düşündü. “Dört galiba. Gerçi sadece bir tanesinde başarısız oldum. İki dersi bıraktım ve diğerinden de B-eksiyle geçtim. Profesör sene sonuna doğru derse gelmeyi bırakmıştı.”

Ben üniversitede kafayı yemiş gibiydim. Olabildiğince çok ders almaya ve her şeyi dengede tutmak için akıllara durgunluk

veren sayıda listeler hazırlamaya çalışıyordum. Bazen yaptığım tek çılgınca şeyin, lisans edebiyat dergisine bağış etkinliği için Ke\$ha'nın "TiK ToK" şarkısının parodi versiyonunu hazırlamam olduğunu hissediyordum. Öncesinde alışılmadık miktarda sıvı cesaret tükettiğim için hatırlayabildiğim tek şey, şarkının ilk satırı olmuştu. *Sabah kendimi Joan Didion gibi hissederek uyanıyorum / Bir şeyler yazmak için bilgisayarımı alıp dışarı çıkıyorum.* Bundan sonrası bulanıklıktan ibaretti.

"Eee," dedi Conner, kaşlarını çizgi film karakterleri gibi oynatarak. "Komşunlasın, ha?"

"Shani'yle bu konuda iddiaya girdiğinize inanamıyorum."

Conner, "Shani partiden sonra, *ah, ona neden bu kadar takıntılı olduğunu şimdi anlıyorum, demişti,*" dedi. "Ben bunu takmadım çünkü özgüvenim yeterince yüksek. Her neyse, ortada uykunda katledilme korkundan daha farklı bir şeyin olduğunu söyledi ama ben, *yok be, ablamı tanımıyorsun, o cidden devamlı seri katilleri düşünür, dedim.*"

Tuhaf bir şekilde Conner'ın beni savunmasından etkilenmiştim. Ama ona bu tatmini yaşatmak istemiyordum ve gerçekten Sam'i konuşmak niyetinde değildim. Bu yüzden kilere girdim ve kahvaltıda hızlıca atıştırabileceğim, besin değeri düşük ne bulabilirim diye baktım. Ara sıra Waffle House'a gitmek dışında pek kahvaltı insanı değildim ve şu anda yiyebileceğim tek şey Pop-Tart ya da granola barı gibi görünüyordu.

Kardeşim, "Esmer şekerli tarçınlısı kalmadı mı?" diye sordu, sonra omuz silkip bir paket çilekli Pop-Tart aldı ve ekmek kızartma makinesine attı.

"Vay canına, şu haline bak," dedim. "Pop-Tart'ını kızartıyorsun! Sonradan görme seni."

"Ödemelerimizin hepsini zamanında yaptığımız için elektrik şirketinin bizi ACH sistemine terfi ettirdiğini bilmeni isterim."

“Sende bu ışığı görmüştüm zaten.”

“Ama cidden,” dedi Conner, ekmek kızartma makinesindeki tartını baş ve işaret parmaklarının ucuyla tutarak alırken. “Sen kızartmadan mı yiyorsun? Kızartılmak için üretildiklerini biliyorsun, değil mi? Paketinde bile yazıyor.”

Tek omzumu silktim. “Annem çok fazla abur cubur yememe izin vermezdi,” dedim. “Ben de odamda gizlice mideye indirebileceğim şeyleri tercih ederdim.”

“Ah.” Bir an düşündü. Sonra, konuyu tartışıyormuşuz da son bir noktaya değinmesi gerekiyormuş gibi birdenbire, “Babamla yaşamayı seçmemin asıl nedeni buydu,” dedi.

“Ekmek kızartma makinesini kullanmana izin vermesi mi?”

“Canım ne isterse yapmama izin vermesi. Nasıl biri olduğunu hatırlıyorsundur. Mesela annem, arkadaşlarımla Busch Gardens’a gitmek istediğimde hemen kim olduklarını, annelerinin kim olduğunu, odamı toplayıp toplamadığımı, kendisi asla para vermeyeceği için yiyecek bir şeyler almaya param olup olmadığını sorardı. Babamsa hiç umursamazdı. Sanırım evden çıkmam ya da bütün gün bilgisayar oyunları oynamam işine geliyordu. Çünkü o zaman onu rahatsız etmiyordum.”

Babamızın bu özelliğini hatırlıyordum, evet. Aslında onunla ilgili en çelişkili şeylerden biri buydu. Bazı zamanlar dünyanın en cömert insanı olur, istediğimiz her şeye sahip olmamızı isterdi. Ama isteklerimiz, geçmemizi istemediği görünmez bir sınırı aşarsa birden soğuk, mesafeli ve hatta öfkeli birine dönüşürdü. Yani midenin aldığı kadar marşmelov yiyebilirdin ama kendisi elini pakete daldırıp da hiç kalmadığını görürse delirirdi.

“Annem, Bill’le tanıştıktan sonra biraz gevşedi ama,” dedim. “Temiz bir sayfa açma felsefesi falan.”

“Doğru.” Conner, velayet düzenlemesi gereğince iki haftada bir hafta sonları bize geldiği için annemin değişimini görme fır-

satı bulmuştu ama tabii ki sürekli birlikte yaşamakla bir değildi. O günlerden en az birini aile gibi davranarak, zamanımızı kutu oyunları ve mini golf oynayarak geçirirdik. Bir keresinde de Pink Floyd lazer ışığı gösterisine gitmiştik ki bu muhtemelen Bill'in fikriydi. Evet, bayağı eğlenmiştik ama bir yandan da her zaman bir takım faaliyetler peşinde olduğumuz için konuşmaya ve gerçekten aile olmaya vaktimiz kalmıyor gibi geliyordu.

Küçücük, şekerli bir kahvaltı atıştırmalığı böyle derin düşüncelere dalmamıza neden oluyorsa, önümüzde gerçekten uzun bir gün var demekti.

Conner tartından bir ısırık aldı ama sıcak dolgu ağzını doldurunca irkildi.

“Icarus'un güneşe çok yakın uymasını izlemek gibi,” dedim kafamı iki yana sallayarak. “Hadi gel, neyle karşı karşıya olduğumuza bir bakalım.”

BURAYA GELDİĞİM GÜNDEN beri babamın odasını gözümde büyütmüştüm ama görünüşe bakılırsa fazla abartmıştım. Bazı kişisel eşyaları vardı elbette; giydiğini hatırladığım giysiler, faturalar, evraklar ve muhtemelen satın almayı hiç düşünmediği araçların etrafına halkalar çizdiği bir otomobil broşürü gibi. Ama çoğu, kolaylıkla çöp poşetlerine doldurulabilecek önemsiz şeylerdi.

Bir Noel'de ona hediye ettiğim mavi ekoseli gömleği gördüğümde hiç beklemediğim şekilde duygulandım. Hâlâ dolabında olmasının özel bir anlamı olduğuna inandığımdan değildi tabii. Sonuçta uzun süre kullanılabilecek bir hediyeydi ve babam bir

şeyleri atmayı sevmezdi. Ama içimden, gömleği çöpe atmak gelmedi. Bu yüzden Conner'ın Shani'ye telefon etmesini bekledim ve o konuşurken gömleği katlayıp odamdaki valizlerimden birinin dibine tıktırdım.

Geri döndüğümde kardeşimin telefonu kapattığını görünce, "Dün akşam evlilik teklifi planın yolunda gitmediği için üzgünüm," dedim. "Geri ödeme için adamla konuştun mu?"

"Konuşmama gerek kalmadı. Uygulama aracılığıyla parayı direkt gönderdi ve yılbaşına kadar teklif etmezsem tekrar deneyebileceğimizi söyleyen bir mesaj attı."

"Fena fikir değil," dedim. "Yılbaşı kutlamaları sırasında teklif etmen güzel olabilir."

Conner omuz silkti. "Bir gün işten eve geldiğinde dizimin üzerine çöküp oracıkta da teklif edebilirim, hiç bilemiyorum."

Ben başından beri bu mütevazı yaklaşımı savunuyordum ama kardeşimi böyle kederli görmek, romantizm karşıtlığımı yutma neden oldu. "Birkaç hafta beklersen bir şeyler bulursun belki. Ama aklına yeni bir fikir gelmezse ve doğru an olduğunu hissedersen teklif et gitsin."

Ön kapı tıklatıldığında anlık olarak her zamanki *Judgement Ridge* irkilmemi yaşadım ama sonra gelenin muhtemelen Sam olduğunu düşündüm. Gerçekten de oydu ve elindeki karton bardak taşıyıcıda üç kahve vardı.

"Selam," dedi ve bana ayak parmaklarımı kıvırmama neden olan hızlı bir öpücük vermek için eğildi. Böyle gelişigüzel sevgi gösterilerine hâlâ alışamamıştım. Nedense seksten çok daha tehlikeli geliyorlardı. "Conner'ın arabasını burada görünce bir uğrayayım dedim. Kusura bakmayın, kahvenizi

nasıl içtiğinizi bilmiyordum, bu yüzden değişik tatlandırıncılar ve kremalar da getirdim.”

Masanın üzerine koyduğu şeyler gerçekten çok fazlaydı. “Kafeyi buraya taşımışsın,” dedim. “Bunu daha sonra yerel suç kayıtlarında görürsem seni ihbar ederim, haberin olsun.”

Sam, kahveme karıştırmakta olduğum iki paket ham şekeri göstererek, “Şimdi sen de suça yataklık etmiş oluyorsun,” dedi. “Yani sessiz kalacağına inanıyorum.”

Kendi deyimiyle “basit bir adam” olan ve içecek zevki Mountain Dew ve Red Bull’un ötesine geçemeyen Conner’in kahvesini bana doğru ittiğini görünce rahatladım. Ama Sam’in onu da düşünmesi çok hoştu, bu yüzden teşekkür olarak kolunu hafifçe sıktım.

Elimden gelen tek sevgi gösterisi buydu ve aslında o kadar da kötü hissettirmemişti. Hatta Sam’in sıcak ve sert kolunu avucumda hissetmek güzeldi. Bu temasın onun da hoşuna gittiğini gösteren gülümsemesiye daha da güzeldi. Bana kalsa elimi üzerinden hiç çekmezdim ama Lenore Hanım saklandığı yerden çıkıp bizleri varlığıyla şereflendirmek için o anı seçmişti.

Sam onu selamlamak için çömelip elini koklasın diye burnuna uzattı. Ve küçük hain bunu gerçekten de yaptı. Teknik olarak, Sam’le daha uzun süredir komşu oldukları için onu daha uzun zamandır tanıyordu. Yine de bıyık altından mırıldanmadan edemedim.

“Ne?” dedi Sam.

“Bir şey yok.”

“Yahuda dedi,” diye araya girdi kardeşim. “Ama seni mi, yoksa kediyi mi kastettiğinden emin değilim.”

Ona ters ters baktım. “Eh, artık seni kastediyorum. Gün gelecek absürt evlilik teklifin için benden yardım isteyeceksin, o zaman bunu hatırlatacağım.”

“Aa, şimdi hatırladım,” dedi Sam, aktif bir şekilde mırlamasa da en azından temasa göz yuman Lenore’u rahatça okşamaya başlarken. Kediye okşamasını seyretmenin beni tahrik etmesi yanlış mıydı? “Phoebe geçen dans etmekten bahsetti ve bu, zihnimde bir fikrin şekillenmesini sağladı. Eğer istersen evlilik teklifinde kullanabilirsin.”

“İstemez miyim dostum?” dedi Conner. “Anlat bakalım.”

Sam, geçen yıl üçüncü sınıf öğrencilerine öğrettiği bir ko-reografiyi açıklamaya girişti. Hareketlerin büyük kısmının, çoğu çocuğun oynadığı bir çevrimiçi oyundan alındığını duyan Conner’ın gözleri heyecanla parladı; zira kendi de koca bir çocuktuktu. Oyundaki hareketlerin adını kullanarak sohbet ederlerken, ben tuhaf bir lehçe dinliyor gibiydim. Fakat kardeşim saniyeler geçtikçe fikre daha da ısınıyordu.

“Okul aile birliği aracılığıyla velilere bir e-posta gönderip çocukların parkta ya da başka bir yerde gösteri için bize katılmalarına izin verirler mi diye sorabilirim. Ama küçük bir sorun var ve bu konuda ne düşünürsün bilemiyorum.”

Conner, “Kulağa harika geliyor,” dedi. “Shani mutluluktan halalara uçacak.”

Sonunda bu muhabbetten bıkmış gibi görünen Lenore bana bir bakış bile atmadan yanımızdan sıvıştı ve mutfığa yollandı. Oradaki kaptan su içme sesleri kulağıma geldiğinde, kedi bakımında en azından bir şeyi doğru yaptığıma sevindim.

Sam de ayağa kalktı ve kahvesine uzanıp bir yudum aldı. “Tamam,” dedi. “Ama çocuklar dansı belirli bir şarkıyla öğrendiler ve kısa süre içinde başka bir şarkı kullanarak tekrar öğretebileceğimi sanmıyorum. Hem şu anda yaz mevsimindeyiz ve herkesin kendi planları var. Yani başka seçeneğin olmayacak.”

“Sorun olmaz,” dedi kardeşim. “*Güzel olduğunu bilmiyorsun bile* mesajı veren bir şarkı olsa da Shani’ye kendine değer vermesinde hiçbir sorun olmadığını ve bunun, güzelliğini etkilemediğini açıklayabilirim.”

Parmaklarına tabanca şekli vererek bana doğrultup ağzının kenarından küçük bir *klik* sesi çıkardığında gözlerimi devirdim. Eh, en azından söylediğim bir şeyleri dinlemişti.

“Eee, şarkı ne?” diye sordum. Üçüncü sınıflara dans eğitimi verirken, hangi şarkıların kullanılabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu. *Let It Go remix* versiyonu mu? Ya da seks arzusunu yeniden çerçeveleştirip, birlikte misket oynama arzusuna dönüştüren bir Kidz Bop şarkısı mı?

“Tubthumping,” dedi Sam. “Chumbawamba’nın şarkısı.”

İçtiğim kahve boğazımda kaldı ama kesinlikle dizilerdeki şu sevimli anlardan değildi. İçecek yanlış boruya kaçıp bir öksürük krizi başlattı ve Sam, ölmediğimin garantisini vermek için iki başparmağımı kaldırıma dek sırtımı sıvazladı.

“Kusura bakma,” dedim. “Ama şu an hangi yıldayız?”

“Bu şarkı bir klasik,” dedi Sam. “Ve dayanıklılığı öğretiyor. Birileri seni yere serse de tekrar kalkabileceğini söylüyor.”

“Belki bunu bir şekilde teklifime dahil edebilirim,” dedi, çoktan telefonunu çıkarmış olan Conner. Muhtemelen şarkı sözlerine bakıyordu.

“*Shani, seninle bir viski içeceğim, bir bira içeceğim,*’ mi diyeceksin?” diye terslendim. “Bu şarkı çocuklar için nasıl uygun olabiliyor ayrıca?”

“Alkol referansları, çocukların ne dediklerinin farkında bile olmadan söyledikleri bazı şeylerin yanında solda sıfır kalır,”

dedi Sam. “Gerçi bazıları ne dediklerini çok iyi biliyor; ki bu çok daha kötü.”

“Tamamdır, ben varım,” dedi Conner. “Chumbawamba eylem çağrını başlatabilirsin. Herkese uygun olursa bu cumartesi yapabiliriz. Off, acayip ötesi olacak.”

İkisi ayrıntıları hallederken yanlarından ayrıldım ve babamın odasına, pisliği toplamaya döndüm. Aslında *pislik* kelimesi yanlış geliyordu ama başka ne denebilirdi ki? Buradaki çoğu şey benim için çöpten ibaretti. Bana yazılmış bir kutu dolusu mektup bulsam güzel olurdu ama bir filmde değildik.

Giysileri *bağış* ve *çöp* poşetlerine ayırmaya devam ederken, Sam veda etmek için odaya geldi. “Bugün iki gitar dersim var. Ama saat iki gibi evde olacağım. Birlikte bir şeyler yapmak ister misin?”

Evet demeyi çok istiyordum. Hatta bu istek o kadar büyüktü ki beni şoke etmişti. Ama çalışmalarına olumsuz etki edeceğini biliyordum ve huysuz yanımda, sırf yapabileceğimi görmek için sınır çizmem konusunda ısrarcıydı. Sam’ın bunu sorgusuzca kabul edeceğini bilmek ve bir bakıma bunu kendime kanıtlamak için yapıyor olmak kötü hissettiriyordu ama yine de “Bugün gerçekten, *gerçekten* tezim üzerinde çalışmalıyım,” dedim. “Akşam yemeğinden önce bitirebilirsem uğrarım ama zannetmiyorum.”

“Tamam,” dedi. Beni öpmek istediğini görebiliyordum. Kapı eşiğinde hafifçe öne doğru eğilmişti ve parmakları ahşap çerçevede tempo tutuyordu. Ama ben yüksek bir giysi dağının arkasında, askılardan bir şeyler çıkarmakla meşguldüm ve ona yaklaşmak için herhangi bir hamlede bulunmadım. Geldiğinde zaten bir kere öpüşmüştük. Sonra o benim için getirdiği kahveyi vermiş, kediyi

sevmiş, kardeşimin sorununu çözmüştü. Ben de koluna dokunmuş ve müzik zevkiyle dalga geçmiştim. Eğer bunlara başka bir şey daha eklersek yanlış bir fikre kapılabilirdi.

Nasıl bir fikre mesela?

İçten içe kendime sakın olma emri verdim ve Sam'e kaygısız görüldüğünü umduğum bir tebessüm göndererek, "Sonra görüşürüz," dedim.

O gittikten sonra, Conner odaya geri dönüp gönülsüz de olsa kaldığı yerden devam etti. Günün geri kalanında benim için yararsız olacağımı biliyordum; kafası yine evlilik teklifi planlarıyla dolmuştu. Beni üç defa "*Tubthumping*"i dinlemeye zorlayınca daha fazla dayanamadım ve tezim üzerinde sessiz sakın çalışabilmek için evine gitmesini söylemek durumunda kaldım.

Soğukkanlılıkla'yı konu alan bu bölümü yazmamın bu kadar uzun sürmesinin bir nedeni –her zamanki dikkat dağınıklığı ve erteleme sorununun yanı sıra– yazmaktan korkmamdı. Çünkü Capote'un bu kitabı, türünün en temel örneğiydi ve daha önce benden çok daha zeki insanlar tarafından analiz edilmişti.

Bölümün giriş kısmındaki savlarımdan biri, gerçek suçun nihayetinde yer ve zamanla ilgili olduğu, yazarların daha geniş kültürel bağlamı anlamak için suç eyleminin kendisini bir mercekle olarak kullandığıydı. Olaya bu şekilde bakılırsa Capote'un, Clutter cinayeti hakkında anlatmaya çalıştığı şeyin yalnızca kitap için araştırma yaparken Perry ve Dick'le nasıl bir ilişki geliştirdiği değil, 1960'ların orta Amerika'sı hakkındaki bakış açısı olduğu görülebiliyordu.

Capote, o zamanlarda sadece tek bir kişinin evinin kapısını kilitlediği –ki bu, dikkat çekecek kadar alışılmadık bir şeydi–

bilinen bir kasaba olan Holcomb, Kansas'ın havasını yansıtmak için çok zaman harcamanın yanı sıra, kitaptaki her karakterin bir şeyler arzuladığından emin olmuştu. Dick'in sırf sahte bir çeki elinden çıkarmak amacıyla, Perry'yi uydurma bir etkinlik için düğün kıyafeti almaya götürdüğü sahne özellikle etkileyiciydi çünkü Perry bunun gerçek olmasını tüm kalbiyle arzuluyordu. Kendini bir an için Dick'in yalanlarının gerçek olduğuna, bir kadının gerçekten ona âşık olabileceğine ve çocuk sahibi olup yuva kurabileceklerine inandırıyorlardı. Bu, Amerikan Rüyası'nın en saf, en acı-tatlı haliydi. Ve aynı iki adamın, yakın mesafe atışla dört kişinin Amerikan Rüyası'm sona erdiren kişiler olduğunu düşünmek çok garipti.

Artık kendimi iyice kaptırmıştım; parmaklarım klavyenin üzerinde uçuyordu adeta. Ama sonra Lenore masaya zıplayıp klavyenin üzerine çıktı ve kışını yüzüme dayadı.

"Sağ ol ya," dedim, tüm çalışmamı minik patileriyle yazdığı asno;wiwn;;aj karakterleriyle değiştirmeden önce kaydederek. "Çok yardımcı oluyorsun."

Gerçek suç hikâyelerinin, daha doğrusu etraflı düşünülünce tüm insanların hayat hikâyelerinin özünde hepimizin arzuları, umutları, hayalleri, sevgisi olması ama buna rağmen sonunda olacaklar üzerinde kontrol sahibi olamamamız yatıyordu. Süpermarketlerde satılan en popüler romanlarda kurbanların, hayvanları çok sevdiği için veteriner olmak isteyen ya da doğum gününe üç gün kalmış olan birileri olmasının bir sebebi vardı.

Çenesinin altını kaşıyarak, "Bu kitaplar adalet vaat ediyor. Bir çeşit kapanış yani," dedim Lenore'a. "Ama sonuçta, pek çok hayatın kesintiye uğradığı, pek çok hayalin gerçekleşmediği gerçeğini de pekiştiriyorlar."

Kısık gözleriyle bana bakıp kafasını hafifçe yana eğmesi, kaşımaya devam etmemi istediğinin tek göstergesiydi.

“İşte bu yüzden anı yaşamalısın, PÇK,” dedim. “Bir şeyi arzulamak, kendini hayal kırıklığına uğratmaktan başka bir şey değildir.”

Kuyruğunun hızlı hareketi, *anı yaşamayı ben icat ettim zaten, kaltak ve Capote klasığı üzerine üç bin kelimelik analiz yazdıktan sonra durumu gün batımı fotoğrafıyla paylaşılan bir Instagram alıntısına mı indirgedin yani?* der gibiydi.

O sırada düşüncelerim Sam'e kaydı. Acaba ne yapıyordu?

YİRMİ

“**P**EKÂLÂ, BİR ANLAŞMA yapalım,” dedim ona yirmi dakika sonra, sırt çantamda dizüstü bilgisayarımı kapısını çaldığımda. “Bu bölümü bugün bitirmem gerekiyor, bu yüzden çalışmaya devam edeceğim. Ama dikkatimin dağılmasını istemiyorum ve sen de Red Hot Chili Peppers konser DVD’leri izlemek ya da boş vakitlerinde ne yapıyorsan onu yapmak yerine bir şeyler üzerinde çalışırsan çok memnun olurum.”

“O grubu öyle sandığın kadar sevmiyorum bile,” dedi Sam. “Sadece müzisyenliklerine saygı duyuyorum...”

Sırt çantamı çoktan yemek odası sandalyelerinden birinin arkasına asmış ve masanın üzerine koymak için dizüstü bilgisayarımı çıkarmıştım. “Demek istediğim, zamanını şu yarım kalan gitarı tamamlamak için çalışarak geçersen güzel olabilir bence. Bir saat falan sonra ara verip biraz takılabiliriz. Bilgisayarımı nerede şarj edebilirim?” Karşımdaki, plaklarla dolu iki kitaplığa bakarak kaşımı çattım. Priz varsa bile bunlar kapatıyordu.

“Diğer tarafta,” dedi Sam. Karşı duvarda, aynı noktada açık bir priz vardı.

“Baksana, normal konuşmada bile RHCP şarkılarının isimlerini kullanıyorsun,” dedim. “Kendine engel olamıyorsun.”

“Aynen öyle.”

Gözlerimi devirdim, sandalyeye yerleştim ve imalı hareketlerle kulaklığımı taktım. Sam’in gitar konusunda direktiflerimi takip etmesini beklemiyordum aslında. Ben kapısında belirmeden önce ne yaptığına dair bir fikrim yoktu ve sonuçta onun patronu değildim. Ama sonra göz ucuyla garaja doğru gittiğini gördüm. Kapıyı arkasından kapattı ve muhtemelen gitarının başına geçti.

Bölümü bitirip –aşırı zor olsa da en azından tamamlanmıştı– Dr. Nilsson’a e-postayla gönderdikten sonra ben de garaja gittim ama kapıyı çalıp çalmama konusunda emin değildim. Artık buranın bir seri katilin gizli sığınağı olmadığını bilmeme rağmen, Sam’i rahatsız edeceğim düşüncesi içimi kemiriyordu. Ama içeri adım attığımda kafasını işinden kaldırıp bana bir tebessüm gönderdi. “Bitti mi?”

“Bölüm bitti, evet,” dedim. “Danışmanımın görüşmemi istediği, yakınlardaki bir profesöre e-posta gönderdim ve bir *blazer* bulmama yardım edip edemeyeceğini öğrenmek için Alison’a mesaj attım.” Hepsi aşırı sıkıcıymış gibi elimi salladım. “Her neyse. Alışveriştan nefret ederim. O noktaları niçin koyuyorsun?”

Sam, ham ahşap gövde üzerinde mesafeleri ölçüyor ve ortadaki dümdüz çizginin üzerine noktalar koyuyordu. “Sap ölçüsüne hâlâ karar vermedim,” dedi. “Eğer boyu yirmi beş nokta beş olursa köprü şurada, manyetikler de şuralarda olacak.”

---

* Red Hot Chili Peppers’ın “Otherside [Diğer Taraf]” şarkısından bahsediliyor. (ç.n.)

Anlatırken gitarın çeşitli noktalarını işaret ediyordu ama ben kullandığı kelimelerin yarısının ne anlama geldiğini bile bilmiyordum. Bu yüzden ahşabın üzerindeki silgi tozlarını silerken elinin ne kadar iyi görüldüğüne, onu heyecanlandıran bir şeyi anlatırken sesinde beliren enerjiyi ne kadar sevdiğime odaklandım.

“Benim de liseden kalma bir elektro gitarım var,” dedim. “Çok eski olduğu için artık tellerinden kötü bir cızırtı geliyor.”

“Perdelerin dengelenmesi gerekiyordur,” dedi Sam. “Getir de senin için tonlayıp yeni teller takayım.”

“Çok iyi olur, sağ ol,” dedim. “Ama çalabildiğim tek şarkı ‘Doll Parts’. Aşırı kolay olduğu için bir tek onu hatırlıyorum. Ayrıca, bence Kurt’un başına gelenlerle Courtney’nin bir alakası yok.”

Sam, “Courtney Love beni hiç korkutmuyor,” derken kalemi bıraktı ve bana baktı. “İnsanların gözünü korkutmaya alışkınsın, değil mi?”

Omuz silktim. “Hadi itiraf et. Benimle ilk tanıştığında korkmuşsun.”

“Herhalde yani. Beni biber gazıyla tehdit ettin. Ayrıca *dostum* deyişinde çok tehditkâr bir hava vardı. Gerçi yine de çok tatlı olduğunu düşünmüştüm. Halbuki sen, seri katil ölçeğinde altı numarada olduğumu düşünüyormuşsun.”

Bu çok uzun zaman önceydi. Sam’i şu anda tanıdığım gibi tanıımıyordum. Bir şeyi gerçekten komik bulduğunda gözlerinin nasıl parladığını, bazen bir şeye konsantre olduğunda dilinin ucunu ağzının kenarına nasıl bastırdığını bilmiyordum. Boşalırken bana olabildiğince yakın olmak istiyormuş gibi kalçalarımı nasıl sıkacağından haberim yoktu.

Artık onu seri katil ölçeğimde rahatlıkta bir numaraya yerleştirebilirdim.

Yine de beni hâlâ korkutuyordu ve korku seviyem zaman geçtikçe artıyordu. Çünkü bu aramızdaki kısa süreli bir yaz kaçamağı olmalıyken, daha fazlasıymış gibi hissettirmeye başlamıştı.

“Ben yaklaşık bir ay içinde Kuzey Carolina’ya gideceğim,” dedim. Konuyu tamamen değiştirdiğimin farkındaydım ama kafamda, geçiş çizgisi tamamen netti. “Daha önce yaşadığım sitede yeni bir daire bulacağımı düşünüyorum ama halletmem gereken başka şeyler var.”

“Tamam, peki,” dedi Sam. “Biz öğretmenler, ağustosun ilk haftasında işe başlıyoruz. Öncesinde taşınmana yardımcı olabilirim.”

Bu fazlasıyla kafa karıştırıcı bir cevaptı. Bir yandan, gidişimin konusunu alakasız yere açan taraf olmama rağmen beynim otomatik olarak, gitmemi istediğini düşünmüştü. Öte yandan... taşınmama yardımcı olma teklifi zihnimde dolanıp duruyordu. Yani on saat araba sürecek, benimle eşyalarımı koyduğum depoya gelecek ve muhtemelen hiç ihtiyacım olmayacak olmasa rağmen asla atmayacağım kolilerce kitabı açıp yerleştirmeme yardım mı edecekti?

Bu bir yaz kaçamağı değil, uzun vadeli vaat gibi görünüyordu.

“Bakarız,” dedim, sonra kendimi durduramadan ağzımdan kaçırdım: “Peki ya önümüzdeki birkaç hafta ne olacak? Aramızdakinin biteceğini biliyorsak şu anda ne yapıyoruz?”

Sam çenemi ellerinin arasına aldı ve orada bir cevap arıyormuş gibi gözlerini yüzümde gezdirdi. İfadesi, aradığını bulup bulmadığını göstermiyordu. “Aramızdakinin değişeceğini biliyoruz,” dedi alnını benimkine dayayarak. “Yine de bitmek zorunda değil. Tabii bitmesini istemiyorsan. Ama tüm ilgimin sende olduğunu bil, Phoebe. Ben bir yere gitmiyorum.”

Bu senaryoda bir yere gidenin ben olduğumla ilgili espri dilimin ucuna kadar geldi ama anı bozmak istemediğim için yuttum ve parmak uçlarımda yükselip kulağının arkasına bir öpücük kondurdum. “Dostum.”

SAM'LE AKŞAMIN GERİ kalanını film izleyerek –Kuzuların Sessizliği'ni açmama izin vermesi için onu ikna etmeyi başarmıştım– ve elleriyle hazırlayıp lezzetiyle beni çok etkilediği makarnayı yiyerek geçirdik.

“İçinde beş malzeme falan var,” dedi. “Yani olsa olsa dama olabilir, satranç değil.”

Oluşturduğumuz balonun içinde seve seve kalırdım. Geceyi kanepede üst üste geçirir, bir kez daha havuzunda yüzerdik. Ama hâlâ bütün geceyi Lenore'dan ayrı geçirme fikrinden hoşlanmıyordum. Beni görmezden gelmeye devam etse de.

Ayrıca ertesi gün alışveriş merkezinde Alison'la buluşup *blazer* bakacaktım. Bunun nafile bir arayış olacağını biliyordum aslında. L bedene kadar çıktıkları için müşterilerin minnettar olması gerektiğini düşünürmüş gibi görünen pek çok marka vardı. Çoğu mağazanın raflarında bir milyon adet 4 beden varsa, ancak bir adet falan 16 beden oluyordu. Ve omuzlar, kol uzunluğu ve bazı kadınların büyük göğüsleri olduğu hesaba katılırsa *blazer* en zorlayıcı giysilerden biriydi.

Mağazalardan birinin raflarını karıştırırken Alison, “Omuzların oturması en önemlisi,” dedi. “Senin çok güzel, düz omuzların var. Eğer düzgün oturan bir tane bulamazsak terziye tamire gönderebilirsin.”

“Elli dolarlık polyester bir kumaş parçasını terziye falan göndermem,” dedim. “Bu sadece parayı çöpe atmak olur.”

Alison omuz silkti. “Aslında arayışına daha yüksek kaliteli ürünlerle başlaman iyi olurdu. Ama zamanının kısıtlı olduğunu biliyorum, bu yüzden elimizdekilerle yetineceğiz.”

Onun için söylemesi kolaydı tabii. Giysileri üretirken baz alınan türden, zayıf ve ince bir vücuda sahipti ve üstünde her

şey harika görünüyordu. Ama bir şey demedim çünkü yine ak-silik damarımın tuttuğunun farkındaydım ve onu yardıma ça-ğırmanın bir sebebi vardı. Eğer kendi başıma alışveriş yapsam Target'ta ilk gördüğüm ceketı hızlıca deneyip düşünmeden alı-r, eve geldiğimdeyse üstüme tam oturmadiğini fark ederdim.

“Sam'le işler nasıl gidiyor?”

“Tavsiyene uydum,” dedim, “Açık fikirli olmaya çalışıyorum.”

Bana aynı ceketin üç farklı bedenini uzattı. “Daha da önem-lisi, Lenore nasıl?”

“Küçük velet,” dedim. “Evde olmayı isteyen oydu. Taşıyıcı kedi annesiymişim gibi tişörtümü emmeye çalışan da oydu. Ama öyle değilmiş gibi davranıyor. Ayrıca sana söylemiş miydim? Veterinerin dediğine göre en az üç yaşındaymış. Sadece küçük kalmış. Belki de banliyö sokaklarının sert koşullarında yaşayıp yetersiz beslendiği içindir. İnsanın aklına, bir çiftin Rusya'dan çocuk evlat edindiği ve onun aslında, nadir bir hormon bozuk-luğu yüzünden büyüyememiş bir yetişkin olduğunu öğrendiği film geliyor. Sonra bu kişi hepsini öldürmeye çalışıyordu yanlış hatırlamıyorsam.”

Alison burnunu kırıştırarak, “Bu pek hoşuma gidecek bir fil-me benzemiyor,” dedi.

Onun korku filmlerini hiç sevmediğini ve evlat edinmeyi aşır-rı derecede olumsuz ya da aşırı derecede ilham verici bir şekilde tasvir eden hiçbir şeye sıcak bakmadığını hatırladım ve bu konu-yu açtığım için kendimi pislik gibi hissettim.

“Üzgünüm,” dedim. “Her neyse, Lenore iyi. Hâlâ birbirimize alışmaya çalışıyoruz.”

“Biraz zaman alacak. Aslında evde kalmayı bu kadar kolay kabullenmesi cesaret verici. Tüm hayatını dışarıda geçirdiği için sürekli kaçır diye endişeleniyordum.”

“Kaçmak için önce saklandığı yerden çıkması gerekir.”

“Bir hamster’ın vardı, hatırlıyor musun? Münzevi gibiydi. Onun için aldığın minik ev gibi yataktan asla çıkmazdı.”

Hamster’ıma yaratıcı bir şekilde Roket adını vermiştim. Çünkü onu aldığım gün, babamın Conner’a arka bahçede fırlatması için bir roket seti aldığı gündü. Antisosyal hayvan yalnızca yemek yemek için dışarı çıkardı ve eğer yuvasını temizlemek ya da Tanrı korusun, onu okşamak için elimi uzatırsam parmak uçlarımı ısırıverirdi.

“Öldüğünde onu o küçük eviyle birlikte gömdüm,” dedim.

Alison elini göğsüne koydu. “Ah, bu çok tatlı. Sonsuzluğu en çok sevdiği şeyle geçirebilecek.”

Aslında benim niyetim, *yatağını çok seviyorsan al başına çal*, gibi bir şeydi ama Alison’ın öyle algılaması daha hoş olduğu için yorum yapmadım.

“Küçükken pisliğin tekiydim,” dedim.

“Tüm çocuklar bir bakıma öyle değil midir?” dedi Alison. “Kütüphanede hikâye günü yaptığımız zamanlar bunu daha iyi anlıyorum. Beni yanlış anlama, çocuklar çok sevimlidir ve çoğu açıdan ebeveynleri yerine onları tercih ederim ama aynı zamanda bencildirler. Bu gelişimsel olarak kaçınılmaz bir şey. Kitabı daha iyi görmek için ayağa kalkıp diğerlerinin önüne geçerler, sen okurken ayağını okşamak isterler –bunu yapan bir kız var ve nasıl tüylerimin ürperdiğini sana anlatamam– ya da başka bir çocuğun elindeki kurabiyeyi kaparlar. Ama sonuçta onlar çocuk. İşleri bu.”

“Ama sen küçük çocuklardan bahsediyorsun,” diye belirttim. “Şu anda elindeki kurabiyeyi kapsam çok kaba olduğumu düşünürdün. Yıllar önce bana yardım etmeye çalıştığında yaptığım gibi seninle konuşmayı kesmemin de kötü bir davranış olduğunu biliyorum.”

İşte. Söylemiştim. Bu konuyu açacağımı bile bilmiyordum ama ağzımdan çıktığı an bir rahatlama hissettim. Son birkaç haftada Alison'la tekrar yakınlaşmak harikaydı ama geçmişin hâlâ aramızda olduğunu biliyordum. Belki de artık konuşma zamanı gelmişti.

Kütüphaneciliğin hakkını vermek adına dolabının hırkalarla dolu olmasını istiyormuş gibi görünen Alison, üst üste dizilmiş rengârenk hırkaların düzenini bozmamak için her birinin ucunu, üzerindeki beden etiketini görece kadar kaldırırken duraksadı. “Ebeveynlerin boşandıktan sonra öfke doluydun,” dedi. “Başka bir yere taşındığın ve ikimiz de araba sürecektir yaşta olmadığımız için seni kaybettiğimi hissediyordum. Hem mesafe yüzünden hem de...” Belli belirsiz havayı işaret etti.

“Depresyon yüzünden mi?” diye sordum. “Biliyorum. O zamanlar kara bir bulutun içindeydim. Bazen hâlâ nereye gitsem beni takip eden gri bir bulutum olduğunu düşünüyorum. Biliyorum, anne babası boşanan bir sürü insan var ve her genç, Hot Topic'ten alışveriş yaptığı ve *bana gülüyorsun çünkü farklıyım, sana gülüyorum çünkü herkesle aynısın*, gibi şeyler söylediği bir zamandan geçer. Ama bana çok ağır gelmişti ve sen de dahil çoğu kişiyi kendimden uzaklaştırmıştım.”

“Çok şey yaşadığını anlayabiliyordum,” dedi Alison. “Bu yüzden... bir şişe hapi yutacağını söylediğinde ciddi olabileceğini düşündüm. Başını belaya sokmak istemezdim ama eğer dediğini gerçekleştirsen öylece oturduğum için kendimi asla affetmezdim. O hafta sonu babanın evinde olduğunu biliyordum ama onunla yakın olmadığın için anneni aramamın daha iyi olacağını düşünmüştüm. Verdiğim karar yanlıştı sanırım, gerçekten üzgünüm.”

Verdiği karar nedeniyle annemle babam arasında yeni bir kavga çıkmıştı. Annem, beni yetiştirmekte başarısız olmuş gibi

gorunurken babam da bana bakmayı beceremiyormuş gibi görünmüştü. Sonraki bir yıl boyunca annem tüm mesajlarımı okumak istemiş ve bayramlarda gözünü üzerimden asla ayırmamıştı. Özellikle yılbaşında keçileri kaçıracığımdan çok korktuğu belliydi. Olayın yaşandığı akşamsa Alison'la mesajlaşırken babam odama dalıp *"Benim evimde olmaz!"* diye haykırmıştı. Bu konu hakkında bana direkt olarak söylediği tek şey buydu. Ve belki yanlıştı ya da durumu fazla dramatize etmiştim ama onun gözetiminde olmadığım sürece kendimi öldürmem umurunda değilmiş gibi hissetmiştim. İşte bu yüzden, *pekâlâ senin evine bir daha hiç gelmem o zaman*, diye düşünmüş ve hafta sonları ziyarette gitmeyi kesmiştim.

Ama bunların hiçbiri Alison'ın suçu değildi.

"O zaman sana kızmıştım," dedim. "Ama sanırım asıl kızgınlığım kendimeydi. Hap yutmayı falan planladığımdan değildi, sadece ilgi çekmek istemiştim. Ve bu yüzden kendimden nefret etmiştim."

Alison kaşlarını çattı. "İlgiye ihtiyaç duymanın nesi kötü ki? Özellikle de acı ve sıkıntı içindeysen."

Omuz silktim. "Oğlak burcu olunca böyle oluyor," dedim. Bu, durumu basite indirgeyen bir cevaptı çünkü *acı çekiyorum, sıkıntı içindeyim, sana ihtiyacım var*, deme düşüncesinin bile tüylerimi nasıl diken diken ettiğini başka nasıl açıklayacağımı bilemiyordum. İnsanların sosyal medyada *"Kötü bir gün geçiriyorum, lütfen iyi dileklerinizi gönderin!"* gibi paylaşımlar yapması beni her zaman şaşırtırdı. Böylesine açık ve rahat olmaları onlar için iyiydi tabii ama ben bu tür bir gönderi paylaşmaktansa kendi ayaklarımı doğramayı yeğlerdim.

"Öyle ya da böyle, geri döndüğün ve tekrar görüşebildiğimiz için çok mutluyum. Seni özlemiştim."

"Ben de seni," dedim ve iyice duygusala bağlamadan, fılme rengi bir blazer'ı alıp üstüme tuttum. "Nasıl sence?"

"Rengi gayet güzel," dedi Alison. "Siyahla giyersen renk uydurma sorunun da olmaz."

"Zaten renk uydurmaya çalışmak şu dünyadaki en büyük sıkıntılarımдан biri," dedim, ceketı kolumda biriken yığının üstüne atarak. "Artık soyunma kabinlerine gidelim mi?"

YİRMİ BİR

SONUNDA BİRİ FÜME, diğeri siyah olmak üzere iki farklı blazer ve yeni bir çift ayakkabı aldım. İş görüşmesi için kıyafetimin bir kısmını ayarladığım ve bir kez bile hüsranla hıçkırıklara boğulmadığım düşünülürse başarılı bir alışveriş olmuştu.

Eve girip giysileri dolabıma asarken, Lenore'un gelip gelmeyeceğini görmek için her zaman otomatik olarak yaptığım gibi dilimi şaklattım. Çağrılarım nadiren cevap verse de bunu yapmak zorundaymış gibi hissediyordum. "*Tatlım, eve döndüm,*" dermiş gibi.

İçerisi tuhaf şekilde ekstra sessizdi. Lenore burada olsa ya yatağımın altında ya da babamın odasındaki panjurların arkasında, pencere pervazında oturmuş kuşları seyrediyor olurdu. Son zamanlarda en sevdiği yer orasıydı ama odaya girsem hemen kaçıp dolabın altına saklanırdı.

Yatağın altına bakmak için eğildim. Orada yoktu.

Dilimle ses çıkarmaya devam ederek evde dolaşıp bakışlarım her bir köşeyi taradım. Artık eşyaların çoğu gittiği için

ortak alanlarda girebileceği çok fazla yer yoktu. Dış dünyadaki çeşitliliğe kıyasla ev onun için inanılmaz derecede sıkıcı olmalıydı. Neden daha önce bunu düşünüp, şu kitapta tavsiye edildiği gibi lanet bir kedi kulesi falan almamıştım?

Lenore pencere pervazında değildi. Dolapta da değildi. Mama kabına baktığımda çoğunun dolu olduğunu gördüm. Ve o sabahı düşününce aklıma kapıyı bir anlığına açık bırakmış olabileceğimi geldi. Alison alışverişe giderken, mülakatta giymeyi düşündüğüm gömleği de yanımda götürmemi istemişti, bu nedenle arabaya binmeden önce son anda odama koşmuştum. Esasında bu hiç benlik bir şey değildi; özellikle de istenmediğinin işareti olarak gördüğü için kilitli evlere asla girmeyen ve yalnızca kilitlenmemiş evleri hedef alan Sacramento Vampiri hakkında okuduğum şeylerden sonra. Ama sadece birkaç saniyeliğine açık bıraktığımdan emindim.

Sam'in kamyonetinin garaj yolunda olduğunu görünce hemen gidip zilini çaldım. Kapıyı neredeyse anında açıp bana kocaman bir gülümsemeyle baktı. "Zili çalmak zorunda değilsin," dedi. "Direkt girebilirsin."

Görünüşe bakılırsa birileri Sacramento Vampiri konusunda benim kadar bilgili değildi. Ama şu anda bunun düşünecek zaman yoktu. "Lenore gitmiş."

Gülümsemesi kayboldu. "Emin misin? Belki yatağın altındadır."

"Orayı da her zaman saklandığı diğer yerleri de kontrol ettim. Bu sabah acelem vardı ve sanırım kapıyı bir süreliğine açık bıraktım. Tabii ki de kaçmıştır. Neden kaçmasın ki? Hatta muhtemelen bunu kahramanca bir kaçış olarak görmüştür. Cleveland'deki bodrum katında esir tutulan kadınları kurtaran siyahi bir adam var, biliyor musun? Verdiği röportajda "çok belliydi" demesi sonradan esprili bir paylaşıma dönüştürülmüştü. Her neyse, Lenore'un kaçacağı da çok belliydi."

Sam uzanıp kollarımı tuttu ve omuzlarıma masaj yaptı. “İyi haber şu ki o akıllı bir kedi,” dedi. “Yolunu biliyor. Yıllardır buralarda yaşıyor ve her zaman bu mahalleye dönüyor. Onu bulacağız.”

“Ben yine de mahallede dolaşıp etrafa bakınacağım.”

“Bir saniye bekle,” dedi Sam. “Ben de geleyim.”

Ön basamakta onu beklerken, belki Lenore bir şekilde gelir diye gözlerimi yan taraftaki evimden hiç ayırmadım. Ama Sam ayakbabilirini giyip kapıyı arkasından kilitlerken kedi hâlâ ortalıkta değildi.

“Bunun mantıksız olduğunu biliyorum,” dedim biraz yürüdükten sonra. “Yani onun için endişelenmemin. Dediğin gibi o yıllardır bu çevrede yaşıyor. Kapı açılınca mavi gökyüzünü görür görmez, *Vahşi kalbimi kimse evcilleştiremez!* diye bağırıp dışarı koşmuş olmalı. Onu eve kapatmak benim suçumdu.”

“Hâlâ kediden mi bahsediyoruz, yoksa bu konuşmanın altında başka manalar mı var?”

Onu omzumla dürttüm. “Sus ya.”

Mahalle sessizdi. Çoğu insan muhtemelen akşam yemeğinin ortasındaydı. Ara sıra perdesi açık olan evlerin önünden geçtiğimizde, pencereye yansıyan televizyon ışıklarını görebiliyorduk. Güneş batmıştı ama hava henüz karanlık değildi ve alacakaranlık yüzünden gördüğüm her gölgenin Lenore olabileceğini düşünüyordum.

“Alışveriş iyi geçti mi?”

“Gayet...” İyi diyecektim, zira alışveriş merkezine yapılan bir gezi için kullanabileceğim en güzel iltifat buydu. Ama sonra aslında günümün harika geçtiğini fark ettim. Birkaç parça giysi bulmuş, Alison’la yapmam gereken konuşmayı yapmıştım. Hem eğlenmiştik de. Acayip ürünler mağazasına gidip uygunsuz buzdolabı magnetlerine gülmüş, yemek katında portakallı ördek ve *chow mein*’ yemiştik.

---

* Kırmızı et, tavuk, deniz ürünleri ve sebzelerle yapılan kızarmış erişte. (ç.n.)

“Evet,” dedim sonunda. “Çok iyi geçti. Sizin dans pratiği nasıldı?”

Sam ile Conner, danslı evlenme teklifini nerede yapabileceklerini planlamak için birkaç çocuk ve yetişkin refakatçileriyle kasabadaki bir oyun parkında buluşmuşlardı. Öncesinde birkaç *Dance Moms* göndermesiyle Sam’le dalga geçmiştım ama yarışmanın sadece reklâmlarını gördüğüm için espri malzemem kısa süre içinde bitmişti.

“Harikaydı,” dedi. “Çocuklar çok heyecanlılar.”

“Ya Conner?”

“Çocuklar dedim ya,” dedi Sam, “Kardeşin de dahil olmak üzere yani. Doğrudan kendisinden alıntı yapmak gerekirse, hissettiği şey ‘heyecanın da ötesinde’ymiş.”

“Böyle konuşmayı nereden alışkanlık edindi, hiç bilmiyorum. Seksenlerden bir sörfçü gibi.”

“Ayrıca benden düğününde çalmamı istedi,” diye devam etti. “Ona tef çalmak dışında canlı müzik yapmadığımı ve eğer tefçisi eksik bir müzik grubu bulursa seve seve yardım edeceğimi söyledim.”

Bir evin önünden geçerken kürklü bir şeyin bir aracın altına doğru koştuğunu gördüm ve durdurmak için Sam’in kolunu çektişirdim. “Şunu gördün mü? O muydu?”

“Bana turuncu bir kedi gibi göründü.”

“Lenore olabilir,” dedim. “Turuncu ve siyah, karanlıkta gerçekten benzer görünüyor.”

“Gece saatlerinde bisiklete binmek için siyah ve turuncu tişört arasında seçim yapman gerekse, bunlardan hangisinin akıllıca seçim olacağı çok belli değil mi?”

“Renk teorisini sanat öğretmenlerine bıraksan iyi olur bence,” diyordum ki kedi, aracın altından çıkıp evin arkasındaki ağaçlığa geri koştu. “Pekâlâ. Bu kedi *turuncuymuş*.”

Neyse ki Sam *sana demiştim* falan demedi. Sadece kolunu omzuma doladı ve fiziksel temas konusunda hislerimin değişken olduğunu biliyormuş gibi kafama hızlıca bir öpücük kondurup beni bıraktı. Mesele şuydu ki fiziksel temasta bulunan Sam olunca hislerim hep *olumlu* yöndeydi. Aklıma bugün Alison'la yaptığım konuşma geldi. Bir şeyi istiyorsan tek yapman gereken dile getirmekti, bunu anlamıştım fakat hâlâ kendime yediremiyordum.

“Gezegendeki en kötü kedi sahibi gibi hissediyorum,” dedim. “Bana kedi annesi demeye bin şahit ister. Bu konuda berbatım.”

“Değilsin.”

“Hamster'ımı küçük uyuz eviyle birlikte gömdüm” dedim. “Cidden, evcil hayvan sahibi olmama izin verilmemeli.”

Sam kaldırımdaki bir çatlağa takılıp tökezledi. “Yüce İsa. Kaç yaşındaydın?”

“On falan.” Sonra Sam'in yüzünü gördüm ve beni tamamen yanlış anladığını fark ettim. “Aman Tanrım. Hamster ölmüştü. Canlı canlı gömmedim.”

“Edgar Allan Poe hayranlığını düşününce, sonuca atladığım için beni suçlayamazsın.”

“Ben bunun için yaratılmamışım.” Artık etraf iyice karanlık olmuştu ve lanet kediye asla bulamayacağımızdan endişe etmeye başlamıştım. Evet, tamam, yarın kapımda belirip kaygısızca kuyruğunu sallayarak, *Niye bu kadar üzıldün ki?* bakışı atabilirdi ama geri dönememe ihtimali de yok muydu? Belki bir arabanın altında kalmış, bir kır kurdunun saldırısına uğramış ya da evin yolunu bulamayacak kadar uzağa gidip kaybolmuş olabilirdi. Belki de onu kısa süreliğine de olsa eve almam, onun için yapabileceğim en kötü şeydi ve en çok ihtiyacı olduğu anda sokak içgüdülerinin körelmesine neden olmuştu.

“Ben bir canlıyla ilgilenemem,” diye devam ettim. “İyi besleniyor mu, diğer kedilerle sosyalleşmesi gerekir mi ya da varo-

luşsal ihtiyacı olan özgürlüğünü kısıtlıyor muyum diye düşünüp duramam. Yaşlanmasını izleyemem. Vücudunda çıkan tuhaf bir şişlik için veterinerin ne diyeceği konusunda endişelenemem. Sam, eğer bu kediye eve alırsam temelde bir gün ölümünü izleyeceğimi kabul ettiğim anlamına gelir. Ve bu çılgınlık. Annem o hasta Mavi Rus kedisini eve almama izin vermemekte haklıymış. Belki de Lenore'un gitmesine izin vermem en doğrusudur. Belki de sokakta çok daha mutludur ve hayatımızı birlikte geçirmek kaderimizde yoktur. Finalde baş karakterlerin bir araya gelmediği şu filmler gibi. En başta *yok artık* oluyorsun ama aslında filmin adında, reklamlarında ve müziklerinde bile ikisinin aslında sadece kısa bir süreliğine, belki bir şeyler öğretmek için birbirlerinin hayatına konuk olduğunun belli edildiğini fark ediyorsun...”

“Phoebe,” dedi Sam.

“O filmlerden ve özellikle de karakterlerden birinin saçma sapan bir kazada ölmesinden nefret ediyorum. Duygusal manipülasyonlarınızı da alın ve defolup gidin.”

“*Phoebe*,” dedi Sam, bu sefer daha fazla vurgu yaparak. Bir elini belime koymuş, diğer eliyle bizim evi işaret ediyordu. Mahallenin çevresinde tam bir tur atmıştık ve kendi düşüncelerime o kadar dalmıştım ki aramaya çıktığım kediden iz var mı diye etrafa bakmayı bile neredeyse unutmuştum.

Ama şimdi kedi tam karşımdaydı. Ön verandanın basamağına uzanmış, rahat rahat patisini yalarken, *sabahtan beri bekliyorum burada*, der gibi bakıyordu. Başından beri oyun oynuyormuşuz gibi.

“Geri dönmüş,” dedim ve gözyaşlarına boğuldum.

SADECE BİRKAÇ SAATLİĞİNE kaybolmuş bir kedi için abartılı kaçacak derecede fazla gözyaşı döktüm. Gerçi bunun tek bir sebebi yoktu muhtemelen. Her şey bir anda üzerime çökmüştü; babamın ölümü, kardeşimle geçiremediğim yıllar, Alison'la arkadaşlığımı sonlandırışım ve eve girer girmez en sevdiği pervaza koşan aptal kedi...

Evde artık çalışma sandalyem ve yatağım dışında oturacak yer kalmamıştı. Bu yüzden önceden anlaşılmış gibi Sam'le yatak odama gitmiş ve tek kişilik dar yatağında yan yana oturmuştuk.

"Hey," dedi Sam, sırtımı sıvazlayarak. "Sorun yok. O burada. Güvende."

Başımı iki yana salladım. Sebebin yalnızca kedi olmadığını açıklamak istedim ama her şeyi kelimelere nasıl döneceğimi bilemiyordum. Boğazım sıkışmış ve yanıyordu. Devam eden gözyaşlarını durdurmak için ellerimle gözlerimi sildim.

"Bunun için yaratılmadığını düşünme," dedi Sam. "Gayet iyisin. Kediler kaçır, bu her zaman olabilecek bir şeydir. Onu veterinere götürdün, mamasını beğenmedi diye gidip başka mama aldın, değil mi? Bunlar, onu önemsediyiğini açıkça gösteriyor."

O kadar yakınımdaya duruyordu ki boğazında atan nabzını, ensesinde kıvrılan uzamış saçlarını görebiliyordum. Bir zamanlar tamamen yabancı olan birinin, hayatınızdaki en önemli insana dönüşmesi gerçekten çılgınca bir şeydi.

"Beyninin çalıştığını duyabiliyorum," dedi Sam, neredeyse fısıltı sayılabilecek bir sesle.

Dudaklarımı boğazındaki o noktaya, nabzının üzerine bastırmak için eğildim. "Düşünmek istemiyorum. Sadece hissetmek istiyorum."

Tişörtünün eteğini sabırsızca çekiştirip başından çıkardım ve yere fırlattım. Göğsü çok güzel, sıcak ve güçlüydü. Ama protein tozu kullanmış gibi aşırı kaslı değildi. Bir avucumu kalbine koyup ritmik atışlarını parmak uçlarımda hissettim.

Sam de bileğimi tutup başparmağını nabız noktasına koyarak avucumu tenine daha sıkı bastırdı. “Phoebe,” deyişinde çok farklı bir şey vardı. Durmamı istiyor gibi değildi ama devam etmemi de ima etmiyordu. Çok özel olduğunu düşünürmüş gibi tam burada, bu anda öylece durmamı bekliyordu.

Gözyaşları açıklanamaz şekilde tekrar gözlerimi yakmaya başladı ama yeterince ağlamıştım. Sam’in beni böyle görmesini istemiyordum. Kendimi böyle görmek istemiyordum. Bakışlarım neredeyse tereddütlü bir şekilde, izin istercesine dudaklarına kaydı. Tekrar gözlerine baktığımda mavi derinliklerde *evet* cevabı vardı. Gözkapakları seksi bir şekilde yarı kapalıydı ama arkalarında seksten daha fazlası olduğunu görebiliyordum. *Evet* cevabı yalnızca bu an için değildi.

Elimi göğsünden ayırmadan dudaklarımı onunkilere değdirip yavaş, derin bir öpücük bıraktım. Sam dilini gözyaşlarıyla nemlenmiş dudaklarımın kenarlarında gezdirdi ve ellerini tişörtümün altına kaydırды. Okuldan sonra öpüşen iki ergen gibiydik. Çocukluk odamda, on beş yaşımdan beri aynı örtünün serili olduğu yatağında gerçekten de öyle hissediyordum esasmда.

Belki Sam de bunu hissetmişti çünkü tişörtümün altındaki elleri, beni daha önce birkaç kez çıplak görmüş olan biri için fazla yavaş hareket ediyordu. Avuçlarını kaburgamdan yukarı kaydırıp göğüslerimin altındaki hassas yeri okşadı ve sutyenimin altında acı verici şekilde gerilmiş göğüs uçlarımı bir kez çimdikledi. Ama sonra ellerini aşağı indirip taytla kaplı uyluklarımı sıkarak, beni çıplak tenimdeki dokunuşuna hasret bıraktı.

“Ne hissetmek istiyorsun?” diye mırıldandı, sıcak nefesini yanağıma vurdurarak.

Her şeyi. Ama bunun yerine söylediğim, “İlgi,” oldu.

Beni öperken geri çekilip alev alev yanan gözlerini yüzüme dikti. “Tişörtünü çıkar.”

Tişörtümü eteğinden tuttum ve saçlarımı dağıtıp yüzüme düşüren tek bir hareketle üstümden çıkardım. Saç tutamlarını alnımdan ve şakaklarımdan geriye iterken Sam'in yüzünde, gözlerindeki aleve rağmen düşünceli bir ifade vardı. "Sutyenini de."

Onun bu otoriter yanına alışkın değildim. Ama sonra ne yaptığını anladım. Hiçbir şey düşünmek istemediğim için karar vermeyi ya da uzuvlarıma ne yapacaklarını söylemeyi de istemeyeceğimi biliyordu. Bu görevi benim için üstlenmişti. Ve bu aşırı seksi olmasının yanı sıra aşırı sevimliydi de.

Ellerimi arkama götürüp sutyenimi açtım ve yatağın yanına, yere bıraktım.

Avuçlarını omuzlarımda, köprücük kemiklerimin çıkıntılarında gezdirdi. Parmakları sırtımın üst kısmına baskı uygulamaya, tahrik edici daireler çizmeye başladığında dudaklarımdan bir iniltinin kaçmasına engel olamadım.

"İlgi görmeyi hak ediyorsun," dedi, elini kalçama kaydırıp beni yönlendirirken. "Dön de daha düzgün yapayım."

Arkamı döndüm ve geriye kayıp bacaklarının arasına yerleştim. Başparmaklarının yavaş hareketleriyle kürek kemiklerimin arasına masaj yaparken, "Çok sert gelirse söyle," dedi sessizce kulağıma. Kafamı iki yana salladım, harika hissediyordum.

Tırnaklarını sırtımda aşağı kaydırıp omurgamda enfes bir elektriklenme oluşmasına neden oldu, ardından uyanmış sinir uçlarımı yatıştırmak için belime doğru ovarak ilerledi. Parmaklarını taytımla külotumun beline geçirip çekti. "Şimdi taytını çıkar," dedi. "Sadece taytını."

Direktifini yerine getirmek için ayağa kalkmam gerekti. Taytı kalçamdan aşağı kaydırıp ayaklarımdan çekerek çıkarırken, yarı kapalı göz kapaklarının arasından beni izleyen Sam'in yüzüne bakma şansı buldum. Ve şu an yaptıklarımızın sırf benim zevk almam için olduğuna dair şüphelerim tamamen yok oldu. Tekrar

bacaklarının arasındaki yerimi aldığımda hissettiğim sertlik de bunu kanıtlıyordu.

Bana daha erotik bir şekilde dokunmasını bekliyordum ama o, omuzlarıma yavaşça masaj yapmaya devam etti. Çıplaklığı saymazsak bir arkadaşın yapacağı gibi. Ama vücudum dokunulmak için çığlıklar atıyordu. Ellerini her yerimde hissetmek istiyordum; göğüslerimde, ağzımda, bacaklarımın arasında. Ona bir mesaj vermesi umuduyla kalçamı ereksiyonuna hafifçe sürttüm.

“Şşşş,” dedi Sam kulağıma. Sesinde emirden ziyade hoşgörü vardı. “Zamanımız var. Bütün gece bizim.”

Uyluklarımı sıkıp masaj yapmak için ellerini ön tarafıma kaydırıldı. Parmaklarının uçları kışkırtıcı bir şekilde külotumun kenarlarına değiyordu. Bu pozisyonda özgüvensiz hissetmeliydim aslında. Pencereden giren ay ışığı muhtemelen solgun bacaklarımdaki selülitleri ve oturduğumda kalçamla göbeğimin nasıl yayıldığını görmesine neden oluyordu. Ama Sam’le birlikteyken beynimin bu kısmı kapanıyordu. Ellerinin tenimde nasıl gezindiğine ve bacaklarımı iki yana daha da açmam için nasıl bastırıldığına odaklanabiliyordum.

Sonunda parmak boğumlarını nabız gibi atan merkezime sürttü ve bu küçük temas bile o kadar erotikti ki külotumun daha da ıslanmasına neden oldu. Dokunuşuyla istemsizce irkil-dim ama bu his geldiği gibi çabuk gitti. Sam kalçamı kavrayıp beni kendisine doğru çekti. Vücutlarımız birbirine değdiğinde aldığı keskin nefesin tadını çıkardım. O da en az benim kadar tahrik olmuştu.

Ellerini altımdan çıkarıp bu sefer de göğüslerimi avuçladı ve meme uçlarımı sıkarak nefes alışverişlerimin sıklaşmasına neden oldu. “Avuçlarımı doldurmana bayılıyorum,” dedi. “Sadece memelerini düşünerek bile boşalabilirim. Aslında... daha önce sadece memelerini düşünerek boşaldım.”

“Öyle mi?” Kendi sesimi tanıyamıyordum.

“Hı hı,” dedi. “Arabanın aküsünün bittiği akşam eve dönüp, seni ve yan yana yürürken tenlerimizin nasıl temas ettiğini düşündüm.”

“Vay canına, bu kadar kolay mı ya?” dedim ama beni o şekilde düşündüğünü duymak içimi kıpır kıpır etmişti.

Bir eliyle meme ucumu sıkmaya devam ederken diğer elini karnıma, oradan da külotumun içine kaydırıp ıslak merkezimi okşamaya başladı.

“Ah,” dedim nefes nefese, bir parmağını içime kaydırırken. “Siktir, Sam.”

“Adımı söylemen öyle hoşuma gidiyor ki.”

Tekrar tekrar adını söyledim ama bir parmağı daha içime dalıp hareketleri daha da hızlanınca konuşacak mecalim kalmadı.

Sırtımı ona yasladım. Kafamı omzuna koyduğumda saçlarım sert göğsüne yayıldı.

“Çok iyi hissettiriyorsun,” dedi, ona sunduğum boynuma doğru.

Bir pornodaydık adeta. Ben bacaklarımı göğsüme çekip onun için açmıştım, Sam de parmaklarını içime sokup çıkarmaya devam ediyordu. Onun kotunun hâlâ üstünde olması ve külotumun içinde hareket eden parmakları nedense sahneyi daha da müstehcenleştiriyordu. Fakat kendimi bu kadar açmam ve kulağım da duyduğum hızlı solukları nedeniyle aynı zamanda kırılgan bir anmış gibi de geliyordu. Boşalmam o kadar ani oldu ki kendim bile şaşırdım. Vücudum elinin etrafında kasıldı ve artçı şokların içimi sarsması sona erene dek bileğini tutup bırakmadım.

Sonunda elini karnımdan yukarı doğru kaydırarak meme ucumda benim ıslaklığımdan bir iz bıraktı. Kirpiklerimin arasından ona bakıp ıslak meme ucumu parmağının arasında döndürürken ağzını açmasını, altdudağını ısırmasını izledim.

Sonra kendimi yatağa sırtüstü bırakıp onu da üstüme çektim ve derin bir öpücükle dudaklarına yapıştım. Bu öpücükle ona bir şey anlatmaya çalışıyordum ama kendim de ne olduğunu bilmiyordum. Söylemek istediklerim içimde dolaşıp dilim aracılığıyla onun ağzına geçerken, parmaklarımı kotunun düğmesine götürüp çaresizce açmaya çalıştım. Başaramayınca gırtlığımdan kısık bir kahkaha yükseldi. Sam işi devralıp tek eliyle düğmesini açtı ve pantolonunu üstünden çıkardı. O bunu yaparken ben de bacaklarımın yardımıyla külotumu çıkarmaya, bir yandan da yeni alıp yatağın altına sakladığım prezervatif paketine uzanması için ona talimat vermeye çalışıyordum. Bu tuhaf telaş, anın büyüsünü bozmalıydı aslında ama her nasılsa bozmadı. Ve Sam dudaklarıma aç bir öpücük daha kondurduktan sonra, tek bir akıcı hamleyle içime girip nefesimi çaldı.

Kafamı kaldırdığımda gözleri açıldı ve bakışları yüzümdeydi. Ağzının köşesi bir tebessümle kıvrılmıştı ama sebebi, şu anda aldığı zevk ya da az önceki telaşı komik bulması gibi görünmüyordu. Daha çok... huşu gibiydi. O kadar ki avucumu istemsizce dayadığım göğsünün ortasından bir çeşit ısıltının yayıldığını hissedebiliyordum.

Böyle bir yüz ifadesiyle söyleyebileceklerinden korkuyordum. Kendi söyleyebileceklerimden daha da korkuyordum. Bu yüzden ellerimi kollarından sırtına kaydırıp tırnaklarımı tenine batırdım, sonra ensesini kavrayıp onu kendime çektim. Aynı zamanda kalçamı yukarı kaldırıp onu benimle hareket etmeye davet ettim. Ritmimiz ilk başlarda çok yavaştı ama bir süre geçince yatağımın demir başlığının duvara vurmasına neden olacak kadar hızlandı.

“Tam orası,” dedim nefes nefese, Sam içime girip çıkarken ellerimi geriye atıp yatak başlığının demirlerine tutunurken. “Tam orası Sam, ah Tanrım!”

Bu seferki boşalmam öncekinden daha sakindi ve bir dalga gibi tüm bedenimi sardı. Sam'in de yaklaştığını görünce iç kaslarımı etrafında sıktım ve ikimiz de zirveye ulaşana dek beni becermesi için onu yüreklendirdim. Boşalırken yüzünü izledim; çenesi sıkılıp gevşedi ve bir an için nefes almayı unutmuş gibi soluklanırken âdemelması yukarı aşağı hareket etti. Daha önce hiçbir seks partnerimi tatmin anında izlememiştim. Gözlerimi açmak aklıma bile gelmemiştir. Ama Sam'leyken tüm dikkatimi ona vermek istiyordum.

Sonunda kalkıp prezervatifi çıkardı ve yanıma dönüp dar yatakta bana yapışarak uzandı.

"Sanırım başlığı kırdık," dedim, yatak başlığını takırdatmak için uzanarak.

"Gayet sağlam görünüyor."

"Eh, en azından utandırdığımız kesin. Bu benim çocukluk yatağımdı."

"Mobilyaların herhangi bir yargıda bulunma ve eyleme geçme yetisine sahip olduğunu düşünmüyorum."

Buna gülümsedim ve göğsümdeki başını okşayıp parmaklarımı yumuşak saçlarına daldırdım. "Bu yatakta yatıp nasıl bir hayatımın olacağını düşünürdüm hep."

Bir an sessiz kaldı. Tenime vuran nefesi öyle dengeliydi ki uyuyakalmış olabileceğini düşündüm. Ama sonra, "Hayatını nasıl hayal etmiştin?" diye sordu.

"Belki yazar olurum diyordum," dedim. "Ya da editör. Kitaplarla ilgili herhangi bir meslek işte. Her zaman, televizyonda gördüğümüz büyük şehirlerde, havalı bir apartman dairesinde yaşamak istedim. Ufka bakan pencereleri ve ilginç bir kapıcısı olan bir apartman. Ah, bir de kedi hayal ediyordum. Aslında her zaman bir kedim olacağını düşünmüştüm fakat hayallerimdeki, vahşi bir sokak canavarından çok mırlayan bir kucak hayvanıydı."

Sam kuru bir sesle, "Lenore'u neredeyse kaybetmiş olmanın tesirinden kurtulmuş olduğunu görmek güzel," dedi. "Eee, devam et"

"Şimdi düşününce hepsi çok sıradan geliyor aslında. Muhtemelen her çocuğun hayalini kurduğu şeylerdi çünkü hepimiz aynı filmleri izledik. Bebeklikten kalma yağlarımı kaybedip çirkin ördek yavrusundan güzel kuğuya dönüşeceğimi hayal ediyordum. Bunun, annemin beni daha çok sevmesini sağlayacağını ve pazar *brunch*'lerinde karşılıklı mimoza içen şu anne-kızlardan olacağımızı düşünüyordum."

Yutkundum. "Her zaman, babamın benimle gerçekten gurur duyacağı ve bunu belli edeceği anın geleceğini hayal etmiştim. Asla söylemezdi çünkü onun tarzı değildi ama bir şekilde *anlarım* diyordum."

Ve artık buna hiç sahip olamayacaktım. Şu ana dek, birinin gidişiyle sadece geçmiş anılarının değil, geleceğe dair umutlarının da kaybolmasının ne kadar değişik bir keder olduğunu fark etmemiştim. Geçmişe, babamla olan karmaşık ilişkiye o kadar takılmışım ki gelecekte bir gün her şeyin farklı olacağı hayallerimi unutuvermişim.

"Benden hiç bahsetti mi?"

Ağzımdan çıkana dek bu soruyu soracağımın farkında bile değildim. Pat diye sorduğum için geri almak istesem de yapamazdım. Babam tabii ki de benden, neredeyse hiç konuşmadığı, hatta büyük ihtimalle hayatından sildiği kızından bahsetmemişti.

"Baban pek konuşkan biri değildi," dedi Sam. Yüzü göğsümde olduğu için fiziksel olarak titretmişti. "Senin de bildiğin gibi. Ama gelen postalarını kontrol etme şeklinden, ne kadar çok gurur duyduğunu anlayabiliyordum."

Yanağımın içini ısırđm. "Bu mümkün değil."

"Ah evet," dedi. "Garaj yolunda bir yürüyüşü vardı ki görme-liydin. Gösterişli hareketleri, kızının doktor unvanı almak üzere

olduğunu bas bas bağıırdı sanki. Posta kutusunu açar, içindeki zarfları çıkarır ve hepsine tek tek bakardı. Tıpkı senin geçen yılki popüler kültür konferansında, *Cinnet* filmindeki maskülinite ve gaddarlık hakkındaki konuşmada kartlarına yaptığın gibi...”

Dirseklerimin üzerinde doğruldum. “Bir dakika, sen bunu nereden...”

“Seni Google’da arattım,” dedi Sam. “Her neyse, postalarını alıp garaj yolundan eve geri dönerken de çalımından geçilmezdi. Tüm mahalleye kızının ne kadar güçlü, anlayışlı, zeki, komik ve muhteşem olduğunu açıkça gösterirdi. Zarfları dışarıdaki çöp kutusuna atarken, hakkındaki düşüncelerini sana kendisinin söylemenin bir yolunu bulamadığı için üzüntüsü ve pişmanlığı acı verici bir şekilde açık olurdu.”

Boğazım yanarken, “Tüm bunları posta kutusuna yürüyüşünden anladın, ha?” dedim.

“Bunu her gün yapıyordu,” dedi Sam. “Ne diyebilirim ki ben gözlemciyim.”

Ona sokulup omzuna bir öpücük kondurdum. “Çok tatlısın.”

“Sadece senin için.”

Bu klişe söz karşısında inleyip ona şakacı bir şaplak attım. Ama gerçek şuydu ki sebep olduğu sıcaklık ne olursa olsun kalbime sızmıştı. Bu yatakta yatan küçük bir kızken hayal ettiğim şeylerin, pembe kalplerle dolu Sevgililer Günleri’nin ve vıcık vıcık aşk şarkılarının gerçek olabileceğine bir geceliğine olsun inanmamı sağlamıştı.

YİRMİ İKİ

CONNER'IN EVLİLİK TEKLİFİ gününün sabahına, kardeşimden altmış sekiz yeni mesajla uyandım. Mekân bilgisi veriyor, Shani'yi öğle yemeği için götüreceğim yeri tarif ediyor, saat kaçta parkta olmamız gerektiğini, hatta ne giymem gerektiğini bile söylüyordu. (Dolabının boktan gotik eşyalarla dolu olduğunu biliyorum ama fotoğraflar için birazcık renkli giyinsen???)

Fotoğraflarda yer almam gerektiğini bile düşünmemiştim ki ben! Evlilik teklifi böyleyse düğün nasıl olacaktı kim bilir?

Sam de aşırı heyecanlıydı ama bu onu her zamanki gibi sevimli gösteriyordu. Bu sabah, parktaki son düzenlemeleri yapmak için erkenden çıkmak zorundaydı. Otuz kadar çocukla dans gösterisini ayarlamakla kalmamış, “*Tubthumping*” şarkısını korkunç derecede yüksek bir sesle çalmak için kendi ses sitemini bile götürmeyi önermişti.

“Ayrıca marketten peynir, kraker ve elma dilimleri falan da almalıyım,” dedi, telefonunda mesaj yazarken. “Hem çocukların

hem de ebeveynlerin yiyeceği bir şeyler olmalı. Belki biraz da su ve Capri Sun alırım.”

“Pacific Cooler olduklarından emin ol,” dedim, çalışma sandalyeme oturup dizüstü bilgisayarımı açarken. Dr. Nilsson, son bölümümle ilgili yorumlarını bugün göndereceğini söylemişti ve ben de şenlik başlamadan önce bir göz atma şansı bulmayı umuyordum.

“Phoebe,” dedi Sam. “Yillardır çocuklarla çalışıyorum. Capri Sun’ın diğer çeşitlerinden Pacific Cooler’ı tercih ettiklerinden haberim var, emin ol.”

Arkama gelip başımın tepesine bir öpücük kondurdu ve beni Dr. Nilsson’ın e-postası ve artık bulunduğum odada takılmayı kabullenmiş olan Lenore’la baş başa bırakarak gitti. Kedi, onun için yan çevirdiğim boş kutunun girişinde her zamanki gibi birkaç daire çizdikten sonra içine yerleşip dinlenmeye başladı.

“Burada ne varmış, bir bakalım,” dedim e-postayı açarken. Lenore’dan önce de kendi kendime konuştuğumu inkâr edemedim ama onun varlığı kesinlikle bunun daha sık olmasını sağlıyordu. Ve artık sesli konuşmak için bir bahanem vardı.

Dr. Nilsson e-postasına, Dr. Blake’ten haber aldığı ve görüşmeyi ayarladığım için mutlu olduğunu söyleyerek başlamıştı. Bunu, *Soğukkanlılıkla* bölümümle ilgili geribildirimleri takip ediyordu ve daha ilk kelimedden kanımın soğumaya başladığını hissedebiliyordum. Henüz tüm yazıyı okuyamadan, “*en iyi çalışman değil*”, “*saçma sapan ve kopuk*”, “*daha derin ve sağlam bilgiler gerekiyor*” gibi ifadeler gözüme ilk çarpan şeyler oldu.

Yorumlarını okumak için dosyaya çift tıkladığım anda, streslen miydi yoksa ekranımdaki renk patlamasından mıydı bilmiyordum ama kırmızı düzeltme işaretlerinin çokluğu gözlerimin yaşarmasına neden oldu. Olumlu cümleler de vardı ama Dr. Nilsson, bu tür yorumları kısa kesmeyi tercih ederdi. Örneğin

bir cümlemin yanma çizilmiş baloncuğun içindeki *lyl* kelimesi çok şey ifade ediyordu. Fakat üzerine çapraz çizgi çektiği ya da bir argümanı savunacak daha fazla kanıt istediği yerlerin sayısı çok daha fazlaydı. Yazısının en sonuna, son bir yorum eklemişti:

Bu çalışmaya metinsel edebi analiz olarak bakarsak fena olmadığını söyleyebiliriz. Ancak teori ve kültürel bağlamla gerekli bağlantıları kurmakta başarısız olduğu için doktora düzeyinde etkileyici bir çalışma olmamış. Yüzdün yüzdün kuyruğuna geldin, buradan sonra kendini saliverme.

Bu sözler midemde bir çukur oluşturdu ve Shani'yle öğle yemeğindeyken bile etkisini sürdürdü. Yine de kızın karşısında yüzüme bir gülümseme oturtmak için elimden geleni yaptım. Onu dışarı yemeğe davet ettiğim için çok mutlu olmuştu ve daha sık görüşmeyi her zaman istediğini söyleyip duruyordu. Doğrusu kardeşim bu planı yapana dek böyle bir şey aklımdan bile geçmediği için kendimi bir tık suçlu hissetmişim çünkü Shani çok iyi bir insandı, eğlenceliydi ve hastaneyle ya da kardeşimin aptallık ettiği zamanlarla ilgili bir sürü hikâyesi vardı.

O salak, bir saatten az bir süre içinde sana evlenme teklif edecek, demek için içim içimi yese de sırrı saklamayı başardığımdan dolayı kendimle gurur duyuyordum. Son dakikada patlarsam kendimi asla affetmezdim.

Teklifin gerçekleşeceği parka uğramak için Shani'ye orayı çocukluğumdan hatırladığımı ve eski günleri yad etmek adına ziyaret etmek istediğimi söyleyecektim. Ama eskiden orada birkaç bank ve ağaçlardan başka bir şey yoktu kil yazmıştım Conner'a, bu fikri ortaya attığında. Çocuk parkı eklemeleri neden umurumda olsun ki? Kardeşimin cevabı, AMA SHANI BUNU BİLMİYOR!

NOSTALJIYE BAYILIR, LÜTFEN YAP ŞUNU! olmuştu. Bunu ikinci kez yapıyorduk ama ilk seferde olduğu kadar heyecanlı ve gergindi.

Parkın yanından geçerken direksiyonu son dakikada kırıp oraya yöneldiğimde her şeyi belli edecekmişim gibi hissediyordum. “Şu parka uğrasak sorun olur mu?” dedim. “Çocukken burayı çok severdim, bir göz atmak istiyorum.”

“Tabii,” dedi Shani. “Conner bundan hiç bahsetmedi. Bazen onu başka bir mahalledeki oyun parkına götürdüğünü ve bir gün birinin sana orada yaşayıp yaşamadığınızı sorduğunu anlatmıştı.”

Bunu tamamen unutmuştum ama anılar şimdi birdenbire geri gelmişti. Conner’ı, o dört ya da beş, bense on bir-on iki yaşlarındayken yan mahalledeki küçük oyun parkına götürürdüm. Parkta sadece iki salıncak ve minicik bir tırmanma oyuncağı vardı. Yeni kurulmaya başlamış bir mahalle olduğu için ağaç sayısı azdı, bu yüzden eve döndüğümüzde Conner kaçınılmaz olarak biraz güneş yanığı olurdu ama yine de onu oraya götürmem için yalvarırdı. Sonra bir gün, tanımadığımız bir yetişkin yanımıza gelip orada mı yaşıyoruz diye sormuştu. Hem dürüst olmak hem de kendimizi korumak adına *hayır* demiştim; bir yabancıya nerede yaşadığımızı söyleyecek değildim.

“O zaman bu parkta oynamanıza izin yok,” demişti yetişkin kadın, bizi mağaza hırsızlığı yaparken yakalamış gibi ciddi bir ses tonuyla. Zamanda geri dönebilseydim ona siktiri çeker, biri bizi sürükleyerek ayrırana dek her gün Conner’ı oraya götürmeye devam ederdim. Ama o zamanlar kadından ürkmüş ve bir daha oraya ayak basmamıştık.

Geçmiş günlerin anıları beni şaşırtmaya devam ediyor, aslında Conner’la yakın olduğumuz bir zaman olduğunu ya da en azından benim onunla ilgilendiğim zamanlar olduğunu hatırlatıyordu. Ama şu anda kendimi geçmişe kaptıramazdım. Dikkatimi ver-

mem gereken bir etkinlik vardı. Parka baktığımda oyuncaklar-
da oynayan bir sürü çocuk (muhtemelen hepsi dans gösterisine
dahil değildi) olduğunu gördüm. Avuçlarım o kadar terlemişti ki
ellerimi kotuma sürtmek zorunda kaldım.

“Hatırladığın gibi mi görünüyor?” diye sordu Shani, parka
doğru yürürken.

Bir grup insanın, piknik masalarının etrafında takıldığı bir çar-
dağın yanında Sam’in ses ekipmanı duruyordu. Bunlar ebeveynler
olmalıydı. Masalardaki Capri Sun’lar gözümünden kaçmamıştı.

“Şey...” dedim. “Pek sayılmaz...”

Parktaki belirli bir noktaya ayak bastığımızda bu, müziğin ve
dansın başlamasının işaretçisi olacaktı. Kendi ses sistemi olduğu
için müzik işini Sam’in yapmak isteyeceğini düşünmüştüm ama
ebeveynlerden birinden rica etmiş olmalıydı. Shani’nin onu gör-
me riskini almak istememesi mantıklıydı ama nerede olduğunu
merak etmiştim doğrusu.

“Sana verdiğim kederle ilgili kitabı okudun mu?” diye sordu
Shani.

Harika! Belirlenen yere varmamıza on metreden az kalmış-
ken büyük sorular başlamıştı. Ne yapacaktım şimdi? Otuz kadar
çocuk dans etmek için heyecanla işareti beklerken yürümeyi ke-
sip soruyu mu cevaplayacaktım? Çocukların birkaçının açıkça
bize baktığını çoktan fark etmiştim. Eğer biraz daha ertelersek ve
gösteri zamanında başlamazsa *Mısır Çocukları’na** dönüşmeleri
an meselesiymiş gibi geliyordu.

“Henüz okumadım,” dedim. “Kusura bakma. En kısa zaman-
da okuyacağım. Eee, oyun parkında yapmayı en sevdiğin şey ne?
Ben salıncakları her zaman çok sevmişimdir.”

---

* Stephen King tarafından yazılan kısa öyküde, şeytana dönüşüp ebeveynle-
rini ve diğer insanları katleden çocuklar. Dilimizde Korku Çocukları olarak
da bilinirler. (ç.n.)

Okulda arkadaş edinmeye çalışan birinci sınıf öğrencisi gibiydim. Shani biraz şaşırmış görünse de kederle ilgili o kitap hakkında konuşmak istemediğimi düşünmüş olmalıydı. Ki gerçekten de istemiyordum.

“Salıncakları ben de severim,” dedi Shani, sonra aklına daha iyi bir cevap gelmiş gibi canlandı. “Aaa, asıl neyi severdim biliyor musun? Denge tahtalarını! Dengem harikadır. Bu parkta onlardan...”

O tam konuşurken hedefe ulaştık ve birdenbire şarkının açılış notaları yükseldi. İlk önce uzaktan gelen bir ses gibi kısıktı ama nakarat başlar başlamaz parkta gümbürdeyerek yankılandı. Böyle olacağını bilsem de hafifçe irkilmeme engel olamadım. Nakaratla birlikte çocuklar da tırmanma oyuncağından aşağı atlamış, uyumlu adımlarla dansa başlamışlardı. Sam’in anlatmaya çalıştığı şeyi şimdi görebiliyordum; aslında bu tam bir dans değildi, sadece bir dizi pozdan oluşuyordu. Ve çocuklardan biri arkadaşlarının hareketlerini izlerken yarım ritim geriden geliyordu ama aşırı derecede sevimliydi.

“Şunu görüyor musun?” dedi Shani, gülümsemesi keyifle genişlerken. “Birbirlerini tanıyor olmalılar. Müzik nereden geliyor?”

Başını çardağa doğru çevirdi ama o sırada şarkı yavaşlamış, bir kadın sesi tüm geceyi içki içerek geçirmekle ilgili sözleri söylemeye başlamıştı. Böyle bir şarkıyı bir ilkokul yönetiminin nasıl onayladığını hâlâ aklım almıyordu. Kadın vokal söylemeye devam ederken bir başka grup çocuk, yeni bir dizi senkronize hareketle bize doğru yaklaştı.

“Bu inanılmaz,” diye bağırdı Shani, müziği bastırmak için. “Daha önce hiç böyle bir şey görmüş müydün?”

“Hayır,” dedim.

Sam'le birlikte birkaç *flash mob* evlilik teklifi videosu izlemiş ve Conner'ı, ne kadar kısa sürerse o kadar tatlı olacağına ikna etmiştik. Sam, bizimkini çocuklarla yaptığımız için aşırıya kaçmamanın iyi olacağını belirtmişti, ben de zaten "*Tubthumping*" aynı sözlerin tekrarlandığı bir şarkı olduğu için fazla uzatmaya gerek olmadığını söylemiştim. Plan, Conner'ın üç dakikadan az bir sürede ortaya çıkmasıydı.

Yine de oldukça büyüğü bir an olduğunu inkâr edemezdim. Şarkı nakarattan diğer dizeye her geçtiğinde dansa yeni bir grup çocuk ekleniyordu. Kızların birinden özellikle gözlerimi alamıyordum. Tombul, kıvrıcık kızıl saçlı ve gözlüklüydü. Kollarını, yakınında duranları hiç düşünmeden, çılgınca bir boş vermişlikle sallıyordu. Ne yapması gerektiğini yetişkinlere soruyormuş gibi habire çardağa doğru bakan sıska bir oğlanı neredeyse imha edecekti.

Shani mest olmuştu. İlk başta tüm bunların kendisi için olduğuna dair hiçbir fikri yoktu, sadece gösterinin tadını çıkarıyordu. Ama şarkı ilerledikçe çocuklar bizim etrafımızda yarım daire oluşturdular ve Shani bana dönüp, *Ne oluyor?* dermiş gibi baktı. Omuz silkmekle yetindim ama yüzümdeki şapşal sırıtışa engel alamıyordum.

Bir sonraki nakaratta Sam de son çocuk grubuyla ortaya çıktı ve bir ayağı diğerinin önüne atma, omuzları sallama, geri adım atma ve hepsini en baştan tekrarlamadan oluşan dans adımlarıyla bize doğru yaklaştı. Saçları terden alnına yapışmıştı –biz Shani'yle Tayland yemeği yerken o birkaç saattir buradaydı tabii– ama o kadar neşeli ve özgüvenli görünüyordu ki gözlerimi ondan alamıyordum.

Dans etmesini hiç beklemiyordum. Bunu konuşmamıştık. Ama bu rutini çocuklara öğretirken kendisinin de öğrenmiş olması mantıklıydı.

Dansçılar şimdi çevremizde büyük bir grup oluşturmuştu ve çevredeki birkaç yetişkin telefonlarıyla çekim yapıyordu. Sadece dansa katılan çocukların ebeveynleri veya refakatçileri değil, diğer yetişkinler de. Sam çocuklara son bir adımda önderlik etti ve hepsi oldukları yerde çılgınca bir koşu tutturdular. Önce yavaşlar ama gittikçe hızlandılar ve ellerini havaya kaldırarak serbest dansa başladılar. Kimi kalçasını sallıyor, kimi sallanıyor, kimi robot dansı yapıyordu. Kendi etrafında daire çizip, gözlerine düşen saçlarını tek bir hareketle geriye atan Sam ise 80'lerde çekilmiş bir klipten fırlamış gibiydi. Düz beyaz bir tişörtle açık renkli kot giymişti ve dans ederken kırmızı ayakkabıları bir bulanıklık halinde görünüyordu. Kollarını kaldırdığında renkli boxer şortunun beli ortaya çıkıyordu.

Sonra çocuklar dans etmeyi kesmeden ikiye ayrıldılar ve kollarını arkasında kavuşturmuş halde dikilen kardeşimi ortaya çıkardılar. Shani'ye çiçek vermeyi çok istemişti ama ben, *elleri dolu olursa yüzüğü rahatça alamaz*, diyerek vazgeçmesini sağlamıştım. Şimdi bunu yapmayı neden istediğini anlayabiliyordum. Dansçıların arasından sevgilisine doğru yürürken ellerini oyalayacak bir şey istemişti. Ben hâlâ böylesinin daha iyi olduğunu düşünüyordum. Daha saf bir andı. Aralarında hiçbir şey yoktu. Müziğin sesi yavaş yavaş azalırken, ben kenara çekilip ikisine alan tanıdım.

Shani'nin "Aman Tanrım," demesi, müzik artık kısık olduğu için rahatça duyulmuştu. Conner'ı gördüğü anda ağlamaya başlamıştı ve kardeşimin de kendini toparlamakta güçlük çektiğini görebiliyordum. Sam'e baktım. Çocuklar, oyun parkından katılan diğer çocuklarla birlikte hâlâ onun etrafında dans ediyorlardı fakat Sam durmuş, kardeşimin tek dizinin üstüne çökmesini izliyordu. Dikkatinin bana yöneldiğini hissettim ama ona bakmadım. Sadece kardeşime ve Shani'ye odaklanmazsam, bu anı atlatıp atlatamayacağımdan emin değildim.

“Shani,” dedi Conner, sonra boğazını temizlemek için duraksadı. “Bence sen harikasin. Seninle tanıştığım gün hayatımın en şanslı günüydü ve her geçen gün şansımın katlanarak arttığını düşünüyorum.” Yüzük kutusunu cebinden çıkarmış ama açmamıştı. Şimdi de kaşlarını çatmış halde kapağına bakıyordu. “Gerçi şansım katlanarak arttıysa o zaman o ilk gün hayatımın en şanslı günü olmaz... ama sen ne demek istediğimi anladın. Kendimi çok şanslı hissediyorum. Kastettiğim bu. Üzgünüm. Çok güzel bir konuşma hazırlamıştım aslında.”

Keşke onu bir şekilde yüreklendirebilseydim. Yürekten konuştuğu belliydi ve önemli olan da buydu. Shani de başını sallıyor, hafifçe hıçkırıyordu. Ağlarken aynı anda sevimli görünmeyi başaran şu kızlardandı. Ben asla onlardan biri olamamıştım. Benim gözyaşlarım her zaman tombul ve çirkindi.

“Seninle daha fazla şanslı gün geçirmek istiyorum. Ama sadece şans değil, çaba da gerektiğini biliyorum. Çünkü ilişkiler çaba göstermeden ilerlemez. Bunu herkes bilir. Ama seninleyken zoraki bir çaba göstermek zorundaymışım gibi hissetmiyorum ve... her neyse, Shani, seni seviyorum. Benimle evlenir misin?”

Kız, yapabileceği tek şey buymuş gibi kafa salladı. “Evet. Evet!” Conner doğrulup onu sıkıca kucakladı, sonra birden yüzük kutusunu açmadığını fark etti. Kutuyu Shani’ye verdi ve ikisi birlikte kapağı açıp yüzüğü parmağına taktılar. Kardeşim, daha önce onun yüzüklerinden birini gizlice alıp ölçüsüne baktırdığı için yüzüğün tam olacağından emindi. Hakikaten de uymuş olmalıydı ki takar takmaz bana dönüp sevinçle başparmağını kaldırdı. Sanki bunun gerçekleşmesini ben sağlamıştım.

Ben de ona başparmağımı kaldırdım. Ardından gözümünden kaçan tek bir damla yaşı siliyordum ki Sam’in kolunu omzuma dolayıp beni kendisine çektiğini hissettim. “İyi gitti gibi, ha?”

“Kahretsin, acayip iyi gitti,” dedim ve etrafımızdaki çocuklara bir göz attım. “Yani evet. Çok harikaydı. Sen de ne kadar iyi dans ediyormuşsun.”

“Pek sayılmaz,” dedi Sam. “Hiç ders almadım.”

“Yine de çok...” Ne diyeceğimi bilemedim. Bu cümleyi tamamlayacak en iyi kelime *seksi* olurdu ama sağımız solumuz çocuk dolu olduğu için söyleyemezdim. Belki *bulaşıcı* diyebilirdim; onu o kadar eğlenirken görünce benim de içimden eğlenmek gelmiş gibi. Ki gerçekten de onu izlerken benim de dans edesim gelmişti ve bu daha önce asla ama asla hissetmediğim bir şeydi. Ya da belki de cümlemi, *özgür görünüyordun*, diye tamamlayabilirdim.

Bana gülümseyip, “Diyeceğini unutma,” dedi. “Gidip iki dakikalığına yetişkinlerle konuşmam gerek. Onlara ve çocuklara geldikleri için teşekkür etmeliyim. Hemen döneceğim.”

Ben de paylaştıkları anı bozmak istemesem de Conner ve Shani’yi tebrik etmek için yavaş adımlarla yanlarına gittim. Ama boşuna kaygılanmışım çünkü beni görür görmez ikisi de aynı anda üstüme atlayıp kollarını etrafıma sardılar.

Conner, “Bunu sensiz yapamazdım,” dedi. “Ciddiyim.”

“İşin büyük kısmını Sam halletti,” dedim. “Ses sistemi, çocuklar, dans...” Sonra, Shani onunla öğle yemeği yemenin benim için zorunluluk olduğunu düşünmesin diye dürüstçe ekledim: “Ama bu olay vesilesiyle yemeğe çıkıp seni daha iyi tanımaya fırsat bulduğum için çok mutluyum. Ne de olsa artık kız kardeşim olacaksın.”

Vay canına. Bunu dillendirmek çok garip gelmişti.

“Hayır, sadece bugün için demiyorum,” dedi Conner. “Diğer şeyleri de kastediyorum. Kendine ait bir hayatın olduğunu ve seri katillerle ilgili yazılarını falan bitirmen gerektiğini biliyorum ama bu yaz burada olman...”

“*Tubthumping*” çalmaya başladığı anda danışmanımın yorumlarını ve yazımı toparlayabilmek için neredeyse en baştan çaba göstermem gerektiğini unutmuştum ama o dehşet çukuru midemdeki varlığını şimdi yeniden hatırlatmıştı. “Sorun değil,” dedim. “Aslında halletmem gereken bazı şeyler var ve eğer sizin için sakıncası yoksa gitsem çok iyi olacak. Ama bu hafta içinde bir kutlama yemeği ayarlayalım, olur mu?”

“Olur tabii,” dedi Conner. “Seni seviyorum, Pheeb.”

“Ben de...” dedim ve ne kadar eksik ifade etmiş olsam da bu duyguya onun da dahil olduğunu göstermek için Shani’ye gülümsedim.

Onlardan ayrıldıktan sonra, insanların çoğunun artık dağıldığı çardağa doğru ilerlemeye başladım. Sam çömelmiş, dirseklerini dizlerine dayamıştı ve dans esnasında neredeyse kızıl saçlı tombul kızın coşkusunun kurbanı olacak sıska çocukla konuşuyordu. Bu haliyle onu gerçekten bir öğretmen olarak görebiliyor; tahtanın önünde dikildiğini, ksilofonlarını tüm enerjileriyle çalmaları için çocukları yüreklendirdiğini hayal edebiliyordum.

Onunla ilgili ilk izlenimimi düşünüyordum da... ne kadar da çılgıncaydı. Gerçek şuydu ki bu Sam, beni daha çok korkutuyordu. Ailelerin büyük ve mutlu, dansın eğlenceli olduğu farklı bir gezegenden gelmiş gibiydi. Bense başka bir uzak, yalnız yıldızdan geliyordum ve ciğerlerim onun gezegeninin atmosferini solumaktan acizdi.

Ama neden şu anda böyle iç parçalayıcı duygulara kapılmıştım ki? Gerçi düşününce... sabah danışmanımdan aldığım e-posta, sonrasında da Conner’ın Shani’ye evlilik teklifi derken duygusal bir hız trenine binmiş olmam gayet normaldi. Sanırım şu anda ihtiyacım olan şey uyumak ve kendimi resetlemektir.

“Bize söylediğiniz gibi kafamın içinde adımları saymaya çalışıyordum,” diyordu çocuk Sam’e, “Ama her şeyi batırdım. Yavaş kısımlar çok zor.”

“Zor oldukları konusunda haklısın,” dedi Sam. “Şarkının nasıl aynı tempoyu sürdürdüğünden bahsetmiştik, değil mi?” Bir parmağını dizine vurarak ritmi saymaya başladı. “Kelimeler yavaşlıyor, vuruşlar aynı kalıyor. Ama biraz kafa karıştırıcı olsa da sen gayet iyi idare ettin.”

“Sizin evlenme teklif edeceğiniz kişi bu mu?” diye sordu çocuk, bana bakarak. Orada durduğumu fark ettiğini hiç anlamamıştım ve bir anda konuşmaya çekilince irkildim. “O zaman dansı tekrar yapabiliriz. Adımları doğru sayacağıma söz veriyorum.”

Sam bana bakmak için başım çevirdi. “Bir gün,” dedi, gözlerini benimkilerden ayırmadan. Sonra tekrar çocuğa döndü ve yumruk çaksın diye yumruğunu gösterdi. “Bugün geldiğin için çok teşekkür ederim Marcus. Dördüncü sınıf için heyecanlı mısın?”

Biraz daha konuştular, sonra çocuk koşarak oynamaya gitti. Sam de ayağa kalkıp piknik masasındaki artık yiyecekleri ve çöpleri toplamaya girişti. Yardım için ona katıldığında çocukların atıştırmalıkları için limon yeşili küçük tabaklar getirdiğini gördüm. Ben bu detayı kesin unutturdum.

“Demin ne demek istedin?” diye sordum. “Bir gün derken?”

Bu konuda son derece rahatmış gibi kafasını kaldırmadı bile. Yassılaştırmış Capri Sun paketlerini toplamaya devam etti. “Bir gün demek istedim işte. Sana evlenme teklif etmeyi düşünüyorum tabii ki. Bunun gibi olmayacak ama. İçimden bir ses senin böyle gösterilerden hoşlanmayacağını söylüyor. Belki baş başa olacağımız, sessiz bir yerde tek dizimin üstüne çöker, hakkındaki his-

lerimi itiraf ederim. Yakın gelecekte olmayacağını da biliyorum ama yine de düşünmek güzel.”

Bu sohbet nereye gidiyordu böyle? “Ama ben evlenmek isteyip istemediğimi bile bilmiyorum. Belki hiç evlenmem.”

Sam omuz silkti; bu da önemli değilmiş gibi. “O zaman evlenmeyiz.”

Arka planda çocukların tiz cıyıklar ve heyecan çığlıkları, muhtemelen düşüp bir yerini acıtan çocukların ağlamaları ve ebeveynlerin “*ağzına toprak doldurup durma*” ya da “*kardeşini rahat bırak*” gibi bağrışlarından oluşan bir kakafoni vardı. “Çocuk isteyip istemediğimden de emin değilim.”

O zaman Sam başını kaldırdı ve ben yüzünü okumaya çalışırken, “Sorun değil,” dedi. “Benim için çocuk olsa da olur olmasa da.”

Gerçekten hissettiği bu olamazdı. Tanrı aşkına, adam ilköğretmeniydi! Harika bir baba olacağı şimdiden belliydi. Hem büyük bir aileden geliyordu. Bunları dile getirdiğimde de yüz ifadesi değişmedi.

“Bak, çocukları severim,” dedi. “Yani sevmesem bu mesleği yapmazdım. Ama dediğin gibi her gün çocuklarla beraberim zaten. Ayrıca dört yeğenim var ve hepsine minik bateriler alacak amcaları benim. Bu arada eminim kardeşlerim buna bayılacaklardır. Her neyse, böyle konuları konuşmaya açığım. *Bir gün* dediysem, *bugünü* kastetmedim.”

Kafamı iki yana salladım. “Yapamam.”

Bu, ciddi olduğuma, gelecek hakkında öylesine konuştuğumuzu düşünmediğime dair ilk işaret olmuş olmalıydı ki yüzü değişti. Gelecekle ilgili nasıl düşüneceğimi bile bilmiyordum ben. Birkaç ay sonrasını tasarlamak bile beni şüpheyi düşürüyordu.

Tezimi zamanında bitirip bitiremeyeceğimi, bitirsem de doktora derecemi alıp alamayacağımı veya Sam'le ilişkimizin farklı şehirlerde yaşamayı kaldırıp kaldıramayacağını bile bilmiyordum.

Elindeki buruşuk peçeteleri bırakıp avuçlarını kotuna sildi ve beni çardaktan uzağa, meşe ağaçlarının gölgesinde daha rahat konuşabileceğimiz bir yere çekti.

“Ekipmanını orada bırakmamalısın,” dedim. “Pahalı görünüyor.”

“Önemli değil.”

“Gözlerinde ‘Baby Shark’ parıltısıyla aletlerin yanında duran bir çocuk var. Her an bir şey yapabilir.”

“Phoebe,” dedi Sam biraz sabırsızlanarak. “Önemli değil. Konuş benimle. Bana neden birden böyle kaygılandığını söyle.”

“Bütün bunlar çok hızlı ilerliyormuş gibi geliyor,” dedim. “Biz ne yapıyoruz? Aramızdakinin bir yaz kaçamağı olması gerekiyordu ama şimdi evlilik ve çocuklardan bahsediyoruz. Bu çok fazla, Sam. Yapamam.”

Geri çekilip elini saçlarından geçirdi ve teri artık kuruduğu için kulaklarının etrafındaki saçlar diken diken göründü. *Yaz kaçamağı* ifadesinin onu incittiğini görebiliyordum ve bir parçam bu sözleri geri almak istiyordu. Bu ilişkinin onun için geçici olmadığını bana defalarca söylemişti ve dürüst olmak gerekirse o ilk geceden beri bana da geçiciymiş gibi gelmiyordu. Hatta belki de daha öncesinden beri, emin değildim.

Ama aynı zamanda bunun uzun vadeli bir ilişki olacağını düşündüğüm için kendimi saf ve aptal hissediyordum. Onun hayatı buradaydı, benimki uzaklarda. O, beyaz çitli bir evde güzel bir gelecek için yaratılmıştı ve bunu hak ediyordu. Bense böyle bir şeye uyduğumdan bile emin değildim.

“Çocuk bana bir soru sordu,” dedi. “Ben de cevapladım. Ne diyecektim? ‘Hayır evlat, o sadece benim komşum, arada bir sıklıyoruz,’ mu?”

İlk kez birlikte olduğumuz gecenin sabahında yaptığım gibi, aramızdaki bu şeyin kurallarını bu şekilde yeniden yazmaya çalışmam hoş değildi ama yine de kullandığı dil karşısında irkil-dim. “En azından daha dürüstçe olurdu,” diye mırıldandım.

Sam bir an beni hiç tanıımıyormuş gibi yüzüme bakakaldı. Ben de kendimi zar zor tanıyordum. Söylediklerimin hepsini ağzıma geri tikip bu konuşmaya yeniden başlamak istedim. O zaman başımın ağrıdığını, tezim üzerinde çalışmam gerektiğini ve onunla sonra konuşacağımı söyleyip oradan rahatça ayrılabilirdim. Aramızdaki şey sona erebilirdi –ki zaten çocukken kurduğum, gökyüzü manzaralı bir dairede yaşama hayalim gibi bunun da tamamen gerçek dışı olduğu belliydi– ama bu şekilde de bitmek zorunda değildi.

“Dürüstçe...” dedi, benden çok kendine. “Haklısın, dürüst değildim. Sana gönlümü kaptırdım, Phoebe. Bunu milyonlarca kez söylemek istedim. Ama her seferinde seni korkutacağımdan ve doğrusunu söylemek gerekirse buna çok benzer bir konuşma yapacağımızdan endişelendiğim için kendimi tuttum. Senin henüz aynı şekilde hissetmeyebileceğini biliyorum. Bir ilişki içinde olma fikrinin seni korkuttuğunu ve sadece yaz süresince burada olacağın için bunun karmaşık geldiğini de biliyorum. Ama sana olan hislerim... kesinlikle karmaşık değil.”

Etrafımızda oyun oynayan çocukların çığlıkları bu konuşmaya uygun bir arka plan değildi. Keşke bir şekilde onun evine ya da benimkine ışınlanabilseydik. Keşke sözlerinin beni korkutmadığı bir kafa yapısında olabilseydim. Ama korkutuyordu.

Dehşete düşürüyordu. Bana gönlünü *kaptırdığını* söylemişti ve kelime seçimi bile bana acıyı ve kontrol kaybını çağırıyordu. Bana gönlünü kaptırmış olamazdı, benim asla ona gönlümü kaptıramayacağım gibi.

“Çok yoğun birkaç hafta oldu,” dedim. “Kahretsin, özellikle bugün aşırı yoğun. Yaz kamplarındaki hızlandırılmış kaynaşma periyotları ya da Keanu ve Sandra’nın *Hız Tuzağı* filmindeki hızlı tanışması gibi. Halbuki birbirimizi daha yeni yeni tanımaya başlıyoruz.”

“Anlat o zaman,” dedi Sam, kollarını göğsünde kavuşturarak. “Bana senin hakkında bilmediğim önemli bir şey söyle. Nasıl hissettiğimle ilgili fikrimi değiştirecek bir şey.”

“Göbek adımı bile bilmiyorsun.”

“R ile başladığını biliyorum,” dedi, sonra yüz ifademi görünce ekledi: “Makalelerinde Phoebe R. Walsh ismi var. Rachel mı? Rebecca mı? Rumpelstiltskin mi?”

İlk tahminde bildiği için huysuzlanarak gönülsüzce, “Rachel,” dedim. Şimdi bir de *Friends*’e gönderme yaparsa düşüp bayılacaktım.

“Benimki Copeland. İşin garibi, tüm kardeşlerimin göbek adları Copeland. Çünkü bu, annemin kızlık soyadı. Pekâlâ, göbek adı meselesini aradan çıkardık.”

“Kaç yaşındasın?” Bu en temel bilgiydi ve ben cevabını bilmiyordum. Konusu hiç açılmamıştı.

“Yirmi sekiz. Başka bir soru?”

Benden neredeyse iki yaş küçüktü. Aslında bunda bir sorun yoktu ama bir şekilde, gelecekle ilgili planlar yapmak için sağlam bir zeminde olmadığımızı kanıtlar gibiydi.

“Ben yakında gidiyorum.”

Gözlerinde gölgeler belirdi ama bakışlarını yüzümden ayırmadı. “Biliyorum. Ama telefonla ve e-postayla görüşebiliriz. Birbirimizi ziyaret etmek için kendi araçlarımızı, olmadı havayolunu kullanırız. İşçi Bayramı’nda ekstra iki gün izin alabilirim. Şükran Günü’nde de bir hafta tatilim olacak. Sen doktora programını bitirene dek idare edebilir, sonra ne yapacağımıza da o zaman bakabiliriz.”

Her şeyi o kadar kolay, o kadar akla uygun gösteriyordu ki. Ama ben kilometrelerce uzak olmayı bırak, aynı şehirde olduğum kişilerle bile ilişki yürütmeyi hiç becerememiştim.

“Üzgünüm,” dedim. “Bu konuşmayı bugün yapmayı hiç istemezdim. Özellikle de şeyden sonra...”

Ses ekipmanına, çardağa ve oyun parkına işaret ettim. Sonra birden, parkta hâlâ çocuklar ve aileleri olabileceğini hatırladım. Belki de sergilediğimiz bu sahneyi izliyorlardı. Ama neyse ki sesimizi duyabilecek kadar yakında değillerdi.

Kahretsin. Sam, kardeşimin evlilik teklifinin hafızalara kazınacak kadar özel olması için o kadar uğraşmışken, ben kalkıp her şeyi mahvetmiştim. Bu, kendimden nefret etmeme neden oldu ama aynı zamanda yapılacak en doğru şey olduğu konusundaki kararlılığımı artırdı. Çünkü ne kadar uzatırsak bize o kadar zarar verecektim.

“Ne zaman konuşmayı planlıyordun?” dedi Sam. Pek soru soruyormuş gibi değildi.

“Seni uyarmıştım,” dedim alçak sesle. “Ciddi bir şeyle başa çıkıp çıkamayacağımı bilmediğimi ta en başında söylemiştim.”

“Söyledin, evet. Sanırım seni dinlemeliydim. Beni önemsemediğini gösterdiğin küçük jestlerinin, 4 Temmuz’da beni öpmenin,

o gitarı bitirmem için beni teşvik etmenin ya da Lenore'un git-tiğini sandığın akşam sana sarılmama izin vermenin arkasında bir şey olduğunu düşünmemeliydim. Şimdi bana karşı dürüst ol, Phoebe. Hakkımda ne hissediyorsun?"

"Tabii ki seni önemsiyorum," derken çok ciddi olsam da se-sim yapmacık çıkmıştı. "Ama sana *âşık* olamam."

Kafasını başka yöne çevirdi ve güçlkle yutkundu. Tekrar bana döndüğünde bakışları buğuluydu. "Olamaz mısın, olmaz mısın?"

Fark neydi ki? Birine âşık olmak; ona ihtiyaç duymak ve ken-dini acıya, reddedilmeye ve kayba açmak demektir. Elbette tüm kalbimle güvenebileceğim birini bulmayı ben de hayal ediyor-dum ve son haftalarda içimde, bu kişinin Sam olabileceğine dair ümit kırıntıları belirmişti. Ama gerçekten riske atılacak çok fazla şey vardı. Çok uzun zamandır yalnız başımaydım ve bildiğim tek yaşam şekli buydu. Danışmanım bile kendimi salıverdiğimi söy-lemişti. Artık toparlanma vakti gelmişti.

"Yapamam," dedim. "Bende böyle bir yetenek yok. Üzgünüm."

Sam neşesiz, küçük bir kahkaha attı. "Eh, bayağı dürüstsün. İtiraf etmeliyim ki bunu hiç beklemiyordum."

"Farkındayım," dedim. Çirkinleşeceğimi bildiğim için ağla-mamak için kendimi zor tutuyordum. Tek yapabildiğim, yaşlı gözlerle piknik masasındaki boş Capri Sun kutusuna bakmak oldu. O sabah, evlilik teklifi gösterisinin heyecanı ile nasıl da umut dolu ve güzel geçmişti. Daha sonra sohbet ettiğimizde, Conner her şeyi en baştan tekrar edip mutluluğunu paylaşmak isteyecekti ama ben içten içe ölüyor olacaktım. "Sana yemin ede-rim bunu planlamadım. Her şeyden, özellikle de cumartesi gü-nünü harcadığından dolayı pişman olmuş olmalı..."

Cümlemi tamamlayamadım. Zira ne kadar kötü hissettiğimi hangi kelimeyle anlatırsam anlatayım her şey daha beter olacaktı.

“Hiçbir şeyden pişman değilim,” dedi. “Ne son birkaç hafta yaşadıklarımızdan ne bugün olanlardan ne de bu tartışmayı başlatmış olsa dahi o çocuğa ‘bir gün’ diye cevap vermekten. Sana kalbimi verdiğim için de zerre pişmanlık duymuyorum, Phoebe. Ama keşke ona daha iyi baksaydın.”

Gözyaşlarıma daha fazla engel olamadım. Ama bunun önemli yoktu çünkü Sam çoktan arkasını dönüp gitmişti.

YİRMİ ÜÇ

SAM'DEN AYRILMAMDAN SONRAKİ günler çok zor geçti. Dr. Nilsson, revize edilmiş bölümü bir hafta içinde teslim etmemi istemişti ama hayatta en sevdiğim şeye –gerçek suç analizleri yapmak– geri dönmek birdenbire hiç cazip gelmemeye başlamıştı. Saatlerce masamda kamburum çıkmış halde oturuyor, aynı cümleyi bin kez okuyordum. Sonra yorulup yatağıma geçerek bir şeyler yazmaya çalışıyordum ama yatak başlığına dayanmak bile Sam'e dair hatıraları geri getirdiği için fazla devam edemiyordum. Evde çalışamayınca çıkıp kasabadaki bir kafede yazmayı denemiştım ama tek yapabildiğim yanımdaki masalara doğru dalıp gitmek olmuştu. O kadar ki en sonunda üniversite çağındaki bir kız kabaca, “Bir şey mi lazımdı?” diye sormuştu.

“Hayır,” demiştim. “Özür dilerim.”

Eşyalarımı toplayıp kalkarken o ve arkadaşları arkamdan gülmeye devam etmişlerdi.

Bir sabah kapımda bir kutuyla karşılaşmıştım ve hiçbir şey sipariş etmediğim için belki yine Sam'e gelen kutu bizim eve bırakılmıştır da onu tekrar görürüm diye umutlanmıştım.

Ama böyle bir şansım olmamıştı çünkü kutu Sam'den bana gelmişti. Üstüne etiket yapıştırmamış, kapaklarını da birbirinin içinden öylece geçirip kapatmıştı. Açtığımda, onun evinde bıraktığım *Savage Appetites* kitabımı ve temizlenip güzelce dürülmüş mor sutyenimi buldum. Not falan yoktu.

Doğru şeyi yapmıştım, bundan emindim. Zamanlamam berbat olabilirdi ama ne kadar hayal edersem edeyim bizim gerçek bir geleceğimiz olamazdı. Ve yazın sonuna dek uzatsaydık, bitirmek çok daha zor olurdu.

Ama bazen geceleri yatağında uzanırken onun dans ettiği anlar aklıma geliyor; sıcaktan, hareketten ve mutluluktan kızarmış yüzü gözlerimin önünde belirliyordu. Sonra da aynı yüzün, ona âşık olamayacağımı söylediğim anda aldığı hali düşünüyordum. Yıkılmıştı ve buna ben sebep olmuştum.

Böyle düşünceler zihnimi meşgul ederken pek uyuyabildiğimi söyleyemezdim.

Yine uykusuz bir gece yatakta bir o yana, bir bu yana dönerken Lenore yatağa zıplayıp karnıma çıktı ve karanlıkta parlayan gözlerini, ne kadar berbat halde olduğumu inceler gibi üzerimde dolaştırdı. En sonunda biraz göbeğimi yoğurdu ve kendi etrafında bir kez dönüp üstüme yerleşti. Okşanmak istediği için gelmemişti, elimi bile uzatsam kaçacağını biliyordum. Bir kâğıt ağırlığı gibi beni öylece yerimde tutuyordu ve bu çok sinir bozucuydu. Diğer yandan tuhaf şekilde rahatlatıcıydı ve mazoşist yanıma durduran tek şey olmuştu.

Bu haldeyken yapmak istediğim son şey, akademideki gelecek kariyerim için Dr. Blake'le buluşmaktı ama her şey çok önceden ayarlanmıştı. Ayrıca Dr. Nilsson'ı farklı bir şekilde daha hayal kı-

rıklığına uğratmak istemiyordum ve şu aptal *blazer* da hâlâ dolabımda bekliyordu. Bu yüzden 1950'ler tarzında, sevimli, siyah bir elbise giyip fûme *blazer*'ı üstüne geçirdim ve ölü gibi görünmekten daha iyi olacağını umarak biraz da kırmızı ruj sürdüm.

Çıkarken, Lenore'un yine kaçmadığından emin olmak için kapıyı dikkatlice kapattım ve tam anahtarı kilitte döndürürken Sam'in kamyonetinin garaj yoluna girdiğini duyarak donakaldım. Ne yapacağımı bilemiyordum. Hızlıca koşup arabama binsem ondan kaçıyormuş gibi görünürdüm. Ama belki de ona saygı duyarak bunu yapmalıydım, zira o bir süredir benden kaçıyormuş gibiydi.

Kamyonetinden inerken ben de aptal gibi kapı eşiğinde öylece dikildim. Anahtarım hâlâ elimdeydi.

Saçlarını kestirmişti. Hâlâ uzundu ama eskisi gibi dağınık değildi. Elinde hazır yemek torbası vardı. Kafasını kaldırıp bana gergin bir tebessüm attı. Muhtemelen daha fazla ilerletmeyecekti ve bu belki de en iyisiydi. Ama kendime engel olamayıp, "Selam," diye seslendim.

"Selam."

Tek kelimelik selamlamalardan sonra ikimiz de hiçbir şey yapmadan dikildik. Sorun şuydu ki başka ne diyeceğimi bilemiyordum. İçgüdüsel olarak yeni baştan özür dilemeye başlamak istedim ama bunun beyhude olacağını farkındaydım. Öylesine muhabbet etmek için de konu bulamıyordum. Ne hava durumuyla alakalı bir şey ne de gerçek suçla alakalı önemsiz bilgiler geliyordu aklıma.

Seni özledim. En çok söylemek istediğim buydu ama tabii ki buna hakkım yoktu.

Sam kaşını kaşdı; vücut dili, konuşmaya devam etme hususunda karar veremediğini gösteriyordu. Sonunda boyun eğmiş bir şekilde kolunu yanına indirdi. "Hoş görünüyorsun."

“Teşekkürler.” İçimdeki küçük, sapkın kısım, fazla yıpranmış gündelik kıyafetlerimi giyerek geçirdiğim bir yazdan sonra beni bu şekilde görebildiği için mutluydu. “Mülakata gidiyorum.”

“Hatırlıyorum.”

“Senden ne haber? Hâlâ Jocelyn’in yerinde ders veriyor musun?” Zihnimde, Michael Scott’ın *iğrenç* der gibi yüzünü buruşturduğu *gif* dev ekranda oynuyordu. Ne saçma bir soru sormuştum. Okul başlayana kadar orada çalışacağını, hatta başladıktan sonra da ekstra gelir için hafta sonları gitmeye devam edeceğini daha önce anlatmıştı zaten.

Elindeki paket servis torbasını kaldırdı. “Yemeğim soğuyor,” dedi. “Mülakatında başarılar.”

“Sana da...” diye karşılık verdim. Neyse ki salaklığım karşısında kendi kendime yüzümü buruşturduğumu göremeden evine girmişti. Conner’ın evlenme teklifinden beri ilk kez karşı karşıya geliyorduk. Daha kötü de gidebilirdi.

Ama kesinlikle daha iyi de gidebilirdi.

Stiles Üniversitesi’ne gidip ziyaretçi otoparkına park ederken bunu kafamdan atmaya çalıştım. Dr. Blake e-postasında, aslında kampüste öğrenciler tarafından işletilen kafede buluşabileceğimizi ama yaz tatili olduğu için kapalı olduğunu söyleyip özür dilemiş ve Fakat kampüste yürüyüş yapabiliriz, sana etrafı gösteririm, diye eklemişti. Hâlâ bu mülakatın amacını anlamış değildim doğrusu. Dr. Nilsson, iş görüşmesi olmadığını kesin bir dille söylemişti. Stiles’in internet sitesine baktığımda da İngilizce Bölümü’nde açık bir pozisyon görememiştim. İstatistik profesörü olsaydım belki bir şansım olabilirdi.

Dr. Blake, *ders için gereken materyalleri okumadıysan seni sınıfta rezil ederim*, tipinde bir profesördü ama kendi programındaki profesörlerden konuşmaya başlayınca biraz rahatladım. Bana bir öğrenciden çok meslektaşımıymışım gibi yaklaşıyordu ve

hatta, yazdığım bir makaleye atıfta bulunarak, esasında birbirinden farklı görünen iki medya parçasını, feminist bir mercekten bakarak birbirine bağlamayı başardığım için bana iltifat bile etmişti. Bu bana Sam'i ve internette çalışmalarımı incelemek için zaman ayırdığı gerçeğini hatırlattı. Ama şu anda bunları düşünmem riskliydi. Bu yüzden odağımı tekrar Dr. Blake'e yönelttim.

"Akademi esas olarak hizmet sektörüdür," diyordu. "Araştırmalarımız, öğrettiklerimiz ve *akıl hocalığımız* hep gelecek nesil düşünürlere hizmet etmek içindir. Sen doktora derecenle bunu nasıl yapmayı düşünüyorsun?"

Bu sorusunun altında "*gerçek suç incelemesi ilim sayılmaz*" yankılarını duymam adil değildi belki de. Ama bu benim doğal savunma tepkimdi. Cevabımı gerçekten düşünerek iletmek istediğim için yavaş yavaş konuştum.

"Edebiyat veya söz sanatı üzerinde yapılan çalışmaların her zaman haksız eleştirilere maruz kaldığını biliyorum," dedim. "Yirmi, elli, hatta iki yüz yıl önce yazılan şeyleri tetkik etmekteki ve daha önce yapan çok kişi olmasına rağmen aynı şeyleri tekrar tekrar incelemekteki amacın ne olabileceğini soran çok insan var. Bence buradaki temel amaç, önemsemeyi öğrenmek. Bir şeyi irdelemeyi, hakkında sorular sormayı ve farklı açılardan bakmayı da tabii. Ne hakkında yazıyorsak kültürümüzde o var demektir ve bu yazıları incelemek, dünyayı nasıl gördüğümüz hakkında pek çok ipucu verebilir."

Yanımdaki Dr. Blake'e baktım ama beni dinlerken ellerini arkasında kavuşturmuştu ve dümdüz ileriye bakıyordu. "Gerçek suç da bunun mükemmel bir örneğidir," diye devam ettim. "Özünde, *insanlığın kötülük kapasitesi hakkında bildiklerimiz ve nelerden korkmamız gerektiği* yatar. Bu soruların cevapları, özellikle ayrıcalık ve gücün kesiştiği noktalara, hikâyeleri anlatan kişilere ve hikâyelerin öznelerine bakıldığında bize çok şey an-

latabilir. Pek çok insanın, gerçek suçun ucuz bir tür olduğunu ve analiz etmeye değer olmadığını düşündüğünü biliyorum. Fakat çoğunlukla sevilen şeylere bu kadar yakından bağlantılı olması bu türü daha değerli kılıyor. Öğrencilerin bu hikâyeleri, anlatılma ve anlaşılma şekillerini dikkate almasını sağlayabilirsem işimi yaptığımı hissederim.”

Düşüncelerimi daha önce hiç bu şekilde dile getirmemiştim. Bunu kendime bile itiraf etmek utanç vericiydi ama insanlara nasıl hizmet edeceğimi fazla düşündüğümü söyleyemezdim. Öğretmekten, sınıfta tahtanın önünde olmaktan, tam kapasite çalıştığım da ortaya çıkan kimyadan ve yaptığım esprilerin öğrenciler tarafından anlaşılıp komik bulunmasından keyif alıyordum. Fakat bu iş aynı zamanda stresli ve yorucu da olabiliyor ve doktora derecemi almak için yapmam gereken çalışmaları ertelememi gerektirebiliyordu.

Doğrusunu söylemek gerekirse Sam’i ve kendi öğrencilerine yaklaşımını görmek, kendi öğretim şeklimi daha çok düşünme yol açmıştı. Dr. Blake’in bahsettiği şeye örnek olarak Sam verilebilirdi. Deneyimlediği ve öğrendiği her şeyi, bir çocukta müzik için heyecan uyandırmak ve tempo, adım gibi kavramları kolayca öğretmek için kullanabiliyordu.

Haftalar önce bana neden gerçek suça ilgi duyduğumu sormuştu. O zaman ne cevap vereceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu ama şimdi daha nettim.

“Ben pek çok şeyden korkarak büyüdüm,” dedim. “Hayatta çok fazla belirsizlik var ve bilhassa çocukken bu his daha güçlü oluyor. Babanızın neden kızgın olduğunu, annenizin buna neden katlandığını ya da içinizi dökebilecek gerçek bir arkadaşına sahip olup olamayacağınızı merak ediyorsunuz. Belki biraz çarpık gelebilir ama ergenlik dönemimde, seri katilleri okumak bana bir nevi rahatlama sağlıyordu. *Al işte, gerçekten korkacak bir şey,*

diyordum sanki kendime. *Buna odaklan, başka bir şeye değil.* Bu hikâyelerde de açık uçlu sorular ve belirsizlik var elbette ama eninde sonunda cevaplanıyorlar. Adalet yerini buluyor, kurbanlar hatırlanıyor, rahat bir nefes alıyorsun. Ancak şöyle bir şey var ki ben bu kitaplardan bazılarını yeniden okuduğumda ve daha dikkatli incelediğimde *adaletin, gerçeğin ve korkunun* ne anlama geldiğini sorgulamaya başladım.”

“İlginç bir odak noktası,” dedi Dr. Blake. Çalışmalarım hakkında “*ilginç*” yorumunu yapan çoğu insanın aksine, sesinde patronluk taslayan bir ton yoktu. “Eğer fırsatın olsaydı spesifik olarak gerçek suçta söz sanatı üzerine ders vermek ister miydin?”

“Çok isterdim,” dedim. “Ama bunun yakın bir ihtimal olmadığını biliyorum. Kompozisyon, profesyonel yazarlık ya da faturalarımı ödememi sağlayacak herhangi konu üzerinde ders vermeye hazırım. Sonra belki bir gün, 1960’lardan günümüze Amerikan gerçek suç edebiyatına daha çok odaklanabileceğim kendi dersimi vermeme müsaade edecek bir yer bulurum.”

“Soğukkanlılıkla,” dedi Dr. Blake.

“Kesinlikle. Gerçi artık türde çok daha fazla çeşitlilik ve nüans var. *The Third Rainbow Girl, No Place Safe* ve *The Fact of Body* en sevdiğim eserlerdendir. Ayrıca tür artık sadece cinayeti işlemekle kalmıyor, beyaz yaka suçlarıyla ilgili kitaplar da çok etkileyici olabiliyor. *Bad Blood, The Wizard of Lies* veya *The Big Short* gibi.”

Kampüsün ortasından geçen tuğla döşeli yolda uzun zamandır yürüyorduk ve şimdi de yeşil panjurları olan küçük, beyaz bir eve varmıştık.

“Pekâlâ,” dedi Dr. Blake. “Dr. Nilsson’ın da sana muhtemelen söylediği gibi, şu anda açık bir pozisyonumuz yok. Ancak yeni öğretim yılının başlangıcından önce İngilizce Bölümü’nde, üç yıllık sözleşmeli bir misafir eğitmen kadrosu açacağımızı düşünüyorum. Dediğin gibi kompozisyon ve diğer dersler ağırlıklı

olacaktır fakat adayın uzmanlık alanı üzerine de bir iki ders açılacaktır. Gerçek suç üzerine bir dersin bayağı popüler olacağını düşünüyorum. Pozisyon açıldığında standart iş duyurusunu yapacağız, dolayısıyla bu garantili bir teklif değil ama senin başvurunun da görmeyi çok isterim. Sözleşme sona erdiğinde pozisyonun kalıcı olma ihtimali olabilir ancak bu da garanti değil. Ne düşünüyorsun?”

Ne mi düşünüyordum? “Kulağa harika geliyor,” dedim, sakın olmaya çalışsam da başaramayarak.

Dr. Blake, coşkumu hissetmiş ama –umarım– bunu çocukça değil de sevimli bulmuş gibi gülümsedi. “İngilizce Bölümü binası burası,” dedi, ev gibi görünen yeri işaret ederek. “İçeri gel, sana bir çay yapayım.”

Eve döndüğümde mülakat konusunda içim rahattı ve doktora sonrası geleceğim hakkında da gayet iyimser hissediyordum. Hâlâ lanet olası tezimi bitirmem gerekiyordu tabii ama bunu düşünmek istemiyordum. Zihnim daha çok, mantıklı bir gidiş-geliş mesafesindeki bir pozisyona kabul edilmenin ne anlama gelebileceğiyle ilgileniyordu.

Gerçi bu bana umut vermekten çok melankolik hissettiriyordu. Sam’le aramızda olabilecek herhangi bir ilişkinin lojistik engelinin ortadan kalkma ihtimali her şeyi değiştirecek değildi. O defter artık kapanmıştı. Köprüleri yakmıştım ve diğer tarafa dönmenin bir yolu olup olmadığını merak ederek kendime eziyet etmenin bir anlamı yoktu.

KUZEY CAROLINA’YA DÖNMEK üzere kasabadan ayrılmamdan önceki gece, Conner ziyaretime geldi. Hem onu hem de Shani’yi dışarıda son bir akşam yemeğine davet etmiştim çünkü

evde fazla bir şey kalmamıştı ve Conner'ın, arabamın tavanına bağlamama yardım etmesi gereken masam dışında oturacak yer yoktu. Fakat kardeşim, "İstediğim kadar sık vakit geçiremedik," diyerek yemekte sadece ikimiz olsak daha iyi olacağını söylemişti. "Ama sanırım bu normal," diye eklemişti sonra. "Sen okul işleriyle meşguldün, ben de çalışıyordum. Bu arada, görüşmeleri artık yedi dakikanın altında bitirebiliyorum. Ama açık olmak gerekirse bu işi hiç sevmiyorum. Sanırım düğüne kadar dayanıp vardiya başlangıcında telefonumu bir dolaba kilitlememi gerektirmeyecek bir iş bulmaya çalışacağım."

Conner ile Shani bahar düğünü düşünüyorlardı ve kızın Hintli akrabaları törenin detaylarıyla ilgili konuşmalara katıldıkça planlara etkinlik üstüne etkinlik ekleniyordu. *Güzergâh* ve *ikinci kıyafet* gibi kelimeler havada uçuşmaya başlamıştı ama kardeşim, giymesi gereken geleneksel kıyafetler konusunda aşırı heyecanlıydı.

Kapı çalıp Conner geldiğinde, *Soğukkanlılıkla* bölümündeki son düzenlemelerimi bitiriyordum. Capote'un anlatımındaki güvenilirliğe ve "gerçeği" tasvir edişine daha çok odaklanınca yazdıklarım eskisinden kat kat iyi olmuştu. Programın biraz gerisinde kalmıştım ve *The Stranger Beside Me* bölümü ile sonuç kısmını sömestr başladıktan sonra yazmam gerekecekti. Savunmamı ekimin sonlarına doğru yapacağım düşünülürse tezi bitirmek için en ideal tarih bu değildi ama bir şekilde başaracağımdan emindim.

"Şunu dinle," dedim kardeşime, kitabın bir sayfasını açarak. "*Diğer insanlarla ilişkilerinde rahatsız hissediyor ve kalıcı kişisel bağlar oluşturup sürdürme konularında patolojik bir yetersizliği var. Burada kendimi gördüm ve hiç hoşuma gitmedi.*"

"Nereden alıntı bu?"

"Dick Hickock'ı duruşma için muayene eden psikoloğun açıklaması," dedim.

Conner gelip kitabı elimden aldı. “Senin bir an önce evden çıkman gerek. Hadi bakalım.”

Benim arabamla gitmeyi teklif ettiğim için Camry’ye yö-neldik. Kontağı çalıştırmadan önce bir anlığına duraksadım ve Sam’in evine göz attım. Kamyoneti garaj yolundaydı fakat onu mülakata gittiğimden beri, yani günlerdir görmemiştim. Her ne-reye gidiyorsa orada kalıyor olmalıydı çünkü eskisi gibi Jocelyn’in yerindeki derslerine gidip geldiğini hiç görmüyordum.

“Hâlâ onunla konuşmadın mı?” diye sordu Conner.

Olanlardan ona biraz bahsetmiştim. Biraz derken, sadece bir-likte olduğumuzu ve ayrıldığımızı biliyordu. Ayrılmamızın, onun evlilik teklifinin hemen ardından gerçekleştiğini söylememiştim; anılarını herhangi bir şekilde lekelemek istemiyordum. Kardeşim hâlâ o kadar coşkuluymuş ki sosyal medyada teklifinin videolarıyla ne zaman karşılaşsa bana da iletliyordu.

“Hayır.”

“Evine uğrayıp bizim için yaptığı her şey için ona tekrar te-şekkür etmeyi düşünüyordum,” dedi. “İstersen senden bah...”

“Hayır,” dedi. “Gerek yok. Lütfen Conner.”

Teslim olmuş gibi ellerini kaldırdı. “Peki, peki. Her neyse, nere-ye gitmek istersin? Ben ısmarlayacağım. Ama Outback gibi şık bir yer olmaz, tamam mı? Düğün için birikim yapmam lazım, soğan çiçeği gibi lükslere para harcayamam. Hızlı, günlük yemekler ha-zırlayan bir yere gidebiliriz.”

“Aslında... Bir süredir gitmek istediğim bir yer var ve bu be-nim tek şansım olabilir. Ama yol biraz uzun. En az bir saat sürer.”

“Olsun, gidelim.”

Yolculuk sırasında fazla konuşmadık, sadece yerel alternatif radyo istasyonunu dinledik. Kendi müzik türü olmasına rağmen, sanatçıları yalnızca Popüler Bir Grup ya da Bir Başka Popüler

Grup diye tanıtan bu istasyonu bile özleyeceğimi fark edince içimde bir sızı hissettim.

Otobandan çıkıp, benzin istasyonları veya diğer herhangi bir medeniyet göstergesi arasında kilometreler bulunan kırsal kesime yöneldiğimizde Conner'ın şüphelenmeye başladığını gördüm. Sonunda bir sokağa dönüş yapıp eski ve köhne bir evin önüne çektim. Görünüşe göre terk edilmişti ve etrafı yabani otlarla çevriliydi. Arabayı yol kenarına park edip emniyet kemeri mi çözdüm.

“Burası, Şafak Katili'nin eviydi,” dedim. “On yıl önce ailesi taşındığından beri boş.”

“Ah,” dedi Conner. “Kıvrıcık patates kızartması falan yapan bir yere gidiyoruz sanmıştım.”

“Daha sonra yemek yiyecek bir yer buluruz. Sadece eve bir göz atmak istiyorum.”

Şafak Katili'nin kızının, anı kitabındaki yazım şekli aşırı süslü ve ağır olsa da iyi yaptığı bir şey vardı. Kelimeleriyle, büyüdüğü eve hayat vermişti. Hikâyesini okurken zihnimde evinin kroki si kolaylıkla şekillenmişti ve duvar kâğıtlarını kendi parmaklarıyla söküyor, babasının nadiren kahvaltı hazırladığı günlerden birinde mutfaktan gelen pastırma cızırtısını kendi kulaklarımla duyuyor gibi hissetmiştim. Tabii daha sonra, adamın erkenden kalkma sebebinin, yakınlardaki koşu yolunda egzersiz yapan bir kızı öldürmeye gitmiş olması olduğu ortaya çıkıyordu ama bunun dışında tasvir edilenler normal bir aile hayatı gibiydi. Bana kendi çocukluğumu hatırlatmıştı.

“Adam burada... herhangi bir şey yapmış mı?” diye sordu Conner, uzun otların arasında peşimden gelerek.

“Hayır.” İçeriye görmek için, muhtemelen nemden buğulanmış olan cama yüzümü dayadım. Şaşırtıcıydı ama odada hâlâ eşyalar vardı. Bir tarafa doğru eğilmiş eski bir kanepenin ya-

nında giysiler, ıslak kartonlar veya tavandan dökülmüş yalıtım maddesine benzeyen, hangisi olduğuna emin olamadığım bir yağın duruyordu. Babamın evi de terk edilmiş olsaydı aynı böyle görünürdü.

Kardeşim aklımı okumuş gibi, “Babamın bir seri katil olmadığını biliyorsun, değil mi?” diye seslendi arkamdan.

“Teknik olarak bunu bilmiyoruz,” dedim. “Ama evet, pek olası olmadığını farkındayım. Eğer öyle olsaydı, bu türe olan ilgim ürkünç bir ironiye dönüşürdü.”

“Peki,” dedi Conner. “Buradan bakınca farkında değilmişsin gibi görünüyor da. O sıradan bir adamdı sadece. Sanırım son on yıldır pek bir ilişkiniz olmadığı için zihninde onu kötü niyetli, korkunç bir insana dönüştürdün. Konu babalık olunca pek harika olduğu söylenemezdi, evet. Durup dururken sinirlenir, sevdiğimiz şeylere asla ilgi göstermez ve hatta aptalca olduklarını düşünürdü. Benim bilgisayar oyunlarımı, senin de...” *İlgilendiğin şu tuhaf saçmalıkları*, der gibi evi işaret etti. “İnsana dengesiz olduğunu, aşırı hassasiyet gösterdiğini ya da yaşanan şeyleri yanlış hatırladığını düşündürür, bazen de çok onur kırıcı olurdu. Ayrıca dünyaya olumsuzluk penceresinden bakardı.”

Sonuncusu beni can evimden vurdu. En büyük korkularımdan biri, bir şekilde babama dönüşmekti. Zaten alaycı mizah anlayışını miras olarak almıştım, daha fazlasını istemiyordum.

“Ama o sadece sıradan biriydi,” dedi Conner tekrar. “Hatta şöyle bir düşünürsen, aslında acınacak biri olduğunu fark edersin. Çocuklarıyla yakın ve anlamlı ilişkiler kurmak için pek çok fırsatı elinin tersiyle itti resmen. Ona başka bir eve taşınacağımı söylediğimde ne dedi biliyor musun? *Bilgisayarı götürme, parası benim cebimden çıktı*. Oysa doğum günümde sadece birkaç donanım hediye etmiş, gerisini sonra alacağını söyleyip asla almamıştı. Ama yapacak bir şey var mı? Yok. O yüzden böyle şeylerin canımı sıkmasına izin vermeyeceğim.”

Kasabaya geldiğim ilk geceyi, Conner'ın odasında yere saçılmış bilgisayar parçalarını düşündüm. Tam olarak babamın yapacağı bir şeydi gerçekten de. İnanılmaz derecede cömert olabiliyordu –örneğin Conner'ın öğrenci kredilerine sorunsuzca imza atmıştı– ama bir saniye sonra değişebiliyor ya da aslında en başından beri vermeye niyetlenmediğini söyleyebiliyordu. Aşırı sıkıntılı bir yaşam biçimiydi bu. Ve Conner'ın da benim de bu nedenle travmalarımız olması hiç şaşırtıcı değildi.

“Beni sevdiğini bir kez bile söylediğini sanmıyorum,” dedim. “Çoğu zaman bu duyguya sahip olup olmadığını sorguladım.”

Conner, “Sevginin zıttı korkudur,” dedi. “Bence babam tanıdığım en korkak insandı.”

“Vay anasını.” Olduğum yerde durdum ve ilğim birdenbire bu küçük, sıradan evden kardeşimin söylediklerine çekildi. “O terapiye verdiği paranın karşılığını aldığın nasıl da belli.”

“Ah, bu Shani'nin sevdiği bir şarkıdan bir dizeydi,” dedi Conner. “Ama çok doğru.”

“Sanırım ben de biraz onun gibiyim,” dedim. “Ketum, korku dolu, sevmeyi beceremeyen biriyim.”

“Değilsin.”

Rahatsızca omuz silktim. Sam'le son konuşmamın nasıl geçtiğini bilse nasıl bir canavar olduğumu anlardı. O günü her düşündüğümde, ağzımdan çıkan sözlerle onu incitmemin neden olduğu utanç tüm bedenimi sarıyordu adeta. Ama söylediklerim yanlış mıydı? Ve düşününce, böyle şeyleri söyleyebilmiş olmam bile ilişkiler konusunda beceriksizin önde gideni olduğum gerçeğini kanıtlamıyor muydu?

“Pheeb,” dedi Conner. “Onun gibi değilsin. Soğukkanlılıkla'daki adam gibi de değilsin. Beni seviyorsun mesela, değil mi?”

Gözlerimi devirdim. “Sen başımın belasısın.”

“Ama sevimli bir baş belasıyım.”

Bir homurdanmayla dediğini onayladım. Evin arka tarafına, artık bir sinekliği olmayan ve çatısının bir köşesi, zamanında orada barbekü yapılmış gibi kararmış verandaya varmıştık. Şafak Katili bile bir zamanlar pastırma pişirmiş ve 4 Temmuz’da bahçede barbekü yapmıştı. Bir yandan da kadınları öldürmeye devam etmişti. Ebeveynlerinden birinin katil olduğunu öğrenmek bir çocukta nasıl bir etki oluştururdu, merak ediyordum. Ama kadıncağz ne yapacaktı ki? Geçmiş geçmişte bırakmayıp, onu da bir şekilde lekelemiş olan karanlığın kurbanı olarak yaşamaya devam mı edecekti?

“O sözcükleri dillendiremiyorum,” dedim. “Boğazıma yapışıp kalıyorlar. Neden bilmiyorum ama yazamıyorum bile. Alison her mesajlaşmamızda gayet rahat bir şekilde söylüyor ama ben koca bir pislik gibi gülen suratla cevap vermekle yetiniyorum.”

“Öyleyse yavaş yavaş başla,” dedi Conner. “Önce SÇS yaz mesele. Birkaç harfi de yazabilirsin, değil mi?”

“Sanırım.”

Conner cebimi işaret ederek, “Telefonunu çıkar ve yap hadi,” dedi. “Tabii bu Tanrı’nın cezası yerde şebeke varsa.”

“Bana gönderdiği son mesaj, izlemeye başladığı bir ev organizasyonu programıyla ilgiliydi,” dedim. “Şimdi durup dururken nasıl öyle bir şey diyeyim?”

“Ah, sanırım Shani’nin izlediği program,” dedi Conner. “Acayip sıkıcı, aynı ninni gibi. Her gece onu izleyerek uyuyabilirim. Neyse, yarınki gidişinle ilgili bir şey yaz, sonuna da kısaltmayı ekle. Biraz daha yumuşatmak istersen emoji de ekleyebilirsin. Böyle şeyleri bilmiyorsan doktor olmanın ne anlamı var?”

Telefonumu çıkardım. Şaşırtıcı bir şekilde şebeke vardı. Ve daha da şaşırtıcı bir şekilde, Alison’la mesajlaşmamızı tereddüt etmeden açabildim. Ama kardeşimin tavsiyesini düşünürken

başparmaklarım klavyenin üzerinde biraz asılı kaldı. Neden bu kadar korkuyordum ki? Reddedilmekten mi? Alison aynı şeyi bana binlerce kez söylemişti zaten, şimdi ben söyleyince neden reddetsindi ki? Hem bu senaryoda, ne kadar yakınlaşırsak yakınlaşalım, sözlerinin zırhımı delmesine izin vermeyerek onu reddeden taraf hep ben olmamış mıydım?

Alison'ın son mesajı bana bakıyordu. İlk bölümdeki çiftin, Y kuşağının korkunç klişelerinin tümünü nasıl sergilediklerini anlatmıştı, bense basit bir *ha!* ile cevap vermiştim. Derin bir nefes alıp yazmaya başladım.

Hey, bildiğin gibi yarın yola çıkıyorum! O sırada işte olacağını biliyorum, bu yüzden buradan tekrar teşekkür etmek istedim. Kedi, blazer ve diğer her şey için. SÇS!

Ünlem işareti olmadan denedim ama böylesi gözüme *fazla* ciddi görününce tekrar ekledim. Sonra bu çok yapmacık geldiği için kısaca "seni svyrm!" yazdım ve gözlerinde kalp olan kedi emojisi ekleyerek daha fazla tereddüt etmeden mesajı gönderdim.

"Güzel," dedi Conner, omzumun üzerinden ekrana bakarak. "Artık buradan gidebilir miyiz lütfen? Açlıktan ölüyorum ve tam olarak ne yemek istediğimi biliyorum."

CONNER'IN DAHA ÖNCE "*şehirdeki en iyi kıvrıcık patates kızartması yapan yer*" dediği restoranı seçmesini bekliyordum ancak evin yakınlarına döndüğümüzde beni birkaç dükkânın yan yana sıralandığı bir yere yönlendirdi. Burada bir Starbucks, bir manikürcü, bir de hiç adım atmadığım market vardı.

“Kahveye hiçbir zaman hayır demeyeceğimi biliyorsun,” dedim. “Ama havalimanında değilsem vıcık vıcık olmuş paket sandviçlere asla seksen dolar ödemem. Aslına bakarsan havalimanında bile ödemem.”

“Oraya değil.” Kardeşim kafasıyla marketi işaret etti. “Şuraya gideceğiz.”

Elim kapı koluna yapışıp kaldı. “Hayır, gitmeyeceğiz.”

“Sen beni kuş uçmaz kervan geçmez bir yere, bir seri katilin evine götürebiliyorsan ben de seni uzun zamandır kaçındığın markete götürebilirim.”

“Ama babamız orada öldü.”

“Aynen,” dedi Conner. “Şimdi onu anma vakti. Hadi bakalım.”

Dışarıdan bakıldığında markette hiç de uğursuz bir hava yoktu aslında. Yaşlı bir çift karşıdan karşıya geçip kapıya ilerlerken, diğer kapıdan da yarış arabasına benzeyen iki direksiyonlu alışveriş arabalarından birinde ikiz çocuklarıyla birlikte bir kadın çıkıyordu.

“Conner.” Ayaklarımı asfalta gömebilsem yapardım.

“Söz veriyorum,” dedi Conner. “Sorun çıkmayacak. Beş dakikacık, tamam mı?”

Kaşlarını kaldırmış halde bana bakıyordu. Ve biliyordum ki ne kadar sinir bozucu olursa olsun, eğer gerçekten yapamayacağımı söylersem beni dinler ve arabaya dönmeme izin verirdi. Fakat haklı olduğunu da biliyordum. Zararsız bir markete girmek istememek aptalcaydı. Belki de derinlerdeki bir yanımdan, cenazeden sonra, hatta evindeki eşyaları toplayıp attıktan sonra bile babamın gitmesine izin verememişti. Markete girmek bir şekilde yardımcı olacaksa buna değermişti.

Bu yüzden kardeşimin peşinden otomatik kapılardan girdim ve ön kısımdaki indirim raflarını geçip temizlik reyonuna gittim. Conner tam olarak nereye gittiğini biliyor gibiydi ve açıkçası bu beni şaşırtmıştı. Bu konuyu, cenazeden önceki gece körkütük sarhoş olduğumuzda bile hiç açmamıştık ama düşününce, olay olduğunda kardeşim on dakika ötede yaşıyordu. Muhtemelen ambulans ayrılmadan önce markete çağırılmıştı.

“Bulaşık deterjanı,” dedi, rafların önünde durup mavi sıvıyla dolu şişelerden birini alarak. “Hep aynı markayı kullanırdı. Üstünde, *yağı kolayca söker, ovalamaya gerek kalmaz*, yazıyor. Ama ne olursa olsun insanlar yine de bulaşıklarını aynı şekilde ovalayarak yıkar, sence de öyle değil mi? Kas hafızası gibi bir şey. Deterjan senin yerine o görevi yapıyor diye bulaşığı savsaklamazsın.”

“Güvenilmez, evet,” dedim, şişeye bakarak. Dünyevi bir şeyi almak için gelip dünyadan ayrılmak ne garipti. “Çok acı çekmiş midir sence?”

“Hastanedeki doktor –bana onun öldüğünü söyleyen doktor– hayır dedi. Yere yığılırken çoktan bilincini kaybetmiş ve her şey çok hızlı olmuş. Belki de doktorlar böyle şeyler için eğitildiklerinden dolayı öyle konuşuyorlar ama ben doğru olduğuna inanıyorum. Babamın korkacak vakti olduğunu sanmıyorum.”

Bence babam tanıdığım en korkak insandı. Şu anda net olarak fark ediyordum ki bu doğrudu. Küçükken, bağırırken kıpkırmızı kesilen yüzü ve her an öfkeyle patlayabilecek doğasıyla onun korkutucu olduğunu düşünmüş olmama rağmen asıl korkan oydu. Ölürken korkmamış olduğunu düşünmek nedense beni rahatlatmıştı.

Birden Conner’a dönüp kollarımı boynuna sıkıca sardım. “Seni seviyorum,” dedim. “Koca bir baş belasısın ve düşündüğün kadar çekici değilsin ama seni gerçekten seviyorum.”

“Bunu sağdıç konuşmana ekleyebilirsin,” dedi Conner. “Hatta aralara biraz iltifat serpiştirsen fena olmaz.”

“Bir dakika.” Geri çekildim. “Ne?”

“Sağdıç,” dedi. “Ya da nikâh şahidi. Artık her ne deniyorsa. Tabii ki de bu kişi sen olmalısın. Bu yaz Shani ve bana çok yardımcı oldun. Mihrapta sensiz dikilmek istemiyorum. Sen benim ablamsm, Pheeb.”

Ona tekrar sarıldım. Muhtemelen uzunca bir süre böyle kaldırdım ancak bulaşık deterjanı şişesini avucuma bastırmaya çalıştığını hissedince geri çekildim.

“Ne yapıyorsun?”

“Shani dedi ki senden sağdıç ya da nikâh şahidi olmanı rica ederken bir hediye vermem gerekiyormuş. Aslında, okuduğu bir internet sitesine göre birini düğününün bir parçası olmaya davet ederken kullanabileceğin pek çok değişik taktik varmış. Kendisi arkadaşlarını özel bir sürprizle davet edecekmiş mesela. Ama ben artık bittim. Evlilik teklifi planlaması tüm enerjimi çekti. Mümkünse Pinterest saçmalıklarından bir süre uzak kalmak istiyorum. Yani, bu bulaşık deterjanını alıp hediyen olarak kabul etsen olmaz mı?”

“Hediyeye ihtiyacım yok,” dedim. “Olsa bile babamın ölümüyle ilişkili olan bir şişe sıvıyı hediye olarak kabul eder miydim, bilemiyorum.”

“Ah,” dedi Conner. “O yönden bakınca haklısın.” Deterjanı rafa geri koydu. “Birkaç atıştırmalıkla iki sandviç alıp evde yemeye ne dersin? Küçük televizyonla PlayStation’ı orada bırakmıştım. Belki *Crash Bandicoot* falan oynarız.”

“Süper olur,” dedim.

Koridorda ilerlerken, “Bekle,” dedi Conner. “Ekmek kızartma makinesi duruyor mu, yoksa Pop-Tart’larımı yine bir hayvan gibi soğuk mu yemek zorunda kalacağım?”

YİRMİ DÖRT

ERTESİ SABAH, ÇALIŞMA masam ve Lenore dışında her şeyim toplanmıştı. Conner'ın, önceki gece masayı arabama yüklememe yardım etmesi gerekiyordu ama sohbet ve oyun yüzünden geç saatlere kadar oturmuştuk. Başka bir şey yapmaya vaktimiz kalmamıştı çünkü bütün akşam orijinal Crash oyununun, anahtar gerektirenler dahil tüm seviyelerini atlamaya çalışmıştık. Ben en sonunda pes edip renkli cevherleri kazanmak için hangi seviyeleri, hangi sırayla geçmemiz gerektiğini öğrenmek için internete baksam dahi başaramamıştık.

Lenore hâlâ evde dolanıyor, taşıma çantasına huzursuz ve şüpheli bakışlar atıp duruyordu. Onu çantaya koymayı son dakikaya kadar ertelemeyi düşünüyordum çünkü daha yolculuğun ilk saatinde her yere çişini yapacağını bildiğim için bu hem onun hem de benim açımdan daha iyi olacaktı.

Onu, kum kabı ve mamasıyla birlikte yatak odama götürdüm ve kapıyı üstüne kapatırken *özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim* diye tekrarlayıp yeni evimize vardığımızda seveceği bir ödül maması almaya söz verdim. Üniversitenin yakınında eskiden oturduğum sitedeki bir daire için çoktan ödeme yapmıştım ve ev sahibim, anahtarı benim için resepsiyondaki kasaya bırakacağını söylemişti.

Masayı ön kapıya doğru birazcık itmeyi başardım ama daha fazlasını beceremeyeceğimi anlayınca Conner'a mesaj atıp işe gitmeden önce beş dakikalığına uğrayıp uğrayamayacağını sormak zorunda kaldım. Aksi takdirde, diye yazdım mesajımda. Masayı burada bırakacağım ve sömestr başlamadan önce bana nakliyeyle göndermen gerekecek. Seçim senin.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Arkamda Sam'in boğuk sesini duyup döndüğümde, o kadar yakınımdaydı ki irislerinin etrafındaki lacivert halkaları görebiliyordum. Üstünde, daha önce hiç görmediğim yeni bir nötr profesyonel kombini vardı. Hoş bir kot pantolon ve kolları düzgünce dirseklerine kadar kıvrılmış, orman yeşili gömlek. Saat sabahın yedi buçuğuydu ama bir yere gitmek için hazırlandığı belliydi.

Bu artık beni ilgilendirmezdi tabii. Ayrıca bana yardım etme zorunluluğu da yoktu. Belki de devasa mobilyayı burada bırakıp daha sonra icabına bakmak en iyi seçenektir.

"Ben hallederim," dedim. "Yine de teşekkürler."

"Phoebe. Bir kere de yardımı kabul et, olmaz mı? Arabanın üstüne mi bağlayacaksın?"

"Öyle yapmayı düşünüyordum."

Masayı iki yanından kavrayıp homurdanarak kaldırdı ve ağırlığını dengelemek için belini geriye doğru kıvrarak yavaş adımlarla ilerleyip arabamın yanına bıraktı.

“O ilk gece tek başına nasıl taşıdığını hep merak etmiştim,” dedim.

“Bayağı ağır bir parça.”

Bu karşılaşma aynı anda hem kalp atışlarımın biraz hızlanmasına neden olacak kadar arkadaşça hem de içimin pişmanlıkla dolmasına neden olacak kadar mesafeliydi. “Sam, ben...”

Sözümü kesti. “Ama arabanın tepesine kaldırmak için yardım etmen gerekecek. Ben bir tarafı tutsam sen de diğer tarafı tutabilir misin?”

O, işin ağır kısmım yüklenip masayı aracın tavanına baş aşağı gelecek şekilde yerleştirirken, ben de bana en yakın ucundan tutup yardımcı oldum. Bağlamak için kayışları istediğinde, bagajı açıp valizlerle kutuların üstünden alarak ona uzattım.

“Akşam yemeği vaktinde Kuzey Carolina’da olursun sanırım, ha?”

“Fazla mola vermeden gidersem evet,” dedim. “Ama Lenore’a bağlı olarak birkaç kez durmam gerekebilir.”

“Ona veda edebilir miyim?”

“Ah,” dedim gözlerimi kırpıştırarak. “Tabii.”

Masanın ayaklarına karmaşık çaprazlamalarla doladığı kayışları sıkmayı bitirdi ve ittiğinde hareket etmediğinden emin oldu. Sonra ona, Lenore’u koyduğum yatak odama kadar eşlik ettim.

Lenore tabii ki de yatağın altındaydı. Odamdaki pek çok şeyi toplamıştım ama uyumak için hâlâ ihtiyacım olduğundan dolayı yatağı bırakmış ve Conner’a, onunla ne isterse yapabileceği-

ni söylemiştim. Siyah duvarları düzeltmeye fırsat bulamamıştık ama kardeşim, kırık bileği nedeniyle birkaç haftalığına izinli olduğu için odanın boyasıyla ve diğer birkaç küçük işle kendi ilgilenebileceğini söylemişti. Ayrıca Josue'yle satış konusunda konuştuğundan ve adamın eve bakmak için yakında geleceğinden de bahsetmişti. Eylül'e kadar satılacağını düşünüyordu ama ben o kadar emin değildim. Gerçi bu artık emlakçının sorunuydu.

“Biliyor musun?” dedim, “Floridâda, cinayet ya da intihar olsa bile bir evde birinin öldüğünü alıcılara açıklama zorunluluğu yok. Ayrıca evin hayaletli olduğunu düşündüğünden falan bahsetmek de zorunlu değil çünkü bunların hiçbiri maddi olgular olarak kabul edilmiyor.”

Sam, Lenore'u koklamaya davet edercesine elini tutarak yere çömeldi. “Birini odana davet ettikten sonra, böyle bir şeyi anlatmak inanılmaz derecede ürkütücü kaçıyor.”

Yanaklarımın yandığını hissettim. Tabii ki haklıydı. Bunu düşünmemiştim bile. Her zamanki gibi ağzımın kendi özgür iradesiyle hareket etmesine izin vermiştim.

Kafasını kaldırıp bana hüzünlü bir tebessüm attı. “Sorun değil,” dedi. “Bu haline alışkınım.”

Ayağa kalktı, kedinin dışarı çıkacağına dair umudunu yitirmiş gibiydi. Sonra etrafına bakıp boş siyah duvarları ve hâlâ nevresim örtülü olan yatağı inceledi. Ne düşündüğünü merak ediyordum. Acaba o da benim hatırladığım şeyleri mi hatırlıyordu?

“Artık gitsem iyi olur,” dedi. “Okulda öğretmenler toplantısı var.”

Ah. Bu neden şık giyindiğini açıklıyordu. Her şey böyle bitecek, onu bir daha göremeyeceğim, hıslarımı söyleyemeyeceğim

diye ani bir paniğe kapıldım. Karnımı kaplayan bu soğuk, hasta edici his aşk mıydı bilmiyordum ama ona, benim için ne kadar önemli olduğunu, birlikte geçirdiğimiz zamanlara kıymet verdiğimi ve onu çok özleyeceğimi söylemek zorundaydım.

Fakat kelimeler boğazımda düğümlendi. Sam'e söylemek, Alison veya Conner'a söylemekten farklıydı. Çünkü riske atılacak çok şey vardı. Beni reddetme ihtimali çok yüksekti. Zaten reddedilmeyi de hak ediyordum.

“Bunu al,” dedim, gitarıma uzanıp duvara yaslayarak.

Kaşlarını kaldırarak bana baktı. “Hâlâ gitarını tamir etmemi mi istiyorsun?”

“Hayır. Sende kalsın. Benden daha çok kullanacağın kesin.”

Gitarın arkasında hâlâ iki çıkartma vardı. Biri, lisede katıldığım Uluslararası Af Örgütü çıkartması, diğeri de müziklerini neredeyse hiç dinlemediğimi utanarak itiraf etsem de logoları güzel diye yapıştırdığım bir çıkartmaydı. Bunların, gitarın değerini düşürüp düşürmediğini bilmiyordum ama sonuçta hâlâ çalışır haldeydi.

Ancak Sam, enstrümana uzanmadı. “İstemiyorum,” dedi. “Alınma Phoebe ama ben bunu yapamam...”

Neyi yapamayacağını açıklamadan sustu. Cümleye sözlükteki en dehşet verici sözcüklerle başlayıp da gerisini getirmemesi zalimlikti. *Alınma ama...* Neyi yapamazdı? Evinde bana ait bir şeyi tutamaz mıydı? Beni hatırlatacak bir şeyi alamaz mıydı? Beni artık önemseyemez miydi?

“Acı verici olur,” dedi sonunda. “Bunu her gün görmek yani.”

Bu tamamen mantıklıydı. Ama nedense aniden, ona verdiğim bir şeyi almayı kabul etmesinin benim için her şeyden daha önemli olduğunu hissettim. Çünkü bu, aramızda geçen şeylerin bir hatırlatıcısı olacaktı.

“O zaman parça niyetine kullan,” dedim. “Kır, parçala. Rock yıldızlarının sahnede gitarlarını parçalamaları her zaman çok tatmin edici görünür. Bir tefi yere fırlatıp kırmaya çalışarak aynı zevki elde edemezsin.”

Gülümsemedi.

“Lütfen, Sam. Ben nasıl olsa kullanmayacağım. Manyetiklerini ya da her neresini istiyorsan al, gerisini de çöpe at. Ya da tellerini yenileyip müzikle ilgilenen öğrencilerinden birine ver. Benim için önemli değil. Ama lütfen al.”

Gitarı sapından tutup kaldırdı, sonra nazikçe aynı yere bırakıp duvara yasladı. Öne doğru bir adım atıp bana sarıldığında gözlerimin yanıp karıncalandığını hissettim.

Omuzlarımı saran kolları sıcacıktı ve avuçlarını kürek kemiklerimin arasına bastırmıştı. Partisine davetsiz gittiğimiz o akşamdan beri, sarılma konusunda çok iyi olacağından emindim zaten. O zaman bile dokunuşunu arzulamış, kollarını tıpkı şu andaki gibi bana dolamasını istemiştim. Dudaklarımdan bir hıçkırık kaçarken yanağımı omzuna dayadım ve ben de kollarımı ona sardım.

Ben de hiçbir şeyden pişman değilim, demek istedim. Sonunda olanlar hariç hiçbir pişmanlığım yok. Zamanda geriye gidip o günü geri alabilsem yapardım.

“Dikkatli sür,” dedi. Sonra beni son bir kez sıktı, saçıma bir öpücük kondurdu ve gitti. Gitar onun bıraktığı yerde kaldı.

Nihayet yatağın altından çıkmaya karar veren Lenore, beni burnumdaki dev sümük baloncuğunu çekerken gördü.

“Biliyorum,” dedim. “Ağlarken hiç güzel değilim. Hatta iğrencim. Hadi gidelim de buradan bin kilometre ötede birlikte iğrençleşelim.”

YİRMİ BEŞ

SÖMESTR, AĞUSTOSUN SON haftasında başlayınca eski rutinime geri dönmek beni bir nebze olsun rahatlattı. Lisansüstü kariyerimde öğreteceğim son iki dersin programını hazırladım, Dr. Nilsson'a yorumlaması için gönderilecek son bölümleri de bitirdim ve aralık ayında mezun olabilmem için gerekli evrakları tamamladım.

Her şey normale dönmüştü.

Ama normal gibi gelmiyordu. Artık bir kedim vardı ve beni Florida'da olduğundan daha çok seviyor gibi görünmese de en azından yeni evdeki, sineklikle kapatılmış küçük balkona bayılmıştı.

Bense uyku sorunu çekiyor, bir dakika bile boş kalsam hemen melankoliye kapılıyordum. Kalbimin olması gereken yerde kocaman bir boşluk vardı ve ne yapsam dolduramıyordum. Kitap okumak, yazmak, öğrencilerin ödevlerini kontrol etmek, Netflix izlemek... Hiçbiri işe yaramıyordu.

Conner'la haftada en az bir kez telefonda konuşuyorduk ve ani uykusuzluğumla ilgili bir şey söyleyecek olursam tıbbi görüşünü almam için hemen telefonu Shani'ye veriyordu. Kızın tavsiyeleri iyiydi ama internette söylenenlerle aynıydı: ikiden sonra kafein yok, sekizden sonra ekran yok, yatağı uyku dışında kullanmak yok. Tabii ki ben bunların tam tersini yapıyor, bütün geceyi yatağımda kahve içerek ve telefonumdan Reddi'te girip çözülmemiş gizemleri okuyarak geçiriyordum.

Babamızın evini görmek için birkaç kişi gelmişti ve bunlara Josue de dahildi. Fakat maalesef ki o kadar işi üstlenmek istemediği için evi satın almaktan vazgeçmişti.

“Odamın siyah duvarları yüzünden,” dedim telefonda Conner'a, neredeyse boş olan buzdolabımı kontrol ederken. “Sana orayı boyamamız gerektiğini söylemiştim.”

“Ashında...” Hattın diğer ucundan, Conner hareket ediyor-muş gibi bir hışırtı geldi. Ona kulaklığındaki mikrofonun çok hassas olduğunu kaç kez söylemiştim ama bardağını buzla doldurmak ya da konuşurken bir yandan da son ses bilgisayar oyununu oynamak gibi şeyleri ısrarla yapmaya devam ediyordu. Hatta bir keresinde çişini yapmasını bile dinlemek zorunda kalmış ve bir daha telefodayken tuvalete girmemesini ya da saygılı insanların yapacağı gibi konuşmayı sessize almasını söylemiştim.

“Shani ve ben düşündük de belki oraya taşınabiliriz,” diye devam etti kardeşim. “Tabii ki ödemeleri üstlenecek ve alacaklılara da sana da gereken parayı vereceğiz. Şu anki dairemizin kirasından daha ucuza geleceğini tahmin ediyoruz. O zaman odayı da boyamaya gerek kalmayacak çünkü karanlık sayesinde içerisi oyun için ideal bir mekâna dönüşecek.”

“Çocukluk odamı, oyun odasına mı çevireceksin?”

Conner, “En azından mağara demedim,” dedi. “Eee, ne düşünüyorsun?”

Söylediği her şey çok mantıklıydı. Yazın başında, Conner'ın ev hakkındaki düşüncelerinin benimkiyle aynı olduğunu, kötü anılarla dolu olduğu için oraya dönmeyi asla istemeyeceğini sanmıştım. Fakat orada birkaç ay kalmak bile bana evin yalnızca dört duvardan, bir çatıdan ve nemden şiştikleri için tam olarak kapanmayan birkaç kapıdan ibaret olduğunu göstermişti. Yeni hayatlarını kurarken ona ve Shani'ye iyi gelecekse, oraya taşınmaları beni çok mutlu ederdi.

Ama bir sorun vardı. “Tanrım,” dedim. “Sam’le komşu olacaksınız.”

“Evet...” dedi Conner. “Biraz tuhaf. Sen gittiğinden beri hiç konuşmadınız, değil mi?”

Moralimin çok bozuk olduğu bir gece telefonuma uzanmış, Sam’e mesaj atmayı ciddi ciddi düşünmüştüm. Basitçe bir *merhaba* diyebilir ya da hoş bir fotoğrafımı “kazara” ona gönderebilirdim. Ama böyle taktiklerle asla kendimi alçaltmazdım.

Hem zaten istesem de yapamazdım çünkü birbirimize telefon numaralarımızı vermemiştik. Buna ihtiyacımız olmamıştı. O her zaman orada, bir bahçe uzağımdaydı.

“Onu hiç gördün mü?” diye sordum kardeşime, sesimin rahat çıkmasını umarak.

“Geçen gün karşılaştık,” dedi Conner. Bir anlık tereddütten sonra ekledi: “Yanında bir kız vardı. Onu Gem ya da Gemma gibi bir isimle tanıttı, tam hatırlayamıyorum.”

Müzik mağazasındaki o güzel tezgâhtarın, Sam’den hoşlandığını *biliyordum*. “Jewel.”

“Aynen!” Conner bir süre sessiz kaldı, arkadan Shani’nin sesi geliyordu. “Shani sana bunu anlatmamam gerektiğini söyledi.”

“Önemli değil,” dedim.

Ama... kahretsin ki önemliydi çünkü günler sonra bile tek düşünebildiğim buydu. Hiçbir zaman kıskanç biri olmamıştım ama Sam'in başka bir kadınla olması fikri tam anlamıyla mide-mi bulandırıyor. Hiç benim yapacağım türden bir şey olmamasına rağmen her gece, ondan ödünç alıp bilerek geri vermediğim ÖĞRENMEYE UÇUYORUZ! tişörtü ve *boxer* şortuyla uyuyordum.

Tez savunmamı yapacağım hafta sonunda gelip çattı ama neyse ki bu konuda aşırı gergin değildim. Son beş buçuk yıldır buna hazırlanıyordum ve hiçbir şeyin odağımı başka yöne çekmesine izin veremezdim.

Dr. Nilsson, savunmamla alakalı son birkaç şeyi gözden geçirmek için bir görüşme daha ayarlamak istemişti. Ona sonuç bölümünü ve notlarına dayanarak düzelttiğim diğer bölümleri bir süre önce göndermişim ve tezimin artık düzgün olduğundan emindim.

Toplantının sonuna doğru, her şeyi konuşup bitirdiğimizi düşünürken profesörüm, "Perşembe günü savunmana kimler gelecek?" diye sordu. *Umarım siz ve komitenin geri kalanı*, demek istesem de bundan daha farklı bir cevap beklediğini görebiliyordum. Ama ne gibi bir cevap istediğinden emin değildim.

"Ailen, arkadaşların..." diye açıkladı. "İlk kısma dilediğin kişileri davet edebilirsin. Bu yolculukta seni destekleyen insanlara, bunca zamandır ne üzerinde çalıştığını göstermiş olursun. Herkes bilir ki doktora dereceleri tek başına kazanılmaz."

"Bölümünden birçok kişi orada olacak," dedim. Son birkaç yılımı işime odaklanarak geçirmiş ve ders dışı arkadaşlıklara pek zaman ayırmamış olsam da bazılarını arkadaş olarak görüyordum. Ama uzunca bir süredir tek başımaydım ve bu her zaman hoşuma giden yaşam biçimi olmuştu. Tüm kararları kendi başıma vermek ve kendimden başka kimseden sorumlu olmamak güzeldi. Hiç yalnız hissetmemiştim.

Fakat şimdi aniden öyle hissediyordum.

“Hm,” dedi Dr. Nilsson. Aslında konuyu burada kapatırdım ama mırıldanmasındaki yargılayıcı hava beni kızdırmıştı.

“Seçeneklerimi açık tutmam gerektiğini söyleyen sizdiniz,” dedim. “Değil mi? Akademide istihdam edilebilmem için bir yere veya bir kişiye fazla bağlanmamanın iyi olacağını söylemiştiniz.”

Böyle hararetle konuşmama şaşırmışçasına gözlerini kırıştırdı. Muhtemelen şaşırmıştı da. O konuşmayı hatırladığından bile şüpheliydim fakat benim hiç aklımdan çıkmamıştı.

“Evet,” dedi yavaşça. “Bu bir dereceye kadar doğru. Senin için en uygun kadrolu pozisyona yerleşene dek bir süre göçebe hayatı yaşama ihtimalin var. Ve yalan söylemeyeceğim, bu alanda rekabet artık eskisinden çok daha fazla. Fakat sana ilişki yaşayamayacağın izlenimi verdiğem kusuruma bakma. Böylesine zorlu bir yolda yürürken, bazen o türden bağlar en çok ihtiyacımız olan şey oluyor. Örneğin benim annemle babam, tez savunmamı izlemek için ta İsveç’ten gelmişlerdi.”

“Gerçekten mi?”

“Yıllar önceydi tabii,” dedi biraz alaycı bir şekilde. “Ve tek bir kelimesini bile anlamadılar. Ama odada etrafıma bakıp yüzlerini orada görmek benim için çok şey ifade etmişti.”

Gergin olduğunuzda insanları iç çamaşırlarıyla hayal etmekle ilgili bir şaka yapmak gibi saçma bir dürtü hissettim. Ama nasıl dillendireceğimi kafamda hızlıca şekillendiremedim. Gerçi bu muhtemelen iyi olmuştu, zira Dr. Nilsson mizah anlayışıyla tanınan biri değildi. Bunun yerine olduğum yerde öylece oturup kaldım ve onlarca yıl önce ailesinin ona verdiği desteği düşünürken profesörümün yüzünde beliren yumuşak ifadeyi sindirmeye çalıştım.

Dr. Nilsson bana gülümsedi. “İyi hazırlandın, Phoebe,” dedi. “Şimdi biraz dinlen. Perşembe günü görüşürüz.”

MAALESEF Kİ HİÇBİR zaman, biraz dinlenmemi tavsiye edenleri dinleyebilen biri olamamıştım. Dinlenmek yerine, koltuktaki her zamanki yerinden beni izleyen Lenore'un karşısında volta atmaya, bir yandan da biraz kafa dağıtmak için seyredecek bir şeyler bulmaya çalıştım. Tabii ki yine gidip *Disappeared* belgeselini bulmasam olmazdı. Her nasılsa bu bölümü daha önce hiç izlememiştim.

Program başlarken Lenore'un çenesinin altını hafifçe kaşıyarak, "Farkındayım, farkındayım," dedim. "Sağlıklı seçimler yapmıyorum."

Bu bölüm de klasik olarak, Amerikan Rüyası'na erişmek için iki işte birden çalışan genç bir karıkocayı konu alıyordu. Keşke Conner burada olsaydı da böyle programların anlatım tarzlarının hep belirli bir kalıpta olduğunu ona kanıtlayabilseydim. Çoğu hikâyede olduğu gibi bunda da çift sürekli çalıştığından dolayı adamın, karısının kaybolduğunu fark etmesinin üzerinden üç gün geçiyordu ve bunda makul inkâr edilebilirlik varmış gibi gösteriliyordu. Ama yine de en sonunda büyük ihtimalle her şeyin kocanın başının altından çıktığı anlaşılacaktı.

Kafamı kanepenin arkasına yasladığımda Lenore gözlerini hafifçe açıp bana baktı, ardından ekmek gibi tortop olup uyumaya devam etti. O anda aniden, Sam'in yanımda olması için kuvvetli, yakıcı bir arzu hissettim. Burada olsaydı Lenore'u kucağına oturması için ikna eder ve kaybolan karısını çılgınca aradığını anlatan şu *Disappeared* ahmağının suçsuz olduğunu savunurdu. Kahretsin, ben bile Sam burada olmamasına rağmen bu bölümde aşkı savunma isteğiyle karakterimin dışına çıkmış, polisin onu neden ciddiye alıp bir an önce kayıp şahıs raporu oluşturmadığını düşünmeye başlamıştım.

Kadın sonunda gerçekten de canlı bulundu ve korkunç bir araba kazasının kurbanı olduğu anlaşıldı. Eğer kocasının ısrarları olmasaydı onu zamanında bulamayacaklardı. Son dakikaları izlerken gözlerimden sicim sicim yaşların süzöldüğünü hissederek şoke oldum. Kadının her şeye rağmen iyi olduğunu görmek, gerçek suç programlarını izlerken pek sık hissedilemeyecek bir rahatlamayla dolmamı sağlamıştı. Fakat bundan daha fazlası vardı.

Sam bir şekilde şüpheli yanımlı törpülemeyi başarmıştı. Bu zırhlı o kadar zamandır inşa ediyordum ki o olmadan kendimi tanıyamayacağımdan endişe ediyordum. Ama Sam'le birlikteyken dönüştüğüm kişiyi sevmiştim. Dr. Nilsson, akademinin ne kadar zorlayıcı olabileceğinden bahsettiğinde sözlerine pek ehemmiyet vermesem de haklı olduğunun farkındaydım.

Zorlu yollara tek başıma çıkmaktan korkmuyordum. Ne de olsa daha önce de yapmıştım. Ama artık yapmak istemiyordum.

Bu tez savunması için çok uğraşmış, sunumumu defalarca tekrar edip alıştırmaya yapmış, gelebilecek soruları tahmin etmeye ve bunlara kısa, anlaşılır cevaplar hazırlamaya çalışmıştım. Fakat araştırmalarımı dinlemek için gelen insanların karşısında durmanın nasıl hissettireceğine hiç kafa yormamış, iş arkadaşlarım ya da diğer öğrenciler dışında, beni önemseyen ve benim de önemsedığım birilerini davet edip hayatımın bu kısmını paylaşmayı hiç düşünmemiştim.

Bu kadar geç davet etmeme rağmen, işlerini ayarlayıp gelebilirlerse Conner ile Shani'nin orada olmasını istiyordum. Sunumumun ardından kardeşimin bana bir beşlik çıkmasını ve anlattığım onca şey arasından seçip çıkardığı tek çarpık ayrıntı hakkında saçma bir yorum yapmasını istiyordum. Shani'nin tüm pozitifliği ve cesaret verici doğasıyla yanımda durmasını istiyordum. Alison'ın gelme ihtimalinin çok düşük olduğunu biliyordum ama o da katılabilse çok sevinirdim.

Ve özellikle Sam'in gelmesini arzu ediyordum.

DÜZENLEMELERİ YAPMAK DÜŞÜNDÜĞÜMDEN daha kolay oldu. Birkaç mesaj gönderdikten sonra, geçen yılki eğitimlik stajımdan tanıdığım bir şair, ben yokken memnuniyetle gelip Lenore'a mama verebileceğini ve kum kabını temizleyebileceğini söyledi. Kadının bu kadar çabuk cevap vermesi neredeyse kötü hissetmeme neden olmuştu çünkü onu hep, fazla ortak nokta olmayan bir tanıdığım olarak görmüştüm. Yeni yeni fark ediyordum ki ben kendimi bir baloncuğun içine kapatıp birilerine yaklaşmayı denemenin bir anlamı olmadığını düşünürken, insanlar ilk fırsatta arkadaş olmaya hazırlardı.

Eğer bir yere uğramadan direkt gidersem, gece yarısı Sam'in evinde olabilirdim. Böylece ertesi gün tekrar arabaya atlayıp Kuzey Carolina'ya dönebilir ve sonraki sabah da tez savunmama gidebilirdim. Otobana çıktığımda yaptığım ilk şey Conner'ı arayıp, gelmek isteyip istemeyeceğini sormak oldu.

"Dostum," dedi kardeşim. "İstemez miyim? Benim on altı saatlik birikmiş iznim var, Shani de cumartesiye kadar işe gitmeyecek"

"Gelmek zorunda değilsiniz," dedim. "Yani, çok geç haber verdiğimin farkın..."

"İstiyorum. Daha önce soracaktım ama sen böyle şeylere insanların katılmadığını söylemiştin. Ben de edebiyat dersi gibi falan olur diye düşünmüştüm."

"Sıkıcı olmayacağına söz veremem. Ama orada olmanız benim için çok şey ifade eder. Uçak biletlerinizi ya da benzin paranızı ve otel ücretlerinizi ben karşılarım."

"Biz hallederiz."

“O zaman yarın sabah Waffle House’da buluşalım mı?”

Conner güldü. “Hemen şimdi nasıl yola çıkalım? Ancak yarın akşam yemeği saatlerinde falan orada olabiliriz.”

“Hayır,” dedim. “Evin yakınındakini kastediyorum. Florida’dakini. Ah bu arada, bu gece kalacak bir yere ihtiyacım olabilir. Gerçi olmamasını umuyorum ama.”

“Sen şu anda...” Durumu anlamış gibi duraksadı. “Ah. Yok artık, Pheeb! *Sam*’le konuşmak için buraya mı geliyorsun?”

“Evet. Ama sakın beni vazgeçirmeye çalışma. Benden nefret etmesi, başka biriyle çıkması ya da kendimi rezil etme ihtimalim olması umurumda değil. Ona hislerimi açıklamalı ve...”

Hatta aniden tiz bir çığlık yankılandı ve irkilmeme neden oldu. Telefonu Shani almış olmalıydı.

“Aman Tanrım, *evet!*” diye bağırdı. “Ben de tam olarak böyle bir şeyin olmasını umuyordum. Siz ikiniz birbiriniz için mükemmeldiniz. Sen gittiğinden beri *Sam* eskisi gibi değil. O kız hâlâ evindeyse bile bu önemsiz bir detay. Ki bu arada, bence Conner bunu sana söylememeliydi.”

Arka planda Conner’in itiraz ettiğini duydum. Shani’nin hafifçe vurarak onu susturduğunu gözümde canlandırabiliyordum. “Nasıl eskisi gibi değil?”

Sam’in de benim kadar yalnız ve harap hissetmesi, bu sayede beni tekrar hayatına kabul edebileceği fikriyle kendime boş ümitler vermem tehlikeli olabilirdi.

“Sessizleşti,” dedi Shani. “Bir süredir taşınma işleri nedeniyle oraya gidip geliyoruz. Ne zaman karşılaştık selam veriyor ama fazla... nazik bir şekilde.”

Bunu *Sam*’den beklerdim. Yani en azından ilk tanıştığım utangaç versiyonu ve en sonunda ona söylediklerimden sonraki

mesafeli versiyonundan. Bu ikisinin arasındaki gerçek Sam çok düşünceli, çok espritu el, çok açık ve kibar biriydi.

“O...” diye lafa girdim ama Conner’ın sesi hatta tekrar duyuldu.

“Fazla düşünme,” dedi. “Doğru olanı yapıyorsun. Başka bir şeye ihtiyacın olursa ara. Olmazsa da yarın sabah sekiz gibi Waffle House’da g r       , tamam mı?”

“Tamamdır.”

Shani arkadan, “Sam’i de getir!” diye bağırınca midem d        d        olmasına rağmen g         .

“Deneyeceğim.”

YİRMİ ALTI

SAM'İN EVİNİN ÖNÜNDE durduğumda saat gece yarısını geçmişti ve sokak lambaları olmadığı için etraf karanlıktı. Evinin pencerelerinde de ışık yoktu. Hafta içi kaçta yattığını hiç bilmiyordum ama bir keresinde okul başladığında yorgun düşüp saçma saatlerde uyuyakaldığını anlatmıştı. Yani çoktan uyuyor olabilirdi.

Altdudağımı dişledim ve yan eve gidip onunla yüzleşmeyi yarına ertelesem mi diye düşündüm. Fakat tez savunmam için geri dönmek istiyorsam burada fazla zaman harcayamazdım ve bu kadar yolu gelmişken Sam'i görmeden gitmem mümkün değildi.

Kapısını olabildiğince sessiz bir şekilde tıklattırken uyanık olmasını ve duymasını ümit ettim. Fakat birkaç dakika sonra uyuduğunu kabullenip daha sert tıklattım. Hatta Conner'ın klasik ritimli vuruşunu yapmışım ve bunun için kendimden nefret ediyordum ama kapıdaki polis falan olmadığını anlaması için böyle bir şeye başvurmam gerektiğini düşünmüştüm. Yine açmayınca son çare olarak zili denedim.

İçeride bir ışık yandı ve yüreğim ağzıma geldi. Tüm yol boyunca ne diyeceğimi düşünmüş, kendimi küçültecek olsam bile gerekirse yaltaklanmayı planlamıştım ama kilidin açıldığını duyduğumda tüm planlarım hiçliğe karıştıverdi.

Sam bir eşofman altı ile Tampa Bay Lightning tişörtü giymişti. Ayakları çıplak, saçları darmadağınaktı ve yanağında hâlâ yastığının izi vardı. O kadar rahat, sevimli, sıcak ve... *kendisi* gibi görünüyordu ki hemen uzanıp kollarımı boynuna sarmak istedim. Fakat yüzünde oynaşan rahatsızlık, ihtiyat, endişe gibi çeşitli duyguları gördüğümde bir adım geriledim.

Merhaba demek yetersiz görünüyordu. Ama birbirimize bakarken saniyeler geçmişti ve konuşmadan durmaktansa basitçe selam vermek daha iyiydi sanki. Damağıma yapışan dilimi oradan kurtarıp kelimeyi söylemeye çalıştım.

“Kendimi *Judgement Ridge*’te hissettim,” dedi Sam en sonunda, uykudan dolayı hâlâ boğuk olan sesiyle.

“Aslında bu daha çok gündüz gelen ziyaretçiler, özellikle de avukat ya da bilirkişi gibi davrananlar nedeniyle oluşan bir korku,” dedim.

Kapı pervazına yaslanıp elini ağzına götürdü. Bu hareketini izlemekten kendimi alamadım. Keşke onu öpebilseydim. O zaman söylemek istediğim her şeyi dudaklarımla kolayca aktarabilirdim.

“O olaydan aylar önce gecenin bir yarısı bir adamın kapısını çalmış ve içeri davet edilmek için arabalarında sorun varmış gibi yapmamışlar mıydı? Adam bir şeylerden şüphelendiği için onları eve almamıştı.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Sanırım haklısın,” dedim. “Bir dakika, kitabı okudun mu?”

İçeri girmem için geri çekilip kapıyı ardına kadar açtı. Tekrar evine adım attığımda böylesine bir rahatlık hissedeceğimi asla tahmin edemezdim. Burayı özlemiştim. *Onu* özlemiştim.

“Yalnızca ilk iki bölümünü okudum,” dedi arkamdan. “Asıl kurbanlar tanıtıldığında bırakmak zorunda kaldım.”

Bu söylediğinden sonra, onu gerçek suçla alakalı tez savunmama nasıl davet edecektim acaba? Gerçi kitabı okumayı denemiş olması cesaret verici sayılmaz mıydı? Keşke, *ne zaman okudun? Ben kalbini kırmadan önce mi sonra mı?* diye sorabilseydim. “Neden burada olduğumu merak ediyorsundur.”

“Aklımdan geçti, evet.”

Daha önce hiç görmediğim ince, örgü bir bileklik takmıştı. Bu gece evinde birinin olabileceği o anda kafama dank etti. Belki de Jewel şu anda yatağında uzanmış onu bekliyordu. Eğer öyleyse gecenin köründe kapısını çalmam ekstra tuhaf kaçacaktı. Fakat garaj yolunda başka araç yoktu ve evde ikimizden başkası varmış gibi gelmiyordu.

“Bilekliğin güzelmiş,” dedim.

Kafasını eğip bilekliği gergince çekiştirdi. “Okuldan bir çocuk yapmış,” dedi. “Bana hediye ettiği için duygulandım ama ertesi gün bu bileklikleri Shark Bucks karşılığında okulda sattarken yakalandı.”

Yüz ifademi görünce, “Shark Bucks, bizim okulun parası,” diye ekledi. “İyi davranışlarda bulunanlar kazanıyor. Tabii müdür, el altından bilezik satılmasını iyi davranış olarak görmüyor.”

“Bana iyi bir girişimci gibi göründü,” dedim. “Ve onu sana verdiği için mutlu olmalısın. Tabii sonrasında Shark Bucks için dizkapağını falan kırmadıysa.”

Sam başını iki yana salladı. “Eee, neden buradasın?”

“Seni görmek istedim.”

Tişörtünün üstünden göğsünü ovuştururken, aniden uykusu bölünmüş bir adam kadar bitkin göründü. Tanrım, sanırım doğru dillendirememiştim. Belki de ona bir mektup yazmalıydım. Böylece söylemek istediklerimi öncesinde düşünüp tam niyetimi aktarabilirdim. Hem o tişörtün içinde ne kadar iyi görüldüğünü ve öğrencilerine değer vermesinin ne kadar hoş olduğunu düşünerek dikkatim dağılmazdı.

“Phoebe,” dedi. “Kardeşinin yan eve taşmacağını biliyorum. Bunun, seninle tekrar karşılaşabileceğim anlamına geldiğini biliyordum. Bu düşünce bir bakıma içimi rahatlatmadı desem yalan olur. Ama buralara geldiğin her seferinde aynı şey olacaksa ve tek istediğin birkaç günlüğüne benimle yatmaksa bunu... bunu yapamam. Üzgünüm ama olmaz.”

Kaşlarımı çattım. “Buraya seks için geldiğimi mi düşünüyorsun?”

Elmacık kemiklerinde beliren o kıızıl çizgi... Sam’e dair özlediğim bir diğer şeydi. Kimi kandırıyordum? Ona dair her şeyi özlemiştim.

“Hadsizlik ettim,” dedi. “Affedersin. Böyle bir şey söylememeliydim.”

“Hayır,” dedim ona doğru bir adım atarak. “Asıl ben üzgünüm. Buraya söylemeye geldiğim şeylerden biri buydu ve doğrusu nereden başlayacağımı bilemiyorum. Öncelikle, bu gece seni uykundan uyandırdığım için özür dilerim. Ama en çok da o gün parkta söylediklerim ve yaptıklarım için özür dilerim. Çok korktuğum için saldırıya geçmiştim. Seni incitmeyi hiç istemezdim.”

Pek de doğal sayılmayacak bir şekilde omuz silkti. “Bunun için zaten özür diledin,” dedi. “Pek çok defa. Fakat hislerini de-iştiremezsin, Phoebe. Bu yüzden özür dilemene gerek yok”

“Ama yle hissetmiyorum ki,” dedim prztl bir sesle. “Yani bir şeyler hissettiğim kesin ama sana yalan söyledim. Kendime de yalan söyledim.”

“Saat çok geç,” dedi Sam. “Ve ben açını yorgunum. Ne dediğini anlayamıyorum.”

“Seni seviyorum,” deyiverdim. Söylemek düşündüğüm kadar zor gelmemişti, bu nedenle tekrar ettim. “Seni seviyorum, Sam. Bu hisler tam olarak ne zaman başladı, bilmiyorum ama parktaki o gün de kesinlikle seviyordum. Sadece... anlayamamıştım ve irdelemeye korkmuştum. Duygularımla yüzleşmek istememiştim. Ama gerçekten de sevme yeteneğim olmadığını sanıyordum, orası yalan değildi. Büyürken yaşadıklarına ve ilişki geçmişime bakılınca...” Burada hafifçe hıkırdım. Çaresiz, minik bir kahkaha atmaya abalamıştım. “Olduğum kişi yüzünden aşkın, sevginin bana uygun olmadığını düşünüyordum.”

Bir eliyle piyanoya tutununca parmağı yanlışlıkla tuşlardan birine değdi. Bana nutku tutulmuş halde, öylece bakakalmıştı. Bunu teşvik edici bir işaret olarak algıladım zira şu noktada başka seçeneğim yoktu.

“İki gün sonra hayatımın en önemli ikinci sunumunu yapacağım ve fark ettim ki seni orada istiyorum. Orada olmana ihtiyaım var. Biliyorum, habersizce gelip böyle büyük bir şey istemem tuhaf. Muhtemelen işin vardır ve seni ürküten bir konu hakkında konuşmamı dinlemek için ta Kuzey Carolina’ya gelmekle ilgilenmezsin ama hiç önemli değil. Asıl önemli olan, seni

hayatımda istiyor olmam. Birkaç ay öncesinde olsak, bu cümleyi kurma düşüncesi bile tüm iç organlarımdan büzüşmesine neden olurdu ama şimdi eğer söylemezsem daha kötü hissedeceğime inanıyorum. Sen artık hakkımda aynı şekilde hissetmiyorsan ya da Jewel veya başka biriyle hayatına devam etmiş olsan bile söylemek zorundaydım. Bu yüzden yolda polis kontrolüne takılıp, üstümü başımı kahveyle yıkayacak olmaktan kıl payı kurtulsam da pes etmeyip on saat direksiyon salladım ve gecenin bu saatinde kapını çaldım. Sırf sana, seni sevdiğimi ve hayatımda olmana ihtiyacım olduğunu söylemek için. Tekrar özür dilemek için.” Derin bir nefes alırken, son birkaç dakikadır zar zor soluklandığımı fark ettim. “Tabii bu sırayla söylemedim ama neyse.”

Sam artık kendini hafifçe piyanonun üzerine bırakmış, hatta yarı oturmuştu. Tekrar ayağa kalkarken birkaç tuşa basıp ses çıkardı. “Vay canına,” dedi.

“İyi anlamda mı?” diye sordum umutla. “Yoksa kötü anlamda mı?”

Buraya, reddedilme olasılığımın farkında olarak gelmiş, kendimi buna hazırlamış ve eğer Sam yapamayacağını söylerse ağırbaşlılıkla karşılamaya karar vermiştim. Sonrasında yan eve gidip ağlaya ağlaya uyuyabilirdim. Sonuç ne olursa olsun hissettiklerimi söylemek benim için önemliydi.

“Açıklığa kavuşturulacak çok şey var,” dedi Sam. “Hazırda kahvem olsaydı keşke. Jewel ile ilgili ne demek istedin?”

Biraz hayal kırıklığına uğramış halde, “Ah, Conner bahsetti. Onu burada görmüş,” dedim.

Sam’in alnı kırıştı, sonra düzeldi. “Mağaza için yenilediğim eski bir kemanı almaya gelmişti. On dakika falan kaldı. Başka biriyle çıkmakla ilgilenmiyorum.”

Başka biriyle çıkmakla ilgilenmiyorum. Kalbimin kanatlarını birazcık açmasına izin verdim. “Ah.”

“Ve... tez savunmana gelmemi mi istiyorsun?” diye sordu.

Söyleyiş tarzımın kulağa çok cesurca geldiğini fark edince olduğum yerde kıpırdandım. “Evet,” dedim. “Yani, orada olursan çok sevinirim. Conner ile Shani de gelecek. Ama senden bunu istemenin tuhaf olduğunun ve emrivaki yapmış gibi görüldüğümün farkındayım. Yani eğer istemezsen...”

“Lisansüstü kariyerinin en önemli dönüm noktası olduğunu söylediğin şeyle aynı mı bu? Kabalık ediyorsam özür dilerim ama demin hayatının en büyük ikinci sunumu olduğundan bahsetmiştin sanki. Biraz kafam karıştı.”

“Şey, evet,” dedim. “Çünkü hayatımın en önemli sunumunu şu an, senin için yapıyorum. PowerPoint’te bir şeyler hazırladığım için üzgünüm.”

Aramızdaki mesafeyi sadece birkaç adımla kapattı ve yanaklarımı ellerinin arasına alıp sırtımı kapıya dayayarak beni öpmeye başladı. Dudaklarını dudaklarımda hissetmenin neden olduğu şok ve aynı zamanda rahatlama hissi gözlerimden yaşlar süzülmesine neden oldu. Durmasın diye bu tepkimi ondan saklamaya çalıştım.

Fakat fark edip geri çekildi ve başparmağını çeneme sürttü. “Ah,” dedi kısık sesle. “Lütfen ağlama. Ben de seni seviyorum, Phoebe. Her zaman seveceğim.”

Hafifçe hıçkırdım. “Her şeyi mahvettiğimi sanıyordum.”

“Hayır,” dedi. “Aslında sömestr bitene kadar bekleyecek, sonra Conner’dan numaranı isteyecektim. Kendi kendime böyle karar vermişim. Senden nasıl bir karşılık alacağımı bilmesem de bizden vazgeçmeye hazır değildim.”

“Gerçekten mi? Beni unutmuş olmadan korkmuştum.”

“Bu mümkün değil.” Köşeyi işaret ettiğinde, bana ne göstermeye çalıştığından emin olamayarak döndüm ve bakışlarım duvara dayalı bir rafta sıralanmış birkaç gitarla birlikte duran gitarıma odaklandı. “Burada seni hatırlatan bir şeyin olmaması daha acı vericiydi. Bu yüzden Conner’dan rica edip onu aldım.”

Küçük piç bana söylememiştii bile.

“Senin de tişörtün hâlâ bende,” dedim.

“Biliyorum. Geçenlerde arayıp bulamayınca fark ettim. Perşembe günleri önceki yılların temalı tişörtlerini giymemiz gerekiyor da.”

Yüzümü buruşturdum. “Hay aksi. Affedersin.”

Gülümseyerek dudağımın kenarına bir öpücük kondurdu. “Sorun değil. Seni, tişörtümü giyerken hayal etmeyi seviyorum.”

“Giymezken hayal etmeyi de seviyor musun?”

Ellerini sırtımdan aşağı kaydırıp kalçama yerleştirdi ve beni kendisine yaklaştırdı. “Çok daha fazla.”

“Saatin geç olduğunu biliyorum,” dedim. “Sen yorgunsun, ben de on bir saattir araba kullanıyorum ama...”

“Benim için hiç endişelenme,” dedi Sam, meydan okurcasına bir kaşını kaldırarak. “Yarın işten izin alacağım. Kız arkadaşımın tez savunmasını hayatta kaçırmam.” Gözlerini kısarak bana şirin bir bakış attı. “Kız arkadaşım dememde sakınca var mı?”

“Artık o kelimedden korkmuyorum,” dedim. “Hâlâ korktuğum pek çok şey var, mesela kaçırılmak gibi. Ama bundan, seni sevmekten ve senin tarafından seilmekten korkmuyorum.”

Sam, “Bazıları okuduğun şeylerin bunda çok etkisi olduğunu söyleyebilir,” dedi. “Peki, yatak odasına götürölmek, kaçırılmak sayılır mı? Ne dersin?”

Yüzümü ona doğru çevirip dudaklarına bir öpücük daha konurdum. “Seninle her yere gelirim. Hadi beni yatak odasına götür.”

SONSÖZ

CONNER VE SHANI, benim mezuniyetimin ardından nisan ayında evlendiler. Konukların yüzde doksanını Shani'nin ailesi, geri kalanını da kardeşimin hiç tanımadığım arkadaşları, annem ile üvey babam, bir de Sam ve ben oluşturuyorduk.

Nikâh şahidi konuşmamı yeni bitirmiş, koltuğuma çökmüş-tüm ama yüzüm hâlâ kızarıktı ve damarlarım adrenalin ve duygusallıkla doluydu. Sam kolunu omzuma dolayıp saçlarımı öpmek için beni kendisine çekti.

“Başardın,” dedi. “*Crash Bandicoot* referanslarından hiçbir şey anlamasam da çok iyi konuşmaydı.”

“Oyun göndermeleri, konuşmayı hazırladığım kişi içindi zaten,” derken, ona olabildiğince yakın olmak için elimi koluna koyarak göğsüme daha sıkı bastırdım. Başkalarıyla temas ettiğimde tuhaf ve diken üstünde hissettiğim senelerin ardından, Sam'den uzak kalamıyor olmam büyük yenilikti.

“Sence annen beni gerçekten sevdi mi?”

D n onları prova yemeğinde tanıştırdığımda Sam, Alman  oban köpekleriyle ilgili soru sormuştu ve annem de onu düzeltip köpeklerin aslında Avustralya  oban köpeği olduğunu söylemişti. Zavallılık d nden beri bu konuda endişeliydi.

Aslında ona, “İki türün de adında ‘ oban’ var,” diye teminat vermiştim. “Karıştırılması normal.”

“Evet ama tamamen farklı görünüyorlar,” demişti Sam.

“Köpeklerle golf oynamaya gidip de yüzlerine karşı *Alman  oban köpekleri* falan demedin ya. Annem senin çok hoş olduğunu düşünüyor. Kendi ağzından duydum.”

Son birkaç ay çok hızlı ama çok güzeldi. Tez savunmam, komitemdeki bir profesörün benden gerçek suç makalelerinin kronolojisiyle ilgili sorduğu zorlayıcı bir soru ve benim bunu teğet geçerek birazcık alakasız bir şekilde en sevdiğim Aprodite Jones kitabı hakkında konuşmaya başladığım an dışında süper geçmişti. Sonrasında Sam ve ben, Noel’i ailesiyle birlikte geçirmek için Chicago’ya gitmiştik. Kardeşleri, annelerine burç taşlarından kolye almak için aralarında yirmişer dolar toplamamış olsa da ailedeki herkes beklediğim gibi  oşkulu, mutlu ve kucaklamayı seven insanlardı. Bayram da şaşırtıcı derecede iyi geçmişti.

şimdi, Stiles’in yeni açılan misafir eğitmenlik pozisyonu için benden bir görüşme talep edip etmeyeceğini beklerken Sam’le yaşıyor ve bir kitap teklifi üzerinde çalışıyordum. Sam, tası tarağı toplayıp ülkenin herhangi bir yerine taşınmanın sorun olmadığını söyleyince başka şehirlerdeki başka işlere de başvurmuştum. Ancak garip bir şekilde Florida’da kalmayı umuyordum. Bizden bir şeyler istemek için sık sık gelip, markete gittiğinde tam olarak ne aldığını sorgulamama neden olsa da kardeşimle kapı komşusu olmak güzeldi.

Düşüncelerim esnasında d ğ ndeki kahverengi saçlı, g z l kl , uzun boylu, beyaz bir adam gözüme çarpınca kafamla

onu işaret ederek, “Şu adama baksana!” dedim Sam’e. “Dennis Nilsen’a çok benzemiyor mu?”

“Şu Dennis, seksenlerin başında yaşamış bir bilgisayar programcısı mı?” dedi Sam. “Çünkü bu adam tam olarak öyle görünüyor.”

“Hayır, o...” Daha fazla devam etmeden kendimi tuttum. İçimden bir ses, İskoç seri katilleri ve tuvalet deliğine insan kalıntısı atıp sifonu çekmenin mantıksızlığı hakkında konuşmak için kardeşimin düğününün doğru yer olmadığını söylüyordu. “Boş ver.”

Sam bana elini uzatarak ayağa kalktı. “Benimle dans eder misin?”

“*Kaçınabildiğim sürece, dans gibi bir saygıyı hiçbir mekâna göstermem*,” dedim, çünkü bir şeylerden paçayı sıyrmanın en iyi yollarından biri *Gurur ve Önyargı* alıntılarına başvurmaktı.

Sam’in dudaklarının bir tarafı kıvrıldı. “Ya şimdi benimle bu dansa kalkarsın ya da birazdan *Tubthumping*’ dansına katılırsın. Seçim senin.”

Yavaş danstan daha kötü bir şey varsa o da hızlı danstı. Bu yüzden elimi Sam’in avucuna koyup beni kaldırmasına izin verdim. Ellerini belime yerleştirirken şarkı çoktan başlamış, piste diğer çiftler de çıkmıştı. Dans ederken kollarımla ne yapacağımı asla bilemezdim. Konserlerde bile kafamı sallayıp ellerimi ceplerime sokmakla yetinirdim. Şimdi ne yapmam gerekiyordu? Sam’in omuzlarına mı tutunacaktım?

“Ellerini boynuma sar,” dedi Sam. “Dans, dört dakika boyunca birbirimize sarılmak için sosyal olarak kabul edilebilir bir yöntemdir. Tabii biraz da sağa sola sallanmak zorundasın.”

Sam’le ritmi bulmak kolaydı. Ellerinin sıcaklığını kalçamda hissetmek, boğazını tıraş ederken hafifçe kestiği yeri görece kadar yakınında olmak ve nefesimi kesecek kadar mavi gözlerine bakmak muhteşem bir histi.

“O kadar da kötü değilmiş,” dedim.

Omzunun üstünden bakınca, dans etmekte olan Conner ile Shani'yi görebiliyordum. Kardeşimi hiç bu kadar mutlu görmemiştim.

“Sanırım ben de bir gün bunu yapabilirim,” dedim. “Evliliği yani.”

“Öyle mi?”

“Öyle.” Ensesinde birleştirdiğim ellerimi sıktım ve saçlarıyla oynadım. “Bir gün.”